

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

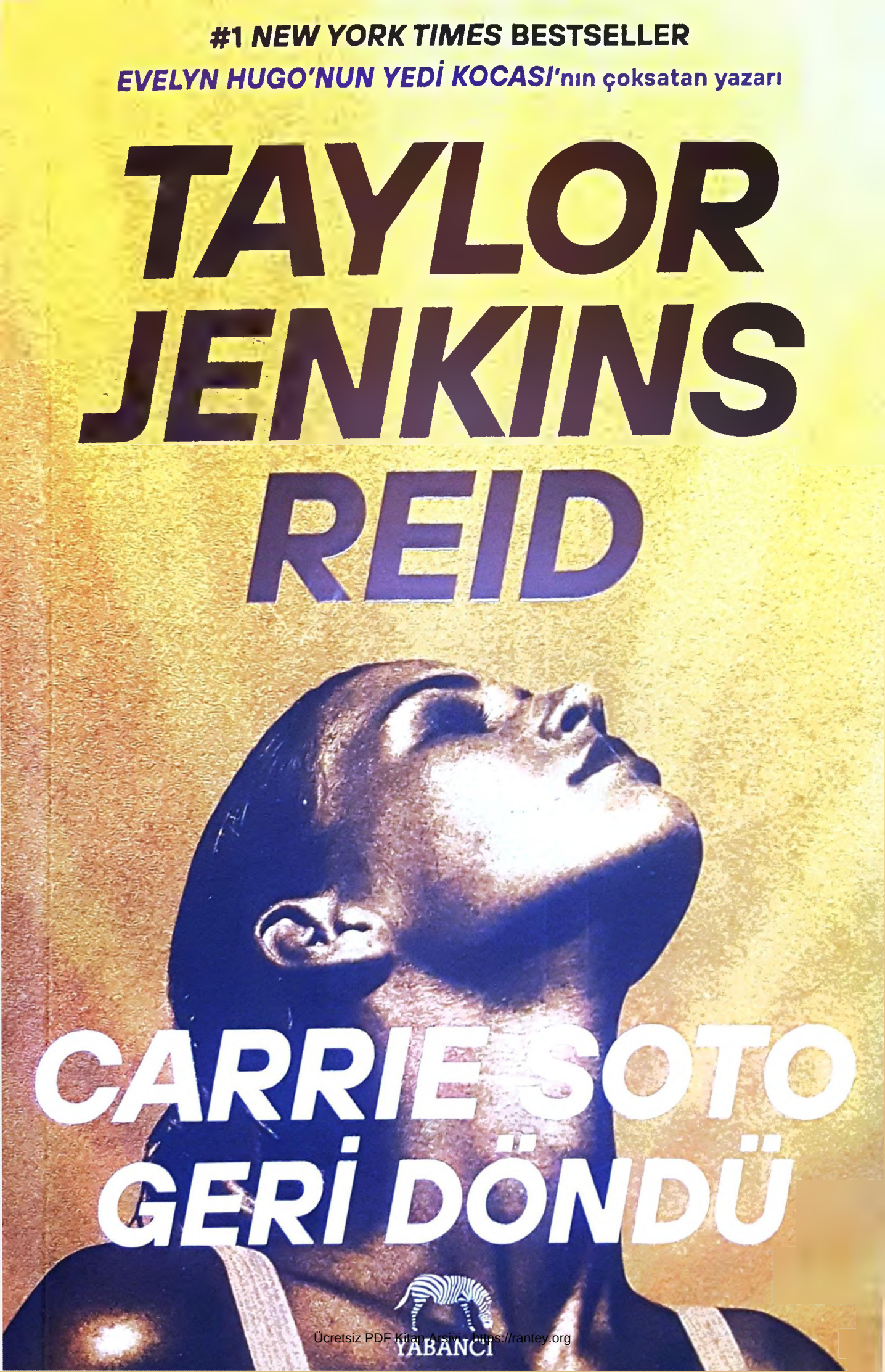
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

EVELYN HUGO'NUN YEDİ KOCASI'nın çoksatan yazarı

TAYLOR JENKINS REID

CARRIE SOTO GERİ DÖNDÜ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

CARRIE SOTO GERİ DÖNDÜ

**TAYLOR
JENKINS
REID**

m

Çeviren
Elif Nihan Akbaş

Benim içim bir koça en yakın kişi olan Brad Mendelsohn'a.

CHAN VS. CORTEZ

Amerika Açık

Eylül 1994

Hayatım boyunca çalışıp çabaladığım ne varsa bu maçın sonucuna bağlı.

Babam Javier'le birlikte Flushing Meadows'ın ön sırasında, ortalarda oturuyorum, yan çizgiler hemen önümüzde. Kollarını arkalarında kavuşturmuş çizgi hakemleri kortun iki tarafına dizilmişler. Hemen önümüzde kule hakemi yüksek sandalyesinde kalabalığı yönetiyor. Top toplayıcı kızlar her an koşmaya hazır çömelmişler.

Üçüncü setteyiz. İlkini Nicki Chan aldı ve ikinciye ise kılpayı Ingrid Cortez kazandı. Galibi bu son set belirleyecek.

Babamla ikimiz –stadyumdaki diğer yirmi bin kişiyle birlikte– Nicki Chan'ın servis çizgisine yaklaşmasını izliyoruz. Dizlerini büküp kendini sabitliyor. Ardından parmaklarının ucunda yükseliyor, topu havaya fırlatıyor ve bileğinin bir hareketiyle saatte 200 km hızla Ingrid Cortez'in backhand'ine doğru sert bir servis gönderiyor.

Cortez servisi şaşırtıcı bir güçle karşılıyor. Top çizginin hemen içine düşüyor. Nicki karşılayamıyor. Sayı Cortez.

Gözlerimi kapayarak derin bir nefes veriyorum.

“*Cuidado.*” Kameralar tepkilerimizi izliyor,” diyor babam dişlerini sıkarak. Başında hasır şapkalarından biri var, kıvrıcık kır saçları arkadan çıkıyor.

“Baba, *herkes* bizim tepkilerimizi izliyor.”

Nicki Chan bu yıl iki Slam kazandı bile; Avustralya Açık ve Fransa Açık. Bu maçı da kazanırsa yaşam boyu rekorum olan yirmi Grand Slam tekler şampiyonluğunu egale edecek. O rekoru 1987’de, Wimbledon’u dokuzuncu kez kazanıp kendimi tüm zamanların en iyi tenis oyuncusu olarak kabul ettirdiğimde kırmıştım.

Nicki’nin kendine has oyun tarzı –atılğan ve sesli, neredeyse sadece servis çizgisi üzerinden inanılmaz şiddetli servisler ve top yerden sektikten sonra yapılan vuruşlarla oynanan bir tarz– son beş yılda kadın tenisini domine etmesini sağladı. Ama seksenlerin sonunda WTA” turnuvalarında boy göstermeye başladığında onu alelade bir rakip olarak görmüştüm. Belki toprak zeminde iyiydi ama onu kendi evinde, Londra’nın çim sahasında rahat rahat yenerdim.

1989’da emekli olmamdan sonra işler değişti. Nicki endişe verici bir hızla Slamleri toplamaya başladı. Şimdi de ensemde işte.

Onu izlerken çenem kasılıyor.

Babam ifadesiz bir yüzle bana bakıyor. “Demek istediğim fotoğrafçılar senin öfkeli ya da onun başarısızlığını isteyen ifadelerini çekmeye çalışıyorlar.”

Üzerimde siyah kolsuz bir tişört ve kot var. Gözümde Oliver Peoples bağa güneş gözlükleri. Saçlarım açık. Neredeyse otuz yedi yaşında olsam da bence her zamanki kadar iyi görünüyorum. O yüzden istedikleri kadar fotoğraf çekebilirler.

“Gençlik şampiyonalarında sana ne derdim hep?”

“Yüzünden okunmasına izin verme.”

* (İsp.) Dikkatli ol.

** Kadınlar Tenis Birliği –çn

“Exacto, hija.”

Ingrid Cortez basamakları hızla çıkışıyla neredeyse herkesi şaşırtan on yedi yaşında İspanyol bir oyuncu. Tarzı biraz Nicki’ninkini andırıyor –güçlü, sesli– ama açılarını daha çok kullanıyor. Kortta şaşırtıcı derecede duygusal. Nicki’nin yetişemediği hızlı bir ace alınca neşeyle haykırıyor.

“Belki de onu durduracak olan Cortez’dir, kimbilir,” diyorum.

Babam başını iki yana sallıyor. “*Lo dudo.*”^{***} Konuşurken dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmıyor, gözleri kameradan özellikle kaçınıyor. Yarın sabah babamın gazeteyi açıp spor sayfalarında kendi fotoğrafını arayacağından hiç şüphem yok. Yakışıklılığından hiçbir şey kaybetmediğini görünce kendi kendine gülümseyecek. Bu sene başında girdiği kemo seansları yüzünden kilo vermiş olsa da artık kanser değil. Bedeni toparlanıyor. Rengi yerinde.

Güneş yüzüne vurmaya başlayınca ona güneş kremi tüpünü uzatıyorum. Sanki ikimize de hakaret edilmiş gibi gözlerini kısarak başını iki yana sallıyor.

“Cortez tek atışını yaptı,” diyor babam. “Ama Nicki gücünü üçüncü sete saklıyor.”

Nabzım hızlanıyor. Nicki üst üste üç winner^{***} atarak oyunu alıyor. Üçüncü sette durum 3-3 şimdi.

Babam gözlerini görebilmem için gözlüklerini indirerek bana bakıyor. “*Entonces*”^{****}, ne yapacaksın?” diye soruyor.

Başımı çeviriyorum. “Bilmem.”

Gözlüklerini yeniden takıp başını bir kez hafifçe eğerek korta bakıyor. “Eh, hiçbir şey yapmazsan, yaptığın bu olur. Hiç.”

“*Sí, papá*”^{****}, anladım.”

* (İsp.) Aynen, kızım.

** (İsp.) Şüpheliyim.

*** Teniste “winner” (kazanan vuruş) terimi, oyuncunun rakibinin karşılmasına imkân vermeyen veya topu oyun dışına çıkarmasını sağlayan direkt veya net vuruşları ifade etmek için kullanılır. –çn

**** (İsp.) O hâlde.

***** (İsp.) Evet, baba.

Nicki uzun bir servis atıyor. Cortez koşuyor, topu yükselişte yakalamak için çaballıyor ama top fileye takılıyor.

Babama bakıyorum. Yüzü hafiften asılmış.

Kenarda Cortez'in koçu oturduğu yerde öne eğilmiş, elleri yüzünü avuçluyor.

Nicki'nin koçu yok. Son koçunu yaklaşık üç yıl önce bıraktı ve o zamandan beri de kimsenin rehberliği olmaksızın altı Slam kazandı.

Babam koçu olmayan oyunculara laf sokup durur. Ama Nicki'yle ilgili bir yargıda bulunmamaya özen gösteriyor.

Cortez öne eğilip bir elini beline koyarak nefesini toparlamaya çalışıyor. Nicki izin vermiyor. Kortun karşısından bir servis daha atesliyor. Cortez koşmaya başlıyor ama kaçırıyor.

Nicki gülümsüyor.

O gülümsemeyi tanıyorum. Ben de aynı yollardan geçtim.

Bir sonraki sayıda Nicki oyunu alıyor.

"Kahretsin," diyorum saha değişimi sırasında.

Babam kaşlarını kaldırıyor. "Cortez kortu kontrol edemediği an dağılıyor. Nicki de bunun farkında."

"Nicki güçlü," diyorum. "Ama bir yandan da şartlara uyum sağlayabiliyor. Onunla oynarken her şeye hemen adapte olabilen, oyunu senin kendine has zayıflıklarına göre eğip büken biriyle oynarsın."

Babam başıyla onaylıyor.

"Her oyuncunun zayıf bir noktası vardır," diyorum. "Nicki de onları bulmada çok iyi."

"Doğru."

"Peki onunki ne?"

Babam şimdi gülümsememek için kendini tutuyor. İçkisini kaldırarak bir yudum alıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Hiç," diyor babam.

"Henüz karar vermedim."

“Tamam.”

İki oyuncu da korta geri dönüyor.

“Nicki sadece biraz yavaş,” diyorum servis çizgisine doğru yürüyüşünü izlerken. “Çok güçlü ama hızlı değil. Ne atış seçiminde hızlı ne de kıvrak zekâlı. Bugün de dahil olmak üzere Cortez kadar hızlı değil. Hele Moretti, Antonovich, hatta Perez’in hızlarının yanına bile yaklaşamaz.”

“Ya da senin,” diyor babam. “Şu anda turnuvada senin kadar hızlı kimse yok. Yalnız bedenlen değil, zihnen de, *también*.”

Başımınla onaylıyorum.

Babam devam ediyor. “Pozisyon almaktan, topu havada erken yakalamaktan, Nicki o güçle topa vuramasın diye tempoyu düşürmekten bahsediyorum. Turnuvadaki kimse bunu yapmıyor. Senin yaptığın gibi değil.”

“Gücüne de karşılık vermem gerek ama,” diyorum ona. “Üstelik aynı zamanda nasıl olacaksa hızımı da korumalıyım.”

“Ki bu da kolay olmayacak.”

“Benim yaşımda ve benimki gibi bir dizle, evet,” diyorum. “Eskisi gibi zıplayamıyorum artık.”

“*Es verdad*,” diyor babam. “Her şeyini ortaya koyma gerekecek.”

“Yapmaya karar *verirsem*,” diyorum.

Babam gözlerini deviriyor ama sonra yüzünde hızla sahte bir gülümseme belirliyor yine.

Gülüyorum. “Cidden, suratın asıkken fotoğrafını çekseler ne olur ki?”

“Ben sana karışmıyorum,” diyor babam. “Sen de bana karışma. *¿Lo entendés, hija?*”

Bir kez daha gülüyorum. “*Sí, lo entiendo, papá.*”

* (İsp.) Ayrıca.

** (İsp.) Doğru.

*** (İsp.) Anlaşıldı mı, kızım?

**** (İsp.) Evet, anlaşıldı, baba.

Nicki bir sonraki oyunu da alıyor. Bir oyun daha aldı mı bu iş biter. Rekorumu egale eder.

Olayların gelişimini gözümde canlandırırken şakaklarım zonklamaya başlıyor. Cortez, Nicki Chan'i bertaraf edemeyecek, bugün değil. Bense burada, tribünlerde sıkışıp kalmış durumdayım. Burada oturup Nicki'nin uğruna çalıştığım her şeyi elimden almasını izlemek zorundayım.

"Bana kim koçluk edecek?" diyorum. "Sen mi?"

Babam bana bakmıyor ama omuzlarının gerildiğini görebiliyorum. Bir nefes alıyor, sözlerini özenle seçiyor.

"Bunun cevabı sende," diyor sonunda. "Benim yapacağım bir seçim değil bu."

"Ee, yani? Lars'i mı arayacağım?"

"Canın ne yapmak isterse onu yapacaksın, *pichona*," diyor babam. "Yetişkinlik böyle bir şey."

İlle yalvartacak. Ama ben bunu hak ediyorum.

Cortez atışları karşılamak için kışını yırtıyor. Ama yoruldu. Hareketsiz dururken bacaklarının titreyişinden anlaşılıyor. Karşılacağı bir atış fileye takılıyor. Skor 30-love**.

Hay sikeyim.

Kalabalığa bakıyorum. İnsanlar öne doğru eğiliyor; bazıları parmaklarıyla tempo tutuyor. Sanki hepsi biraz daha hızlı nefes alıyor gibi. Spor yayıncılarının neler söylediğini ancak hayal edebilirim.

Etrafımızda oturan izleyiciler gözlerinin ucuyla babamla bana bakıyor, tepkimi gözlüyorlar. Kendimi kafese tıkılmış gibi hissetmeye başlıyorum.

"Eğer yaparsam..." diyorum usulca, "bana senin koçluk yapmanı istiyorum. Diyeceğim bu, baba."

* İspanyolca kökenli argo bir terimdir ve genelde Arjantin'de kullanılır. Genç ve güzel kadınlara yönelik bir hitaptır. Bu cümle bağlamında "fıstık" ya da "bebek" gibi sözcüklerle karşılanabilir. -çn

** Teniste sıfır puanı ifade eden terim -çn

Cortez, Nicki'den bir puan kazanırken babam bana bakıyor. Kalabalık tarihin yazılışını görme hevesiyle nefeslerini tutuyor. İpin ucundaki *benim* yazdığım tarih olmasa ben de nefesimi tutabilirdim.

“Emin misin, *hija*? Ben eskiden olduğum adam değilim. O eski... dayanma gücüm yok.”

“Al benden de o kadar,” diyorum. “Hükmünü yitirmiş birine koçluk yapacaksın.”

Durum şimdi 40-15. Nicki şampiyonluk sayısında.

“Tüm zamanların en büyük tenisçisine koçluk yapacağım,” diyor babam. Bana dönüp elimi tutuyor. Kırkıma merdiven dayadım ama her nasılsa ellerim, ellerinin arasında hâlâ küçücük kalıyor. Tıpkı çocukluğumda olduğu gibi sıcak, pürüzlü ve güçlü. Avucumu sıkınca kendimi küçücük hissediyorum. Sanki ben hep çocukmuşum da o da göz göze gelebilmek için hep yukarı bakmam gereken devmiş gibi.

Nicki servis atıyor. Keskin bir nefes alıyorum.

“Yapacak mısın yani?” diye soruyorum.

Cortez servisi karşılıyor.

“Çok feci kaybedebiliriz,” diyorum. “Herkes Savaş Baltası'nın artık hiçbir şey beceremediğini gösterebiliriz. Hoşlarına gider. Yalnızca rekorumu değil mirasımı da lekeleyebilirim. Bu... her şeyi mahvedebilir.”

Nicki uzun bir atış yapıyor.

Babam başını iki yana sallıyor. “Her şeyi mahvedemeyiz. Çünkü tenis her şey değildir, *pichona*.”

Onunla aynı fikirde olduğuma emin değilim.

Cortez atışı karşılıyor.

“Yine de,” diyorum, “İkimiz de her zamankinden daha çok çalışmalıyız. Buna hazır mısınız?”

“Ömrümün en büyük onuru olur,” diyor babam. Gözlerinin dolmaya başladığını görüyorum ve başka tarafa bakmamak için

kendimi zor tutuyorum. Elimi daha sıkı tutuyor. “Sana yeniden koçluk yapmak, *pichona*, mutlu ölürüm.”

Göğsümü sıkıştıran o ince sızıyı geçiştirmeye çalışıyorum. “O zaman sanırım karar verildi,” diyorum.

Babamın yüzünde bir tebessüm belirliyor.

Nicki topu yukarı vuruyor. Top havada ağır ağır bir yay çiziyor. Bütün stat topun yükselişini, ardından alçalmaya başlayışını izliyor.

“Sanırım emekliliği bir kenara bırakıp kortlara dönüyorum,” diyorum.

Top dışarı çıkacakmış gibi görünüyor. Öyle olursa Cortez yenilgiyi biraz daha ertelemiş olacak.

Babam kolunu omzuma atıp bana sıkıca sarılıyor. Güçlkle nefes alıyorum. Kulağıma fısıldıyor. “*Nunca estuve más orgulloso, cielo.*”^{*} Sonra beni bırakıyor.

Top iniyor, servis çizgisinin hemen içine düşüyor. Top hızla yükseğe sekerken kalabalık sessiz. Cortez topun dışarı çıkacağını düşünerek geri çekildiğinden artık çok geç. Karşılması imkânsız. Öne atılıyor ama ıskalıyor.

Bir an hiç ses çıkmıyor, ardından bir uğultu kopuyor.

Nicki Chan az önce Amerika Açık’ı kazandı.

Cortez yere çöküyor. Nicki yumruğunu havaya savuruyor.

Babam da ben de gülümsüyoruz. Hazırız.

* (İsp.) Hiç bu kadar gurur duymamıştım, bebeğim.

İLK SEFER

1955-1965

Babam Buenos Aires'ten Birleşik Devletler'e yirmi yedi yaşında taşınmış. Arjantin'de müthiş bir tenisçiymiş, on bir yıllık kariyerinde on üç şampiyonluk kazanmış. "Javier el Jaguar" derlermiş ona. Zarif ama öldürücüymüş.

Ama kendi deyimiyle dizlerine fazla yüklenmiş. Çok yukarı sıçırıyor ve her zaman düzgün iniş yapmıyormuş. Otuzuna yaklaşırken dizlerinin daha fazla dayanamayacağını anlamış. 1953'te emekli olmuş – bu konu ne zaman açılrsa mutlaka gerilir ve sonunda odayı terk ederdi. Kısa bir süre sonra da Birleşik Devletler'e gelme planları yapmaya başlamış.

Miami'deki gösterişli bir tenis kulübünde antrenman partneri olarak işe başlamış, gün boyunca oynamak isteyen her üyeyle oynamaya hazır bekliyormuş. Normalde yaz için eve dönen üniversite öğrencilerine verilen bir işmiş bu ama babam onu da rekabet ederkenki gibi odaklanarak yapmış. O ilk kulübün pek çok üyesine de aynı şeyi söylemiş: "Bütün kalbimi vermeden nasıl tenis oynanır bilmiyorum."

Çok geçmeden insanlar ondan özel ders istemeye başlamış-

lar. Doğru bir form düzeyine bağlılığı, yüksek beklentileri ve el *Jaguar*'a kulak verirsiniz muhtemelen maçları kazanmaya başlayacak olmanızla tanınırmış.

1956'ya gelindiğinde tüm ülkeden tenis eğitmeni olarak çalışmak üzere teklifler alıyormuş. Los Angeles'taki Palm Tenis Kulübü'ne yolunun düşmesi ve annem Alicia'yla tanışması da böyle olmuş. Annem kulüp üyelerine vals ve fokstrot öğreten bir dansçıymış.

Annem uzundu ve nereye giderse gitsin ayağından çıkarmadığı on santimlik topuklularıyla daha da uzun dururdu. Ağır ağır, maksatlı adımlarla yürür ve daima insanların gözlerinin içine bakardı. Onu güldürmek zordu ama nihayet güldü mü öyle gürültülü bir kahkaha atardı ki duvarların ardından bile duyardınız.

İlk randevularında babama konu tenis olduğunda babamın gözünün başka hiçbir şey görmediğini söylemiş. "Bir an önce vazgeçmen gereken bir şey bu, Javier. Yoksa bir bütün olmayı nasıl öğrenebilirsin ki?"

Babam da anneme aklını kaçırdığını söylemiş. Onu bir bütün *kılan* tenisin ta kendisiymiş.

Annemse buna, "Hah, demek inatçısın da," diyerek karşılık vermiş.

Yine de sonraki gün annemin derslerinden birinin çıkışına bir buket kırmızı gülle çıkagelmiş. Annem çiçekleri alıp teşekkür etmiş ama babam annemin gülleri kenara koymadan önce koklamadığını fark etmiş. Kendisi hayatı boyunca sadece birkaç kadına çiçek vermişken annemin onlarca umutlu adamdan çiçekler aldığı hissine kapılmış.

"Bana tango öğretir misin?" demiş ona.

Annem babamı kuşkuyla şöyle bir süzmüş, karşısındaki Arjantinlinin tangoya dair az da olsa bir şey bilmediğine bir an bile inanmamış. Ama bir elini babamın omzuna götürüp diğerini havaya kaldırarak, "Hadi o zaman," demiş. Babam annemin elini tutmuş ve annem ona dans pistinde nasıl yol göstereceğini öğretmiş.

Sona ulaştıklarında babam annemi yere eğmiş, annem de gü-

lümseyerek biraz sabırsızca, “Javier, bu beni öpmen gereken kısım,” demiş.

Babam birkaç ay içinde annemi gizlice evlenmeye ikna etmiş. İkisi için büyük hayalleri olduğunu söylemiş. Annemse hayallerinin yalnızca ona ait olduğunu söylemiş. Babam dışında bir şeye ihtiyacı yokmuş.

Annem babama hamile olduğunu söylediği gece Santa Monica’daki dairelerinde babamın kucağına oturmuş ve iki kişinin ağırlığını taşıdığını hissedip hissedemediğini sormuş. Babam gülümserken gözleri dolmuş. Sonra erkek olduğumu yüreğinin derinliklerinde hissettiğini ve benim ondan çok daha iyi bir tenisçi olacağımı söylemiş.

Bebekken babam maçları onunla birlikte izleyeyim diye mama sandalyesini kortlara taşımış. Topu takip etmek için başımı sürekli sağa sola atarmışım, babam öyle diyor. Babama bakılırsa annem bazen gelip beni mama sandalyesinden alarak gölgelik bir yere ya da bir şeyler atıştırmaya götürmek istermiş ama ben annem beni korta geri getirene kadar ağlarmışım.

Babam, daha yeni yeni yürümeye başladığım dönemlerde elime ilk kez raket tutuşturmasını anlatmaya bayılır. Topu usulca bana doğru atmış ve o can alıcı gün raketi savurup topla temas ettirdiğime yeminler eder.

Beni omuzlarına alarak anneme anlatmak için eve koşmuş. Annemse ona gülümsemiş ve yemek yapmaya geri dönmüş.

“Sana ne dediğimi anladın mı?” demiş babam.

Annem gülmüş. “Kızımızın tenisi sevdiğini mi? Elbette tenisi seviyor. Ona başka bir şey göstermedin ki.”

“Bu Akhilleus’un sırf savaş döneminde yaşadığı için büyük bir savaşçı olduğunu söylemekten farksız. Akhilleus büyük bir savaşçıydı çünkü *kaderinde* o vardı.”

“Anladım. Carolina, Akhilleus diyorsun yani?” diye sormuş annem gülümseyerek. “Bu da seni bir tanrı mı yapıyor?”

Babam elini sallayarak annemi savuşturmuş. “Bu onun alnında yazılı,” demiş. “Gün gibi ortada. Senin zarafetin ve benim gücümle dünyanın görüp görebileceği en büyük tenisçi olabilir. Günün birinde ona dair hikâyeler anlatacaklar.”

Annem gözlerini devirerek sofrayı kurmaya başlamış. “Nazik ve mutlu olmasını tercih ederim.”

“Alicia,” demiş babam annemin arkasında dikilip kollarını ona sararken. “Kimse öyle biriyle ilgili hikâyeler anlatmaz.”

Annemin ölümünün bana söylenişini hatırlamıyorum. Babam orada olduğumu söylüyor ama cenazesini de hatırlamıyorum. Babamın dediğine bakılırsa annem çorba yapıyormuş ve domates salçamızın kalmadığını fark etmiş, ayakkabılarını giymiş ve beni garajda arabanın yağını değiştiren babama bırakmış.

Annem geri gelmeyince babam komşumuzun kapısını çalıp o sokaklara bakınırken bana göz kulak olmalarını rica etmiş.

Birkaç blok ötede ambulansı görünce midesi kasılmış. Eve dönüş yolunda karşıdan karşıya geçerken araba çarpmış anneme.

Annem toprağa verildikten sonra babam yatak odalarına girmeyi reddetti. Oturma odasında uyumaya başladı. Kıyafetlerini de televizyonun yanındaki bir sepette tutuyordu. Aylarca böyle devam etti bu. Kötü bir rüya gördüğümde kendi yatağımdan kalkıp doğruca kanepeye giderdim. Babam hep orada olurdu, o uyurken açık televizyondan statik bir cızırtı yazılırdı.

Sonra günün birinde koridora ışık doldu. Yatak odalarının kapısı açıktı, uzun zamandır birikmiş olan tozlar silinmiş ve anneme ait ne varsa karton kutulara istiflenmişti. Elbiseleri, topukluları, kolyeleri, yüzükleri. Saç tokaları bile. Birileri eve gelip hepsini aldı. O kadardı.

Ondan geriye pek bir şey kalmadı. Bir zamanlar yaşamış olduğuna dair bir kanıt bile yoktu neredeyse. Babamın en üst çekmecesinde bulduğum birkaç fotoğraf sadece. En sevdiğimi alıp

yastığının altına sakladım. Bunu yapmazsam yakında onun da gideceğinden korkmuştum.

Babam ondan sonra bir süre bana onunla ilgili hikâyeler anlattı. Benim *mutlu* olmamı istediğini söyledi. Onun iyi ve *adil* biri olduğunu. Ama bunları anlatırken ağlıyordu ve çok geçmeden de anlatmayı tamamen bıraktı.

Bugün anneme dair tek dikkate değer anım belli belirsiz bir şey. Ne kadarı gerçek ne kadarı benim zamanla doldurduğum boşluklardan ibaret emin değilim.

Kafamda onu mutfakta, ocağın başında dikilirken görebiliyorum. Üzerinde vişneçürüğü, desenli bir elbise var; ya puantiye ya da çok küçük çiçekler. Saçlarının dalgalı ve dolgun olduğunu biliyorum. Babam evin diğer tarafından bana sesleniyor, o zamanlar benim için kullandığı adla çağırıyor beni: “*Guerrerrita*.” Ama o sırada annem başını iki yana sallıyor ve “Sana bir savaşçı adıyla seslenmesine izin verme,” diyor. “Sen bir kraliçesin.”

Çoğu zaman tüm bunların gerçekten yaşandığından son derece eminim. Ama bazen hepsinin bir rüyadan ibaret olduğu çok açıkmiş gibi geliyor.

Annemle ilgili asıl en çok hatırladığım şey, ardında bıraktığı boşluk. Evin içinde bir zamanlar burada başka birinin olduğuna dair o his vardı hep.

Ama artık yalnızca babamla ikimizdik.

İlk somut hatıralarımda çok küçüğüm ama daha o zamandan öfkeliyim. Diğer kızların sordukları sorulara öfkeliyim: “Annen nerede?” “Saçlarını neden hiç taramıyorsun?” Öğretmenin babamın aksanından hiçbir iz taşımayan bir İngilizce konuşmam konusundaki ısrarlarına öfkeliyim. Teneffüslerde tek yapmak istediğim diğer çocuklarla bahçe boyunca yarış yapmak ya da salıncakta kim en yükseğe çıkabilir diye iddiaya girmekken güzel güzel oynamam söylendiği için öfkeliyim.

Sorunun hep benim kazanmamla alakalı olduğunu düşünüyordum. Ama bunun neden insanların benimle daha çok değil de *daha az* oynamasına neden olduğunu asla anlayamıyordum.

Arkadaş edinmeye çalıştığım o ilk anıların hepsine aynı kafa karışıklığı azabı eşlik ediyor: *Bir şeyleri yanlış yapıyorum ama neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum.*

Okul dağıldıktan sonra diğer öğrencilerin onları almaya gelen annelerini selamlayışını izlerdim. Sınıf arkadaşlarım annelerine günlerinin nasıl geçtiğini anlatır, annelerinin arabanın yanında onlara sarılmalarına uyuz olur, yanaklarından onların öpücüklerini silerlerdi.

Saatlerce izleyebilirdim onları. Okuldan sonra anneleriyle başka neler yapıyorlardı? Dondurma yemeye gidiyorlar mıydı mesela? Bazılarında bulunan o güzel kalemliklerden almak için alışverişe çıkıyorlar mıydı? Hem o saç fiyonklarını nereden alıyordu ki hepsi?

Onlar arabayla uzaklaşırken ben de görev bilinciyle halka açık tenis kortlarında babamla buluşmak için iki blokluk yürüyüşüme başlardım.

Kortta büyüdüm. Okul çıkışı halka açık kortlarda, yazları ve hafta sonları özel kulüplerin kortlarında. Tenis etekleri ve atkuyruklarıyla büyüdüm. Kenar çizgilerinin orada, gölgede oturarak ve babamın dersini bitirmesini bekleyerek büyüdüm.

Filenin üzerinde belirirdi. Servisleri çok akıcı, yer vuruşları pürüzsüzdü. Rakibi ya da ders verdiği kişi onun karşısında hep daraduman görünürdü. Babam kortu tamamen kontrol altında tutardı.

Sonradan dönüp bakınca fark ediyorum ki çocukluk günlerimin büyük bir bölümünde gergin ve yalnızdı. Memleketi olmayan bir ülkede karısını kaybetmiş bekâr bir babaydı ve güvenebileceği kimse yoktu. Şimdi açıkça görüyorum, babam muhtemelen o kadar gergindi ki her an kopabilirdi.

Ama gündüzleri zor, geceleri huzursuzsa da bunu benden saklama konusunda çok iyiydi. Onunla geçirdiğim zamanlar, diğer

çocuklara bahşedilmeyen bir armağan gibi gelirdi bana. Onların aksine benim zamanımın bir *amacı* vardı; babam ve ben *anlamalı* bir şey için çalışıyorduk. *Ben* en iyisi olacaktım.

Her gün okuldan sonra babam nihayet paralı derslerini bitirdiğinde dönüp bana bakardı. “*Vamos,*” derdi. “*Los fundamentos.*” Bunu duyunca raketimi alıp saha çizgisinin orada ona katılırdım.

“Oyun, set, maç: Bunları neden söylüyoruz?” diye sorardı babam bana.

“Çünkü her oynadığın tur oyundur. Seti kazanmak için oyunların çoğunu kazanman gerekir. Maçı kazanmak için de setlerin çoğunu kazanmak gerekir,” derdim ezberden.

“Oyunda alman ilk puan...”

“On beş. Sonra 30. Sonra 40. Sonra da kazanırsın. Ama iki farkla kazanman gerek.”

“Skor 40-40 olduğunda ne deriz?”

“Berabere. Berabereysen ve bir puan kazanırsan, servis sırasının sende olup olmamasına bağlı olarak servis atan avantajın ya da servis karşılayan avantajın olur.”

“Peki nasıl kazanırsın?”

“Servis atan avantajın varsa oyunu kazanmak için bir sonraki sayıyı alman gerekir. Seti kazanmak için altı oyun kazanmalısın ama yine iki fark olmalı. 6-5’le set kazanamazsın.”

“Peki ya maç?”

“Kadınlar üç set oynar, erkekler genelde beş set.”

“Peki love?” O ne demek?”

“Hiç demek.”

“Sıfır demek.”

“Doğru, hiç puanın yok. Love hiç demek.”

Tüm cevapları doğru verirsem omzuma bir aferin vuruşu gelirdi. Sonra da antrenman yapmaya başladık.

* (İsp.) Hadi. Temel unsurlar

** “Love” ifadesi tenis sporuna dair bir terim olduğu ve yer yer İngilizcedeki “aşk” anlamıyla da kelime oyunları yapıldığı için, metinde bu oyunları karşılayabilmek adına İngilizce bırakıldı. –çn

Etrafta bir sürü yenilikçi koç dolanıyor ama babamın öyle bir tarzı olmadı hiçbir zaman. O bir şeyi hep yapıldığı şekilde ama daha önce yapmış herkesten daha iyi yapmanın güzelliğine ve basitliğine inanırdı. “Ben form durumuma kendimi senin adayacağın kadar adasaydım, *hijita*,” derdi, “hâlâ profesyonel tenis oynuyor olurum.” Söyledikleri içinde doğruluğundan şüphe duyduğum tek şey buydu. O zamanlar bile otuz yaşını geçip de hâlâ profesyonel olarak tenis oynayan pek insan olmadığını biliyordum.

Talimlerimize başlarken, “*Bueno, papá*,” derdim.

Bütün çocukluğum talimlerden ibaretti. Talim üstüne talim, talim üstüne talim. Servisler, yer vuruşları, ayak hâkimiyeti, vole vuruş. Servisler, yer vuruşları, ayak hâkimiyeti, yere değmeden topa vurma. Tekrar tekrar. Bütün yaz, okul çıkışları, her hafta sonu. Babam ve ben. Hep birlikte. İki kişilik küçük takımımız. Gururlu koç ve yıldız öğrenci.

Oyunun her öğesini yapmanın bir *doğru* yolu ve bir *yanlış* yolu olmasını seviyordum. Her zaman uğruna gayret edilecek somut bir şeyler vardı.

O gün ellinci kez düz servisimi mükemmelleştirmeye çalışırken babam, “*De nuevo*,” dedi. “İki kolunun da aynı anda aynı hızla gelmesini istiyorum.”

Koca adam daha beline geldiğimden benimle göz göze gelmek içim çömelip, “*De nuevo*,” dedi. “Kapalı duruşta topa değmeden önce arkadaki ayağını öne getirmen gerekir.”

“*De nuevo*,” dedi gülümseyerek. “O spin’i ikinci servise sakla, *hijita*. ¿Entendido?”

Ve her seferinde, beş yaşındayken de, altıda, yedide, sekizde de hep aynı cevabı aldı. *Sí, papá. Sí, papá. Sí, papá. Sí, papá.*”

Zaman içinde babamın “*De nuevo*”ları yerini “*Excelente*”lere bıraktı.

Her gün o “*excelente*”ler için çabaladım. Onları düşledim. Gece

* (İsp.) Ever, baba.

** (İsp.) Tekrar.

*** (İsp.) Mükemmel.

Linus and Lucy nevresimlerimin üzerine uzanır, babama yalvararak aldığım çerçeveli Rod Laver fotoğraf baskısına bakar, kafamın içinde formumun üzerinden geçerdim.

Çok geçmeden yer vuruşlarım güçlü, volelerim keskin, servislerim ölümcül hâle geldi. Servis çizgisinden servis kullanıp süt kutusundan küçük bir hedefi arka arkaya yüz kere vurabilen sekiz yaşında bir çocuktum.

Kortun yanından geçen insanlar bana “Küçük Billie Jean King” derken zeki olduklarını düşünürlerdi; sanki günde on kez duymadığım bir şeymiş gibi.

Çok geçmeden babam strateji fikrini tanıttı bana.

“Birçok oyuncu servis attıkları oyunları kazanabilir,” dedi babam. “*Decime por qué.*”

“Çünkü bir oyuncunun topu kontrol edebileceği tek an servistir.”

“¿Y qué más?”*

“Servisi doğru kullanırsan hem servisi hem de karşılama vuruşunu kontrol edersin. Hatta ralliyi.”

“*Exacto.* Servis kullanırken oyuna tutunmak senin stratejinin temeli.”

“*Bueno, entiendo.*”**

“Ama çoğu insan bütün enerjisini sadece servise harcar. Servislerini mükemmel hâle getirirler ama en önemli kısmı unuturlar.”

“Karşılama vuruşu.”

“*Exacto.* Servisin senin savunman ama oyunları ancak güzel bir karşılama vuruşuyla kazanırsın. Servis attığın oyunları elinde tutarsan ve rakibin de kendi oyunlarını elinde tutarsa, seti kim kazanır?”

“Diğerinin servis attığı oyunu ilk kıran kişi.”

“*Exacto.* Yalnızca bir oyunda –yalnızca bir– servis kırarsan ve kendi oyunlarının hepsini elinde tutarsan, oyunu kazanırsın.”

* (İsp.) Bana nedenini söyle.

** (İsp.) Başka?

*** (İsp.) Evet, anladım.

“O yüzden de iyi bir servisçi ve iyi bir karşılamacı olmalıyım.”

“All-court oyuncu” dediğimiz tarzda bir oyuncu olmalısın,” dedi. “Serviste, vole vuruşlarında, yer vuruşlarında ve karşılamada mükemmel. Peki, hadi oynayalım.”

Hep babam kazanırdı, her gün. Ama denemeye devam ettim. Maç üstüne maç, okuldan sonra her akşam, bazı hafta sonları iki kez.

Ta ki havanın biraz fazla soğuk olduğu o bulutlu ocak akşamına kadar. Bütün gün, Güney Kaliforniya göğünde neredeyse hiç görülmeyen o şeyin tehdidi vardı. İki servisi art arda çapraz forehand’le” karşılayınca ilk sette berabere kaldık; o kadar hızlı vurmuştum ki babam ikisine de yetişemedi.

Kısa ömrümde ilk kez onun servisini kırdım.

“¡Excelente!” dedi kollarını havaya kaldırıp kortun bana ait olan tarafına koşarak. Beni havaya kaldırıp döndürdü.

“Başardım!” dedim. “Servisini kırdım!”

“Evet, başardın,” dedi bana. “Evet, başardın.”

Seti kazanmamdan iki dakika sonra gök delindi ve yağmur bastırdı. Arabaya doğru koşarken babam ceketini başımın üzerinde tuttu.

Arabaya binip kapıları kapadıktan sonra ona baktım. Soğuktan titrerken bile yüzü ışıldıyordu. “Excelente, pichoncita,” dedi elimi tutup sıkarken. “Muy pero muy bien.”*** Anahtarı kontakta çevirip otoparktan geri geri çıkarken hâlâ gülümsüyordu.

O andan sonra her ne kadar hiçbir maçta onu hâlâ yenememiş olsam da her gün en az bir kez servisini kırmayı kafama koydum. Yaptım da.

Her çalışmanın sonunda babamla ikimiz, kulübün yemek salo-

* Farklı oyun stillerinin bir karışımı olan all-court game tarzını benimseyen, hem hücumda hem de savunmada etkin olan, iyi servis kullanmanın yanı sıra hızla fileye yürüyerek rakiplerine baskı yapabilen oyuncular için kullanılan tabir. –çn

** Oyuncunun raket kullanmayan omzunu fileye doğru çevirerek raketi topla buluşmak üzere ileri sallaması sonucu yapılan vuruş. –çn

*** (İsp.) Çok, çok iyi.

nundan aldığımız ve kucağımda sıcacık duran iki yemek paketiyle eve dönerdik. Dairemize geri dönerken yol boyunca kocaman evleri izlerdim.

Babam arabayı park eder, sonra inmeden, “Bugün iyi iş çıkardık. Ama yarın neleri daha iyi yapacağız?” derdi.

Ona eve dönüş yolu boyunca üzerinde çalıştığım listeyi verirdim.

“Ayağımı hızlandıracaksınız,” derdim. “Bileğimi kontrol altına alacağız.” Ya da “Drop boleden önce fazla geri çekilmediğimden emin olacağız.”

Her gece babam benim aklıma gelmeyen bir şey eklerdi. “Bir de gözünü raketinde değil topta tutman.” “Forehand yer vuruşlarını takibin.”

Her gece başımla onaylardım. *Tabii ya. Nasıl unutturum?*

Sonra içeri girer ve televizyonun karşısında birlikte yemek yerdik. Çoğu zaman akşam haberleri olurdu izlediğimiz ama *The Lucy Show*’u izlememize izin verdiği o ender akşamları hep çok severdim. O televizyon koltuğunda, ben kanepede, önümüzde bir çift televizyon tepsisiyle. Babam öyle gülerdi ki. O gülünce ben de gülerdim.

Ben dişlerimi fırçalayıp pijamalarımı giydikten sonra babam alnımdan öper ve “İyi geceler, benim Akhilleus’um, tenisin gördüğü en büyük savaşçı,” derdi.

Işık sönünce elimi yastığımın altına götürür, annemin babamın çekmecesinden aldığım fotoğrafını arardım.

Fotoğrafta annem arka bahçemizdeki bir hamakta uzanıyordu, kucağında ben vardım ve kameraya gülümsüyordu. Tepemizde bir portakal ağacı yükseliyordu. Ben kollarında uyuyakalmıştım, annemin çenesi başıma dayanmıştı, eli sırtımdaydı. Saçları uzun ve bukleleri yumuşacıktı. Parmağımı fotoğrafın üzerinde, omzundan ayaklarına dek uzanan elbisesinde gezdirirdim.

Fotoğrafi göğsüme bastırır, ardından tekrar yastığın altına koyarak uykuya daldardım.

Hemen hemen sekiz yaşındayken bir gece fotoğrafı aradım ama gitmişti.

Yastığımı yere fırlattım. Yatağımdan atlayıp yatağı yana doğru kaldırdım. Bu kadar önemli bir şeyi nasıl kaybederdim? Yanaklarımdan yaşlar süzülürken çığlık atmaya başladım.

Babam gelip beni kıpkırmızı suratım, ıslak gözlerimle darma-dağın olmuş odamda otururken gördü. Sakince yatağı yerine yerleştirdi ve beni kollarına aldı.

"*Pichoncita*," dedi. "*No te preocupés.*" Fotoğrafa bir şey olmadı. Onu yeniden çekmeceme koydum. Artık her gece ona bakmaktan vazgeçmenin zamanı geldi."

"*Pero* her gece bakmak istiyorum ona."

Başını iki yana sallayıp bana sımsıkı sarıldı. "*Cariño*", onu aklından çıkar. Senin taşıyamayacağın kadar ağır bir yük o."

* (İsp.) Merak etme.

** (İsp.) Tatlım.

1966

Dokuzuncu doğum günümde kulüpte kendi yaşımdaki bütün çocukları yenmiştim. Babam da tenis öğrettiği yetişkinlerden birinin oğlunu, Chris adında on üç yaşındaki bir oğlanı benimle oynamaya çağırdı.

“Burada oynamana neden izin verdiklerini anlamıyorum,” dedi Chris bana. “Üye bile değilsin.” Filenin yanında durmuş başlamayı bekliyorduk. Babalarımız konuşup gülüşüyordu.

“Sen de değilsin,” dedim.

“Babam üye ama. Senin babansa burada *çalışıyor*. Baban bize *çalışıyor*.”

Babalarımız bize doğru ilerlerken Chris inledi. “Şu işi hemen halledebilir miyiz? Yedi yaşında bir kızla oynayacak havada değilim.”

Omuzlarımın gerildiğini hissederek bir süre ona dik dik baktım. “Ben dokuz yaşındayım, geri zekâlı.”

Chris fal taşı gibi açılmış gözlerle bana baktı ama başka bir şey demedi. Erken yaşta öğrendiğim şeylerden biri de çoğu pisliğin verecek bir cevabı olmadığı.

“Pekâlâ çocuklar, üç setin ikisini kazanan kazanır,” dedi babam.

İlk servis Chris’indi ve ben çoktan çömelip hazırlanmıştım. Topu havaya fırlatıp yavaş bir kavisle vurdu. Hızla çaprazla doğru vurarak karşıladım. Sayı benim oldu. *Love-15.*

Chris tekrar servis kullandı. Geçme vuruşuyla karşıladım. *Love-30.*

Bir sonrakinde esnermiş gibi yaptım. *Love-40.*

“Oyun Carrie’nin,” dedi babam.

Chris hafiften kızarmıştı. Öfkeleni mi yoksa utandı mı anlamadım. Ona gülümsedim.

Maçın geri kalanı hızlı geçti.

Son serviste topspin* ya da hızlı vuruş zahmetine girmek istemediğimden topa hafifçe dokundum. Ama yine de dışarı attı.

“Teniste berbatsın,” dedim ona elini sıkarken.

Babam, “Carolina!” diye seslendi.

“Üzgünüm ama öyle,” dedim. Chris’e baktım. “Öylesin.”

Chris’in kortun diğer tarafındaki babasına bakmasını izledim. Babası başını iki yana salladı ve gözlerini devirerek içtiği sigarayı söndürdü.

İşte bu yüzden antrenman yapmalısın, Chris, diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Korttan çıkarken babam elini omzuma koydu ve “Fena değildi,” dedi.

“Denememe bile gerek kalmadı,” dedim soyunma odasına doğru ilerlerken.

“Evet, çok belli ettin. Ayrıca kabaydın.”

“Ona karşı neden nazik olacaktım ki? Bana yedi yaşında dedi.”

“İnsanlar hayatın boyunca sana bir sürü şey söyleyecek,” dedi babam. “İnsanlar bizim gibilere hep türlü türlü laflar eder.”

* Oyuncu topa vurduğunda, ilerleyen topun dönüşünün yavaştan hızlıya gitmesi. Oyuncunun topa daha kuvvetli vurmasını, rakibin yerden sekip alçak ve hızlı şekilde gitmeye başlayan topa vuramamasını sağlar. —çn

“Buraya üye olmadığımız için mi?” diye sordum eşyalarımı toplarken.

Babam olduğu yerde kaldı. “Kazananlardan olduğumuz için. Alınan olma, Carolina,” dedi. “Başkalarının söylediği şeylerin kendinle ilgili hislerini belirlemesine izin verme.”

Babama baktım.

“Saçının pembe olduğunu söylesem bu gerçekten pembe olduğu anlamına mı gelir?” diye sordu.

“Hayır, saçım kahverengi.”

“Peki bana onun kahverengi olduğunu kanıtlamak zorunda olduğun anlamına gelir mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, öyle olduğunu görebilirsin.”

“Sen günün birinde dünyanın en büyük tenisçilerinden biri olacaksın, *cariño*. En az kahverengi saçların kadar gerçek bu. Onlara göstermene gerek yok. Olman yeter.”

Düşündüm.

“Bir dahaki sefere Chris gibi bir çocukla oynadığında senden yine de güzel bir tenis oyunu çıkarmanı bekliyorum,” dedi. “Anladın mı?”

Başımınla onayladım. “*Está bien.*”

“Ayrıca kaybettiğimizde ağlamadığımız gibi kazandığımızda da böbürlenmiyoruz.”

“*Bueno, entiendo.*”

“Sen rakibinle oynamıyorsun, bunu anlıyorsun, değil mi?”

Tereddütlü bir ifadeyle ona baktım. Ama onun, anlamam gereken her şeyi anladığıma inanmasını istiyordum. Herhangi bir noktada kafamın karışması hedefimize karşı dayanılmaz bir ihanetmiş gibi geliyordu.

“O korta her çıktığında bir öncekinde oynadığından daha iyi bir tenis oyunu koymalısın ortaya. Bugün en iyi tenisi mi oynadın?”

“Hayır,” dedim.

* (İsp.) Her şey yolunda / Sorun yok.

“Bir dahaki sefere kendini yenmeni istiyorum. Her gün, bir önceki günü yenmelisin.”

Yanımdaki sıraya oturup düşündüm. Babamın öne sürdüğü şey çok ama çok daha zor bir uğraştı. Ama o düşünce aklıma bir kez girdi mi onun için çabalamalıyım. Bir kenara defedemezdim.

“*Entiendo*,” dedim.

“Şimdi eşyalarını topla. Sahile gidiyoruz.”

“Hayır, baba,” dedim. “Lütfen, gitmeyelim. Eve gitsek olmaz mı? Ya da mesela dondurma yemeye? Bizim sınıftan bir kız şahane dondurmali sandviçleri olan bir yerden bahsetti. Oraya gideriz diyordum.”

Babam güldü. “Oturup dondurmali sandviç yiyerek bacaklarını güçlendiremeyiz. Bunu ancak nasıl yaparız?”

Kaşlarımı çattım. “Kumda koşarak.”

“Sí, kumda koşarak, *entonces vámonos*.”

* (İsp.) Evet... Hadi gidelim.

1968

Kasabadaki bütün çocukları yendiğim yaklaşık iki yılın ardından ülkedeki en önemli küçükler tenis koçlarından biri olan Lars van de Berg'den bir telefon aldık.

Laguna Beach'te Mary-Louise Bryant adlı on dört yaşındaki bir kıza koçluk yapıyordu. Mary-Louise küçükler şampiyonalarını kazanmaya başlamıştı bile. O yıl Küçükler Wimbledon'da yarıfinallere çıkmıştı.

“Lars aradı çünkü L.A.'deki herkes senden bahsediyor,” dedi babam ücretsiz otoyoldan güneye, Laguna Beach'e doğru arabayı sürerken. Üzerimde beyaz tenis eteğiyle polo yaka bir tişört, onun üzerinde de krem rengi bir hırka vardı. Ayağıma yeni çoraplar geçirip gıcır gıcır parlayan yepyeni tenis ayakkabılarımı giymiştim.

Babam bir hafta önce dışarı çıkıp tüm kıyafetleri satın almıştı. O sabah için de hepsini yıkayıp benim için hazırlamıştı. Eteğin altına giyilen tenis iç çamaşırının firfırlarını görünce ciddi olmadığını umarak bir an babama bakmıştım. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa belli ki ciddiydi. O yüzden ben de giydim.

“Bu sadece bir dostluk maçıymış gibi davranıyor,” diye devam

etti babam. “Ama aslında Mary-Louise için bir tehdit olup olmadığı görmek istiyor.”

Geleceğime dair fısıltılar duyuluyordu. Çok yakında rekabete başlayacağımı biliyordum, tıpkı bazı çocukların üniversiteye gideceklerini bildiğim gibi. Ayrıca tıpkı üniversite gibi, babamın sessizce turnuvaları nasıl karşılayacağını düşündüğü izlenimine kapılmıştım.

Hırkanın boynuma sürtünmesini engellemeye çalışarak koltuğumda kıvrandım. “Peki Mary-Louise için tehdit miyim?” diye sordum.

“Evet,” dedi babam.

Camımı indirip yanımda akıp giden Pasifik Okyanusu’nu izledim.

“Senden oyun planını düşünmeni istiyorum,” dedi babam. “Mary-Louise senden üç yaş büyük, dolayısıyla daha uzun, daha güçlü ve belki de daha özgüvenli olduğunu varsayabilirsin. Bu senin stratejini nasıl etkileyecek? Beş dakikan var.”

“Tamam,” dedim.

Babam radyoyu açıp yola odaklandı. Çok geçmeden trafik epey bir yavaşladı ve neredeyse durma noktasına geldik. Pencereden dışarı bakarak sahilde kumlarla oynayan çocukları izledim. Benim yaşımda iki kızın kumdan kale yaptığını gördüm.

Öyle kızlarla –birlikte okula gittiğim kızlar gibi kızlarla– aramdaki mesafe hep büyük gelmişti bana ama şimdi neredeyse aşılmaz bir hâl almıştı.

Yarım saniye sonra tekrar harekete geçtik ve insan yarın yok olacağını ve gününü gösterecek hiçbir şey kalmayacağını bile bile neden kumdan bir şey yapmak ister ki diye düşündüm.

“*Bueno, contame,*” dedi babam. “Planın ne?”

“Kız benden daha güçlüyse onu fileye olabildiğince yaklaştırmam, açılarımı kullanmam gerek. Muhtemelen epey özgüvenli hissettiği için de daha en baştan onu biraz sarsmalıyım. On bir ya-

* (İsp.) Evet, anlat.

şında bir kız onu yenecek mi diye endişelenmesini sağlayabilirsem, on bir yaşında bir kız onu yenecek demektir.”

Bana beşlik çakmak için elini kaldırırken, “*Muy bien,*” dedi. “Akhilleus’um benim. Yunanların en büyüğü.”

Otoyolda hızımızı artırırken tebessümümü bastırdım.

Mary-Louise yazı tura atışını kazandı ve servisle başlamayı seçti.

Servis çizgisinde durarak raketimin gergin tellerini avucuma vurdum. Sapını tutup raketi elimde çevirdim.

Yepyeni ayakkabılarıma baktım. Ucunda bir sürtme izi olduğunu fark ettim. Silmek için eğildim.

Babamla Lars kenardaydı. Samansarısı saçları ve hiçbir zaman gözüne ulaşmayan bir tebessümü olan Lars bir seksenden uzun-
du. Babamı Mary-Louise’e, “Jaguar” olarak tanıtırken sesindeki tını beni rahatsız etmişti.

Mary-Louise kortun karşısında beyaz tenis eteği ve saç bandına uyan bir hırkayla dikiliyordu. O orada dururken yalnızca ne kadar uzun, sırık gibi olduğunu, köşeli ve narin yüzünü görebiliyordum. Belki eteğindeki mükemmel kırışıklıklardı ya da belki de ahşap Dunlop Maxply Fort raketini gelişigüzel tutuşundandı ama o da ben de bu kortta çok becerikli olsak da birbirimizin dünyasının geri kalanına dair hiçbir fikrimiz olmadığını idrak ettim.

Bana gülümsedi ve acaba hayatımda gördüğüm en güzel kız olabilir mi diye merak ettim.

Güzel olduğuma dair yanılgılarım yoktu. İriyarı ve geniş omuzluydum, baldırlarım ve önkollarım sınıfımdaki diğer kızlarınkinden daha kalındı. En popüler kızlardan bazıları –saçlarına fiyonklar takıp elbiselerinin üzerine hırka giyenler, oğlanların teneffüslerde peşinde koştuğu kızlar– öğretmen bakmadığı zamanlarda bana lakaplar takmaya başlamışlardı. Bir sabah sınıfa girerken Christina Williams, Diane Richards’a yüksek sesle, “İşte geliyor. *Güm, güm güm,*” demişti sanki sırama yürürken adımlarının ağırlığı odayı sarsıyormuş gibi.

Bütün sınıf gülmüştü.

“En azından matematik sınavından D almadım, ezik,” demiş-tim otururken.

Sınıf buna da gülmüştü. Ama Christina ağlamaya başlamıştı. Öğretmen durumu fark ederek ikimizi de tahtaya çıkarmıştı.

Biraz zorlayınca Christina daha da beter ağlamış ve bana sataş-tığını inkâr etmişti. Bense başımı dik tutup söylediklerimi kabul etmiştim.

Nasıl olduysa korkak olan serbest kaldı, bense müdürün oda-sına gönderildim. Müdür babamı aradı. Babam geldi, beni alıp eve götürdü.

Hikâyeyi benim tarafımdan dinledikten sonra beni fırçaladı, sonra da zorla aynanın karşısına geçirdi. Bana güzel olduğumu söyledi. “*Pichona, sos hermosa.*”

Neden bahsettiğine dair bir iz bulmak için yüzümü taradım. Annemin yanık tenini ve yeşil gözlerini almıştım. Saç rengim babamdandı. Bedenim, hatlarım... Onlar nereden gelmişti emin değildim. Annemde de babamda da olan buklelerden istiyordum, annemin uzun boyunu, ince bileklerini, mükemmel burnunu isti-yordum. Hiçbiri yoktu.

“Anneme hiç benzemiyorum,” dedim sonunda. Annemin öy-lesine inkâr edilemez bir güzelliği vardı ki değeri yüzünden oku-nuyordu.

“Hayır, benziyorsun,” dedi. “Onun gibi güçlüsün sen de.”

Gözlerim geniş omuzlarıma, güçlü kollarıma kaydı. Neyse ki güzel olmam gerekmiyordu. Bedenim savaşmak için yaratılmıştı.

Tanrı’ya şükür ki az sonra onu güzeller güzeli Mary-Louise Bryant’ı ezip geçmek için kullanacaktım.

Servis atan sıfır, karşılayan sıfır.

Mary-Louise topu havaya attı, ardından raketiyle karşıya gön-derdi. Topa doğru koşarken en iyi seçeneğimin onu hızla hava-ya yükseltmek olduğunu düşündüm. Ama pozisyonumu alırken

* (İsp.) Çok güzelsin.

Mary-Louise'in fileye yaklaştığını gördüm. Arkaya geçme vuruşu yapacak gücüm olmadığını varsayıyordu. Ben de son dakikada sert bir yer vuruşu yaptım. Karşılama için geri koşturmak zorunda kaldı ve vuruşu filede kaldı.

İlk puan benimdi. *Servis atan sıfır, karşılayan 15.*

Servis çizgisine doğru gerilerken babama baktım. O da Lars da beni izliyordu ve Lars'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Babam gülümsemek için kendini tutuyordu.

Çömelip bir sonraki servisi bekledim. Mary-Louise'in yüzü şimdi daha ciddiye. Birden ağı üstünden mermi gibi hızla geldi top. Karşılayamadım.

15-15.

Üst üste servislerle beni afallattı.

30-15

40-15.

Böylece ilk oyunu kazandı.

Dönüp babama baktığımda alnının çizgi çizgi olduğunu gördüm. Ne düşündüğünü anlayamadım.

Bu kez servis sırası bendeydi. Her birini tek tek atmak istediğim yerlere attım. Vuruşlarımı birkaç atış önden kuruyordum. Onu bütün sahada koşturdum. Ama her seferinde karşıladı. Uzun rallilerimiz kaçınılmaz olarak onun lehine sonuçlandı.

Tetikte kaldım. Her seferinde topu karşıladım. Ama atışlarım ne kadar iyi olursa olsun fark etmedi.

İlk seti 7-5 kazandı.

Şimdiden yorulmuştum. Babam tek kelime etmeden bir havlu uzattı bana. Derin derin soluk alıyordum. Kaybedemezdim; böyle bir seçeneğim yoktu.

Ondan ilk puanı alırsam onun dengesini bozarım sanmıştım. Oysa onu uyandırdım. En iyi oyununu sergilemesi için bir neden verdim ona.

Winner atma fırsatlarını elinden almam gerekiyordu. Servis-

lerimin tamamında ace almayı deneyecektim. Riskliydi; çift hata yapabilirdim. Ama tek şansım buymuş gibi geliyordu.

İlk servisim sertti ve yükseğe sekmişti. Topa doğru atıldı ama dışarı vurdu. 15-love

Tekrarladım. 30-love.

Topu almaya giderken babama baktım ve yüzünde bir tebessümün gezindiğini gördüm.

Bir tane daha düz servis attım ama bu kez T'ye yakın tuttum. Yanından vınlayıp geçti. 40-love.

Onu yendim. Başımın tepesinde ve sırtımda bir sızı hissediyordum. Eklemlerim arasındaki boşluğu, kaslarımın akışkanlığını hissediyordum. Kemiklerim uğulduyordu.

Servisi alçaktan ve hızlı kullandım. Spin'le' karşılayacağını içgüdüsel olarak *anlamıştım*. Topun nereye gideceğini, nasıl sekeceğini biliyordum. Omzumun tüm gücüyle karşıladım. Onun karşılama vuruşu uzağa gitti.

Böyle böyle seti kazandım. Skor şimdi bir birdi ve maçı kimin kazanacağını üçüncü set belirleyecekti.

İlk servisi Mary-Louise'in kullandığı bir sonraki oyunda puan için ralliye uzun bir süre devam ettik ama sonunda yanımdan vınlayıp geçen alçak bir yer vuruşu yaptı. Topun raketimi geçip sektiğini görünce çılgılık atmak istedim. Ama babamın bundan hoşlanmayacağını biliyordum.

O uğultunun olayı şudur: Geldiği kadar hızla çekip gidebilir.

Mary-Louise kortun kontrolünü eline aldı. Servisimi kırdı ve kendi servislerini korudu. Topa gittim. Deli gibi koştum. Ama yetmedi.

Son sayısını aldığı anda dizlerimin üzerine çöktüm. Dünya parçalara ayrılıyormuş gibi hissettim. Bir süre yerde kalıp gözlerimi kapadım.

* Yukarıdan gelen topa raketi yukarıdan öne doğru hareket ettirerek yapılan vuruştur. Top böylece karşı tarafa dönerek giderken bir anda durur ve rakibi şaşırtır. -çn

Tekrar açtığımda Mary-Louise ve Lars kenarda sakın sakın konuşuyor, babamsa başımda dikilmiş bana elini uzatıyordu.

Babamın kıvrıkcık, koyu saçları, sıcak bir yüzü vardı. Kirpikleri uzun, kaşları dolgun ve gözleri açık kahverengiydi. Onlara bakmakta zorlandım.

“*Vámonos*,” dedi. “Gidebiliriz.”

Ayağa kalktım ve bakışlarımı Mary-Louise’e çevirdim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Sadece yapma isteği bulamıyordum içimde.

Ona doğru yürüdüm. “Güzel bir oyun çıkardın,” dedim. Bunu söylerken sesimin kendim gibi çıkmadığını duyabiliyordum. Sesim sağlam ve sakindi, çeşitli melodileri o an için kullanılabilir değildi benim için. Tokalaşmak için elimi uzattım, gülümsedi ve elimi hemen tuttu.

“Carrie,” dedi. “Uzun zamandır oynadığım en zor maçı.”

“Böyle dediğin için teşekkürler,” dedim. “Ama sen kazandın.”

“Yine de,” dedi, “on bir yaşımdayken seni yenemezdim.”

“Teşekkürler,” dedim. Ama elbette önemi olan tek şeyin yenilmem olduğunun farkındaydı.

Babamla eşyalarımızı toplayıp arabaya doğru ilerledik. Raketimi kılıfına koyup fermuarını çektim ve arka koltuğa fırlattım, sonra ön koltuktaki yerime çöktüm.

Babam içeri girdiğinde gözyaşlarımı tutmaya çalışarak bakışlarımı torpidoya diktim.

“*Hablemos*,” dedi babam.

“Beni onunla oynatmamalıydın,” dedim çatallanıp titreyen sesimle.

Babam başını iki yana salladı. “*Ni lo intentes*,” dedi. “Bundan alman gereken ders bu değil. Tekrar dene.”

“Tenisten nefret ediyorum,” dedim, sonra torpidoyu tekmeledim.

* (İsp.) Konuş.

** (İsp.) Sakın deneme.

“Ayaklarını arabamdan çek,” dedi babam. “Daha iyisini yapabilirsin.”

Gözlerimi kapayıp nefes almaya çalıştım. Gözlerimi tekrar açtığımda babama bakamadım. Pencereden dışarı baktım ve cadde-nin karşısında evinden çıkıp postalarını alan bir kadını izledim. Onun günü de korkunç mu geçiyor acaba diye merak ettim. Ya da belki de onun yaşamı benimkine hiç benzemiyordu. Belki de o tüm bu baskıdan, bir konuda ne kadar iyi olduğuna bağlı olarak yaşayacağı ya da öleceği hissinden azade yaşıyordu. Yaptığı her şeyi kazanma ihtiyacı yüklenmiş miydi omuzlarına? Yoksa öylesi-ne mi yaşıyordu?

Babama baktım ama ilk başta dönüp bakmadı. Nihayet onu yüzüstü bıraktığımdan, bana duyduğu onca inanca rağmen değersizliğimi kanıtladığımdan şüphelendiğim an da bu oldu.

“Bitti mi?” dedi babam dönüp bana bakara. “İsteri nöbetin?”

“Bana hâlâ... koçluk etmek istiyor musun?” diye sordum.

Babamın yüzü anlayamadığım bir şekilde çarpıldı. Başını iki yana salladı ve ellerini yanaklarıma götürerek başparmağıyla göz yaşlarımı sildi. “*Cariño*, bunu nasıl sorarsın?” Benimle göz göze gelene kadar bakışlarını üzerimde tuttu. “Bugün baban ve koçun olmaktan hayatım boyunca hiç duymadığım kadar gurur duydum.”

“Nasıl olabilir ki bu?”

“Kaybettiğin için üzgün olduğumu biliyorum,” dedi.

“*Kaybettim*,” dedim. “Bu da beni *kaybeden* yapıyor.”

Babam yüzünde bir tebessümle başını iki yana salladı. “Bana o kadar benziyorsun ki, *hija*. Ama şimdi dinle, lütfen,” dedi. “Sana nasıl kazanacağını öğretmeye o kadar odaklandım ki herkesin maç kaybedebileceğini öğretmedim.”

“Ben herkes değilim. Benim en iyisi olmam gerekirdi.”

Babam başıyla onayladı. “Olacaksın da. Bugün bunu kanıtladın. Bugün hayatının en güzel oyununu oynadın.”

Başımı kaldırıp ona baktım.

“Daha önce hiç servis çizgisinin *hemen* önünde seken bu kadar çok yer vuruşu yapmış mıydın?”

“Hayır,” dedim.

“Daha önce hiç bugünkü gibi arka arkaya üç ace atmış mıydın?”

Onu dinlerken ayağımla yere vurarak tempo tutmaya başladım. “Hayır,” dedim. “Bugünkü ilk servisim muhteşemdi.”

“Alev almıştın, *cariño*,” dedi babam. “Hemen her atışta topu yakaladın.”

“Evet ama sonra da yarısını fileye attım.”

“Çünkü henüz günün birinde olacağın kişi değilsin.”

Ona baktım, tedbirli kalbim çok hafifçe açıldı.

“Oynadığın her maçta, dünyanın görüp görebileceği en iyi tenisçi olmaya bir maç daha yaklaşıyorsun. Sen o insan olarak doğmadın. O insan *olmak için* doğdun. O yüzden korta her çıktığında elinden gelenin en iyisini yapmalısın. Karşındaki insanı yenmek için de değil...”

“Daha çok kendim olabilmek için,” diye tamamladım.

“İşte şimdi anlıyorsun,” dedi babam. “Hayatının en iyi tenisini oynadın.”

“Ve sen de memnunsun,” dedim. “Benden. Çünkü çok iyi oynadım.”

“Çünkü şimdiye kadarki *en iyini* oynadın.”

“Günden güne de daha iyi oynayacağım,” dedim. “Ta ki bir gün en iyisi olana kadar.”

“Ta ki potansiyelinin zirvesine ulaşana kadar. En önemlisi bu. Sen olabileceğinin en iyisi olana kadar bir saniye bile durmayacağız,” dedi. “Dinlenmeyeceğiz. Ta ki nihayet gerçek olana kadar. *Algún día*.”

“Çünkü o zaman olmak için doğduğum kişi olacağım.”

“*Exacto*.”

Babam direksiyonu çevirip arabayı çalıştırdı. Ama yola çıkmadan önce bana bir kez daha baktı. “Bir daha, *hija*, sana koçluk

* (İsp.) Bir gün.

etmeyi bırakıp bırakmayacağımdan endişelenme,” dedi. “Sakin yapma bunu. *Nunca.*”

Gülümseyerek başımla onayladım. Bana ne söylemek istediğini çok iyi anladığımı düşündüm.

Birkaç dakika sonra eve dönüş yolunda, “Bugün iyi gittiğinden,” dedim, “neler yaptığımı düşünüyordum. İşe yaradı, biliyor musun?”

Babam başıyla onayladı. “*Contame.*”^{***}

Ona kullandığım stratejilerin bir listesini, birkaç anlık kararımı anlattım. Sonra en sonuncusunu söyledim, “*También*, maçtan hemen önce ayakkabımın burnunu temizledim.”

Babam kaşlarını kaldırdı.

“Şans falan getirir diye düşündüm,” dedim. “Biliyorsun ya? Profesyonellerden bazılarının yaptığı gibi.”

Babam gülümsedi. “*Me encanta.*”^{***}

“Evet,” dedim. “Bunun bana yardımcı olacağını düşündüm, bilirsin. Günden güne daha iyi olmaya devam edeceğim. Günün birinde profesyonel olacak denli iyi olana kadar.”

* (İsp.) Asla.

** (İsp.) Anlat.

*** (İsp.) Bayıldım.

1971-1975

On üç yaşında küçükler şampiyonalarına katıldım. O yıl SoCal Küçükler Şampiyonası'nı kazanıp sıralamada en üstlere fırlamam babamla benim dışımda herkesi şaşırttı.

Küçükler Wimbledon'daki ilk seferimde çeyrek finallere kadar çıktım. Bir sonraki sene finale ulaştım. Babam da ben de hızla fark ettik ki sert zeminlerde çok iyiydim ve toprak zeminde de başarılıydım ama çimde tam bir hâkimiyet kuruyordum. Küçükler Wimbledon'ı kazanmak bir hayalden bir hedefe dönüştü.

Babam zaten epey sert olan antrenman programımda vitesi iyice artırdı. Okul programıma rağmen gidebildiğimiz ne kadar turnuva varsa gittik. Ülkenin her tarafına uçtuk.

Öte yandan evde olduğumuz dönemde babamın her zamankinin iki katı müşteri aldığını da fark etmiştim. Ara sıra eve gecenin geç saatlerinde sekerek dönmesini şaşırtıcı bulmuştum.

En başta bir kız arkadaşı vardır belki diye düşündüm. Ama bir gece ondan doğrusunu öğrendim: Kulüpte kodamanlarla boğuşuyormuş. Bir gecede yüzlerce dolar kazanıyormuş.

Ona nedenini sorduğumda zihnini açık tuttuğunu söyledi.

Ama kiraladığımız çim kortların, New York ve Londra uçuşlarının ve turnuvaların giriş ücretlerini biliyordum.

Onu yine maç yapmaya giderken gördüğümde küçük sundurmamızdan çıkıp tam elini arabanın kapısına atmışken ona seslendim.

“Tüm bunlardan emin misin?” diye sordum.

Bana baktı. “Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

Derin bir nefes aldım. “Okulu bırakmak ve bütün zamanımı tenise adanmak istiyorum.”

Virginia Slims Turnuvası profesyonel olmuş kadınlar için sağlam bir para kaynağıydı. Ben de ana tabloda yarışacak kadar iyiydim. Babamın zengin kerizlerle daha fazla uğraşmasına gerek yoktu.

“Henüz değil,” dedi. Ama dudaklarının kenarlarının yukarı doğru kıvrıldığını görmüştüm. Her ne kadar o dile getirmese de cümlemin devamını da iliklerimde hissetmiştim. *Henüz değil ama az kaldı.*

Turnuvalarda değilsem her sabah sekizden öğleden sonraya kadar kortta olurdum.

Saat üçle beş arası babamın sarı sayfalardan bulduğu bir öğretmenle ders çalışmak için mola verirdim. Sonra babamla bir saat kadar stratejiden bahsederdik, ki bazen yemekte de devam ederdi bu.

Yemekten sonra ödevim yoksa bir saat kadar canımın istediğini yapabiliirdim ve sabah beş buçukta kalkıp koşmak, kahvaltı etmek ve sekizde korta gitmeden önce strateji çalışabilmek için gece on gibi yatağa girerdim.

‘73 baharında, on beş yaşımdayken babamla birlikte kapağı Florida, Saddlebrook’a attık, böylece her gün oradaki çim kortlarda oynayabilecek, cephanemdeki tüm atışları mükemmelleştirecek, temmuzda katılacağım üçüncü Küçükler Wimbledon için hazırlanacaktım.

Marco’yla da Saddlebrook’ta tanıştım.

Babam karşılama vuruşlarıma çalışmama yardımcı olsun diye Elena adında bir antrenman partneri tutmuştu. Elena en fazla yirmi yaşındaydı ve inanılmaz servis atıyordu. Birlikte oynarken sık sık neden profesyonel olarak oynamayı denemek için oyununun geri kalanını da parlatmadığını merak ederdim. Ama tamamen ilgisiz görünüyordu. Beni fazlasıyla rahatsız ediyordu bu.

Elena her gün gelir, daha önce hiç yapmadığım kadar hızlı düşünmemi sağlayan o inanılmaz servisleri atar, sonra da yoluna giderdi.

Birkaç hafta sonra bir gün küçük kardeşi Marco korta uğradı.

Marco on altı yaşındaydı ve boyu bir seksenden uzundu, dolayısıyla yeşil tel örgülerin dışında dikilip Elena'nın işini bitirmesini beklerken fark edilmemesi imkânsızdı. Çalışmamızın sonlarına doğru kısacık anlarda ona bakarken buldum kendimi. Bakışımı yakaladı, hemen gözümü kaçırdım.

Ama ondan sonra izlemek için tekrar tekrar geldi.

Birine vurulmanın –başka bir insana karşı o açıklanamaz çekimi hissetmenin– ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Marco'nun üçüncü kez geldiği gün daha önce hiç tanımadığım bir hafiflik hissetmeye başladım.

Marco haftalarca Elena'yı beklemeye gitgide daha erken geldi. Bazen onun beni izlediğini hissediyor ve oyunuma odaklanmakta zorlanıyordum.

Marco'nun omuzlarının o mükemmel çıkıklığına, koyu kahve-rengi saçlarına, dudaklarındaki o hafif dolgunluğa, çite o gelişigüzel yaslanışına bakmamayı diliyordum. Ellerini sırtımda hissetmek nasıl olurdu diye hayal etmemeye çalışıyordum.

Bir öğleden sonra babam, "Gözünü toptan ayırma, Carrie!" dedi. "Hadi ama!" Başını iki yana salladı. Kalbim sızladı ama doğrulup güçlü bir bitiriş yaptım.

İşimiz bitince babam kortu bir sonraki saat için de tutmaya

gitti. Elena eşyalarını toplarken Marco korta gelip yanıma yaklaştı.

“Selam,” dedi.

“Selam.”

“Ben Marco.”

“Carrie.”

“Biliyorum,” dedi gülümseyerek. “Buradaki herkes seni tanıyor gibi.”

Elena çantasını omzuna atıp gitmek istediğini işaret etti. Marco ona birazdan arabaya geleceğini söyleyip tekrar bana döndü.

“Seninle biraz konuşmak istiyorum ama baban hep buralarda.”

“Ha.” Bir an için onun bana çıkma teklif ettiğini hayal ettim ve nabzım birden o kadar hızlandı ki bayılacağım sandım.

Bana çıkma teklif ederse ne diyecektim ki?

Babam o hafta backhand ve içten dışa forehand vuruşlarım için çift çalışma yapacağımızı söylemişti. Önceki hafta da öğretmenimin bana verdiği GED denemesinden kalmıştım; gerçekten kalmıştım. Babama bütün hafta sonu ders çalışacağıma söz vermiştim. Evet demem imkânsızdı. Yine de bana çıkma teklif etmesi isteği midemin içinde gittikçe güçleniyordu.

“Yani, öyle...” dedi ama cümlesini tamamlamadı. Ne düşündüğünü anlamaya can atarak yüzünü izledim. Kalçamda kurşun gibi bir ağırlık hissettim. Onda bu kadar ihtiyaç duyduğum şeyin ne olduğunu bile bilmiyordum ama ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu hissedebiliyordum.

Marco başka bir şey demektense bir elini çite dayayıp aramızdaki boşluğu kapadı. Bana doğru eğilirken dudaklarını izledim. Nihayet beni öptüğünde hiç tereddüt etmedim. Tüm bedenimle ona karşılık verdim, kendimi ona bastırdım, her zerremen her zerresine değmesini istedim.

Dudakları çok yumuşaktı, omzumdan gövdeme doğru hareket eden elleri sıcacıktı.

Dudakları boynuma doğru ilerlerken başımı arkaya atıp ses-

sizce inlerken bu oğlanı, ellerini ve o ellerin verdiği his dışında her şeyi unuttum.

Sonra birden ezilen çakıltaşlarını duyduk, babam geri geliyor-du. Marco ellerini çekti.

Neredeyse başladığı kadar hızlı bitmişti. Marco, “Sonra görüşürüz,” diye fısıldadı, ardından da babam geri gelirken çıkıp gitti. Babam raketini alıp kortta karşıma geçti ve görmek istediği atışları haykırmaya başladı.

Topa her zaman vurduğum gibi vurdum ama içten içe ilk gerçek sırrımın beni ele geçirdiğini ve kıpkırmızı kesildiğimi hissediyordum. Kapıyı açıp evi temiz havayla doldurmak gibiydi.

Sonraki bir ay boyunca her antrenmandan sonra Marco oradaydı. Babam ya da Elena etrafta değilken kortun bir köşesinde beni öperdi. O anları dört gözle beklemekten, onu daha fazla hissetmeye can atmaktan, o ortalarda yokken sık sık onu düşünmekten utanıyordum.

Onun bana dokunması için doyumsuz bir arzu, onun bedeni için bir açlık duyuyordum. Kazanmak için duyduğum açlığın tıpatıp aynısıydı bu. Varlığımın ortasındaki o his doldurulamaz bir boşluktu. Kazanmak için hiçbir maç yetmezdi. Marco asla yetmezdi.

Üstelik tek taraflı da değildi bu. O da bana ihtiyaç duyuyor gibiydi. Beni kavrayışındaki o telaşa, gitmek zorunda kaldığımda yüzünde beliren o ifadede görüyordum bunu. Hayatımda belki de ilk kez ıslıl ıslıl, pasparlak hissediyordum kendimi, istendiğimi bilmek ışıldatıyordu beni.

O bahar Florida’da o kısacık zaman aralıklarında Marco’yla ne kadar çok şey atlattığımızı, işlerin ne kadar ileri gittiğini düşününce şaşıırıyorum. Nihayetinde kendimizi Marco’nun ailesinin ot-parkın uzak ucuna park edilmiş eski sedanının arka koltuğunda bulduk.

Marco bana dünyanın bambaşka bir katmanını, bedenimle yapabileceğim yepyeni bir şeyi öğretti. Bense o şey tarafından tü-

ketilmiş gibi hissettim. Bütün gün bedenime işkence edebilirdim; kaslarımı öyle bir yorardım ki bütün bedenim kurşun gibi ağırlaşırdı. Sonra Marco sadece birkaç dakikada tüm uzuvlarımı hafifletir, göğsümü gevşetirdi.

Haziran ayında bir öğleden sonra tişörtümü aşağı çekip saçlarımı düzeltirken, “Sen benim erkek arkadaşım mısın?” diye sordum. Küçükler Wimbledon’ın başlamasına sadece iki hafta kalmıştı.

“Sanmıyorum,” dedi Marco. “Dışarı falan çıkıp takılmıyoruz ki.”

“Eh, belki yapabiliriz,” dedim. “Turnuvadan sonra. İki hafta kaldı ve turnuva bittiğinde babamı buraya geri dönmeye ikna edebilirim.”

“Sadece benim için buraya dönmeni istemiyorum,” dedi Marco dudaklarımı öperken. Geri çekildiğinde gülümsüyordu. Gülümseyişini seviyordum. Gamzelerinin belli belirsiz ortaya çıkışını ama benim görebilecek kadar yakınında oluşumu.

“Ama birbirimizden hoşlanıyorsak...”

“Elbette,” dedi. “Ama şu anki hâli iyi bence. İkimiz de kendi işimizi yapıyoruz, sonra da... bunu yapıyoruz.” Boynumu öptü ve kendimi yeni baştan gözlerim kapalı, teslimiyetin kıyısında buldum.

Birlikte geçirdiğimiz zamanlar dışında Marco hakkında çok az şey bilmem beni şaşırtıyordu. Okulda C alıp duruyor ve hiçbir sporla ilgilenmiyordu. Annesi ve babası nerede olduğuna hiç karışmazdı. Tek yaptığı gitar çalmak ve müzik grubunu pratik yapmak için garajında toplamaya çalışmaktı. Dünyasını gözümde canlandıramıyor ama yine de denemekten vazgeçemiyordum.

Çok konuşmasına rağmen pek az şey söylemesi hoşuma gidiyordu. Hiçbir şeyi ciddiye almaması. Hiçbir şeyi takmaması. Bazen onunla o arabanın dışında olduğumuzu canlandırırdım gözümde. Bir restoranda onun karşısında oturduğumu ve elini uzatıp elimi tuttuğunu. Diğer insanların *onun beni seçtiğini* görmesi için. “Ben sadece istersek bir yolunu buluruz diyorum,” dedim.

“Senin sanki benimle partiye gitmeye ya da benim istediğim bir şeyi yapmaya vaktin varmış gibi. Tenise kafayı takmışsın.”

“Ben hiçbir şeye *kafayı takmış* değilim,” dedim. “Kendimi kazanmaya adadım ve bunun için çok çalışıyorum.”

“Doğru,” dedi Marco. “O yüzden şimdi yaptığımız gibi devam edelim.”

Cevabı hoşuma gitmedi ama ertesi gün öğleden sonra yine yüzümde bir tebessümle o arabanın arkasında onunla buluştum.

Belki Marco’yla hiç yemeğe çıkmayacaktık. Belki ben kız arkadaş olabilecek tipte bir kız değildim. Belki de kimse bakmıyorken öpülecek kızlardandım, o kadar. Öyleyse de öyleydi. Daha fazlasını isteyerek kendimi küçük düşürecek değildim. Ama bu geri kalanını alamayacağım, bedenimin onun verebileceklerini hak etmediği anlamına gelmiyordu.

Londra’ya gitmek üzere Saddlebrook’tan ayrılırken muhtemelen Marco’yu bir daha göremeyeceğimi biliyordum. Ama ağlamadım. Uçağın bulutların üstünde yükselişini izlerken başka Marcoların da olacağını gayet net bir biçimde görüyordum. Üstelik artık onları aradığımı bildiğimden, bulunması kolay Marcolar olacaktı bunlar.

Ama sonra uçak alçalırken uçuş görevlisiyle konuşan babama şöyle bir baktım. Bir an anlam veremedim ona. Bana neden bu kadar yabancı geldiğini anlamaya çalışarak yüzüne bakmaya devam ettim.

Aramızda daha önce orada olmayan bir boşluk, üzerine köprü yapılamayacak bir uçurum vardı.

Haftalar sonra Küçükler Wimbledon’ı kazandım. Ondan sonraki üç küçükler etkinliğini de kazandım. Bütün medya benden “Tenisin Bir Sonraki Fenomeni” diye bahsetmeye başladı.

Babam spor gazetelerinin manşetlerini kesiyordu. BİR ANDA ORTAYA ÇIKAN CARRIE SOTO DURDURULAMIYOR gibi şeyler diyorlardı. Babam onları çerçeveletip odamın duvarına asıyordu. JAVIER SOTO’NUN TARZI KADIN TENİSİ İÇİN GELECEĞİN TARZI

Mİ? başlıklı bir makale yayınladıklarında onu da buzdolabına ya-
pıstırdı.

Telefonumuz o kadar çok çalmaya başladı ki telesekreter almak
zorunda kaldık. Gazeteciler röportaj istiyordu; bir raket firması
bana sponsorluk anlaşması teklif ediyordu.

Sonra bir de Virginia Slims Turnuvası'nın temsilcilerinden biri
vardı. Kadın, mesajında benim için artık kadınlar ana tablosuna
girmenin vaktinin geldiğini söylüyordu.

Babamla birbirimize baktık.

Benim devrim başlamıştı.

1975-1976

Virginia Slims Turnuvası'ndaki ilk maçımın sabahında babam ben soyunma odasına girmeden bana bir moral konuşması yaptı. "Mecbur kalırsan diğer oyuncularla konuşup şakalaşabilirsin," dedi. "Ama onların arkadaşların olmadığını unutma, onlar senin..."

"Düşmanlarım."

"Rakiplerin," dedi babam.

"Aynı şey," dedim.

"Daha önce de konuştuğumuz gibi herkesin gözü üstünde olacak, duydukları kadar iyi olup olmadığını görmek isteyecekler. Hiçbirine aldırma. Sadece iyi ol. Bunu kanıtlamaya çalışma."

"*Bueno, entiendo.*"

Soyunma odasına girmek için dönmüştüm ki kapı ardına kadar açılarak omzuma sertçe çarptı. Paulina Stepanova dışarı çıktı.

On sekiz yaşında, bir seksen boyunda, açık sarı saçları ve güllere benzeyen kollarıyla bir anda ortaya çıkıvermişti. Moskova'nın kenar mahallelerinden bir çizgi arkası oyuncusu olarak beklemediğim türde bir yarışmacıydı. Turnuvaya sadece iki ay önce katılmış ve çoktan Avustralya Açık'ta finale çıkmıştı.

Paulina yanımdan geçip giderken bana doğru düzgün bakmadı bile. “*Izvinite menya*”, orada olduğunu görmedim. Çok kızasın.”

Ona gergin bir tebessümle baktım, sonra babama döndüm. “Onu yerle bir etmek istiyorum.”

Turnuvadaki ilk yılımda birkaç büyük kupa kazanıp hızla profesyonel olarak on binlerce dolar kazandım. Tenisteki en büyük isimlerden bazılarıyla, mesela Amparo Pereira gibi yıllardır saygıyla izlediğim kadınlarla ya da Mary-Louise Bryant gibi uzun zaman önce benden paçasını kurtarmış oyuncularla karşılaştım. Ama gazeteler sürekli Stepanova’dan bahsediyordu.

ZORLU PAULINA DİĞERLERİNİ EZİP GEÇTİ. STEPANOVA SAĞIR EDEN BİR ALKIŞLA KORTA ÇIKTI.

Halk içinde yüzümü nötr tutuyordum. Ama daha sonra, otellerde ve uzun uçuşlarda sinirden köpürüyordum.

“*Yoluma çıkıyor*,” dedim babama.

“Bu senin turnuvadaki ilk yılın,” dedi babam. “Her şeyi istediğin anda pat diye elde edemezsin. Başını eğip çalışmaya devam et. İstediklerin noktaya geleceksin.”

Babamın dediğini yaptım. Babam *ne derse* yaptım. Ekstra antrenmanlar, pazarları durup dinlenmemek, diğer rakiplerin maç kasetlerini incelemek. Marie-Louise Bryant’ın Tanya McLeod’la yaptığı maçı, Olga Zeman ve Amparo Pereira karşılaşmasını izledim. Stepanova’nın herkesle yaptığı maçları izledim. Benimle yaptığı da dahil.

Sonra babamla birlikte düzenlemeler yaptık. Stepanova’yı erken yormayı, Mary-Louise karşısında oyunu soğutmayı, Tanya McLeod’a karşı kapıdan güçlü çıkmayı, Pereira’yı kızdırmayı öğrendim.

‘75 senesi boyunca sıralamada yükselmeye devam ettim.

61.

59.

* (Rus.) Affedersin.

30.

18.

16.

12.

11.

'75 sonbaharında Thunderbird Classic'in finaline ikimiz kalınca nihayet Stepanova'yla bir şampiyonluk için kıyasıya mücadele etme şansı elde ettim. Daha önce anlamlı bir turnuvada onu yendiğim olmamıştı hiç. Ama üçüncü sete girerken üzerimde bir oturmuşluk, bir enerji hissettim ve iliklerimde o bildik uğultuyu duymaya başladım.

Skor 6-6 olunca tiebreak'e* gidildi. Onu fena zorladım. Tiebreak 12-12'ye kadar gitti ama yavaşladığını görebiliyordum. Çifte hata yaptı, ardından ben ace yaptım.

Bitti. Ben kazandım.

Maç sonrası basın toplantısı sırasında galibiyetimin beni resmen ilk onun içine soktuğu onaylandı. On yedi yaşındaydım ve dünya sıralamasında onuncuydum. Haberi duyunca gülümsedim. Muhabirlerden biri, "Seni gülümserken görmeye alışkın değiliz. Daha sık gülümsemelisin," yorumunda bulundu. Hemen dudaklarımı toparladım.

Onun maç sonu toplantısında birisi Stepanova'ya, "Carrie Soto'yla ikinizin denk rakipler olduğu ortada. Katılıyor musun?" diye sordu.

Bir an hiçbir şey demedi, son mikrofona eğildi. "Bu sabah omzum ağrımaya başlamıştı. Acı içinde oynadım ama beni epey zorladı. Yoksa Carrie kazanamazdı. Performansım iyiysen beni yenecek kabiliyeti yok."

"Şaka mı bu?" dedim babam televizyondan toplantıyı izlerken. "Gayet iyiydi! Sakat falan değildi! Deli saçması bu!"

* Herhangi bir set esnasında skor 6-6 olduğunda oynanan özel bir oyundur. Tiebreak esnasında puanlama 15, 30, 40 şeklinde değil; 1, 2, 3, ... şeklinde ilerler. Tiebreak oyununda en az 7 puana ulaşan ve rakibe 2 puan fark atan taraf oyunu ve dolayısıyla seti kazanır. Tiebreak, İngilizcede "beraberliğin kırılması" anlamına gelir.

Babam ona aldırmamam konusunda ısrar etti, ben de denedim.

Sene sonuna gelindiğinde sıralamada dördüncüydüm. Stepanova da üçüncü.

SportsPages'la yaptığı bir röportajda Paulina'ya "Soto-Stepanova" rekabetinin çağlar boyu sürecek bir rekabete dönüşmesi konusunda ne hissettiği soruldu. O sene iki Slam'in ve dünya genelindeki birkaç turnuvanın finalinde karşı karşıya gelmiştik. Spor yazarları "Soğuk Savaş" adını vermişti buna.

"Carrie Soto, insanlar şu sıra sürekli ondan bahsediyor, evet," demişti Stepanova. "Ama beni sakat değilken yenmek istiyorsa dört beş kilo vermesi gerek. Bu bir rekabet değil."

Bu alıntıyı okuyunca dergiyi elimden bırakıp otel odamdaki bir çöp tenekesini tekmeleyerek odanın diğer tarafına fırlattım, duvarda bir göçük oluştu.

Babam başını iki yana salladı. "Kendine hâkim ol, *hija*. Sen onunla rekabet etmiyorsun. Kendinle rekabet ediyorsun."

"Onunla rekabet ediyorum," dedim. "Üstelik kaybediyorum."

Yarıfinalde Stepanova'ya yenildiğim ve kadının o lanet şeyi kazandığı 1976 Avustralya Açık'tan dönerken, "Bu uzun bir oyun," dedi babam.

"Uzun oyunla falan işim bitti," dedim. Uçuş görevlileri bize dört dörtlük bir kahvaltı servisi yapmış, babam kendi önündekileri silip süpürmüştü. Benimkineyse el sürülmemiştii. "Ona karşı çıktığım her maçı kazanmam gerek," dedim.

"Şu anda o senden daha iyi oynuyor," dedi babam. "Ama sen daha fazlasını yapabilecek kapasitedesin. Senin sırrın bu, daha da fazla potansiyelin olması. Halledeceğiz."

Pencerenin güneşliğine vurdum. "Potansiyel falan istemiyorum. Artık galibiyet istiyorum."

On sekiz yaşında olmama rağmen babam elini nazikçe omzuma koydu ve "Biz Soto ailesiyiz. Biz bağırmayız ve yeterince iyi olmadığımız için öfke krizleri geçirmeyiz. Ne yaparız peki?"

Başımı diğer tarafa çevirip pencereden dışarı bakarken, “Daha iyi oluruz,” dedim. Bir an için hangi ülkeden ayrılıyor, hangisine gidiyorduk hatırlayamadım. Aşağı baktım ve Pasifik’in üzerinde olduğumuzu ancak o zaman fark ettim.

“*Bien*,” dedi babam.

Birkaç dakika sonra tekrar babama döndüm. “Ona karşı servislerimi gayet iyi koruyorum. Maçların yarısında tiebreak’le kazanıyor.”

“*Es cierto*,” dedi babam başını dergisinden kaldırmadan.

“Ama benden daha güçlü,” dedim. “Bazen onun toplarının hızına yetişmekte zorlanıyorum. Yanlış atışlar seçiyorum.”

Babam sessiz kaldı.

“Bir neslin en iyi tenisçisi olmam gerektiğini söyledin. Olmaya yazgılı olduğum kişiye dönüşmem gerektiğini söyledin. Ne yapacağız? İhtiyacım olan...” dedim. “Bunu çözmene ihtiyacım var.”

Babam dergisi kapayıp bana baktı. “*Dame un minuto*.” Düşünüyorum.”

Ayağa kalktı, sırtını esnetti ve uçağın koridorunda dolaşmaya başladı. Sonra birden geri geldi. “*Slice’in*.”***

“*Slice’ım mı?*”

“Onu geliştirelim, daha keskin, daha sağlam hâle getirelim. Onun bütün hızını keser. Ölümcül hâle getiririz ve sonra...” Başını onaylar gibi salladı. “Bu onu öldürür.”

Babamla aylarca slice çalıştık. En iyi atışım hâline getirdik. Saatler boyunca süren talimlerle mükemmelleştirdik. Tarzım acımasızdı. Ne zaman ve nasıl uygulayacağımı biliyordum.

İlk kullandığımda Amparo Pereira alabora oldu. Tanya McLeod’un artık bana karşı hiç şansı kalmamıştı. O yaz onu set vermeden yendiğimde Olga Zeman dizlerinin üzerine çöküp ağ-

* (İsp.) Doğru.

** (İsp.) Bana bir dakika ver.

*** Teniste, kesik vuruş da denen bir vuruş tekniğidir. Raketle topu keserek yapılan vuruşlara denir. -çn

ladı. Maçtan sonra bir muhabir bana kamera önünde benimle baş-
etmekte zorlanan rakiplerim için ne tavsiye vereceğimi sordu.

“Dürüst olayım mı?” dedim. “Teniste daha iyi olsunlar.”

O ses kaydı ülkedeki tüm spor programlarında yayınlandı. Ba-
bam her seferinde başını iki yana salladı. “Gereksizdi Carolina.”

“Ama benim yaptığım bu,” diye hatırlattım ona. “Neden herkes
gerçek karşısında bu kadar hassas?”

“Artık sana ‘Katı Yürekli Carrie’ diyorlar,” diye sızlandı babam
hemen.

Kimse tarzımdan hoşlanmıyordu. Ama sonuçlara kim karşı
çıkabilirdi ki? Alaşağı ettiklerim yalnızca McLeod, Pereira ve Ze-
man değildi.

Stepanova dağılıyordu. Wimbledon’ın yarıfinalinde o slice’la
onu korttan sildim. İki gün sonra da finalde Mary-Louise Bryant’ı
yenerek ilk Grand Slam’imi kazandım.

İlk Wimbledon kupamı.

Kazandıktan sonraki gün bana yıllar gibi gelen bir süreden
sonra ilk kez sekize kadar uyudum. Uyandığımda süitimizin otur-
ma odasından televizyonun sesini duyabiliyordum, babam ikimi-
zin de uğruna çok çalıştığımız o ânın tadını çıkarıyordu.

Yataktan çıkarken sunucunun, “Çarpıcı bir Wimbledon ka-
riyerinin başlangıcına tanık oluyor olabiliriz,” dediğini duydum.
“Carrie Soto’nun slice’ının gerçekten de çok tehlikeli bir silah ol-
duğu kanıtlandı. Dün Amerikalı Mary-Louise Bryant’ı yenmesini
sağladı. Belki, daha da dikkat çekici olanı, yarıfinalde en amansız
rakibi Paulina Stepanova’yı darmaduman etmesiydi.”

“Fakat Brent,” dedi yorumcu, “Paulina ayak bileğinde bir sorun
olduğu beyanatında bulundu.”

Oturma odasına giderek televizyonu kapadım.

Amerika Açık 1976.

Stepanova ve ben yarıfinalde karşılaşıyorduk.

İlk seti kolaylıkla aldım. İkinci sette durum 5-4’tü. Tek yap-

mam gereken bir sonraki oyunu elimde tutmaktı, böylece uzamadan seti kazanıp Stepanova'yı geçerek finale ulaşacaktım.

Çizgi üzerinde bir ace aldım. Stepanova ayağını yere vurdu. Hakeme yürüyüp itiraz etti ama sonuç değişmedi. Puan benimdi.

Stepanova başını iki yana sallayarak servis çizgisine döndü.

Taraftarlar onu ıslıklayınca bir elini göğsüne götürerek sanki kötü bir tezahüratın kurbanıymış gibi yüzünü astı.

Ona aldırmadan tekrar servis kullandım, çizginin üzerine de-
ğip ardından uzağa ve yükseğe sekişini izledim.

Stepanova topa koştu, elinden geldiğince atıldı. Karşıladı ama ayağını yan bastı, ağırlığı altında ayağı kıvrıldı ve bileğini burktu.

Topu üstünden attığımda yerde iki büklümdü. Sağlıkçının biri koşarak korta girdi. Çok geçmeden ayağa kaldırıldığında Stepanova topallıyordu. Sağlık molası verdiler.

Oturup alnımı sildim. Bir muz yedim. Biraz su içtim. Az sonra bir görevli yanıma geldi.

"Bayan Stepanova bir erteleme düşünüp müsünüz diye soruyor."

"Ne?" diye sordum.

"Ekibi bileğinin sarılıp sakatlığın değerlendirilmesi için biraz daha zaman istiyor."

"Erteleme mi?" dedim suyumdan bir yudum daha alarak. "Hayır, kesinlikle olmaz. Roller değişseydi milyon yıl geçse de o böyle bir şeyi kabul etmezdi. Hayır."

Adam Stepanova'yla konuşmaya gitti. Kulübedeki babama baktım. Ne sorulduğunu anladığını görebiliyordum. Başını onaylar gibi salladı.

Yeniden korta dönerken Stepanova kaşlarını çatarak bana dik dik baktı. Gerçekten inanamıyordum. Öfkelenmeye ne hakkı vardı ki?

"Gerçekten sakatlandıysan emekli olmalısın," dedim. "Basına her zaman dediğin gibi seni yalnızca sakatlandığında yenebiliyorum."

“Asla,” dedi kavga edercesine.

“Senden daha iyi olabileceğimi düşünmek seni öldürüyor, değil mi?” dedim.

Güldü. “Sıralamada her zaman senin üzerindeyken benden daha iyi olamazsın, *druzhok**.”

Kalabalık ona tezahürat ediyordu. Stepanova servis çizgisine doğru ilerlerken onlara el salladı.

Zekiydi. Bu maçı kaybedeceğini biliyordu ama artık en azından tüm dünyanın sempatisini kazanacaktı. Kazanmak için onun sakatlıklarını kullandığını ima ederek ahlaki üstünlüğü ele geçirmişti.

Beni tuzağa düşürmüştü.

Hay sikeyim, diye düşündüm. Madem oynamakta ısrar ediyordu, o zaman o bilekle oynamaya istekli olmalıydı. Ben de peşine düşecektim.

Kortun sağ uzak köşesine fişek gibi bir servis atarak karşılamak için koşmasına neden oldum. Karşılamayı başarınca bu kez kortun ters köşesine vurdum. Topallayarak oraya doğru mücadele edişini izledim. Yüzünü ekşitişi acı içinde olduğunu açıkça gözler önüne seriyordu.

Acısını hayal edebiliyor, hatta neredeyse *hissediyordum*. Bileğinin hassasiyeti, üzerine basmak zorunda kaldığında içinden geçen o sancı, her an tekrar burkulabileceğinin farkındalığı.

Ama işte maç sayısındaydık.

Stepanova servis çizgisine doğru topalladı, fileye doğru bir adım attı ve “Bana karşı ancak böyle kazanabilirsin. Umarım keyfini çıkarırsın,” dedi.

“Seni yere sereceğimi anladın, değil mi?” dedim sesimi alçaltmaya bile zahmet etmeden. Kameralar bizi çekiyordu; hakem izliyordu. “Seni o bileğinin üzerinde öyle bir koşturacağım ki koparıp atmak isteyeceksin.”

Kalbim göğsümün içinde çarpmaya başladı. Servis çizgisine

* (Rus.) Arkadaşım.

gittim. Derin bir nefes aldım. Ardından mermi gibi bir servis kullandım, tam da o sikik ayağına.

Sıçrayarak yoldan çekilip yere kapaklandı. Gözyaşları içindeydi. “Oyun, set ve maç. Soto.”

Kalabalığın yarısı tezahürat ediyor, diğer yarısıysa daha önce hiç duymadığım kadar yüksek sesle ıslıklıyordu.

Maç sonrası röportajında muhabirlerden biri Stepanova’nın ayak bileğini hedef aldığım için kendimi kötü hissedip hissetmediğimi sordu. Mikrofona doğru eğildim ve “Hayır,” dedim.

Oda o kadar sessizleşti ki kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum.

Ertesi sabah maçı “En Soğuk Savaş” olarak nitelendiren başlığın altında gazetecilerden biri benim için “Savaş Baltası” demişti. Birkaç gün içinde öyle anılmaya başladım.

23 OCAK 1979

Yirmi yaşına geldiğimde dört Slam şampiyonluğum vardı. İkisi Wimbledon'da, biri Amerika Açık'ta ve biri de tenis tarihinin en uzun ve en çok izlenen maçlarından biri olan neredeyse üç saatlik bir final mücadelesinin sonunda Stepanova'yı yendiğim Avustralya Açık'ta.

Rekabetimiz spor sayfalarından düşmüyordu. KORTTAKİ SOĞUK SAVAŞ DEVAM EDİYOR. SOTO SLAMLERİ KAZANIYOR AMA STEPANOVA'NIN DAHA ÇOK ŞAMPİYONLUĞU VAR. STEPANOVA VE SOTO LONDRA'DA ÇİRKİNLEŞTİ. Ama yine de yıl sonu sıralamasında hâlâ benden daha yukarıdaydı.

Rekabet o kadar popüler olmuş ve televizyona o kadar çıkmıştı ki babamı da ünlü yaptı. Objektifler, yakışıklı Javier Soto'yu seviyordu. Gazeteler gururla kulübede oturan "Jaguar"ın renkli fotoğraflarını basıyordu. Birinin altına, *Carrie Soto'ya bildiği her şeyi o öğretti*, yazmışlardı.

Babam 1978'de *Güzel Temeller* diye bir kitap yayınladı ve çok satanlar listelerine girerek hızla tenis eğitiminin dayanak noktala-

rından biri hâline geldi. *Johnny Carson*'a birkaç kez konuk olduğu bir dönem bile oldu.

İnsanlar onu seviyordu. Babam da bundan hoşlanıyordu. Birlikte yaptıklarımızdan, başardıklarımızdan memnun görünüyordu. Hayalleri gerçekleşmişti.

Benimkiyse gerçekleşmemiştir.

Florida'daki bir tenis kulübünde öğle yemeği yerken, "Bir numara olmalıyım," dedim ona. Houston'daki Avon Şampiyonası etkinliğinin finalinde *Stepanova*'yı yeni yenmiştim. "Artık hak ediyorum."

"Yemeğinin keyfini çıkar lütfen," dedi babam.

"Herhangi bir oyuncunun kazandığı en çok Grand Slam kazanma rekorunu istiyorum," dedim sesimi yükselterek. "Ama oynadığımız *her oyunda* onu perişan edene kadar bunları gerçekleştiremem."

"*Hija...*" dedi babam nazikçe uyararak. Kortun içinde ya da dışında asla olay çıkarmamam konusundaki ısrarını sürdürüyordu. Ben de elimden geleni yapıyordum ama büyük bir çaba gerektiriyordu. Sonuç olarak spor yayıncıları bana "kaskatı" ya da "robotik" gibi şeyler söylemeye başlamıştı.

Spor dergilerinde birçok kez *Carrie Soto* bir kadından ziyade bir makine gibi hareket ediyor ve bu meşhur Savaş Baltası galibiyetlerine hiç sevinmiyormuş gibi şeyler diyen köşe yazıları okumuştum. Turnuvadaki diğer oyuncular röportajlarında pek arkadaş canlısı olmadığımdan bahsediyordu. Sanki haftalar boyunca art arda yendiğim aynı kadınlarla arkadaş olmam gerekirmiş gibi.

Havaalanlarında gazeteleri okurdum ve adım ne zaman geçse yeterince gülümsemediğime dair bir ifade geçerdi mutlaka.

Kaç kez bir derginin sayfalarını çevirip de birilerinin basında benimle ilgili abuk sabuk konuştuğunu anlatamam size. Bakmak için babama dergiyi verirdim. Ama beş dakika sonra geri alır ve kendime işkence etmeye devam ederdim.

Kortta ne kadar iyi olursam olayım halk için hiçbir zaman yeterince iyi olmadım.

Neredeyse mükemmel tenis oynamak yeterli değildi. Hem bunu yapmalı *hem de* sevimli olmalıydım. Ayrıca o sevimlilik de hiçbir çaba gerektirmiyormuş gibi görünmeliydi.

Beni sevmeleri için *çabalıyormuş* gibi görünemezdim. Herhangi birinin onların onayını *istiyor* olabileceğimden şüphelenmemesi gerekirdi. Tanya McLeod gibi bir oyuncu hakkında bile sevimli olmak için çok çabaladığı gerekçesiyle nasıl küçümseyici şeyler yazdıklarını görmüştüm. Bunu ben de küçümsüyordum.

Ama yani. İpin geçemeyeceği kadar küçük bir iğne deliğidir bu.

Ben gitgide daha başarılı oldukça o iğne deliği de iyice küçülüyordu.

Kazandığımda *şaşırmış* gibi davrandığım ve bunu şansa atfettiğim sürece kazanmamda sorun yoktu. Kazanmayı ne kadar çok *istediğimi* ya da daha da beteri kazanmayı *hak ettiğime* inandığımı asla belli etmemeliydim. Asla, hiçbir koşulda rakiplerimin hepsinin en az benim kadar değerli olduğuna inanmadığımı itiraf etmemeliydim.

Yorumcuların ekseriyeti... sanki zaferini onlara borçluymuş, hatta her şeyini onlara borçluymuş gibi gözleri minnetle dolan bir kadın istiyordu.

İçimden hiç böyle davranmak gelmiş miydi bilmiyorum ama olduysa da yirmi yaşına geldiğimde çoktan geçmişti.

Bunun da bir maliyeti olmuştu.

Grand Slam şampiyonu olup dünya sıralamasında ikinciliğe yükseldiğimde ilk ondaki diğer oyuncuların hepsinden daha az sponsorluk anlaşmam vardı. Turnuvada da başka bir yerde de gerçek bir arkadaşlığım yoktu.

Bir sürü kişiyle yatsam da en uzun ilişkim L.A.'de film çektiği dönemde birkaç kez Chateau Marmont'ta görüştüğüm bir aktördü.

Büyük bir tenis fanıydı. Bir sene önce Wimbledon'ı kazandığımda oradaydı. Belki de bu yüzden gerçekten benden *hoşlanıyor*

olabilir diye düşünmüştüm. Ama birkaç hafta sonra birden aramayı kesti.

Numaramı kaybettiğine inandırdım kendimi. Ben de menajerin izini bulup ona mesaj bırakmaya çalıştım. Menajerin o korku dolu duraksamasını duyunca adamın numaramı kaybetmediğini fark ettim.

O yüzden o lanet bir numaraya çıksam iyi olurdu. Başka neyim vardı ki?

“Stepanova benim kadar iyi değil baba,” dedim. “Ama hâlâ alması gerekenden çok daha fazla şampiyonluk kazanıyor ve yıl sonu sıralamalarında beni yenmesinin nedeni de bu.”

“Sen haftalarca bir numaradan inmedin,” dedi babam. “Yıl sonu sıralamaları en iyi ölçü değil ki.”

“Ben *her ölçüde* en iyisi olmalıyım,” dedim.

Babam çatalını bıraktı ve ben konuşmaya devam ederken beni izledi.

“Yıl sonunda birinci sırada değilsem yeterince doğru maç kazanmadığımdan. O yüzden de henüz en iyi değilim.”

Babam kaşlarını çatı. “*Como quieras**, Carolina.”

“*Daha çok* çalışmamız gerek,” dedim. “İkimizin de. Kortta iki kat fazla zaman geçirmeliyiz. Şu küçük numaralarını gözden geçirip benim göremediğim başka bir açı bulmalısın. Stepanova benimle baş etmek için hızlandı. Bunu fark ettin mi?”

“*Hija*, sen olmanı istediğimiz her şey oldun. Zaman da senin daha iyi bir oyuncu olduğunu gösterecek,” dedi. “Stepanova birkaç yıla sahnenin dışında kalacak. Omzunu mahvetti çoktan. Sonra senin saltanatın daha uzun sürecek.”

“Ancak o çekildikten sonra bir numara olacaksam en iyi olan ben değilim, o.”

“Ama sen tarihe daha donanımlı bir oyuncu olarak geçeceksin.”

“Kayıtların bunu *şimdi* göstermesini istiyorum. Bir plana ihtiyacımız var.”

* (İsp.) Nasıl istersen.

Babam tabağını kendinden uzaklaştırdı. “Hija, daha ne kadar iyi olabilirsin bilmiyorum.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Bence ben sana kötülük ettim,” dedi babam sonunda gözlerinin içine bakarak. “Çok küçük yaşlarından beri sana en iyisi olabileceğini söyledim. Ama bunun istatistiklerle değil mükemmelliği hedeflemekle ilgili olduğunu hiç açıklamadım.”

“Ne?”

“Sadece diyorum ki sen çocukken ben... büyüklük taslamışım. Ama, Carrie, dünyada tartışmasız bir en iyi yoktur aslında. Teniste işler öyle yürümez. Dünyada işler öyle yürümez.”

“Burada oturup hakarete uğramayacağım.”

“Nasıl hakaret ediyormuşum sana? Sana tüm zamanların en iyisini tanımlamanın bir yolu olmadığını söylüyorum. Sen şu an sıralamalara odaklanıyorsun. Ama kariyerleri boyunca en çok şampiyonluk alanlar mesela? Onlar mı en iyi? Peki kaydedilen en hızlı servisi kullanan kişi? Ya da en çok para kazanan? Senden bir dakika durup düşünmeni, beklentilerini yeniden gözden geçirmeni istiyorum.”

“Pardon?” dedim ayağa kalkarak. “Beklentilerimi gözden geçirmek mi?”

“Carrie,” dedi babam. “Lütfen beni dinle.”

Ellerimi kaldırarak, “Hayır,” dedim. “O sakın sesini kullanıp kibarlık ediyormuşsun gibi davranma. Çünkü kibar falan değilsin. Bu gezegende en az benim kadar iyi –ya da daha iyi– birinin olması demek, hedefime ulaşamamışım demek. Sen ikinci olmaya razı olan birine koçluk etmek istiyorsan git başkasını bul.”

Peçetemi fırlatıp restorandan çıktım. Lobiden geçerek otoparka doğru ilerledim. Babam arabamın yanında bana yetiştiğinde hâlâ öfkeliydim.

“Carolina, dur, rezalet çıkarıyorsun,” dedi.

“Ne kadar zor olduğunu biliyor musun?” diye bağırdım. Kendi sesimin o kadar yüksek çıktığını duymak beni de şok etti. “Elinde-

ki her şeyi tek bir şeye vermek ama yine de onu bir türlü kucaklayamamak! Sürekli en tepeye ulaşmakta başarısız olmak ve yüzüne bir tebessüm kondurmanı beklemeleri? Belki kortta rezalet çıkarmama izin verilmiyor olabilir ama burada rezalet çıkaracağım baba. Bana en azından bunu verebilirsin. Hayatımda bir kez olsun bir konuda bağırmama izin ver!”

Otoparkta insanlar toplanmıştı ve hepsinin benim adımı bildiğini görebiliyordum. Babamın adını biliyorlardı. Tam olarak neye tanık olduklarını biliyorlardı.

“NEYE BAKIYORSUNUZ SİZ? KENDİ SEFİL YAŞAMLARINIZA DÖNÜN!”

Üstü açılır arabama atladım ve uzaklaştım.

Otel odama geri döner dönmez kanepeye oturup sehpanın üzerindeki telefona uzandım. Telefonu önüme koyup kısa bir an öylece baktıktan sonra ahizeyi elime alıp numarayı çevirdim.

“Alo?”

“Selam, ben Carrie.” Kalp atışlarım hızlanıyordu; yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Babamın her an içeri girebileceğini bilerek kapıya bakmaya devam ettim.

“Savaş Baltası! Nihayet!” dedi Lars van de Berg. “Sana bir sürü mesaj bıraktım.”

Mary-Louise’in kariyeri bir durgunluk evresine girdiğinden beri daha sık arıyordu.

“Evet, şey,” dedim. “Geri dönmesi çetrefilli bir çağrıydı.”

“Evet, tahmin ediyorum.”

“Dünyadaki iki numaralı oyuncuyum,” dedim. Ahizeyi omzumla kulağım arasına sıkıştırdım. Eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım. “Bir numara olmalıyım.”

“Katılıyorum,” dedi Lars.

“Javier ikinci olmanın da büyük bir başarı olduğunu ve gurur duymam gerektiğini söylüyor,” dedim.

“Eh, o senin baban. Benim de üç çocuğum var ve onların mut-

lu olmasını çok istiyorum,” dedi Lars. “Ama bazen en iyi olmanın mutlu olmanın karşıtı olduğunu düşünüyorum.”

“Evet,” dedim. “Aynen.” Ayağa kalkıp telefonu da beraberimde balkona taşıdım. Rüzgârda salınan palmiyeleri izledim. Bir esinti vardı ve Florida’nın ocak soğuşuna rağmen o esintiye minnettardım.

“Carrie, beni dinle. Ben kadın tenisindeki en iyi koçlardan biriyim, bunu biliyorsun. ‘62’de sekiz şampiyonluk kazanan Chrissy Salvos’u çalıştırdığımdan beri herkes bunu biliyor. Mary-Louise ile birlikte yaptığımız şey onun yeteneği düşünölünce gerçekten muazzamdı. Ama benim istediğim seviyede performans göstermiyor.”

“Bu onun kariyerinin sonunu daha hızlı getirecektir,” dedim. “Yani şu an onu bırakırsan.”

“Olabilir. Ama bunun için endişelenemezsin.”

“Durum tam tersi olsaydı o endişelenirdi. Benim duygularımı düşünürdü.”

“Evet,” dedi Lars, ardından iç çekti. “Düşünürdü. Bir de neden tam potansiyeline erişemediğini merak ediyor. Bak, daha önce hiç senin kadar doğal yetenekli birine koçluk yapmadım. Bizler koç olarak *mükemmel* oyuncu olmadan en iyi işimizi çıkaramayız. Senin kadar iyi birine koçluk etme fırsatı yakalamadığım sürece gerçekten neler yapabileceğimi hiç bilemeyeceğim. En iyi işimi çıkarmak için sana ihtiyacım var. Ben heykeltıraşım ve sen de çalışabileceğim en iyi kil parçasısın. Daha ‘68’de, sen Mary-Louise’le ilk kez oynarken gördüm bunu. O zaman babana söylediğimi şimdi sana söyleyeceğim: Yeteneğini sivrilterek şahane bir iş yaptı. Buradan sonrasını ben devralabilirim.”

Dönüp süitin kapısına baktım. “Babamın yapmadığı ne yapacaksın?”

“Bu konuşmayı şimdi yapmaya hazır mısınız?” diye sordu.

Aşağıdaki caddede yürüyen insanlara baktım. Arabalar kaldı-

rımdan yola çıkıp trafiğe karışıyordu. Köşedeki aile yayalar için yeşil ışığın yanmasını beklerken sohbet ediyordu.

“Aramamın tek sebebi bu,” dedim.

“Pekâlâ,” dedi. “Bugün olduğun oyuncuyla olmak istediğin oyuncu arasındaki boşluk...”

“Dünyadaki en iyi tenisçi olmak istiyorum,” dedim.

“O boşluk fazla büyük değil. Hayati önem arz eden o yüzde yarımlik gelişimden bahsediyoruz. Ve bu, stratejini değiştirerek elde edilecek bir şey değil. Topa ulaşmakla onu kortun karşısına doğru kesmen arasındaki nanosaniyeyi kısaltarak yapılacak bir şey. Servisinin açısında yapacağın ufacık değişiklikle yapılacak. Detaylar zaten küçücük ama daha da küçük olacaklar. Oyununu değiştirmemiz gereken yönler neredeyse algılanamaz olacak. Dışarıdan bakan kimse göremeyecek ama Stepanova hissedecek. Önümüzdeki on yıl boyunca sana her yenildiğinde.”

Nabzımın kulaklarımda attığını duyabiliyordum, yüzüm yanıyordu. “Tamam,” dedim. “Nasıl yapacağız bunu?”

“Cross-training* yapıyor musun?”

“Koşuyorum ve talim yapıyorum.”

Lars güldü. “O yetmez. Stepanova bir konuda haklı. En az bir iki kilo vermelisin. Depar ve lunge yapmamız, ağırlıkla çalışmamız gerek. Kafa hizasının üstünden yapacağın vuruşlar için daha yükseğe zıplayabilirsin. Bunu nadiren yapıyorsun. Bana kalırsa oyununun zayıflıklarından biri. Kortta havaya sıçradığında neler olacağını görmek istiyorum. Stepanova’nın havaya yükselttiği bazı topları yere vurmada yakala. Buradan başlayalım ve ne olacak görelim.”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Bunu yapacaksak onu korta gömebileceğime inandığını hemen şimdi duymalıyım. Bir numara olabileceğime inandığını.”

* Çapraz antrenman olarak da geçen bu çalışma, sporcuların zayıf noktalarını iyileştirmeye ve daha yoğun antrenman programlarına uyum sağlamalarına yarar. Belirli kas gruplarına odaklanır. —çn

“Senin koçun bensem ve sen yıllık sıralamada bir numara olmazsan,” dedi, “kendimden nefret ederim.”

Etrafımda bir kalkan, sert bir kabuk oluşuyordu. “Tamam,” dedim. “Yakında daha detaylı konuşmak için ararım. Tek kelime etme. Kimseye.”

Süitime döndüğümde babam sehpanın başında dikiliyordu.

Kocaman açılmış ve yaşlarla dolmuş gözlerini üzerime dikmişti. Daha önce onu hiç böyle görmemiştim.

“Ne yaptın sen?” dedi usulca. Sesi bir fısıltıdan ibaretti. Çatalanmıştı. “Carolina.”

“Benimle ilgili benden daha az hırslı olan bir koçla çalışmam,” dedim. Ona bakmakta güçlük çekmeme rağmen sesim güçlü ve berrak çıkmıştı.

“Böyle olduğunu düşünüyorsan beni yanlış anlamışsın demektir,” dedi babam. “*Y lo sabés.*”

“Bunu *bilmiyorum*,” dedim.

“*Cariño*, eline ilk raket aldığın andan beri sende olağanüstü olacak bir potansiyel olduğunu söyleyip durdum sana,” dedi. “Bir insan çocuğu için daha ne kadar hırslı olabilir, bilmiyorum.”

“Benim *en iyisi* olmak için doğduğumu söylemiştin,” dedim. “Ama şimdi bir anda elimdekiyle yetinmem gerekti. İkincilikle.”

“Ben öyle demedim. Ben sana zaten harika olduğunu söyledim. Senin için düşlediğim her şeye eriştiğini.”

“Neden? Artık yeterince kitap sattığın için mi?”

Babamın ağzı açık kaldı. “Nasıl söylersin bunu?”

Cevap vermedim. Zaten biliyordu. Bir koçun kile ihtiyacı varsa, babam beni kendi kiline dönüştürmüştü.

“Seni oynarken gördüğümde mükemmelliği görüyorum,” dedi. “Olabileceğine hep inandığım oyuncuyu görüyorum. O yüzden hemen şimdi burada mutlu ol. Yaptıkların için, olduğun kişi için. Birinci olma şartı falan aramadan.”

“İyi de mücadeleyi neden *şimdi* bırakıyoruz, baba? Sen beni *en*

* (İsp.) Ve bunu biliyorsun.

iyisi olmam için yetiştirdin. Bu da birincilik demek. Ama henüz değilim. Neden kuralları değiştiriyorsun?”

Babam en yakınındaki koltuğa oturdu ama ben oturamadım.

“En azından dürüst ol,” dedim başımı iki yana sallayarak. “*Decime la verdad, papá.*” Gözlerim yanmaya, yaşlarla dolmaya başladı. “Yapabileceğime inanmıyor musun?” diye sordum ona. “Onu birincilikten edebileceğimi düşünmüyor musun?”

Gözlerini kapayıp iç geçirdi. Düşmesinden korktuğum o yaşı silerek gözlerimi ona diktim. “Bunca zaman sonra,” dedim, “benden vaz mı geçtin?”

Babam gözlerini açmadı. Cevap vermedi.

“*Respondeme,*” dedim. “¿*Creés que puedo hacerlo?*”^{***}

Ellerini havaya savurdu. “Neden sana söylemeye çalıştığım şeyi dinlemiyorsun, Carolina?”

Ona bir adım yaklaştım. Soluklarım yavaşladı; dudaklarım aşağı doğru sarktı. “Onu yenebileceğime inanıyor musun baba?” diye sordum. “Evet ya da hayır.”

Nihayet bana baktı ve yemin ederim ki o daha söylemeden kalbim çatırdamaya başlamıştı. “Bilmiyorum.”

Gözlerimi kapadım ve dik durmaya çalıştım ama bacaklarım tükenmek üzereydi. Oturdum ama sonra aynı hızla ayağa fırladım.

“*Te podés ir,*”^{****} dedim.

Odama doğru koşup kapıyı açtım. “¿*ANDATE DE ACÁ!*”^{*****} dedim ona.

“Carolina,” dedi babam.

“Odamdan çık,” dedim. “İşimiz bitti.”

“Carolina, babanla işin bitemez.”

“Seninle koçum olarak konuşuyorum,” dedim. “Çık dışarı.”

Babam ayağa kalktı, omuzları çöküktü. Gözkapakları yarı kapalıydı, aniden ağırlaşmış gibiydi. Başını eğdi.

* (İsp.) Bana doğruyu söyle, baba.

** (İsp.) Cevap ver... Sence yapabilir miyim?

*** (İsp.) Gidebilirsin.

**** (İsp.) Defol buradan!

“Te amo, hija,” dedi koridora yönelirken.

Arkasından kapıyı kapadım.

Ertesi sabah uyandım ve korta tek başıma gittim. Babam aynı gün L.A.’e uçtu.

* (İsp.) Seni seviyorum, kızım.

1979-1982

Çok geçmeden haftanın altı günü, maç günleri bile Lars'la antrenman yapmaya başladım. Birkaç ay içinde yağdan bir buçuk kilo verdim ve yarım kilo kas kazandım, neredeyse tamamı kollarımda ve omuzlarımdaydı.

Servislerim daha da iyileşti. Yarım saniye daha hızlı koşmaya başladım. Yer vuruşlarım sertleşti.

Ama en çok gelişen sıçrayışlarımdı. Lars daha önce hiç sıçrayamadığım kadar yükseğe sıçramamı sağlamıştı. Birden servislerimin açıları iyileşti, topları havaya daha hızlı atıyor ve neredeyse *karşılanamaz* atışları karşılıyordum. Slice üzerine çalıştığımdan beri performansında bu kadar büyük bir fark görmemiştim. Artık top kaçırmam neredeyse imkânsızdı.

Eylüle gelindiğinde Stepanova'yı İtalya ve Fransa Açıklarda yenmiş, Wimbledon'da ondan daha çok ilerlemiştim.

Amerika Açık'ın ilk turunun başladığı sabah soyunma odasında ikinci seribaşına tahsis edilen yere girdim. Stepanova'yla oynayacaksam bunun ancak finalde olacağını biliyordum. Dolapların

etrafında birbirleriyle sohbet eden oyuncular vardı. Kimseyle göz göze gelmedim.

Turnuvaya yeni katılan on yedi yaşındaki Suze Carter yanıma geldi. "Umarım sen kazanırsın," dedi. "Herkes kupayı sen alırsan Stepanova'nın bir numaraya tutunmasının imkânı olmadığını söylüyor."

Birkaç senedir turnuvalara katılan ve tarzı vole olan Ines Dell'oro elini Suze'un omzuna koydu. "Nefesini boşa tüketme. Savaş Baltası bizimle konuşmaz," dedi. "Biz onun altındayız."

Suze'a baktım. "Teşekkürler," dedim.

Sonra Ines'e döndüm. "Ben iki numaradayım. Sen kaçtın? Otuz falan mıydı? Bu durumda, evet, benim altımdasın."

Tahmin edildiği gibi Stepanova'yla finalde karşılaştım.

Yıl sonu sıralamalarına henüz aylar olmasına rağmen ikimiz de bu maçın risklerini biliyorduk. Yılı kimin birinci sırada bitireceğini belirleyecekti.

İki saat on dakikanın sonunda maçı ve şampiyonluğu kazandım.

Kutlamalardan ve ödül töreninden sonra tekrar soyunma odasına giderken tünelde durmuş sırtan Lars'ı gördüm. "*Prachtig*, Soto! Şahane sıçrayış, tıpkı sana öğrettiğim gibi," dedi. "Bu yılı dünyanın en iyisi olarak kapayacaksın şimdi." Sırtıma vurdu, sonra birden kayboldu. Muhabirlerle konuşmaya gitmişti.

Dolaplara doğru ilerlemedim. Orada öyle hareketsiz durdum. Her zaman hayal ettiğim şeyleri hissetmeyi bekledim. Birinin beni kucaklamasını ve Yunanların Troyalıları yok ettiği gibi düşmanı bozguna uğrattığını söylemesini...

Ama elbette hiçbiri olmadı.

O sonbaharda Amerika Kapalı'da, Thunderbird Classic'te ve Porsche Grand Prix'te, Stepanova'yı yendim. Emeron Lion Cup'ta omzu kötü durumdayken set vermeden kazandım.

* (Felemenkçe) Harika

Aralıkta, otuz hafta boyunca arka arkaya bir numaradayken Melbourne'e uçtum. Avustralya Açık, Noel Arifesi'nde başlayacaktı. Bir haftadan kısa bir süre sonra yıl sonu sıralamaları açıklanacaktı.

O gece otel odamda otururken aşağıdaki caddeden yayılan Noel müziğini duyunca nihayet babamı aramak için telefonu elim aldım. Neredeyse on bir aydır hiç konuşmamıştık.

"Alo?"

Bir zamanlar sanki kendi sesimmiş gibi her an yanımda olan sesi hayatımdan çekip gitmişti. Bana yabancı ya da tuhaf gelmesini beklemiştim. Ama aksine sanki hiçbir şey değişmemiş gibi tanıdıktı.

"*Hola, papá. Feliz Navidad.*"

Hattan bir süre ses gelmeyince kısacık bir an acaba kapadı mı diye merak ettim.

"*Feliz Navidad, cariño. Seninle inanılmaz gurur duyuyorum.*"

Göğsüm ağırlaşmaya başladı ve gözyaşlarımdan akmasına engel olamadım. Ben nefesimi toplarken babam sessiz kaldı.

"*Pichona, şunu bilmelisin ki aramızda ne olursa olsun seninle daima gurur duyuyorum. Seni hep izliyorum.*"

"Seni özledim," dedim.

Babam güldü. "Benim günümü gün ettiğimi mi sanıyorsun?"

Gözlerimi kuruladım.

"Ama güzel iş çıkarıyorsun," dedi. "Böyle devam et. İstedikğin şey için savaşıyorsun. Hep yaptığın gibi. Ben de senin için hep burada olacağım."

Yılı kadınlar arasında bir numaralı oyuncu olarak kapadım. Durum resmileştiğinde otel odamda tek başıma bir şişe şampanya patlattım. Ama sonra tek kişi için kadehe doldurmayı kendime yediremedim.

Avustralya Açık'tan sonra babamın evine uçtum. Kapıyı açtı-

* (İsp.) Merhaba baba. Mutlu Noeller.

ğında elinde iki kadeh Dom Pérignon vardı. Onu kucakladım ve kadehi orada, kapıda kafama diktim.

Daha sonra misafir odasında eşyalarımı yerleştirdim. Babam ızgaraya biftekleri attı. Sonra da konuşmanın yeni bir yolunu bulmayı denedik.

Babama banyosunda neden kadınlar için tıraş bıçağı ya da fazladan bir diş fırçası olduğunu sormalı mıydım? Peki o bana son zamanlarda otellerin dışında birkaç adamla görüldüğüm gazete fotoğraflarını soracak mıydı?

Ama sohbetlerimiz ancak, “Bu sene kış kendini geçmişe nazaran daha çok hissettiriyor, değil mi?” ve “Aa, artık zencefilli gazoz yerine Fresca mı içiyorsun?” derinliğinde kaldı.

Evdeki ikinci günümde babam oturma odasına gelip dondurmali sandviç yemek için dışarı çıkmak isteyip istemediğimi sordu.

“Dondurmali sandviç mi?” dedim. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Çocukken hep dondurmali sandviç ya da meyveli dondurma istediğini hatırlamıyor musun?”

“Bu... pek benmişim gibi değil.”

Babam iç geçirip arabasının anahtarlarını aldı. “Benimle gel, *por favor, hija.*”

Saatime baktım. “Yani birazdan antrenman yapmak için korta gitmem gerek ama...”

“Sadece yarım saat sürecek,” dedi. “Yarım saat ayırabilirsin.”

O öğleden sonra babamın yeni Mercedes’inin ön koltuklarında oturup insanları izleyerek dondurmali sandviç yedik. “Bunlar güzelmiş,” dedim.

Başıyla onayladı. “Sana hiç yedirmedğim için özür dilerim.”

“Hayır,” dedim. “Yedirmemen iyi olmuş.”

Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla babam bunun doğru olduğundan emin değildi. *Gördün mü baba? İşte bu yüzden artık koçum değilsin,* diye düşündüm.

Ama daha sonra aramızda bir şeyler rayına oturdu. Birlikte

filmlere gittik. Yemeğe çıktık. Ona yeni bir hasır şapka aldım. O da bana eski satranç tahtasını verdi. “Çünkü her zaman dört hamle ötesini düşünmeye devam etmelisin.”

Turnuvaya gitmek için geri dönmeden önceki son günümde babam gelip beni bulduğundan toplanıyordum. “Seninle konuşmak istediğim bir şey var,” dedi ben bir çift Adidas’ımı alırken. Wilson raketlerinden sonraki en büyük sponsorluk anlaşmamdı ve onlarla birlikte Carrie Soto Breaking Points* adında bir ayakkabı serisi tasarlamıştım. Stepanova ya da McLeod kadar popüler olmasam da benim de fanlarım vardı. Kortta ben varsam bir gösteri izleyeceğinizi inkâr edemezsiniz. Bir grup izleyici de bunun karşılığını vermeye başlamıştı. Tabii sponsorluk anlaşmaları da.

“Peki,” dedim.

“Kortta giderek yükseliyorsun, Stepanova’nın yukarı attığı toplara yetişiyorsun.”

“Evet biliyorum,” dedim. Toplanmayı bırakıp ona baktım. “İşe de yarıyor. Artık onu her maçta yeniyorum.”

“Ama yere inişlerin sert,” dedi. “Belki toprak kort sezonunda büyük bir problem olmaz ama sert zeminler yaklaşıyor...”

“İnişlerim iyi.”

“İnan bana, neden bahsettiğimi biliyorum. İnerken bacaklarını daha çok bükmen gerek. Endişem dizinin...”

“Lars sıkıntı olmadığını söylüyor. O yükseklik olmasa asla...”

“Seninle Lars’tan bahsetmek istemiyorum,” dedi babam.

“Ben de *seninle oyunumdan* bahsetmek istemiyorum.”

“*Está bien*,” dedi babam. Sonra da odadan çıktı.

Seksenlerin başında ben turnuvadayken her gün telefonda konuştuk. Daha önce hiç bahsetmediğimiz şeylerden bahsetmeye başladık.

* Tenis terminolojisinde “servis kırma puanı” anlamına gelen breaking points, gündelik dilde de “kırılma noktası” anlamını taşır. Alışılmış bir tenis kavramı olduğu için Türkçeleştirilmemeyi tercih ettik.

Babam nihayet annemden bahsetmeye, bana onu ne kadar özlediğini anlatmaya başladı. Ona başım fazla sakin olduğunda annemi düşündüğümü söyledim. Babam da annemin benim için istediklerinden bahsetti.

“Tennisin çok ama çok önemli olduğunu düşünmedi hiç,” dedi bir keresinde. İtalyan Açık için Roma’daydım. “Mutluluğun daha önemli olduğunu düşünürdün.”

Güldüm. “Mutluluk kazanmak,” dedim.

“Aynen, *pichona*, ben de ona bunu anlatmaya çalıştım. Ama o senin ya da benim kadar rekabetçi değildi. Ânın içinde daha mutluydu. Açık görüşlüydü ve kabulleniciydi. O senin bütün bu erkeklerle çıkmalarını muhtemelen sorun etmezdi. Ama, *cariño*, ben dergilerde senin ve... taliplerinin daha fazla fotoğrafını görmek isteyip istemediğimden emin değilim.”

İç geçirdim. “Eğleniyorum işte. O kadar.”

Babama bu adamların taliplerim olmadığını, beni ikinci kez aradıklarının bile nadiren görüldüğünü nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ama onları bir daha görmemeyi tercih edenin ben olduğuma, durumun tam tersi olmadığına inanmasına izin verdim.

Ben “Savaş Baltası”ydım. Soğuktum. Ben bir makineydim. Elbette vücudumun katıksız gücünü düşünmek birçoğunun ilgisini çekiyordu. Ama ben erkeklerin eve götürüp anneleriyle tanıştırmak için aradıkları o kızlardan değildim.

Kendime onların saçmalıklarına kanmamayı hatırlatıp duruyordum. Bana ne kadar hayran olduklarını, daha önce tanıştıkları kimseye benzemediğimi söylemeleri... Sık sık birlikte bir tatile gitmekten, güney Fransa’da bir yat kiralama düşüncelerinden bahsedilirdi, hayali bir geleceğe dair sohbetler edilirdi. Adamların öylesine öne sürdükleri bu vaatlere inanmamam gerektiğini biliyorum. Ama en azından birinin o sözleri tutmasını öyle istiyordum ki...

“Belki kendine göre birini bulabilirsin,” dedi babam. “Tek bir randevudan fazlasını.”

“O kadar basit değil baba. Aslında...” Telefonu kapamak is-

tedim. Ama bir yandan da gitgide büyüyen ve içimi kemirdiğini hissettiğim korkumdan birine, herhangi birine bahsetmek istiyordum. *Kimse beni istemiyor.*

“Yanlış adamlar seçiyorsun, şu Bowe Huntley gibi. O ayaklı öfke nöbetiyle otelden çıkarken fotoğraflanarak ne yapıyorsun? ATP’de iki numara ve hakeme bağırıyor, ondan mı? Seçeceğin adam o değil.”

“Peki seçeceğim adam kimmiş?”

“Şu Brandon Randall iyi mesela.”

Brandon Randall, ATP’de bir numaralı oyuncuydu. Ona “Tennisin Tatlı Adamı” diyorlardı.

“*Sí, claro, papá,*” dedim. “Brandon Randall’a bir randevuya çıkmayı isterdim. Ama adam evli. Mayo modeli Nina Riva’yla.”

“Mick Riva’nın kızı mı?” dedi babam. “O adama tahammül edemiyorum. Of. Peki, o zaman Brandon gibi biri. İyi bir adam. İyi bir adam bul, lütfen.”

* Profesyonel Tenisçiler Birliği. Erkek tenisçiler tarafından kurulmuş bir birliktir. —çn

1983

Brandon Randall *evliydi* ve babamın sandığı kadar iyi bir adam değildi.

Biliyorum çünkü Paris'te, 1983 Fransa Açık finalinden sonra onun otel odasına gittim.

Daha önce Fransa Açık'ı hiç kazanmamıştım. Toprak korttu, ki benim gibi hızlı hareket eden servis ve vole oyuncularını için en zordur. Birçok büyük oyuncu kariyerlerini bu turnuvayı kazanmadan tamamlamıştır.

Ama o sene finalde Renee Levy'yi yendim ve o an tüm Slamleri tek tek kazanmak gibi nadir bir üstünlüğüm olduğu bilinciyle nefes kesen bir mutluluk duydum.

İkimizin de tekler şampiyonluğunu kazandığı hafta sonu Brandon'la asansörde karşılaştık. Brandon'un katında durduğumuzda dışarı çıkmak için bir adım attı ama asansörün kapısı kapanmasın diye kolunu uzattı. Gözlerimin içine bakarak, "Odamda bir kokteyl içmek ister misin? Ya da belki kadeh kaldırmak? Başarımıza," dedi.

Ne istediğine dair bir ipucu yakalamak için yüzüne baktım,

bana gerçekten ne sorduğunu anlamaya çalıştım. Tam emin değildim ama yine de olur dedim.

Bana içki hazırlarken Nina'yla olan evliliğinin sallantıda olduğundan bahsetti. "Beni anlamıyor," dedi. "Ama senden farklı bir hava alıyorum."

Tüm bunların sıradanlığı karşısında utandım.

Sabah, parlak beyaz nevresimlerin altında uzanırken Brandon benim dünyada ona kendini en az yalnız hissettiren insan olabileceğimi düşündüğünü söyledi.

"Etrafımdaki insanlara üzerimde ne kadar baskı hissettiğimi, bazen ne kadar düştüğümü anlatmaya çalışıyorum. Ama anlamıyorlar. Artık o kadar ortada ki çok pişmanlık duyuyorum: Senden, benim dengim olan birinden başka kim gerçekten anlayabilir ki?"

Bizi denk olarak nitelendirmesi onun küstahlığıydı. Ondan çok daha fazla Slam'im vardı. Yine de ikimizi kıyaslamasına izin verdim.

Büyük pencereden içeri güneş girerken onun yatağında uzanmıştım ve belki de yazgımın yalnızlık olduğunu hissediyordum. Belki de ben o kadar eşsiz, o kadar sıradışı bir kadındım ki ancak Brandon gibi biriyle, benim kadar hırslı biriyle bir bağ kurabilirdim.

Yine de bunun bir gecelik bir şey olabileceğinden korktum. Ama Brandon aramaya devam etti. Aramaya devam etti! Aramızdaki bu yakınlık, havayla dolan bir balon gibi büyümeye devam etti.

Tüm bunların ortasında –o ve ben bir sırrın ortasındayken, şampiyonluklar kazanırken ve yan yana Wimbledon'a katılırken– tüm bunların kaderimmiş gibi geldiği bir an oldu. Erkeklerle olan geçmişime baktığımda her birinin, bunu tetiklemek için devrilmesi gereken bir domino taşı olduğunu görebiliyordum.

Birlikte olduğumuz aylar boyunca nihayet birine aittim. Bu da düşündüğüm kadar güzeldi.

1983 yazı boyunca Paulina Stepanova'yı oynadığımız her maçta yendim. Bir zamanlar yalnızca bir bahane olan omzu artık hızla kötüleşiyordu. Sıralamada otuz basamak birden gerilemişti.

Amerika Açık'tan hemen önce emekliliğini duyurdu. Bir zamanlar en büyük rakibim olan kadının bir dipnottan ibaret kalacak olması karşısında şaşkınlığa uğradım.

Stepanova tenisi bırakırken yalnızca dokuz Slam'i vardı. Benimse on iki. Şimdi de bırakıp gidiyordu işte.

Duyurunun ertesi günü Brandon oda servisini aradı ve kahvaltayı yukarı istedi. Kahvaltımız geldiğinde beni Stepanova'yı sonsuza dek gömdüğüm için beni tebrik etti.

"Bitti," dedi. "Artık rekabet yok. Artık kimin galip geleceğine şüphe yok."

Ellerimle yüzümü sıvazladım, gülümsemem öyle kocamandı ki gizlemek zorunda kaldım.

Brandon beni öptü ve ben, *Her şeyim var*, diye düşündüm.

Tam bir ahmak gibi.

Temmuz sonunda yakalandık. Çok geçmeden Nina'yı terk etti ve magazin basını o ağustosta tüm bunları yazdı. Yaptığım şeyin acımasızlığı da o zaman görünür oldu.

Dergi reyonundaki tüm dergilerin kapağındaydı. LOVE-LOVE: BRANDON VE CARRIE AŞK YUVALARINI BEVERLY HILLS HOTEL'DE KURDULAR, NINA RIVA'NIN KALBI KIRIK VE BRANDON VE CARRIE, NINA RIVA'NIN KALBİNE SAVAŞ BALTASINI SAPLADI.

Ama yine de ilişkiyi sonlandırmadım.

Magazin basını peşimize düştüğünde ya da *NowThis* Nina Riva'nın Malibu'daki bir marketin önünde ağlarken çekilmiş bir fotoğrafını yayımladığında bile. Brandon ona geri dönmeye çalışıp reddedildiğinde bile. Sürünerek bana geri döndü ve o zaman bile onunla kaldım. Gerçek aşkı bulduğuma inanacak kadar bitik ve çaresizdim.

Nihayetinde de aralık ayında başka bir kadın için beni terk ederek ilişkimizi bitiren o oldu.

Kendimi toparlamam biraz zaman aldı. Ancak o zaman bile tribünlerdeki hayranların nefretinden doğan güce aldırılmazlık edemedim. Magazin basınının manşetleri daha iyiye gitmedi. CARRIE SOTO: ZİRVEDE YAPAYALNIZ gibi şeylerdi. Hatta belki de en kötüsü BİR SAVAŞ BALTASINI KİM SEVER Kİ? olmuştu.

Sevilmemeye alışkındım ama bir restorandan çıkarken magazincilerin etrafımı sarıp gayet sıradan bir şeymiş gibi, “İnsanların senin fahişe olduğunu düşünmesi hakkında ne hissediyorsun?” gibi şeyler sormalarına hiçbir şey beni hazırlamamıştı.

Dışarıda güneş gözlüğü ve beyzbol şapkası takmaya başladım. Elinde kamera olan herkesten kaçtım. Otel odalarında saklandım. Maçlarımda kalabalığa neredeyse hiç dönüp bakmadım. Sportsa- de beni reklamlarından çıkardı; turnuvaların bilet satışları düştü ve insanlar bunun benim hatam olduğunu söylüyordu.

Milyonlarca şey hissediyorum.

Ama en derinden hissettiğim şey şuydu: Brandon’a kalbimin hassas noktalarını çekinerek de olsa göstermem hataydı. Bir daha asla böyle bir aptallık yapmayacaktım.

1984-1989

1984'te insanların çoğu benden nefret ediyordu. Ama ben başımı eğdim ve üç Grand Slam'i eve götürdüm. Bir numarada en uzun süre kalma rekoru kırdım. Ve kazanmanın, birçok insana tesir ettiğini fark ettim. Sevgilerinin bir kısmını geri kazanmış gibiydim.

1985'te üst üste üçüncü kez Wimbledon'ı kazandım. 1986'da hem Wimbledon'ı hem de Amerika Açık'ı kazandım.

'87'de Wimbledon'a giderken yirmi dokuz yaşındaydım. Herkes yirminci Grand Slam'imi alıp tekler Slam şampiyonluğu rekorunu kırabilecek miyim diye merak içindeydi. Basın kariyerimin sonlarına yaklaştığımı söyleyip duruyordu.

Final maçını set vermeden kazandım. İşte olmuştu. Dünya rekoru kırmıştım.

Otuz yaşın eşiğindeydim ve sadece iyi değildim. *En iyiydim.* Tüm zamanların en iyisi.

Kortta öylece durup yetkililerin bir plaketle bana doğru ilerleyişini izlerken bütün kariyerim gözümün önünden geçti.

Çocukken babamla yaptığım talimler. Mary-Louise Bryant'la maçım. Küçükler turnuvalarını kazanıp ana tablolara girişim.

Sıralamada yükselişim, slice vuruşlarımı geliştirmem, o sıçrayışı öğrenmem, Stepanova'yı sonsuza dek mağlup etmem. Egemenlik.

Neredeyse her ölçüte göre en başarılı tenisçiydim artık. Şimdiye kadar en çok Grand Slam kazanan. Turnuva tarihi boyunca en uzun süre bir numarada kalan. En çok tekler şampiyonluğu kazanan, kariyeri boyunca en çok ace atan. Yıl sonu sıralamalarında en çok birinci olan. Tüm zamanların en çok kazanan kadın sporcusu.

Her zaman olabileceğime inandığım Carrie Soto olmuştum.

O gün de kupayı tıpkı öncekileri aldığım gibi aldım; ifadesiz bir yüz, kısa bir konuşma. Ama bu kez el sallayarak ayrılırken korttan topallayarak çıkmak zorunda kaldım.

Sol dizim beni öldürüyordu. Çoğu zaman bütün gün ağrıyordu ve zayıftı. Fazla büktüğümde ya da üzerine fazla yük bindirdiğimde keskin ağrılarım oluyordu. Kortizon iğneleri vuruluyordum ama yeterli gelmiyordu. Kortta beni yavaşlatmaya başlamıştı. O güne kadar yalnızca irade gücüyle acıya dayandıysam bile artık daha fazla dayanamayacağımın farkındaydım.

"Hija," dedi babam telefonda. "Ameliyat olman gerek."

"Sus," dedim sert bir sesle.

Ama haklı olduğunu biliyordum. Amerika Açık'tan önce dizim o kadar kötü durumdaydı ki doğrudan dizime ağrı kesici vurdurmak zorunda kaldım ama yine de yarıfinalde Suze Carter'a yenildim. Bir sonraki yılın başında Avustralya Açık'tan çekilmek zorunda kaldım.

Biraz dinlendim ve geri döndüğümde tutunamadım. '88 senesi boyunca tek bir kupa kazanamadım.

1989'da Wimbledon başlamak üzereyken Lars beni Londra'daki bir otelin spor salonunda oturttu.

"Bitti, Carrie," dedi. "Yapabileceğim her şeyi yaptım. Sen de ulaşabileceğin her şeye ulaştın."

"Hayır, henüz bitmedi. Sadece..." Yere baktım, sonra bakışları-

mı tekrar ona çevirdim, uzun süredir inkâr ettiğim şeyi kabullenmeye hazırdım. “Ameliyat olmam gerek. Sonra geri dönebilirim.”

“Daha fazlasını kaybetmek için mi geri döneceksin? Herkese kraliçenin öldüğünü göstermek için mi?”

İrkildim. “Kraliçe ölmedi,” dedim.

Lars başıyla onayladı. “Carrie, bedenin, becerilerin, hepsinin bir son kullanma tarihi var. O da şimdi. Otuz bir yaşındasın. Vakti geldi.”

“Bilmiyorum. Belki öyledir. Belki de değildir.”

“Öyle.”

Gözlerinin içine baktım, neler olduğunu anlamaya başlamıştım. “Sırada çoktan başka bir oyuncun var,” dedim. “Sen kararını vermişsin bile.”

“Bunun bir önemi yok. Bedeninin işi bitti Carrie,” dedi. “Ameliyatlardan sonra bizi bekleyen mükemmel olmayan versiyonunu görmek istemiyorum. Bununla ilgilenmiyorum.”

“Yine sıçrama yapabilirim. Önümde kariyerimin en güzel yılları olabilir.”

“Otuzlarında olmaz o,” dedi. “Bu konuda seninle eğlenmeme sebebiyet verme. Wimbledon’dan sonra devam edeceksen, koçun ben olmayacağım.”

Lars ayağa kalkıp gitti. Ben de o boğuk, soğuk spor salonunda oturup egzersiz bisikletine baktım. Onu kullanmayı düşününce bile dizim ağrıyordu.

Yine de Lars’a aldırmayıp Wimbledon’un ana tablosuna katıldım. Neredeyse on yıldır ilk kez son on altı turuna kalamadım.

Sıralamadan öyle bir düştüm ki Amerika Açık’ta seribaşları içinde bile olamayabilirdim.

“Ameliyatı ol, sonra nerede olduğuna bir bakalım,” dedi babam telefonda. New York’taydım. Joker oyuncu olarak Açık’a katılmaya hazırlanıyordum. O, L.A.’e dönmüş, ikimiz için satın aldığım ikiz eve yerleşiyordu. Ana ev benim, misafir evi onun olacaktı, havuzu

ve bir tenis kortu vardı. “Denemeden dizinin rehabilite edilip edilemeyeceğini bilemezsin.”

“Yeniden kaybetme riskini göze mi alayım? Hepsinin karşısında?” dedim. “Bundan ne kadar hoşlandıklarını görmüyor musun? Başarısız olmamdan? Hayır. Onlara bunu vermeyeceğim. Hayır.”

“Peki ne yapacaksın?” dedi.

“Bunu seninle tartışmayacağım,” dedim. “Asla. Bunu söylemek sana düşmez.”

“Peki,” dedi babam. “*Está bien.*”

İki gün sonra, Ağustos 1989’da Amerika Açık’tan çıkarıldım ve emekliliğimi ilan ettim. Kürsüde önceden hazırlanmış konuşmamı okurken, “Tenis dünyasının sahiden olağanüstü bir döneminde ciddi bir yol aldım,” dedim. “Hedeflediğim her şeye eriştim. Başarılarımın önümüzdeki on yıllarda bile hatırlanacağına inanıyorum. Ama artık benden bu kadar. Teşekkürler.”

Bir daha profesyonel bir maça çıkmadım.

Şimdiye kadar.

GERİ DÖNÜŞ

EKİM 1994

Melbourne'den üç buçuk ay önce

Yedi on beşte uyanıyorum. Kahvaltı olarak yabanmersinli bir smoothie içip çiğ, tuzsuz badem yiyorum. Eşofman altımı giyip üzerime bir tişört geçiriyorum. Alnıma da bir saç bandı takıyorum.

Emekliliğimden beş yıl sonra, babamın bana en son koçluk edişinin üzerinden on beş yıl geçmişken saat tam sekizde antrenman yapmaya hazır hâlde tenis kortuma adım atıyorum.

Güneş dağların tepesinde parlıyor ve gökyüzü, bahçemi çevreleyen on beş metrelik palmiye ağaçları dışında bomboş. L.A.'in çığırın trafiği kapımın hemen ardında olmasına rağmen burası sessiz.

Şehrin geri kalanı umurumda değil. Ben *bu* korta, ayaklarımın altındaki *bu* zemine odaklanmış durumdayım. Rekorumu koruyacağım. Nicki Chan'i alt edeceğim.

"Başlıyoruz," diyor babam. Polo yaka bir tişörtle chino pantolon giymiş. Ona baktığımda birlikte son kez korta çıktığımız günden beri saçlarının ne kadar kırlaştığını, ne kadar zayıfladığını görebiliyorum. Ama ben çocukken olduğu gibi uzun görünüyor yine.

"Hazırım," diyorum. Gülümsemekten kendini alamıyor.

"Bugün iyice anlamak istediğim üç şey var," diyor.

Öne eğilip ayak parmaklarıma dokunarak bacaklarımı esnetiyorum. “İlk önce servisim,” diyorum havaya sıçrayıp iki elimle önce sağ sonra da sol ayağımı tutarken.

Babam başını iki yana sallıyor. “Hayır, ne görmek istediğimi ben sana söylüyorum. Sen tahmin etmiyorsun. Bu bir sınav değil.”

Doğruluyorum ve ses tonu karşısında gözlerimi kırpıştırıyorum. “Peki.”

Kortun kenarındaki banka oturuyor ve ben de bir ayağımı onun yanına koyup tekrar geriniyorum.

Babam saymaya başlıyor. “Uno,” diyor. “Servisin. Bundan kastım şu; hâlâ ne kadar baskın gücün var ve ne türde görmek istiyorum, kontrolünü görmek istiyorum.”

“*Está bien.*”

“İkincisi ayak hâkimiyeti. Öğrenmek istediğim şu: Kortun bir ucundan diğerine ne kadar hızlı gidebiliyorsun? Ne kadar atik olabilirsin?”

“*Perfecto. ¿Qué más? Dayanıklılık?*”

Bana aldırıyor. “Üçüncüsü dayanıklılık.”

Başım la onaylıyorum.

“Lars’la çalışırken dayanıklılığın çok gelişti,” diyor babam. Lars’m adı anılınca irkiliyorum. “Seni o noktaya getirmek için antrenmanlarına ek olarak ne kattı?”

Nasıl cevap vereceğimden, onunla bu konuşmayı nasıl yapacağımdan emin değilim. “Sıçrama dışında mı diyorsun?” diyorum en sonunda.

“Çok fazla sıçrayarak dizine yüklenmeyeceğiz. Ön çapraz bağlarını düzeltmek için ameliyat oldun ve tekrar yırtamazsın...”

“*Bueno, papa. Basta, ya lo entendí.*”

“Peki oyununa başka ne ekledi?” Gözlerimin içine bakıyor ve bakışlarını çekmiyor. “*Contame.*”

* (İsp.) Tamam, bana. Yeter, anladım.

“Cross-training,” diyorum. “Seninle hep koşardık ama o aerobik, calisthenics*, ağırlık kaldırma da ekledi.”

Başıyla onaylarken gözlerini deviriyor. “Tenis dışında şeyler yaparak tenis antrenmanı yapıyorsun. Ne deha ama.”

“Sen sordun. Ayrıca işe yaradı.”

Babam başıyla onaylıyor. “*Bien, bien, bien.*”

İkimiz de bir süre sessiz kalıyoruz. Yanımdaki evde bahçıvanın çimleri biçmeye başladığını duyabiliyorum. “Ee... bunu yapmak istiyor musun, yoksa?..”

Babam başıyla onaylıyor. “*Sí, estoy pensando.*”**

Düşünmesi bitsin diye bekliyorum. Boynumu çevirmeye başlıyorum.

Babam, “Nicki en iyi seçeneğinin seni yormak olduğunu düşünecek,” diyor.

“Benimle oynayan herkes öyle düşünür. Otuz yedi yaşındayım. Tek yapman gereken yaşlı bir kadını yormak.”

Babam gülüyor. “Yaşlı olmanın nasıl bir his olduğuna dair hiçbir fikrin yok.”

“Büyük resme bakınca baba, elbette öyle,” diyorum ona. “Ama teniste...”

Başıyla onaylıyor. “O yüzden şu an senin için yapabileceğimiz en önemli şey dayanıklılığın üzerinde çalışmak.”

“Evet, katılıyorum.”

“O zaman her gün on beş kilometre koşarak başlayalım.”

Birkaç yıldır on beş kilometre koşmuyorum. Ama sorun değil. “Sonra da toplara vurmaya mı başlayacağız?”

Başını iki yana sallıyor. “Sonra squat ve deparlar, ondan sonra da ayak hâkimiyeti için ip atlama gelecek. Lars’la da aşağı yukarı bunları yapıyordunuz herhalde. Sonra kaslarının kondisyonunu artırmak için yüzeceksin ama yavaş darbelerle. Sonra öğle yemeği yersin, öğleden sonra da vuruşlara geçersin.”

* Ekipmansız veya az sayıda ekipman kullanarak vücut ağırlığıyla yapılan güç antrenmanı. —çn

** (İsp.) Evet, düşünüyorum.

“Öleceğim,” diyorum.

“Sızlanma.”

“Her gün bir triatlon* yapıp sonra da sızlanmamak mı? *Hayır*,” diyorum.

Babam ağzını açacak gibi oluyor ama onu durduruyorum. “Artık çocuk değilim. Bazen benim de bir fikrim olacak. Bazen on beş kilometre koşup elli tur hareketten sonra şikâyet edeceğim. Ama ne dersen yapacağım ve sen de benim tavırlarımı idare edeceksin ve belki kısa bir süre sonra bir gün bir Slam kupası daha kazanacağız, ¿*Está bien?*”

Bana bakıyor, bir dakika kadar hiçbir duygu okunmuyor yüzünden. Sonra gülümsüyor ve elini uzatıyor. “*Perfecto.*”

Yedi gün boyunca her sabah koşu ayakkabılarımı giyip çıkıyorum.

Babam hemen yanımda bir golf arabasıyla ilerleyerek, “¿*Más rápido! ¿Más rápido!*” diye bağırırken olabildiğince hızlı koşuyorum.

Ayağım tekrar tekrar, tekrar tekrar yol döşemesine çarpıyor. “İleride değilsen geridesin demektir!” diye bağırıyor babam.

“*Sí*,” diyorum her seferinde. “*Lo sé.*”

Benim yavaşladığımı hissettiği an, “¿*Vamos, Más rápido!*” diye bağırıyor. “Tatlı bir gezintiye çıkmadık! Kupa kazanmak için koşuyoruz!”

Bazen ağzıma hangi dil gelirse o dilde ona karşılık veresim geliyor. Ama on beş kilometrenin sonunda boşuna nefes tüketmekten vazgeçiyorum.

Koşular yine idare edilebilir. Asıl koşudan sonra ben ip atarken ve babamın orada dikilip “¿*Más rápido!*” ve “¿*No pares!*” gibi şeyler haykırması çığlık atmak istememe neden oluyor.

Ama bunun yerine baldırlarımdaki yanmaya, kollarımdaki ağrıya odaklanıyorum.

* Üç farklı yarışmadan oluşan müsabaka. –çn

** (İsp.) Daha hızlı! Daha hızlı!

Sonra yüzme geliyor. Arka arkaya turlar. Bacaklarım ve omuzlarım yorgunluktan yavaşlamaya başladığı anda babam havuzun kenarına dikilip, “*Usá esos brazos,*” diye sesleniyor bir komutan edasıyla.

Her gün havuzdan çıktığımda kollarım gevşek, bacaklarım pelte gibi oluyor. Nereye basacağını bilemeyen yeni doğmuş bir buzağı gibi oluyorum.

Yedinci gün, son yüzme turumdan sonra havuzun merdiveninden bile çıkamıyorum. Her şey canımı yakıyor. Dizardı kırışlerim ve uyluk kaslarım yanıyor, omuzlarım ve bicepslerim ağrıyor. Tur hızımı koruyamıyorum.

Havuzun kenarına uzanıyorum ve babam tepeme dikilip bana bir havlu uzatıyor. Yanıma oturuyor.

Ona bakıyorum. Daha yüzünde belirmeden kaş çatışını hissediyorum.

“Ne kadar kötüydü?” diye soruyorum.

Babam başını önce bir yana sonra diğerine eğiyor. “Koşularda saatte yedi yüz elli metre kadar daha yavaşsın. Formun konusunda çalışmamız gerek. Yüzmeye gelince...” Derin bir nefes alıyor. “*Mirá*, yaşını ve ne kadar zamandır kortta olmadığını düşünürsek etkileyici. Ama bir Slam kazanmak için olman gereken yerde değilsin, *cariño*.”

“*Sí, lo sé.*” Yüzümü kuruluyorum. Doğrulup oturuyorum. Başımı iki yana sallayarak göğe bakıyorum. Hava açık ve berrak, tek bir bulut, tek bir engel yok.

Tüm bunlar sikik bir şaka. Bunca yıl sonra profesyonel spora geri dönen bir sporcu mu? Bir de Slam kazanacağımı düşünüyorum ha? Delirdim mi ben?

“Bence yoldasın,” diyor babam.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum

“Sen tanıdığım en çalışkan insansın,” diyor. “Kendini buna adamaya karar verdiysen başaracaksın demektir.”

* (İsp.) Kollarını kullan.

“Safi yetenek” ten değil de o eski “çaba” hikâyesiyle başladığımız için gücenmiş durumdayım ama başımla onaylıyorum. “Teşekkürler.”

Omzumu hafifçe dürtüp gülümsüyor. “Yani diyorum ki daha alınacak çok yolumuz olsa da bir kez daha dünyanın en iyisi olabileceğine inanıyorum. İnancım tam.”

Sol elimin tırnaklarıyla oynamaya başlıyorum. “Cidden mi?” diye soruyorum. “Emin misin?”

“Kesinlikle. Ama dinle, *hija*,” diyor babam kolunu omzuma atıp beni iyice sıkarak. “Benim inancım olup olmamasının hiçbir önemi yok.”

“Aslında var,” diyorum. Sesimde ikimizi de şaşırtan bir keskinlik var.

Babam başıyla onaylıyor ama daha fazla kurcalamıyor. Benim gibi o da çok zaman önce gömülmüş şeyleri ortaya dökmekle ilgilenmiyor.

“Seni daha önce zirveye taşıyan kendine olan inancındı. Bunu bir kez daha yapabilirsin,” diyor babam sonunda.

Haklı olduğunu biliyorum. On yıllar boyunca yeteneğim ve gayretim karşıma çıkan herkesi darmadağın etti. Her insana şahsi bir hüner verildiyse benimki de kararlılık.

“Sen onu yenebileceğine inanıyor musun?” diyor babam.

Niyetlendiğimden daha hızlı yanıt veriyorum. “Evet.”

“Peki yenemezsen buna katlanabilecek misin?”

Buna cevap vermem daha uzun sürüyor. “Hayır.”

Babam gözlerini kapıyor, ardından başıyla onaylıyor. “Pekâlâ,” diyor iç geçirerek. “Ziyan edilecek zamanımız yok.”

Menajerimin ofisindeki bir sandalyede, zeminden tavana dek uzanan pencerenin yanında oturuyorum. Yedi yıldır Gwen'le çalışıyorum.

Bana durmadan zaten makul olduğum konularda "makul olmamı" söyleyen erkekler tarafından yönetilen iki farklı ajansla çalıştıktan sonra Gwen'le sözleşme imzaladım. Şehirdeki bütün ajanslarla toplantı yaptım ve birinde içeri Gwen Davis girdi. L.A.'de doğup büyümüş siyah bir kadın kendisi. Büyük bir ajansta oyuncu menajeri olarak çalıştıktan sonra rotasını spor yıldızlarına çevirmiş ve yola kendi başına devam etmiş.

O ilk toplantıda bana, "İhtiyaç duyarsan bana siktir git demeni bekliyorum," demişti. "Gerekirse aynısını ben de sana yapacağım. İlişkimiz acımasız bir dürüstlük içinde olmalı. Senin emir kulun olmak gibi bir niyetim yok. Senin zamanına da yazık benimkine de."

Onunla hemen orada sözleşme imzaladım.

Bugün, ofisinde oturmuş Beverly Hills'e bakıyorum. Palmiye

ağaçları, geniş caddeler ve büyük araziler. Buradan bakınca belediye binasının tepesindeki altın tacı bile görebiliyorum.

Yanımdaki kanepeye otururken Gwen'e dönüyorum. Ellili yaşlarının sonunda, kırmızı bir pantolon ceket takımıyla terlik giymiş. Bazen acaba yanlış alanda mı diye düşünüyorum; sahne arkasında kalamayacak kadar çarpıcı ve gözücü.

Asistanı Ali içeri giriyor. Uzun siyah saçlarını bir kalemle toplamış ama şimdiden dağılmaya başlamış bile. Pazen bir gömlekle siyah kotunun altına bot giymiş. Gwen'in kendisi podyumdan kaçmış bir manken gibi gezinirken asistanının ofiste ne giydiğini umursamaması ikisini de daha çok sevmeme neden oluyor.

"Sana bir bitki çayı," diyor Ali bana bir fincan uzatırken. "Bir de yemeyeceğini bildiğim bir muffin."

Gülüyorum. "Öğleden sonra tekrar kortta olmam gerek. Hem zaten muffin sevmem," diyorum.

"Bir dahaki sefere sana çiğ, tuzsuz badem getiririm," diyor Ali. Benimle dalga geçtiğinin farkındayım ama dürüst olmak gerekirse bademi tercih ederim.

Ali, Gwen'e de bir kahve uzatıp çıkıyor.

Gwen kahvesinden bir yudum aldıktan sonra bana bakıyor. Fincanını nazikçe cam sehpa, üstünde fotoğrafımın yer aldığı büyük bir kitabın yanına bırakırken bir kaşını kaldırıyor. Kitap 1990'da piyasaya çıktı ve on beş yıl boyunca Wimbledon'da çekilmiş fotoğraflarımdan oluşuyor. *Soto Çimde*.

Gwen tekrar kanepeye yaslanırken gözlerime bakıyor. "Geri dönme konusunda emin misin?"

"Emin olmasam burada olmazdım."

"Bu hafife alınacak bir şey değil," diye ekliyor.

"Hafife alıyormuş gibi mi görünüyorum?"

"Yani, sponsorlukların..."

"Biliyorum."

"Bu baharda yeni Elite Gold kampanyası için çekimde olman gerek."

“Biliyorum.”

“Gatorade de yakında senin en önde, tam ortada olduğun ‘Şampiyonlar’ reklamını yayına sokacak.”

Başımla onaylıyorum.

“Senin Break Points serin, şu an Adidas’ın diğer tenis ayakka-bılarının hepsinden daha çok satıyor.”

Emekliliğimin getirdiği en şaşırtıcı şeylerden biri de epey ka-zançlı bir şeye dönüşmesi. Görünüşe bakılırsa ortalarda görünme-diğim zaman insanlar benden ne kadar hazzetmediklerini unut-muş ve ayakkabılarımı ne kadar sevdiğimi hatırlamışlar.

“Onu da biliyorum,” diyorum.

“Bu sponsorluk anlaşmalarının hepsi artık bir efsane olduğun önkabulüne dayalı. Dünyadaki *en iyi* sporculardan biri olduğun düşüncesine.”

“Doğru ve ben de *hâlâ* öyle olduğumu kanıtlayacağım.”

“Peki ya...”

Gözünün içine bakarak ona devam etmesi için meydan oku-yorum.

Çark ediyor. “Mesele kazançsa, bence senin için yorumculukta ya da WTA görevlisi olmakta oyunculuktan daha çok para var. Seni tenisin deneyimli ismi olarak konumlandırıyoruz. Sporla il-gili ve aktif kalmanı böyle sağlıyoruz.”

“Öncelikle kimse söylemek zorunda olduklarımı duymak iste-miyor,” diyorum ona.

Gwen kaşlarını kaldırıyor, bir süre düşünüyor ve sonra kabul-lenerek başını sallıyor.

“İkincisiyse, mesele para değil. Şeref meselesi.”

Gwen uzanıp elini koluma koyuyor. “Bunu gerçekten düşün-meni istiyorum Carrie. Şeref... egonun kibar hâli sadece. Bense her zaman parayı egoya tercih ederim. Şahsen yani.”

Ona bakıyorum. “Tavsiyen için teşekkür ederim ama bu tartış-maya açık değil.”

“Ben yalnızca senin geleceğini gözetmeye çalışıyorum,” diyor

Gwen geri çekilerek. Muffini alıp bir parçasını koparıyor ve ağzına atıyor.

“Gwen, elimdeki tek şey bu oyun,” diyorum.

Başıyla onaylıyor. “Biliyorum.”

“Oysa şimdi elimden sökülüp alınmak üzere. Elimde hiçbir şey kalmayacak.”

“Öyle de–”

“Evet,” diye sözünü kesiyorum. “Öyle. Nicki’nin rekoru kırmasına izin veremem ve senin de yanımda olmana ihtiyacım var.”

Gwen kahvesinden bir yudum alıp fincanı tekrar bırakıyor. “Bunun doğru hamle olduğundan emin misin?”

“Tek hamle bu. Başka herhangi bir gelecek düşünemiyorum.”

“Peki,” diyor. “Seninleyim o zaman. Sonuna kadar seninleyim.”

Yüzündeki o çekingen ifadeden ikimize de bir sürü para kaybettireceğimden endişelendiğini görebiliyorum. Her ne kadar özgüvensizliği karşısında ufak bir öfke kıvılcımı hissetsem de bunu bir galibiyet olarak görecektir kadar zekiylim.

“Teşekkürler,” diyorum. “Haksız çıkmaya da hazırlan.”

“Haksız çıkacağım bir durum yok,” diyor. “Sana inanıyorum. Ee, plan nedir?”

“Bu seneki dört Slam’de de oynayacağım ve rekorumu tekrar ele geçirmek için en az birini kazanacağım.”

“Peki spora geri döndüğün ilk sene bir Slam kazanacağına inanıyor musun?” diye soruyor Gwen.

“Evet,” diyorum. “İnanıyorum.”

“Peki ya önce Nicki bir kupa kazanırsa?”

Omuzlarım geriliyor ve dişlerimi sıkmamaya çalışıyorum. “Bu konuda endişelenmeyi bana bırak.”

“Tamam,” diyor. “Anladım. Bütün WTA turnuvasına katılmıyorsun, değil mi?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Hayır, sadece seçili turnuvalardan

oynamak istiyorum. Ama ITF' ya da WTA'da durumum ne bilmiyorum."

Gwen ayağa kalkıp masasındaki telefonun interkomuna basıyor. "Ali, ITF ya da WTA'dan birine ulaşip –olabildiğince üstü kapalı olarak, lütfen– Carrie gibi bir oyuncunun katılmak isterse dört Slam için de joker oyuncu olup olamayacağını öğrenebilir misin?"

"Hallediyorum."

Gwen interkomu bırakıyor. "Tamamdır, sırada ne var? Başka neye ihtiyacın var?"

"Yani, sağlam bir antrenman partneri işime yarar, aklına gelen biri varsa. Yalnızca takılacağım biri değil. Gerçekten üst seviye birine ihtiyacım var. Böylece en iyi oyunculara hazır olup olmadığımı ölçebilirim."

Gwen başıyla onaylıyor. "Oyunun zirvesinde olan birine ihtiyacın var, seni Nicki'nin bulunduğu yere çıkarmaya yardımcı olacak birine."

Aramızda dağlar kadar fark olduğu imasıyla irkiliyorum. "Eh, Nicki... evet, üst seviyede biri."

"Birkaç kişiyi ararız," diyor Gwen. "Kimler seninle antrenman yapmak ister, bakarız."

"Tamam," diyorum. "Güzel. Ama Suze Carter olmaz, ona katlanamıyorum. Ya da Brenda Johns. Ama onlar dışında herkes olur. O ikisi biraz... hoppa. Ingrid Cortez nasıl olur mesela? Finallerde Nicki'yi parasının peşinden koşturuyor. Belki onunla biraz çalışabiliriz."

"Başka bir şey?"

"Wilson'ın bana yeni raketler göndermesine ihtiyacım var. Adidas'tan da yeni kıyafetler ve bu sezonun renklerinde yeni Break Points ayakkabılar istiyorum. Tekrar bir asistan tutabilir miyiz? Seyahatlerimi ayarlayıp otelleri koordine etmesi için?"

"Yalnızca dört turnuva diyorsan Ali halledebilir."

* Uluslararası Tenis Federasyonu –çn

“Tamam, teşekkürler.”

“Ama kendi valizini kendin toparlarsın. Ben senin annen değilim.”

Esprî bir süre orada, havada asılı kalıyor. Anneniz ölmüşse, her yere peşinizden gelir bu, gelişigüzel ifadelerde birden beliriverir. Karşımda konuşan kişi fark etmese de ben hepsini fark ederim. Gwen, söylediği şeyin düşüncesizce olduğunu fark ediyor ve hızla geçiştirmeye karar vermesine seviniyorum. Anneniz öldü diye başka birinin kendini daha iyi hissetmesi için uğraşmaktan beter bir şey yoktur.

“Başka?” diyor Gwen.

Ama ben kısacık bir an için annem bugün yaşasa hakkımda ne düşünürdü diye merak ediyorum. Yapmaya çalıştığım şeyle gurur duyar mıydı? Cevabı bilmiyorum. Sonra kendime bu soruyu sormayalı ne kadar çok zaman geçtiğini fark ediyorum.

Ali kapıyı tıklatarak içeri giriyor. “Peki! Bu heyecan verici. Cevabı aldım.”

“Söyle hadi,” diyorum.

“WTA’nın eski bir numaralarından olduğun ve daha önce dört Slam’i de kazandığın için seçtiğin herhangi bir WTA ya da ITF etkinliğinde garantili jokersin.”

“İşte bu!” diyorum. “Şimdi oldu.”

“Katılmak istediğin turnuvaları seçebilirsin. Birkaç evrak doldurmamız gerek ama üç ay sonraki Avustralya Açık’ta seni joker oyuncu maçlarına sorunsuz sokarız.”

“Seribaşı olur muyum?”

“Hayır,” diyor Ali. “Geçmişteki puanların artık geçersiz. Seribaşı olacağın bir sıralamada değilsin. Kazanmaya başlayana kadar tabii,” diye ekliyor sıritarak.

Bundan üç ay sonra Melbourne’ün yeşil zeminli sert kortunda durmuş, ağın karşısındaki rakibime bakarken görüyorum kendimi, artık karşıma kim çıkacaksa. Kalabalığı duyar gibiyim, o bunalıcı yoğunluğu resmen hissediyorum.

Bir turnuvada oynamayalı o kadar uzun zaman oldu ki... Seribaşı olmadan oynadığım bir turnuvanın üstünden neredeyse bunun da üç katı zaman geçti.

Hafif bir heyecan ürpertisi geçiyor içimden, sanki tekrar ergen olmuşum da henüz tırmanmaya başlamadığım bir dağa bakıyorum, her maç zirveye giden bir adım. Tırmanmanın o muhteşem ağrısını duymayalı çok uzun zaman oldu.

Aşağıdaki demeç bugün menajeri Gwen Davis aracılığıyla Carrie Soto tarafından yayımlandı.

Derhal Basına Sunulacaktır 10/11/1994

CARRIE SOTO GERİ DÖNDÜ

En çok Grand Slam tekler kupası kazananı dünya rekorumu geri almak için 1995 sezonunda dört Grand Slam'in hepsinde -ocak ayındaki Avustralya Açık, mayıstaki Fransa Açık, hazıranda Wimbledon ve ağustosta Amerika Açık- oynamak üzere aktif tenis yaşamına geri dönüyorum.

Nicki Chan'i kadın tenisindeki başarılarından dolayı kutluyorum. Fakat egemenliği sona erdi.

Geri döndüm.

Soto, Chan'le Karşılaşmak İçin Tenise Geri Döndü

Los Angeles Daily

12 Ekim 1994

Bir zamanlar "Savaş Baltası" olarak anılan, en iyi kadın tenisçilerden Carrie Soto, 37, Grand Slam tekliler rekorunu savunmak üzere emekliliğe ara verme niyetinde olduğunu duyurdu. Doğal afet Nicki Chan, 30, Soto'nun yirmi Slam kupasıyla emekli olduğu 1989 senesinden beri kadın tenisinin dominant ismi. Tenis izleyicisi tarafından sık sık "Canavar" olarak anılan Chan geçen ay bu rekoru egale etmişti.

Keskin dili ve korttaki diğer oyunculara karşı acımasız stratejileriyle tanınan Soto, uzun bir süre kadın tenisi için kutuplaştırıcı bir şahsiyet oldu. Eski şampiyon bir Slam kupası kazanacak olursa, tenis tarihinde bunu yapan en yaşlı kadın olacak.

Nicki Chan, Soto'nun kararını öğrendikten sonra dün düzenlediği basın toplantısında, "Dönüşünü memnuniyetle karşılıyorum," dedi. "Kariyerim boyunca Carrie Soto'yu örnek aldım. Onunla bir kez daha oynamaktan onur duyarım."

Carrie Soto'nun onu yenebileceğini düşünüyor mu diye sorulduğunda Chan keyiflenir gibi oldu. "Eh," dedi. "Hep birlikte göreceğiz, öyle değil mi?"

Deşifre

SportsNews Network

Bill Evans'la *Wild Sports*

12 Ekim 1994

Bill Evans: Evet, kadın tenisi dünyasında biraz heyecan var. Jimmy, sen bu konuda ne düşünüyorsun? Carrie "Savaş Baltası" Soto geri mi dönüyor? Bundan ne anlam çıkarmalıyız?

Jimmy Wallace, *SportsSunday* editörü: Kesinlikle beklenmedik.

Evans: "Beklenmedik" ifadesi hafif kalır. Carrie Soto seksenlerin sonunda sıralamadaki keskin düşüşünün ardından kariyerini sonlandırdı.

Wallace: Evet, aynen. Ama bunun sebebini dizine bağlayacağını düşünüyorum, ki o da iyileşti.

Evans: İyi de bırakalı kaç yıl oldu? Beş mi? Kadın tenisi dünyasında o beş yılda çok şey değişti.

Wallace: Kesinlikle. Ayrıca bu dönemde Nicki Chan'ın yükselişine tanık olduk.

Ewans: Ayrıca yeni bir tenis tarzına.

Wallace: Evet, bu doğru bence de. Kadın tenisi servis ve vleden uzaklaşıp başka bir hâl aldı. Artık daha çok çizgi oyuncusu, daha çok gücüne yaslanan oyuncu görüyoruz. Soto her zaman bir dansçı olmuştu. Kortta kıvrak ve zarıftı. Chan tam bir vahşi, tam bir boksçu. Çok sert.

Evans: Savaş Baltası, bugünkü oyunda var olabilir mi?

Wallace: Göreceğiz. Benim önemli bulduğum başka bir nokta daha var.

Evans: Nedir?

Wallace: Soto yalnızca eski tarzda oynamıyor, kendisi de yaşlandı. Daha önce otuzlarının sonlarında Slam kazanan bir kadın olmadı hiç.

Evans: Tabii ortada bir soru daha var: Onun geri dönmesini istiyor muyuz ki? Kendisi pek... sevilirdi diyemeyiz, değil mi?

Wallace: Eh, ona boşuna Savaş Baltası demiyorlar.

Evans: Belki de Melbourne'da ortaya çıkar ve hızla eve döner. Sonra da ona yakışanı yaparak tekrar jübile yapar.

Wallace: Bence bu gayet mümkün Bill. Zaman gösterecek. Aksi hâlde Chan ona haddini bildirmek zorunda kalacak.

Babam çok fazla spor gazetesi okuyor ve çok fazla haber seyrediyor.

Kahvaltı sofrasında otururken, "Saçma," diyor babam. "Senin kazanamayacağını ima etmeleri."

Smoothiemi yudumluyorum. Haberler canımı sıkıyor sıkmasına ama bu konuda yapabileceğim bir şey olmadığının da farkındayım. Belli ki profesyonel tenis oynamaya karar verdiğim anda insanların hayatımın geri kalanı boyunca benim hakkımda zırvalayabileceklerine izin veren bir sözleşmeye de imza atmışım.

Babam gazeteyi okumaya devam ediyor. "Ben sadece kimden bahsettiklerini hatırlamaları gerektiğini düşünüyorum," diyor.

"Hislerime tercüman oldun," diyorum.

Sessize alınmış televizyona dönüyor. "Bir saniye," diyor ayağa kalkıp sesi açarken. "*Morning in America*'da senden bahsediyorlar."

Mutfak televizyonuna bakıyorum.

Haber spikeri Greg Phillips, omzunun üstünde benim Wimbledon'daki bir görüntümle doğrudan kameraya bakarak konuşuyor. Ona katlanamıyorum. Yıllar içinde benimle en az on kez

röportaj yaptı ve durmadan etek boyumla ilgili sorular sordu. Seksenlerde bir keresinde atışmıştık; o kadınlar arasında en çok Grand Slam kupasını elinde bulunduran kişi olduğumu söylemişti. Ben de *tüm tenisçiler* arasında en çok kupası olan kişi olduğumu söyleyerek onu düzelmiştım.

“O gitti sandınız!” diyor Greg şimdi. “Ama Amerikalı tenis şampiyonu Carrie Soto, Grand Slam rekorunu korumak için tenise geri dönüyor. Soto beş yıldan uzun bir süredir kortlardan uzak ve otuz yedi yaşındaki sporcu, turnuvadaki *en yaşlı* tenisçi olacak. Buna rağmen bu sene en az bir turnuva kazanacağı yönünde cecurca bir iddiada bulundu, ki bunu başarırca Açık Dönem’de otuzlu yaşlarının sonunda bir Slam kupası kazanan ilk kadın olacak. İşler onun için nasıl giderse gitsin, Savaş Baltası geri döndüğüne göre kadın tenisini çılgın bir senenin beklediğı kesin!”

Greg reklam arasını duyurup da programın logosu belirince televizyonu kapamak için uzanıyorum. Ama tam elim tuşa değdiği anda Greg’in birine, “Yapma ama, ‘Savaş Baltası geri döndü’ mü? ‘Kancık geri döndü,’ dememiz gerekiyordu. Karı kancığın teki,” diyen sesi ayan beyan duyuluyor.

Sonra soluğunu tutan bir kadının sesi, karmaşık geri bildirimler ve kanalın mikrofonu yayından çıkarmasıyla çöken ölüm sessizliği duyuluyor. Bir saniye sonra ekranda buzdolabını karıştırıp Sunny D istediğı için “mor şeyi” kenara iten genç bir oğlanın yer aldığı bir reklam beliriyor.

Televizyonu kapayıp babama bakıyorum. O da fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana bakıyor.

Nihayet konuşuyorum. “Az önce Greg Phillips ulusal televizyonda bana kancık mı dedi?”

Babamın yüzü kızarıyor; boynu ânında kıpkırmızı oluyor.

“Dedi, değil mi?” diyorum yerimde donakalmış hâlde. “Herif bana kancık dedi.”

Babam masadan kalkıp gazeteyi fırlatıyor.

“Yani...” diyorum. “Böyle düşündüklerini biliyordum da... Yüksek sesle dile getireceklerini düşünmemiştim.”

Babam iki elini iki omzuma koyuyor. “*Pichona*,” diyor yalvarır gibi bir sesle. “Beni dikkatle dinle.”

“Şaşırmamalıydım aslında. Ama... şaşırdım. Neden bana söyledikleri onca şeyden farklı geliyor ki?”

“Çünkü saygısızca,” diyor babam. “Sense onların saygısını hak ediyorsun. Ama beni dikkatle dinle, *hija*. Ciddiyim.”

Babamın gözlerinin içine bakarak, “*Bueno*,” diyorum.

“Siktir et onları,” diyor babam. “Çıkacağın her lanet maçı kazanacaksın ve onlara ne düşündüklerini umursamadığını, hiçbir yere de gitmediğini göstereceksin.”

KASIM BAŞI

Melbourne'e iki buçuk ay kala

Babamla evimin kortundayız, ilk servisim üzerine çalışıyoruz.

Eşofmanlarıyla filenin diğer tarafından, "De nuevo," diye sesleniyor. "Necesitás ser mucho más rápida, hija."

Hemen sağımda babamın koyduğu, tenis toplarıyla dolu bir alışveriş arabası var. İçinden bir top alıp yeniden servis atmaya hazırlanıyorum. Tıpkı ben çocukken olduğu gibi bütün gün burada olacağız. Babam tatmin olana kadar o süt kutusuna nişan alacağım.

Antrenman yaptığım bir ayda oyunum bana geri döndü. Kaslarımın dikkat kesildiğini hissedebiliyorum. Hızım ve gücüm günden güne artıyor. Servisim hızlı. Zaman zaman saatte 190 km'yi buluyor. Kontrolüm ve isabet oranım mükemmel. Babam servislerimin nereye düşeceğini kestirmekte gitgide zorlanıyor.

Ama yine de...

Bedenim o yirmi dokuz yaşındaki bedenim değil artık. Eskisi kadar hızlı koşamıyorum. Daha çabuk yoruluyorum. Dönerken daha yavaşım. Bazen sıçradığımda dizimin kırırdağını hissedebiliyorum. Bir top makinesine karşı oynarken raketimi her seferinde

* (İsp.) Çok daha hızlı olmalısın, kızım.

yeterince hızlı geri çekemiyorum. Başarılı olduğumda bile... daha zor. Tüm bunları yapmak daha çok çaba gerektiriyor.

Son günlerde öğleden sonraki çalışmanın ikinci saatinde yorulmaya başladığımı hissedebiliyorum. Raketi daha geniş ve kontrolsüz sallıyorum. Bitirışlerim daha sarsak. Vuruşlarım birazcık daha yumuşak.

Böyle olunca da sükûnetimi daha çabuk kaybediyorum. Daha fazla atış kaçırmaya, daha çok öfkelenmeye, fazla düşünmeye başlıyorum. Eskisi kadar sıkı çalışmak ama daha az etkileyici sonuçlar almak insanı delirtiyor. Bu bedenle oynamak, kör bir bıçakla et kesmeye çalışmak gibi.

Servis çizgisinde durmuş ağın üzerinden bir servis daha atarken Björn Borg'u düşünüyorum. Yetmişlerde turnuvanın en iyi erkek oyuncusuydu ama üç yıl önce tenise geri döndüğünde tek bir set bile kazanamadı. Bir dünya şampiyonu, en ideal standart. Bir de şimdiki hâline bakın.

Ne bok düşünüyordum ki ben?

Bu yaşta bir Slam kazanırsam dünya rekoru kıracak olmamın bir nedeni var: Çünkü daha önce kimse bunu başaramadı.

Kutuyu tekrar vuruyorum. Üst üste on servistir kaçırmadım.

"¡Excelente!" diyor babam kutuyu alıp başka bir yere, daha geriye koyarken. "Dört ya da beş tane görmek istiyorum, benim hemen yanımdan köşeye. ¡Vamos!"

"Sí, papá."

Topu havaya fırlatıp filenin karşısına, kutunun tepesine sertçe gönderiyorum. Bir kez daha düşüyor. Babama bakıyorum ama dikkati başka yerde. Gwen, araç yoluna Benz'ini park ediyor.

Raketimi bırakıp bir havlu alıyorum ve Gwen bize doğru ilerlerken bir yudum su içiyorum.

"Gwen!" diyor babam. Ona doğru ilerlerken sesi epey gürlü, Gwen'i kendine çekip kucaklıyor. Bu kucaklama olayı da neyse... İnsanlar neden selamlaşmak için kendi bedenlerini bir başkasının

bedenine bastırmak ister ki? Bir el sallama da aynı işi görür; toka-
laşma yeter de artar.

“Javi!” diyor Gwen. O da babama sarılıyor.

“Her zamanki gibi ışıldıyorsun,” diyor babam.

Gwen, “Ah, kes şunu Javier,” diyor. Sonra bana dönüyor. “Bazı haberler getirdim.”

“Kötü haberler herhalde, yoksa arardın,” diyorum.

“Carrie, bunu bilemezsin,” diyor babam.

“Yo, yo, Carrie haklı. Yüz yüze söylemek için geldim.”

Banka oturuyorum. “Ne oldu?”

“Seninle antrenman yapacak birini bulmakta zorlanıyoruz.”

“Cidden mi?”

Gwen yanıma oturuyor. “Biz... WTA’daki neredeyse herkesi aradık.”

“Genç oyuncular içinde benden birkaç şey kapmak isteyen biri vardır herhalde,” diyorum. “Karşılıklı iki tarafın da fayda göreceğini söyledin mi? Ingrid Cortez’e ne oldu?”

Gwen’in gözleri etrafta geziniyor. “Ingrid, kendini dünya sıralamasında dördüncü olduğundan seninle karşılaşmanın ona bir şey kazandırmayacağını düşünüyormuş.”

Babam tatsız bir kahkaha atıyor. “Onun backhand’i berbat ve sırf bu yüzden rakiplerine servislerini kırma fırsatı veriyor. Daha çocuk o.”

“Peki diğerleri?” diye soruyorum.

“Anladığım kadarıyla henüz seninle oynamamış kadınlar biraz korkuyor. Oynamış olanlar da...”

“Benden nefret ediyor,” diyorum.

“Sanırım bazılarının duyguları incinmiş, evet.”

“Kıçlarını tekmelediğim ve bunu tekrar yapacağım için mi?” diye soruyorum.

“Senin... rakiplerini un ufak eden bir tarzın var. Biliyorsun ki insanlar senin kazanma tarzından pek hoşlanmayabiliyor.”

“Bir dahaki sefere birini korta gömdüğümde ‘kazandığım için

ben de çok şaşkınım' gibi görünmeyi ve 'her iki taraf da kazanabilirdi' demeyi unutmayayım bari," diyorum.

Gwen gülüyor. "Doğru ama bu arada elimizde pek seçenek kalmıyor."

Babama bakıyorum. "Bu biraz komik, öyle değil mi?" diye soruyorum ona. "Otuz yedi yaşındayım ama yine de kimse benimle oynamak istemiyor."

"O zaman biz de normal birini buluruz," diyor babam. "Sanki daha önce profesyonel tenisçilerle antrenman yapmamız mı gerekmişti?"

"Ama oraya çıkmadan önce kendimi nasıl kıyaslayabileceğimi görmek istiyorum," diyorum ona. "Bu önceki gibi değil ki. Bu... emsallerime karşı oynamam gerek. Hâlâ yapabiliyor muyum görmek için. Bunu da burada, özel bir kortta yapmalıyım. Dünyanın karşısına çıkmadan önce."

Gwen başıyla onaylıyor.

"Nicki'ye sordun mu?" diyorum.

"Nicki Chan'le seninle özel maç yapmasını istememi istiyor musun?" diyor Gwen.

"Hayır," diyorum.

"Peki, tamam," diyor Gwen. "Ali'nin bir fikri var."

Ona bakıyorum ve bunca yolu *elim tutmak için* gelmediğini anlıyorum. Beni bir şeye *ikna etmek için* burada. "Nedir?"

"Seninle aynı gemide olan eski bir müşterim var," diyor Gwen.

"Dünyada kim *benimle* aynı gemide olabilir ki?"

Gwen gülüyor. "Eskiden birlikte çalıştığım bir tenisçi, yaşı biraz ilerlemiş, son bir kez şansını denemek istiyor. Siz ikiniz birbirinize yardımcı olabilirsiniz."

"Kimden bahsediyorsun? Ilona Heady mi? O daha otuzuna yeni girdi."

"Hayır," diyor Gwen. "Ilona değil."

"Ilona benimle oynar mı?"

"'88'de Monte Carlo'da Ilona'yı yendin, sonra da muhabirlere

bunun 'utanç verecek kadar kolay' olduğunu söyledin, o yüzden, hayır, Ilona seninle oynamak istemiyor."

"Ama gerçekten utanç verecek kadar kolaydı. Onun adına utanmıştım. Buna *empati* denir."

"Kimmiş peki?" diyor babam.

"Sadece... lütfen bana kulak verirken makul düşünün."

"Söyle artık."

"Bowe Huntley."

Madrid'de yattığımızdan beri Bowe Huntley'yle konuşmadım, beni tekrar aramadı. "Dalga geçiyorsun herhalde," diyorum.

"O adam tenis adına bir utanç," diyor babam. "Çizgi hakemlerine bağırarak. Raketini fırlatmak."

"Bowe içkiyi bıraktı. Geçen sene boşandı. Bir tür... tefekkür sürecinde. Ayrıca onun öfke nöbetleri hakkında ne düşünürseniz düşünün... o çok yetenekli bir tenisçi. Hâlâ öyle. Ama bu, ATP'deki son senesi olacak."

"O benden büyük," diyorum.

"Otuz dokuz yaşında."

"Neredeyse on yıldır tek bir Slam bile kazanmadı," diye hatırlıyorum.

"Evet, bu doğru. Ama yine de ara sıra birkaç kupa kazanıyor. Ayrıca iyi bir adam. Gerçekten. On yıl önce YRTA'ya geçmek için ajanstan ayrıldı ama hep irtibatta kaldık. Görüldüğü gibi biri değildir."

"Evet," diyor babam. "Sanırım Carrie onu... gayet iyi tanıyor."

Babama dik dik bakıyorum. "Tamam, kendine sakla."

Gwen bana bakıyor. "Uzun lafın kısası, seni huzursuz edecekse bunu yapma. Ama kendini sınavabileceğin birine karşı oynamak istersen... Bowe tamam diyor."

"Ona sordun bile yani?"

"Onun yapıp yapmayacağını bilmeden sana soramazdım."

Babama bakıyorum.

“Bir antrenman partneri de tutabilirsin,” diyor babam. “Hatta seni kortta koşturmak için ikiye karşı bir de yapabiliriz.”

Düşünüyorum. Amatörlerle maç yaparken Melbourne’de gitme konusunda özgüvenimin gitgide arttığını hayal ediyorum. Ama bu yalnızca profesyonellerden biriyle karşılaşp acımasızca yenilgiye uğratılana kadar sürüyor. Düşüncesi bile nefesimi kesiyor.

Öte yandan Bowe Huntley’yi de görmek istemiyorum. O da nefesimi kesiyor.

“Bilmiyorum,” diyorum. “Bu konuda düşünmem gerek.”

O gecenin ilerleyen saatlerinde eşofmanlarımın içinde, elimde maddensuyuyla oturmuş *ER* izlerken telefon çalıyor. Jenerik şarkısı başlarken televizyonun sesini kısıyorum.

İçeceğimi bırakıp ahizeyi elime alıyorum. Kesin babam tuvalet kâğıdının ya da şampuanının bittiğini, ben de olup olmadığını sormak için arıyordur diye düşünüyorum.

Ama arayan Bowe.

“Ah, selam,” diyorum.

“Uzun zaman oldu,” diyor.

“Evet,” diyorum. “Öyle oldu galiba.”

“Şey,” diyor, “geç saatte aradığım için özür dilerim ama Gwen birlikte maç yapmak isteyebileceğini söyledi ve ben de bunu yaparsak hemen bir plan yapmamız gerektiğini fark ettim.”

“Yeni favori dizimi böldün ama tamam, konuşabiliriz.”

Bowe gülüyor. “*ER* mı izliyorsun? Neler oluyor?”

“Bilmiyorum, sen gecenin onunda insanları aramanın doğru olduğunu düşündüğün için diziyi izlemek yerine seninle konuşuyorum.”

“Tamam, beklerim ben,” diyor.

“Benden *ER*’i anlatmamı mı istiyorsun? Sen açamıyor musun?”

“Yakın zamanda tanıştığım ve televizyon sahibi olmaya inanamayan hoş bir hanımefendinin evinde kalıyorum.”

“Hadi canım,” diyorum. “Hanginiz daha betersiniz bilmiyo-

rum, sen mi o mu." Televizyona dönüyorum. "Dr. Lewis, Carter'la konuşuyor." Duraksıyorum. "Gerçekten bütün bölümü replik replik anlatmamı mı istiyorsun?"

"Sayılır," diyor. "Tekrarları ancak yaza çıkar."

Kanepeme oturup bağdaş kuruyorum. "Peki, tamam. Şimdi ameliyathaneye alelacele genç birini getirdiler. Hah, işte! George Clooney geldi!"

"Dr. Ross'u seviyorum."

"Ben zırvalara katlanamayan şu adamı seviyorum. Neydi adı?"

"Benton."

"Hah, favorim o."

"Başka kim olacaktı," diyor Bowe.

"Cidden bu yüzden mi aradın?" diye soruyorum. "Bana ER anlatırmak için mi?"

"Hayır," diyor. "Bunu yapıp yapmayacağımızı öğrenmek istedim. Gwen bu fikre pek de sıcak bakmadığını söyledi."

"Ben sadece düşünmek istediğimi söyledim."

"Düşünecek ne var ki?"

"Bilmiyorum Bowe. Bu yüzden zamana ihtiyacım var."

"*Ne düşüneceğine dair mi düşünmen gerekiyor?*"

"Önümüzdeki birkaç ay içinde yapacağım her şey için dikkatli olmaya çalışıyorum."

"Bak," diyor. "Bu güzel bir fikir. Birbirimize çok yardımcı olabiliriz. Senin kavgacı şekline tekrar bürünmene yardımcı olacak birine ihtiyacın var. Benim de..."

"Nasıl maç kazanıldığını hatırlamaya mı ihtiyacın var?" diye soruyorum.

Bowe bir süre sessiz kalıyor, sonra, "Düşündüğün kadar çekici değilsin," diyor.

"Yanlış hatırlamıyorsam insanların çekici bulması gereken kişi sendin."

"Birçok insan beni çekici buluyor zaten."

"Ne kadar da kibarlar."

“Bu yönünü hatırlıyorum. Ağzından çıkan her kelime keskin bir bıçak gibi.”

“Evet, belki de bu yüzden benimle yatıp sonra bir daha hiç aramamışsındır.”

Gülüyor. “Saçmalık.”

“Olan bu.”

“Hayır değil. Seksenlerin büyük bir kısmını sarhoş ve hangi turnuvada olduğumu karıştırarak geçirmiş olabilirim ama bir şeyi netleştirmeme izin ver Soto. Madrid’de otelimden ayrılmandan önce sana, ‘Seni ararım,’ dedim ve sen de, ‘Bu her neyse bu kadar olabilir,’ dedin. Hatırlıyorum çünkü, *Vay be, amma da havalı*, diye düşünmüştüm. Aynı zamanda, *Beni bir daha görmek istemiyor*, diye de düşünmüştüm.”

“Ardımda kırık bir kalp bıraktığıma mı inanmam gerekiyor?”

“Alakası yok. Sadece ben kadın düşkünüyümüşüm gibi davranmanı istemiyorum çünkü değilim.”

“Kadın düşkünüsün. Herkes bunu biliyor.”

Bowe tarihteki en çok ceza alan tenisçi. Ama bir zamanlar da en iyilerden biriydi. On bir Grand Slam kupası var. Çoğu seksenlerin başında Avustralya Açık ve Amerika Açık’tan. Gördüğüm en iyi karşılayıcılardan biriydi. Aynı zamanda da gösterişli, yakışıklı ve sarhoş ediciydi. WTA turnuvalarındaki neredeyse tüm kadınlar ondan uzak durmaları gerektiğini bilirdi. Hiçbirimizin ondan uzak durmaması da tam bu yüzdendi.

“Yani, demek istediğim tek derdim iç çamaşırını indirmek değildi.”

“Evet, aynen. Yine de iki turnuvadakiler de senin şerefsiz olduğunu düşünüyor.”

“Görünüşe bakılırsa sana da kancık diyorlar.”

Gülüyorum. “Şerefsiz ile Kancık, bu sonbaharda NBC’de.”

Bow gümbür gümbür bir kahkaha atıyor. Elimde olmadan gülümsüyorum.

“Ee, ne diyorsun peki? Birlikte oynamak istiyor musun istemi-

yor musun?” diye soruyor bana. “Ayak bileğim patlak. El bileğim iki sene önceki ameliyattan sonra tam olarak iyileşmedi. Sırtım beni öldürüyor. Turnuvadaki en yaşlı adamım. Ama hâlâ biraz ateşim var. Sende de olduğunu biliyorum. Hem senin oyununu biliyorum Soto. Tenisin gördüğü en iyi oyuncu olduğunu biliyorum. Ne kadar zamandır kortlardan uzak olduğun umurumda değil. Seninle birkaç maç yapmayı, senden bir şeyler öğrenmeyi isterim.”

Düşünceli düşünceli odaya bakınarak hayır diyecek bir sebep arıyorum. Ama gerçek şu ki zaman içinde oyunumu tekrar toparlamam için elimdeki en iyi şans o. En mühimi de bu olmalı. Diğer her şeye ağır basmalı. “Peki,” diyorum. “Tamam. Şehre ne zaman dönüyorsun?”

“Pazartesi Frankfurt’ta maçım var, sonrasında doğruca L.A.’e uçacağım. Pazar günü döndüğümde ilk iş başlamaya ne dersin? Sana gelirim.”

“Bana uyar,” diyorum. “Javier de bizimle olacak. Sende durum ne? Koçun kim şimdi? Hâlâ Gardner mı?”

“Ha, yok,” diyor. “Pete o kadar insan dururken kalkıp Washington Lomal’a gitti. Bu ara tek tabancayım. Koç moç yok.”

Sessizliğin gereğinden fazla uzamasına izin veriyorum. Birkaç saniye sonra Bowe konuşmaya başlıyor. “Sorun yok. Yanımda kalabildiği kadar kaldı. Ne mal olduğumu biliyorum Soto. Haftaya görüşürüz.”

Telefonu kapadıktan sonra elimde ahizeyle orada öylece oturmaya devam ediyor, henüz geçip gitmesine izin vermiyorum.

KASIM ORTASI

Melbourne'e iki ay kala

Sabahın sekiz buçuğunda kortun dışında oturmuş esneme hareketleri yapıyorum.

Hava nemli ve serin. Güneş yeni yeni ısıtmaya başlamış. Omzumun üstünden araç yoluna bakıp duruyor, Bowe'un ne zaman geleceğini merak ediyorum.

Babam yan çizgi boyunca volta atıyor. "Şimdiden iki dakika gecikti."

"Belki de bütün bu olay bir hatadır," diyorum.

Babam başını bana doğru çeviriyor. "Ben Gwen önerdiği andan beri Bowe'un bir hata olduğunu düşünüyorum."

Birkaç dakika daha geçtikten sonra ayağa kalkıp omuzlarımı ve kollarımı esnetiyor, araç yoluna bir kez daha bakıyorum. Babam bana bakıyor. "Gerginsin," diyor. "Ama buna gerek yok. Vasat oyuncuların vuramayacağı bir hızda servis atıyorsun. Chan karşılar tabii. Cortez ya da Antonovich de belki. Ama o kadar. Geçen haftakinden bile daha hızlısın. Atışlarını çok iyi gizliyorsun. Üstelik bu sadece bir buçuk aylık antrenmanla oldu. Şimdiden elit seviyede oynuyorsun."

Babama bakıyorum.

“Günden güne de iyileşiyorsun,” diye ekliyor. “Fark ettin, değil mi?”

Omuzlarımı bırakıp dikleşiyorum. Babam haklı. Kariyerimin bir noktasında o şekilde düşünmeyi bıraktım. Tamamen istatistiklere ve rekorlara odaklandım. Ama gerçek hedef hiçbir zaman o olmadı ki. Başımı iki yana sallıyor, bir an için benimle büyüyen en temel ideallerimi unutmanın nasıl da kolay olduğunu düşünerek afallıyorum.

İnsanlar kendi adınızı asla unutamazmışsınız gibi davranırlar ama dikkat etmiyorsanız, kendinizle ilgili bildiğiniz her şeyden öylesine uzaklaşabilirsiniz ki, kendinizi size nasıl seslendiklerini bile hatırlamadığınız bir noktada bulabilirsiniz.

“Her gün,” diyorum, “bir gün öncekinden daha iyi oynuyorum.”

Babam başıyla onaylıyor. “O yüzden gelecekte yaşama, *cariño*. Oraya gitmeden aylar öncesinden Melbourne’deki o ilk maçı oynama. O gün orada nasıl bir oyuncu olacaksın bilmiyoruz.”

“Bugün olduğumdan iki ay daha iyi bir oyuncu olacağım,” diyorum.

Araç yoluna bir Jeep park ediyor ve Bowe araçtan iniyor. Onu son gördüğüm zamankinden daha yaşlı ve saçları daha da kırışmış. Kıvrılan yerleri incelip buruşan bir cüzdan gibi yıpranmış. Bizi görünce korta doğru ilerlerken el sallıyor.

Babam sırtıma hafifçe vuruyor. “Bakalım şu hayduttan geriye neler kalmış. On dakika gecikti bile.”

“Kibar ol baba.”

“Yüzüne karşı son derece kibar olacağım, bunu biliyorsun,” diyor. “Ama arkasından şikâyet edip durmak bana Tanrı tarafından bahşedilmiş bir hak.”

İçinde yaşadığımız bu kazananı önceden belli dünyanın en büyük adaletsizliklerinden biri kadınların yaşlandıkça tükendiğinin, erkeklerinse bir şekilde olgunlaştığının düşünülmesi.

Ama Bowe, bu konudaki bütün öfkemi hızla dindiriyor. Bok gibi görünüyor ve onu set vermeden yeniyorum.

Maç bitince yere oturup elindeki rakete bakıyor. "Beni ezip geçtin," diyor.

"Kızım dünyanın en iyilerinden biri," diye hatırlatıyor babam ona.

"Evet biliyorum," diyor Bowe. "Ama yine de..."

Babam gözlerini devirerek biraz daha su getirmek için içeri gidiyor. Bowe'un yanına oturuyorum.

"Bugün benim için iyi gitti," diyorum. "Yalan söyleyecek değilim."

Bowe başını kaldırıp bakıyor. Kahverengi gözleri o kadar büyük ve iri ki. Saçları epey kısa kesilmiş, şakaklarına aklar düşmüş. Teni güneşte bronzlaşmış. Koskoca on yıl geçmiş.

"İyi oynadın," diyor. "Tanıdığım Carrie'den o kadar da uzak değilsin."

Yüce gönüllülüğü karşısında şaşıyorum. Onun yerinde olsam ben böyle davranmazdım.

"Teşekkürler," diyorum. "Hâlâ uzun bir yolum var. Hâlâ çamurun içinde debeleniyormuşum gibi geliyor."

Bowe başıyla onaylıyor. "Ne demek istediğini biliyorum."

"Hem iyi olmak yetmez," diyorum. "Harika olmak bile yetmez. Olmam gereken..."

"Hiç olmadığın kadar iyi olmalısın," diyor Bowe. "O güçlü kadınlara karşı durabilmek için. Bazılarını gördüm. Chan tam bir katil ama Cortez de ölümcül."

"Biliyorum," diyorum gerildiğimi hissederek.

"Bak, ben yıllardır kariyerimin bu aşamasındayım. Resmen yarı yaşındaki insanlarla rekabet ediyorum. Senin karşılaşacağın bu kadınlardan bazıları bizden yirmi yaş genç. Yepyeni dizleri var. Taze üretim. Her şeyleri gıcır gıcır, hiçbir stres kırıkları yok."

"Bu pek yardımcı olmuyor."

“Kalpleri de gıcır gıcır. Henüz hiç kırılmamışlar, tekrar tekrar darbe almamışlar. Taze kalpler kendilerini daha hızlı toparlar.”

“Bunlar...”

“Benim kalbim... ya da hayır, ruhum nasıl biliyor musun? Üzerinde çok uzun zamandır zıplanıp durduğu için elini koysan üzerinde kalıcı bir iz kalan eski bir şilte gibi. Ruhum tam öyle şu an. Ne kadar eziği varsa gösteren kocaman, eski bir şilte.”

“Kendine acıma konusunda hep böyle iyi miydin?”

Bowe gülüyor. “Neden o kadar içtim sanıyorsun?”

Başımı diğer tarafa çevirip bir tenis topunu yerde yuvarlıyorum ve kortta gitgide uzaklaşmasını izliyorum.

“Dinle bak,” diyorum. “Sen daha iyi olmadıkça ben de daha iyi olamam. İyi biriyle oynamam gerek ve bunu *hemen* yapmam gerek. O yüzden ağlamayı kesip oynamaya çalış.”

Bowe bakışlarını kaçırıyor. “Bilmiyorum. Belki başka birini bulsan daha iyi. WTA’dan birileri.”

İç geçiriyorum. “O kadar basit değil.” Rüzgârda dalgalanan fiye bakıyorum, sonra ona görüyorum. “WTA’daki kimse benimle oynamıyor.”

Bowe’un gözleri fal taşı gibi açılıyor. “Ciddi misin?”

“Bowe, bunu yeterince duydum; senden de duymama gerek yok. Kimse benden hoşlanmıyor, anladım.”

Bowe gözlerimin içine bakıyor. “Ben senden hep hoşlandım.”

Gözlerimi deviriyorum. “Bana karşı bir çekim hissetmekle benden hoşlanmak farklı şeyler.”

Bowe uzunca bir süre bana bakıyor. “Vay be,” diyor. “Vay anasını.”

“Ne oldu?”

“Ben... Haklısın.”

“Bunu bilmiyor muydun ki?” Başımı iki yana sallıyorum. “Neredeyse kırk yaşındasın. Duygusal gelişimin ne kadar geri kalmış olabilir ki?”

Bowe bana bakıp kaşlarını çatıyor ama camdan kulemde oturmuş taş attığımı belirtmekten kaçınacak kadar zarif.

“Neden geri dönüyorsun?” diye soruyor Bowe. “Neden kendine bunu yapıyorsun?”

Omuz silkiyorum. “Ben sadece...” Sonra söyleyiveriyorum. “Onun bunu elimden almasına izin veremem.”

Bowe başıyla onaylıyor.

“Sen neden yapıyorsun?” diye soruyorum. “Neden bırakmıyorsun?”

“Bilmem,” diyor Bowe iç geçirerek. “Belki de bırakmalıyım.”

“Ama bırakmadın. Bunun bir nedeni olmalı.”

“Sanırım öyle olmalı,” diyor. Ayağa kalkıp üzerini silkeliyor. Beni de kaldırmak için elini uzatıyor ama ben kendi kendime kalıyorum.

“Hadi baştan,” diyor. “Üç set. Bu sabah oynadığım gibi oynarsam hiçbir turnuvayı kazanamam. Dürüst olmak gerekirse sen de kazanamazsın.”

“Benimle tekrar oynamaya hazır olduğundan emin misin?” diyorum servis çizgisine doğru ilerlerken. “Bir kadına günde iki kez yenilmenin onur kırıcılığıyla baş edebilecek misin?”

“Sana söylemiştim Carrie,” diyor Bowe. “Sandığın kadar çekici değilsin.”

“Peki,” diyorum omuz silkerek. “Ama zaten ben kendimi çekici sanmıyorum ki.”

Soto'nun Yapabilecek Olması Yapması Gerektiği Anlamına Gelmez

John Fowler

Köşe Yazısı, Spor Bölümü
California Post

Carrie Soto'nun geri dönüşü çok konuşuldu. Geçen hafta *SportsPages*'a verdiği röportajda Carrie, önümüzdeki yılın başında gerçekleşecek Melbourne'ü kazanma şansının çok yüksek olduğunu düşünüyor gibiydi. "Birçok insan delirdiğimi düşünüyor. Ama kariyerim boyunca sıradışı şeyler yaptım. Bunu da unutmayın." Sanki unutmamıza izin verirmiş gibi.

Soto, ilgisiz yaşayamayan zavallı ünlülerden biri sadece. Şimdiye kadar bir aile ya da vakıf falan kurmasını bekliyor insan. Ama hayır. O kortlara geri dönüyor.

Hayatım boyunca sevdiğim pek çok sporun metalaşarak pek de rol model olmayan şampiyonlar üreten endüstriyel ünlü makinelerine dönüşmesini izledim. Akla ilk Tonya Harding ve Pete Rose geliyor. Bu satırları da bütün bir ulusun nefesini tutmuş O. J. Simpson'un aslında nasıl bir adam olduğunu öğrenmesini beklerken yazıyorum.

Görünüşe bakılırsa efsanelerimizden umabileceğimizin en iyisi yalnızca meşrubat, spor ayakkabı ve saat çığırtaıklığı yapan bencil ve imajına önem veren kişilere dönüşmesi.

Peki buna şaşırın kim? Yıllar önce sporcuları o kahvaltılık gevrek kutularının önüne koymamızın doğal

sonucu bu. Emekli olduklarında yüzlerini yalnızca aile fotoğraflarında ve aynalarda gören bizler gibi olmaya katlanamıyorlar. Yeniden reklam panolarında olmanın özlemini çekiyorlar.

Carrie Soto çok yakında bizlere beş yıllık emekliliğin bir tenisçinin bedenine neler yaptığını gösterecek elbette. Ama ben daha çok o beş yılın beynine neler yaptığınıyla ilgileniyorum.

Görünüşe bakılırsa bugün, o zamankinden bile beter: Çok daha bencil ve kötücül bir hırsı var.

İyi bir gösteri olacak madem, ben kimim ki bu gösterinin önünde duruyorum? Ama size şu kadarını söyleyeyim: Erkek sporlarındaki bu tür örneklerin hiçbiri kazanamadı.

Carrie Soto'ya Neden Minnettarım

Editörden Mektup

Helene Johannes

Vivant Magazine

On bir yaşımdayken annem beni bir masaya oturtup artık arka bahçede erkek kardeşlerimle güreşemeyecek kadar büyüdüğümü açıkladı.

“Artık bu uygun değil,” dedi. Bana sıcak bir elma şırası yaparak bu fırçayı yumuşatmıştı. “Bundan sonra içeride benimle birlikte olman, akşam yemeğine yardım etmen gerek.”

O akşam mutfak masasında oturup patatesleri soyarken üç küçük kardeşimin güreşmesini izledim.

Annem vefat edeli çok oldu ve artık kardeşlerim de ben de yetişkin insanlarız. Ama kardeşlerimle en sevdiğim oyunu –serin sonbahar havasında etrafta koşuşturmak, üstlerine bastıkça hışırdayan yaprakları dinlemek– kaybetmek canımı yakmadı dersem yalan olur.

Bazı erkeklerin çocukluklarının sonsuza dek sürmesine izin verilir ama kadınlara sürekli yapılması gereken işler olduğu hatırlatılır.

Ama bir de oynama cesareti gösteren Carrie Soto var işte.

Geçen ayki duyurusu beni heyecanlandırdı. Üstelik yalnızca ben de değildim heyecanlanan; arkadaşlarımdan çoğu benimle aynı durumdaydı. Carrie Soto hepimizin hayalini yaşıyor, son bir tur için geri dönüyor.

1995'te bizi nelerin beklediğine bakarken yazarlarımız bu ay yeniliklere odaklandı: genç aktrisler, çömez oyuncular ve Jöntürkler. Kapak konumuz yükselen yıldız Cameron Diaz, Aaliyah'ın sıradaki işlerine bir bakış ve Richard Linklater'ın sıradaki filmi *Gün Doğmadan*'ın oyuncularını Ethan Hawke ve Julie Delpy'le bir röportajımız var.

Ama bir önceki nesilden olup mücadelenin içinde kalmaya devam edenleri de anmak istiyorum.

Carrie Soto'nun önümüzdeki yıl muhtemelen tek bir kupa bile kazanamayacağını biliyoruz. Belki de onun da bunu şimdiden kabullenip hepimizi başka türlü davranmanın utancından kurtarması en iyisi olur. Ne kadar adaletsiz olursa olsun, yaşlanmanın bir sporcunun bedenine verdiği zararı kimse inkâr edemez. Seksenlerden tanıdığımız o dominant Savaş Baltası'nın bir gölgesi olacak ama mesele bu değil.

Eğlenmek, oynamaya devam etmek onun da hakkı. Yemeğe yardım etmemek.

Ve bilhassa ben, bunu yapmasından çok memnunum.

ARALIK 1994

Melbourne'e bir buçuk ay kala

Şimdilik spor sayfalarını okumayı bırakıyorum. Onun yerine sabahları smoothiemi içip bademlerimi yiyor ve magazin haberlerini okuyorum. Cindy Crawford ile Richard Gere boşanıyormuş ama nedenini bilmiyorum. Beni biraz şaşırtıyor bu haber.

Dedikodu dergilerini seviyorum. Kimin kiminle yattığına ve bebeklerine ne isim verdiklerine dair tatlı dedikodulara doyamıyorum. Aşk hayatımın artık dergi kapaklarında yer almamasının pek çok avantajından biri bu da. Kahvaltıda o dergileri korkmadan okuyorum. Meşakkatli geçecek bir günün içinde kısacık bir huzur ânı.

Her sabah kahvaltıdan sonra egzersiz yapıyorum. Öğleden sonraysa talimlerim var. Sonra her akşam, saat beşi biraz geçerken ışıklar yanıyor ve Bowe çıkageliyor. Serin akşam havasında tenis oynuyoruz.

Başlarda neredeyse her maçı ben kazandım. Ama Bowe hızlı geliyor, fazla hızlı. Çok geçmeden ancak üç set oynadığımızda kazanmaya başlıyorum. Beş set oynadığımızda Bowe kazanmaya başlıyor. Dayanıklılık konusunda çalışmam için sert bir hatırlatma.

Bugünse Bowe, şimdiye kadarki en iyi oyununu oynuyor. Ser-

visleri daha sert, odaklanmış. Atışları beni şaşırtıyor. Bugün birkaç kez servisimi kırdı.

“İşte bu!” diye bağıyor babam kortun karşısında. “Görmek istediğim oyuncu bu!”

“Ne?” diye sesleniyor Bowe.

“Diyorum ki görmek istediğim oyuncu bu!”

Bowe başıyla selam veriyor, sonra servis atıyor. İlk seferinde babamı duymadığından değil, ne cevap vereceğini bilemediğinden şüpheleniyorum.

Bowe’la neredeyse sekize kadar oynuyoruz, bileğinin hakkıyla bir galibiyet kazanıyor. Son sette tökezlemeye başladım, forehand’lerim geniş gitti, backhand’lerim fileye takıldı.

Babamın bir şey demesine gerek yok. Göz göze geldiğimizde ne düşündüğünü anlıyorum. Açıkta bu şekilde oynarsam işim bitir.

Bowe eşyalarını topluyor.

“Ee, yarın?” diyor. O ATP turnuvasına gitmeden önce bir kez daha çalışacağımız konusunda anlaşmıştık. Turnuva başlamadan önce Melbourne’de de biraz oynayacağız. Havaya ve kortlara alışmak için. Babam hangi günler talim yapacağımı, hangi günler hazırlık maçı yapıp hangi günler dinleneceğimi planladı bile. Daha aralık ayındayız ama ocak ayının sonuna kadar dakika dakika ne yapacağımı söyleyebilir size.

“Yarın tamamdır,” diyorum.

“Maç yerine egzersiz yapmaya da varım,” diyor Bowe. “İkimiz de servislere biraz çalışabiliriz. Son zamanlarda daha çok servisini kırıyorum. Backhand’lerimin giderek hassaslaştığını hissedebiliyorum. Ama kendi servislerim... hâlâ biraz...”

“Bir hafta aralıksız ilk servisine çalışman gerek,” diye araya giriyor babam. “Şimdiki formun, yapabileceklerinin yanında çok zayıf.”

“Baba...”

“Yo, sorun değil,” diyor Bowe.

“Elbette sorun değil!” diyor Javier. “Çünkü haklı olduğumu biliyorsun. Kapalı duruştan vazgeçmelisin. Güce ihtiyacın yok. İhtiyacın olan şey isabet ve...”

“Hayatım boyunca kapalı duruşla servis attım. Randall gibi dalyarakları onunla darmaduman ettim.”

“Randall yedi yıl önce tenisi bıraktı ve sen de artık kimseyi darmaduman etmiyorsun.”

“Ne demek istiyorsun yani?” diyor Bowe sesini yükselterek.

“Diyorum ki açık duruş çalış. Hâlâ iyi kötü bir gücün var. Ama isabet oranın düşmüş. İkinci servisine çok fazla bel bağlıyorsun. İlk servisin ağı geçerse daha çok kazanırsın.”

Bowe babama bakıyor. Sonra da bana.

“Haklı,” diyorum.

“Evet,” diyor Bowe eşyalarını alıp uzaklaşırken. “Sikeyim, biliyorum, haklı. Sabah görüşürüz.”

Bowe arabasıyla uzaklaşırken babama bakıyorum.

“Neden yaptın bunu?” diyorum. “Onun koçu değilsin. Ondan hoşlanmıyorsun bile.”

Babam başını iki yana sallıyor. “O... sadece sana karşı oynayarak bile büyük gelişim gösteriyor. Sen de... bazı vuruşların daha geçen haftaki vuruşlarına göre bile saatte dört beş kilometre daha hızlı. O sana Nicki'den ve Cortez'den, hatta belki Antonovich'ten beklenecek atışlar yapıyor. Ve sen de... sen de onları bütün sonbahar boyunca yaptığından daha iyi karşılıyorsun, *hija*. Farkında mısın?”

“Yani bu... işe yarıyor,” diyorum.

“Evet,” diyor babam. “İşe yarıyor.”

Bowe ertesi sabah geldiğinde babama doğru düzgün bakmıyor bile.

Ama ilk servisinde açık duruş kullanıyor.

Babam yan çizgide dikilmiş servisi ölçüyor. Gülümsemesini bastırmaya çalıştığını görebiliyorum.

OCAK 1995

Melbourne

Avustralya Açık'ın başlamasına bir haftadan az kala

Babamla birlikte iki haftadır Melbourne'deyiz. Bowe şehre gelip gidiyor, Adelaide'deki ve Sydney Outdoor'daki Sert Zemin Şampiyonalarında oynuyor.

O ATP turnesine gittiğinde bir yoksunluk hissine kapılıyorum. 1995 tenis sezonu başladı ve onun bir parçası olmamak yanılsmış gibi geliyor. Ama on beş yıl öncenin oyuncusu değilim artık. Herhangi birinde kazanmak için en iyi şansım Slamlere odaklı kalmak.

Babamla her sabah öğlene kadar cross-training yapıyoruz. Sonra, Bowe'un şehirde olduğu günlerde öğleden sonraları maç yapıyoruz.

Ara sıra bir iki taraftar bizi buluyor ve rallilerimizi izliyor. Ama bugün kalabalık epey büyümüş. Etrafta dolaşıp bir şeyler görebilmeye çalışan yirmi kişi falan var herhalde.

Dönüp dönüp onlara bakmaktan alamıyorum kendimi. Gözü mü olması gerektiği gibi kortta tutamıyorum. Birkaç atış kaçıyorum.

Bir saha değişimi sırasında babama, "Gitmelerini isteyebilir miyiz?" diye soruyorum. Bowe bir set önde.

“Çoktan istedim,” diyor babam. “Başka ne yapabiliriz bilmiyorum. Özellikle de Bowe onları desteklediği için.”

El sallayarak kalabalığa doğru ilerleyen Bowe’a bakıyorum. Bir imzalı fotoğraf verişini, bir fotoğraf çektiğini izliyorum. Beyzbol şapkasının altında gülüşü kocaman, neredeyse parlak.

Son birkaç haftada katıldığı turnuvalarda iki şahane maç çıkardı. Sıralamada birkaç puan yükseldi. Bowe’un oyununda hesaba katmadığım bir unsur olduğunu şimdi daha iyi görebiliyorum. Kalabalığın enerjisini hissettiğinde, gözler onun üzerindeyken o da yükseliyor.

“Hadi, Soto!” diye sesleniyor Bowe yeniden başlamaya hazır servis çizgisine ilerlerken.

Pozisyon alıyorum ve Bowe servis atıyor. Hızlı ve öldürücü bir servis. Ace.

Babama baktığımda yüzünün tamamen ifadesiz olduğunu görüyorum. Omuzlarımın gerildiğini hissedebiliyorum.

Oyunumun büyük bir kısmını geri kazandım, sanki kaslarımın uzun ve bonkör bir hafızası varmış gibi. Ama bazen raketi savururken kontrolümü kaybediyorum ya da yanlış atışlar tercih ediyorum. Slam’e hazır bir oyuncu alameti değil bu.

Bowe üç oyun boyunca beni aşıp geçen iki ace daha atıyor. Tam ortaya doğru yaptığı uzun vuruşu kaçırınca raketimi fırlatacak gibi oluyorum. Yüzü gerilmiş olan babama şöyle bir bakıyorum.

Bowe bir sonraki oyunu da alarak ikinci setin skorunu 4-1 yapıyor. Maçı durdurmak istiyorum. Tüm bu seyircilerin beni izlemesini istemiyorum. Beş yıldır beni ilk görüşleri bu ve ben *hezime*te uğruyorum. Yer yarılısın da içine gireyim istiyorum. Bir sonraki servisimde üst üste iki kez çifte hata yapıyorum. *Siktir. Siktir. SİKTİR.*

Babam beni kenara çekiyor. “Neler oluyor?”

“Bilmiyorum.”

“Biliyorsun.”

“Bu insanların önünde kendimi rezil etmek istemiyorum.”

“Önümüzdeki hafta ilk tur için oraya çıktığında herkes seni izleyecek.”

“Sağ ol baba.”

“Kendini. Topla,” diyor. “Dört aydır sırf şimdi boğulasın diye canını dişine takarak çalışmadın.”

“Biliyorum!” diyorum.

“Hija, orada diğer oyuncuları yenebilirsin de yenemeyebilirsin de. Bunu şimdi öğreneceksin. Ama senin gerçeklerden korktuğunu hiç görmedim ben.”

Derin bir nefes alıyorum. Gerçek önceden hep benden yanaydı.

“Hadi ama!” diye sesleniyor Bowe. “Maç sırasında koçluk olmaz.”

“Bu gerçek bir maç değil Huntley!”

“Ben kazanıyorsam öyle, Soto!”

Üç saat sonra Bowe’la birlikte arenanın birkaç blok ötesindeki bir barda oturuyorum. Bowe limonlu madensuyu içiyor. Ben de buzlu çay siparişi veriyorum.

“Bunu yapmak zorunda değildin,” diyor Bowe ben bardağımı alırken. “Karşımda alkol almanda sorun yok.”

“Canın çekmez mi?”

“Her gün çekiyor zaten. Ben sadece... Bu senin sorunun değil.”

“Neden bıraktın?” diye soruyorum.

“Terapide miyiz?” diyor, sonra iç çekiyor. “Bıraktım çünkü içtiğim zamanlardaki hayatımı istemedim. Daha sessiz, daha az stresli, daha az dramatik bir şeye hazırım. İnsan içinde sarhoş olup taşkınlık yaptığım için daha az tutuklanmaya, cumartesi gecelerini daha çok içeride geçirmeye.”

“Sadece bir kere değil miydi?” diye soruyorum. “Tutuklanman yani?”

“Bir kere bana yetti, sağ ol,” diyor.

Yüzüme güneş vururken oturuyorum. Işık yüzünden gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum.

“Yer değiştirmek ister misin?” diye soruyor Bowe. Başımı iki yana sallıyorum; güneşi hep sevmişimdir.

Aydınlık akşamüstüne doğru bakıyorum. Ayağımı yere vurmayı kesemiyorum. Tekrar Bowe’a bakıyorum. Altı hafta önce evimdeki kortta onu nasıl da kolay yenmiştim. Ama şimdi, Melbourne’de, daha iyi oynamam gerekirken, az önce beni perişan etti.

“Arkadaş mıyız biz?” diye soruyorum ona.

Bowe madensuyunu yudumlarken kaşlarını kaldırıyor. İçeceğini bırakıyor. “Bilmem. Belki de arkadaşızdır. Belki meslektaştan biraz daha fazlasıyızdır?”

“Birlikte çok zaman geçiriyoruz,” diyorum.

“Çalışıyoruz.”

“Birbirimize yardımcı oluyoruz,” diye öneriyorum.

“Çünkü ikimiz için de iyi bu.”

Başımla onaylayıp buzlu çayımı yudumluyorum.

“Daha önce hiç arkadaşın olmamış gibi davranıyorsun,” diyor Bowe.

Gözlerimi deviriyorum. “Önceden bir arkadaşım vardı.”

Bowe’un gözleri parlıyor. Bu gülümseyişi biliyorum, ne kadar şeytani bir cazibesi olduğunu görmüştüm. “Ama çok değil.”

“Sormak istediğim... yakın mıyız biz? Birbirimize bir şeyler anlatabilir miyiz?”

“Bilmiyorum Soto. Az önce sana neden ayık olduğumu söyledim, o yüzden olabilir yani. Senin bana söylemek istediğin ne?”

“Bir şey sormak istiyorum. Senin aından bakınca...” diyorum. “Bugün neden hezimete uğradım?”

“Bunu sana söyleyecek kişi baban değil mi?”

“Aynı zamanda babam olan koçumdan mı bahsediyorsun?”

Bowe kaşlarını kaldırıyor.

“Birçok oyuncuya babası koçluk yapar.”

“Evet, spora başlarken. Sen yetişkin bir kadınsın.”

‘79’da babamı koçluktan kovmamı sadakatsizlik olarak görme-

mesini ilgi çekici buluyorum. Aksine, şimdi tekrar babama dönmüş olmamı *çocuksu* buluyor.

“Eh, evet, en azından bana koçluk etmek isteyen biri var,” diyorum.

Bowe’un çenesi oynuyor, ardından hiçbir şey demeden başıyla onaylıyor. İçeceğinden bir yudum alıyor, bardağın teri masaya damlıyor. Dışarısı sıcak. Turnuva devam ederken de sıcaklık gitgide artacak. Maç yapacağım diğer kadınların çoğuna karşı bir avantaj bu benim için. Bu sıcaklığı, bu ışıldayan güneşi seviyorum.

“Peki. Fikrimi mi öğrenmek istiyorsun? İkinci sette yavaşlıyorsun,” diyor Bowe. “Durgunsun. Gelişiyorsun ama çok değil. O yüzden de ilk sette seni ne kadar yorarsam kazanma ihtimalimin o kadar arttığını biliyorum. Bugün yaptığım da tam olarak buydu ve ikinci sette işin bitmişti.”

Cevabı beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Dayanıklılığımın hâlâ zayıf noktam olduğunu zaten biliyorum. Babamla bunu konuştuk bile, önümüzdeki hafta daha uzun süre mücadele edebilmek için sabahları depar çalışması yapacağım.

“Tamam,” diyorum. “Teşekkürler.”

“Dizin iyi görünüyor,” diye ekliyor. “Ama ona baskı yaptıktan çekiniyorsun. Forehand’ine ne zaman geniş bir atışla karşılık vermem gerektiğini anlıyorum. Kolay iş çünkü forehand’e daha meyillisin.”

Tekrar başımla onaylıyorum; bunu da biliyorum. Yine de onun bunu hissedebildiğini duymanın faydası oluyor, demek rakiplerim de sezebilir.

Caddeye bakıyorum, barın önünden geçen insanları izliyorum. Acaba içlerinden birinin turnuvaya bileti var mı, kaçının var diye düşünüyorum. İçlerinden birinin tribünlerde tüm bunlardan bir şeyler çıkarmaya uğraşırken izleyip izleyemeyeceğini. Kaçının bana “Savaş Baltası” derken aslında “Kancık” demek istediğini.

“Ama *bugün* hezimete uğramanın nedeni bunların hiçbiri değil,” diye devam ediyor Bowe.

Tekrar ona bakıyorum. “Dahası da mı var?”

“Soruyu soran sensin.”

“Devam et,” diyorum.

“Zihinsel oyunun berbat.”

“Pardon? Zihinsel oyunum şahanedir. Atış seçimlerim her zamanki kadar iyi. Hâlâ üç dört atış önceden winner atışlarımı planlayabiliyorum. Sen de onlarla doğru düzgün baş edemiyorsun.”

Bowe başıyla onayladı. “Evet ama sen neden bahsettiğimi biliyorsun.”

“Neden bahsediyormuşsun?”

“Seksenlerde çok soğukkanlıydın. O kupayı hak ettiğini bilirdin. Korkmazdın.”

“Bu... doğru değil.”

“Eh, o zaman daha iyi rol yapıyordun. *The Inner Game of Tennis*’i okudun mu?”

“*The Inner Game of Tennis*’i ben de yazabilirdim.”

“Okumadın yani. Çünkü okumuş olsan bilirdin, o kitabı yazamayacak biri varsa o da sensin.”

“Ne demek oluyor bu?”

“Korttayken –yani tabii kafanın içinde değilim, o yüzden yanılıyor da olabilirim– ama ne zaman bir hata yapsan gitgide daha çok öfkeleniyor gibisin. Tehlikede olan çok şeyin var. Dengeni erken bozabilirsem maçın geri kalanında seni sinirlendirebiliyorum.”

“Ben...” Ona itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama nasıl bir argüman sunacağıma karar veremiyorum. Öyle bir şey yapmadığımı mı yoksa herkesin öyle yaptığını mı?

Bowe masaya doğru eğilerek içeceğini önünden çekiyor. “Şu adam, *The Inner Game of Tennis* adamı, iki benlikten bahsediyor. Benlik 1 ve Benlik 2. Benlik 1 diyor ki, ‘Hadi Huntley! Toparlan!’ Benlik 2 de toparlanması gereken Huntley.”

“Buraya kadar tamam,” diyorum.

“Bütün işi Benlik 2 yapıyor, değil mi? Benlik 2 sana oyunu ka-

zandıracak. Benlik 2 asıl kahraman. Benlik 1 yalnızca bağıyor, öfkeleniyor ve yoluna çıkıyor.”

“Anladım,” diyorum.

“Bak Soto,” diyor Bowe. Bana doğru eğilirken sesi yumuşuyor. “Şu anda fiziksel olarak benden daha iyi bir oyuncusun. Fenomen bir oyuncusun; bu değişmedi.”

“Sağ ol,” diyorum.

“Ama daha önce yüzleşmediğin zayıflıkların var,” diyor. “Yaş aldık. Bedenlerimiz farklı. Sırf hoşuna gitmiyor diye bunu görmezden gelemezsin.”

“Ama madem ikimiz de bunun sıkıntısını çekiyoruz, daha iyi oyuncu olduğumdan seni yenebilmem gerekir.”

“Aramızdaki fark, benim kendi limitlerimle barışmam, seninse barışmaman. Bunu hissedebiliyorum. Mücadeleni hissedebiliyorum. Yüzünde görüyorum. Bu yüzden de manipüle edilmen çok kolay. Kafanı karıştırırsam, olman gerektiğini düşündüğün Carrie Soto olmadığın için kendine kızmanı sağlayabilirsem... her seferinde seni yenebilirim,” diyor. “Bu da Nicki’nin seni bozguna uğratacağı anlamına geliyor.”

Buzlu çayımdan bir yudum alıyorum ama sonra bardağı bir türlü ağzımdan çekemiyorum. Geri kalanını bir yudumda içiyorum. Sonra başımı kaldırıp bakıyorum.

“Peki,” diyorum. “Tavsiyen için teşekkürler. Benim için çok kıymetli.”

Bowe iki elini teslim olur gibi kaldırarak arkasına yaslanıyor. “Cevabı duymak istemiyorsan sorma...”

“Teşekkür ettim ya, etmedim mi? Siktir.”

Bowe gülüyor. “Evet, ettin.” Elini masaya vuruyor. “Peki, oltaya geleceğim. Hadi sıra sende.”

“Kısasa kısas olması gerekmez,” diyorum.

“Hayır, bilmek istiyorum. Galibiyet istiyorum Carrie,” diyor. “Büyük bir galibiyet. Bu sezon bir şey yapmak istiyorum. İstiyorum ki...” Gözlerimin içine bakıyor ama sonra birden gözlerini

kaçırıyor. “Bunca zaman oyunu bırakmamakta haklı olduğumu kanıtlamak istiyorum. Bu sezon büyük bir şeyler yaparsam herkes diyecek ki, ‘İyi ki oynamaya devam etmiş.’ Yoksa... ne diyecekler, biliyorsun.”

“Neden zamanında bırakmadı ki?”

“Evet, teşekkürler,” diyor Bowe.

Biraz düşünüyorum, sonra bardağımın dibinde kalmış bir buz parçasını çiğniyorum. “Isınman çok uzun sürüyor. Sahaya zaten alev alev çıkan O’Hara ya da Garcia gibi biriyle oynarsan daha farkına bile varmadan seti verirsin.”

Bowe başıyla onaylıyor. “Biliyorum,” diyor. “Haklısın.”

“Kapalı duruşta attığından daha iyi servis atıyorsun artık. Ama atışlarını iyi gizleyemiyorsun. Her seferinde nereye atacağını anlıyorum.”

“Nasıl?” diye soruyor Bowe.

“Ne kadar geniş atacağına göre sağ ayağın içe ya da dışa dönüyor.”

“Hayır, öyle bir şey yok,” diyor gözlerini kırpıştırıp başını iki yana sallayarak.

“Evet var.”

“Saçmalık bu.”

“Ama yine de doğru.”

“Peki,” diyor. “Yani... Teşekkür ederim.”

“Daha bitmedi. Kortta fazla tembelsin. Daha çok topa koşmalısın. Sadece senin koşmak istemediğin kadar geniş vurarak her topu arkana kaçırabilirim. Seninle oynayan herkes yaşlı olduğunu biliyor. Sırtının sana sıkıntı çıkardığını biliyorlar. Her seferinde ilk yapacakları şey geniş bir atış yapmak olacak. Enerjini saklaman gerek ve bunu anlıyorum. Ama gerçekten de bir şeyler kazanmak istiyorsan o topu yakalamak için ölümüne uğraşman gerek Huntley. Ama senin bunu yapmak gibi bir isteğin yok. O yüzden de önemli olan hiçbir maçı kazanamayacaksın.”

Bowe’un çenesi kasılıyor, dudakları sımsıkı. Her an masadan

kalkıp gidecekmiş gibi. Kısacık bir hayal kırıklığı patlaması hissediyorum çünkü çoğu erkek gibi o da başkalarını eleştirir ama eleştirilmekten hoşlanmaz.

“Eleştiri kaldıramaman benim hatam değil,” diyorum.

Bowe masaya bakıyor. Bardağının, üzerinde içemeyeceği bir biranın reklamı bulunan karton bardak altlığında bıraktığı yuvarlak su halkasına bakıyor.

“Teşekkürler,” diyor sonunda nihayet bana bakarak. “Sahiden. Teşekkür ederim.”

“Ah,” diyorum. “Peki, şey... evet, rica ederim.”

Bowe masaya doğru eğilip sesini alçaltıyor. “Siktiğimin zaferini istiyorum Carrie. Kalabalık adımı haykırırsın istiyorum. Bir an için bile olsa dünyanın en iyisi olduğumu bilmek istiyorum. Son bir kez.”

Kendimi gülümsemekten alamıyorum. “Lafı ağzımdan aldın.”

Deşifre

Sports Australia

Stephen Mastiff ile *SportsLine*

Stephen Mastiff: Tek kadınlara dönersek, gözümüz kimin üzerinde olacak dostum?

Harrison Trawley, *SportsPages Australia* editörü: Eh, tabii ki Nicki Chan. Herkes finalde onu görmeyi bekliyor. Ama benim gözlerim aynı zamanda Ingrid Cortez'in ve Natasha Antonovich'in de üzerinde olacak. Ondan birkaç hızlı, cüretkâr hamle görmeyi heyecanla bekliyorum. Ayrıca İtalya'dan Odetta Moretti gibi güçlü atışları olanlar da seyir zevkini artıracak.

Mastiff: Fark ettim de Soto'dan bahsetmiyorsun.

Trawley: [*gülüyor*] Hayır, bu sefer kimsenin gözü Soto'nun üzerinde değil. Amerikalılardan bahsedeceksek belki Carla Perez ârı yakalayabilir.

OCAK ORTASI

Avustralya Açık'tan bir gece önce

Babamla oteldeki süitimin şehre tepeden bakan balkonunda oturmuş günün erken saatlerinde açıklanan kurayı tartışıyoruz. Ben yedinci gruptayım. İlk maçımı Madlenka Dvořáková'yla yapacağım. Yirmi iki yaşındaki Çek sporcu servis-ve-vole oyuncusu. İlk gün Rod Laver Arena'da, üst düzey bir kortta oynayacağız.

"Bu tesadüf değil," diyor babam. "Seni düşük profilli bir oyuncuya karşı merkez kortlardan birine çıkarmaları. Seri başı değilsin ama arkandalar."

Başımı iki yana sallıyorum. "Sadece bunun onlara para kazandıracağını biliyorlar. Beni turnuvada tutabildikleri kadar tutmanın."

Melbourne'ün otelimden görünen ve şehrin içinden akan Yarra Nehri'ni de içine alan kısmını izliyorum. Hayatım boyunca bu nehre bakarak o kadar çok dışarıda oturdum ki... Çaylak olarak, güçlü bir rakip olarak, şampiyon olarak. Şimdiyse geri dönmüş biri olarak. Kendimi tekrar burada bulmak beni bir yandan afallatırken bir yandan da hiç bırakmadığımdan tamamen emin gibiyim.

“Yarın oraya çıkacaksın,” diyor babam, “ve onu yeneceksin, *no le vas a dar tiempo ni de pensar.*”

Keskin bir nefes alıyorum. Babamın dediğinin tam tersini hayal ediyorum. Ya yarın ilk turda kaybedersem? Ya her şey başlamadan biterse? Bunu düşünmek bile öyle utanç verici ki midem bulanır gibi oluyor.

Telefon çalınca birden irkiliyorum. Cevap vermek için yatak odasına gidiyorum. “Alo?”

“Yarın iyi şanslar,” diyor Bowe.

“Sana da.”

“Ez geç onu. Kanını dök.”

“Aynen öyle yapacağım,” diyorum. “Sen de yapacaksın.”

“Bunu yapabiliriz,” diyor Bowe. “En azından sen yapabilirsin. Biliyorum.”

“Teşekkürler,” derken sesim neredeyse boğuk çıkıyor. Birden sesimin duygularımı böylesine şeffafça ele vermesinden utanıyorum. “Sanırım bu kadar. Artık geri dönüşü yok.”

“Evet, yok galiba,” diyor. “Ama olsaydı bile sen asla geri dönmezdin, Soto.”

• (İsp.) Ona düşünmesi için zaman bile vermeyeceksin.

1995
AVUSTRALYA
AÇIK

Sabah uyandığımda iliklerimde yıllardır duymadığım bir uğultu hissediyorum. Beklenmedik neşenin uğultusu ürkütücü.

Yataktan çıktığımda vakit hâlâ erken. Güneş daha doğmamış. Dünyanın geri kalanından önce uyandığımda zaman zaman duyduğum o kontrol elimdeymiş hissini duyuyorum. Günün olaylarına karar verecek olan benmişim, her şeyi avucumda tutuyormuşum gibi hissediyorum.

Kısa bir koşu için hazırlanıyorum. Üzerime bir koşu şortu ile tişört geçiriyorum, spor ayakkabılarımı giyiyorum. Lobiye iniyorum. Ama otelin ön kapısından çıkamadan resepsiyonun arkasındaki kadın beni durduruyor.

“Bayan Soto?” diyor.

“Evet?” Koşuya başlamak istiyorum. “Ne vardı?”

“Sizin için bir paket geldi,” diyor.

Gönderici kısmında Gwen’in adresinin yazdığı dolgulu bir zarf uzatıyor. Ucunu yırtıyorum. İçerisinde kitaptan çok da büyük olmayan bir hediye kutusu var. Üzerinde de Gwen’in olduğu anlaşılan el yazısıyla bir not.

Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin.

Birinci Parça –G.

Kutuyu açtığımda bir kulaklığın takılı olduğu bir CD çalar görüyorum. İçinde bir CD de var. Elton John'un *Caribou'su*. İlk şarkıya bakıyorum ve bir kahkaha atıyorum.

"Bayan Soto?" diyor kadın ellerini birleştirerek.

"Evet?"

"Bir imza istememin sakıncası var mı acaba?"

İç geçiriyorum ama sonra dışarıda benim sürünmemi isteyen bir sürü insan olduğunu hatırlıyorum. O yüzden de kibar bir ifade takınıyorum. "Evet, elbette, isteyebilirsiniz," diyorum.

Bana bir parça kâğıtla bir kalem uzatıyor. "Ah, vay be, Bayan Soto, bu... Bu inanılmaz," diyor. "Çok teşekkürler."

Kalemi alıp kâğıda, *Hepsini paramparça et, Carrie Soto*, yazdıktan sonra kâğıdı kadına geri uzatıyorum.

"Çok teşekkürlerz Bayan Soto," diyor. "On üç yaşımdan beri sizin hayranınızım, '85'te burada kazandığınızdan beri. Babamla birlikte tribünlerdeydik. O da sizi çok sever."

"Benim kibirli, hırslı bir şıllık olmamı umursamıyor musun?"

Gülüyor. "Hayır umursamıyorum."

"Bugün kazanacağım," diyorum ona.

"Hiç şüphem yok," diyor.

Başımla selamlayıp CD çaları kutudan çıkarıyor ve kulaklıkları takıyorum. Masaya vurup tekrar kapıya yönelmeden önce ona gülümsüyorum. CD'yi oynatıp lobinin dışına doğru koşmaya başlıyorum.

Hemen "The Bitch Is Back" in tanıdık, keskin girişini duyuyorum.

Otelin dışındaki kaldırımda koşuyorum. Kahve içmeye çıkmış insanların, cadde boyunca bebek arabalarını süren anne babaların yanından rüzgâr gibi geçiyorum. Köşeyi döndüğümde ve Elton John nakarata girdiğinde Madlenka Dvořáková'nın işinin bittiğini

biliyorum; kanımın damarlarımda kararlılıkla akışında hissedebiliyorum bunu.

Soyunma odasının hemen dışında babam, “İlk serviste otuz yedi yaşında kim olduğunu görmek için herkesin gözü üzerinde olacak. Onu şok et,” diyor. “Korkut onu, duydun mu beni? Oradaki herkesi korkut.”

Break Pointlerimin deliklerine bakarak başımla onaylıyorum. Bu sabah beyaz üstümle tenis eteğime uysun diye yeşil çizgileri olan beyazları giydim.

Bu ân –babamla birlikte koridorda dikilmiş dışarı çıkmayı bekleyişimiz– tam da alıştığım gibi. Barış dönemlerinde nasıl yaşayacağımı bilemediğim yıllardan sonra tekrar savaştayım. Kendimi anlamlı hissettiğim tek yer burası.

Raketimi alıp elimde çeviriyorum. Bütün kolum kullanılmaya hazır hâlde zonklamaya başlıyor.

Bir anlığına stadyumun duvarların arasından içeri sızan boğuk patırtısının tadını çıkarıyorum. Babamla birlikte bu ânın, sorular sormaya devam ettiğimiz ve henüz cevaplarla karşılaşmadığımız bu ânın sessizliğini yaşıyorum.

“*Te quiero mucho, pichona,*” diyor babam.

Gözlerimi açıyorum. “Biliyorum. Ben de seni seviyorum.”

“Oraya çık...” Yıllardır, belki de çocukluğumdan beri görmediğim bir yoğunlukla gözlerimin içine bakıyor. “Ve onlara Kancık veya Savaş Baltası –her ne demek istiyorlarsa– hiç fark etmediğini göster. Seni durduramazlar. İsminin ne olduğuna da onlar karar veremez. Carrie Soto geri döndü.”

Derin bir nefes alıp ayakkabılarımda üzerini temizliyorum ve korta doğru –adım adım– ilerlemeye başlıyorum.

* (İsp.) Seni çok seviyorum, fıstık.

SOTO - DVOŘÁKOVÁ

1995 Avustralya Açık

Birinci Tur

Kesinlikle sağır edici falan değil ama Rod Laver Arena'ya adım atarken başladığını duyuyorum. "Car-rie, Car-rie, Car-rie!"

Başımı kaldırdığımda adımın yazılı olduğu pankartlar görüyorum. *Tekrar Hoş Geldin Carrie!* ve *Kancık Geri Döndü!* Sonuncusuna gülümsüyorum ve onu tutan kadını gösteriyorum.

Kendi bölmelerinde spor yayıncılarının ne dediklerini, "ne kadar yaşlı" ya da "ne kadar kibirli" olduğumu düşündüklerini anlatmak için hangi nefis benzetmeleri kullandıklarını ancak hayal edebilirim. Bugün galibiyetimi sunmalarını sağlamak müthiş bir zevk olacak. Derin bir nefes alıyorum, bunu gerçekleştirmeye hazırım.

Madlenka Dvořáková çok küçük, çok uzak görünüyor. Uzun sarı saçları arkasında topuz yapılmış. Lacivert bir üst ve ona uygun bir tenis eteği giymiş. Temkinli ve gergin görünüyor ve her ne kadar sağ eliyle raketi sımsıkı tutmuş olsa da sol elinin parmaklarının titrediğini görebiliyorum.

Yazı tura atışını ben kazanıyorum.

Servis çizgisine doğru ilerlerken göğsüm gümbürdemeye başlıyor, kalbimin atışları güçlü ve yoğun. Kalabalık tezahürat yapıyor

ve oyuncu kulübelerine baktığımda babamın yerini aldığını görüyorum.

Hoparlör cızırdıyor. “Bayan Soto yazı tura atışını kazandı ve ilk servisi kullanmayı seçti.” Göğsümün tam ortasındaki titreşimleri hissedebiliyorum; canlandığımı, bedenimin her zerresinin karıncalandığını hissediyorum. Sıradaki kısmı daha hoparlörde duyulmadan kafamda duyuyorum, adım gibi bildiğim o rutini.

Çizgi hakemleri, hazır.

“Çizgi hakemleri, hazır.”

Oyuncular başlasın.

“Oyuncular başlasın.”

Servis çizgisinde dikilirken topu elimde tutuyorum. Başparmağımı üzerinde gezdiriyorum, topun pürüzlerini avucumda hissediyorum. Sonra sektirmeye başlıyorum, tekrar tekrar. Ta ki zihnimi temizleyene kadar.

Topu havaya atıyorum, kolumu geri çekiyorum ve daha topa vurmadan önce afallatıcı bir vuruş olduğunu biliyorum, hissedebiliyorum bunu.

Dvořáková’nın yanından öyle hızlı geçiyor ki rakibim topa doğru adım atacak zaman bile bulamıyor. İlk puan benim.

Ayağımın altında kalabalığın gümbürtüsünü hissedebiliyorum, iliklerimde çınlıyor. Başıyla onaylayan babama bakıyorum.

İlk oyunu alıyorum.

İkinci oyunda servis kırma puanı aldığımda kalabalık çıldırıyor. Dvořáková’nın servisini kırarak ikinci oyunu aldığımda çığlık atıyorlar.

Üçüncü oyunu da alıyorum. Durum şimdi üç sıfır.

Sonraki oyunda Dvořáková biraz hırslanıyor ve dördüncü oyunu alıyor. Ama ikimiz de setin benim olduğunu biliyoruz. Sonraki üç oyunu alıyorum.

“Set Soto’nun.”

Kalabalık tezahürat ediyor, kimileri de yuhalıyor. Aldırmamaya çalışıyorum. Odağımı kaybetmiyorum. Gevşeyemem.

İkinci setin ortalarına doğru Dvořáková'nın yer vuruşları zayıflamaya başlıyor ama ben artık daha da güçleniyorum. Belki de mücadelenin adrenalini yüzündendir ya da Bowe'la konuştuğumdan beri çok daha sıkı antrenman yaptığımdandır ama gücümün bütün kontrolü bende. Gevşemiyorum. Öldürmek için tekrar tekrar saldırıyorum.

Saha değişimi sırasında gülümsüyorum, neredeyse uçarı bir tebessüm. Özlediğim tüm bu seslerden keyif alıyorum. Kalabalığın çığlıkları, kortun içinde ve dışında sürüklenen top, atışlar için seslenen çizgi hakemleri.

Bu şeyi kazanıyorum.

İkinci setteki son servisim rakibimin yanından uçup geçiyor. Top, Dvořáková'nın epey uzağında içeriye düşerken yumruğumu savurarak havaya sıçırıyorum. Geri döndüğüm ilk maç ve set vermeden kazanıyorum.

Stadyumda tezahüratlar yükselirken Dvořáková'nın yüzünü görüyorum bir an. Çenesi kasılmış, başı önde. Onu yere serişime tamamen hazırlıksız yakalanmış gibi. Sıralamada son ellinin içinde yer alan yirmi iki yaşında bir sporcu, hiç Slam kupası yok ve beni yeneceğini varsaymış.

"Sıradaki kim?" diye sesleniyorum elimde raketimle. Tribünlerden herhangi biri beni duydu mu emin değilim ama kalabalığın gürültüsüne doğru çığlık atmak çok iyi geliyor.

Korttan ayrılırken babam tünelde durmuş beni bekliyor.

"¡Excelente!" diyor. "Kesinlikle mükemmel. Savaşçısın, kralsın."

"Bu daha başlangıç," diyorum ona.

Babam gülümsüyor ama bir şey demiyor. Dönüp bana soyunma odasına doğru dönerken tebessümü büyüyor ve çok geçmeden de kahkaha atmaya başlıyor.

"Ne var?" diye soruyorum ona. "Ne geçiyor aklından?"

"Hiç," diyor. "Sadece... en çok bu kısmı özlemişim. Sen ve ben, tünelde."

Bir sonraki maçta daha önce hiç karşılaşmadığım bir Amerikalıyı, Josie Flores adındaki bir kadını set vermeden yeniyorum. Maçı bir ace'le garantiye alınca havaya sıçrayıp dönüyorum. İki ayağımın üstünde yan yan sekip ellerimi havaya kaldırıyorum.

Maç sonrası basın toplantısında hâlâ kıpır kıpır, hâlâ hevesliyim. Turnuvanın henüz başında olsak da zaferlerim *inkâr* edilemez. Neredeyse hiç endişe duymuyorum.

Aylar süren hazırlık, aylar boyunca geceleri korku içinde uykusuz kalmak. Ama şimdi sınav karşımda ve ben çok iyiyim.

İlk birkaç soru her zamanki kolay sorular. "Tekrar kortta olmak nasıl bir his?" "İlk iki maçınızı kazanmayı bekliyor muydunuz?" "Babanızın size tekrar koçluk yapması nasıl bir his?"

Dürüstçe cevaplıyorum. "Tekrar kortta olmak harika." "Oynadığım her maçı kazanmayı bekliyorum." "Babam da ben de tekrar birlikte çalışma fırsatı yakaladığımız için çok mutluyuz."

Kolsuz yelek giymiş bir adam konuşuyor. "Carrie, Ingrid Cortez gibi oyunculara cevabın ne?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

“Bu sabahki maçından sonra senin kenarda kalman gerektiğini söyledi.”

Bu benim için yeni. Ingrid’i soyunma odasında görmüştüm. Uzun boylu, neşesiz, samansarısı saçları, geniş omuzları ve adımlarında ancak bir ergende görülecek kadar hafif adımları olan biri. Ama pek konuşmuşluğum yok.

“Sen kortlara geri dönene kadar adını hiç duymadığını söyledi,” diye ekliyor adam.

“Bu çok saçma. Tenisteki herkes beni duymuştur. Dünyanın yarısı beni tanıyor.” Mikrofondan uzaklaşıp konuşmamı bitiriyorum. Ama sonra tekrar mikrofona eğiliyorum. “Moral bozup tahrik etmek için canı ne istiyorsa söyleyebilir ama ben de şunu söyleyeyim: Benden önce burada bulunmuş her bir kadına tek tek minnettarım. Benim birilerine Original 9’in* kim olduğunu sorduğumu duyamazsınız, değil mi? Duyamazsınız, çünkü hepsine neler borçlu olduğumu biliyorum. Peki ya Althea Gibson, Alice Marble ve Helen Wills? Suzanne Lenglen? Maria Bueno? Kimlerin omuzları üzerinde yükseldiğimi biliyorum. Cortez bilmiyorsa bu onun sorunu.”

“Ama,” diye devam ediyor adam, “sözlerinde bir doğruluk payı var mı? Bazı insanlar bu geri dönüşün dikkat çekmek için yapılan bir şey olduğunu söylüyor. Bunlara cevabın ne?”

Kâğıtların hışırtısını, mikrofonların yeniden ayarlandığını duyabiliyorum. Ama tüm gözler benim üzerimde kalıyor.

“Şimdiye kadar oyunumun mükemmel olduğunu kanıtladım,” diyorum. “Yani canı isteyen benim burada olmam konusunda sızlanıp ağlayabilir ama ben burada olmayı hak ettim.”

Herkesin elleri havaya kalkıyor. Basın görevlilerinin kenarında duran genç ve odaklanmış bir kadın var.

“Seni bekleyen mücadele konusunda ne hissediyorsun?” diye

* 1970’te tenisin hâkim yönetim organlarından ayrılarak kendi profesyonel turnuvaları olan ve daha sonra günümüzdeki WTA Turnuvalarına dönüşen Virginia Slims Circuit’i başlatan dokuz profesyonel kadın tenisçiden oluşan grup. —çn

soruyor. “Dönüşün ihtilafli olabilir ama dışarıda seni tekrar oynarken görmekten heyecan duyan birçok seyirci var. Bir sonraki turda Carla Perez’le oynaman bekleniyor. Gücü sana denk ilk oyuncu olacak gibi. Yani... taraftarlarının bu ilerleyişin devam etmesi konusunda ne kadar iyimser olmalı? Kendine ne kadar güveniyorsun?”

Kocaman gülümsüyorum, ardından kahkaha atıyorum. “Carla Perez’i ve finale dek oynayacağım herkesi ezip geçeceğim. O atan kalplerini avuçlarımda tutacağım.”

Kısacık bir an için odadaki muhabirlerin hiçbiri ne diyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyor.

Tanrım, bunu özlemişim.

Deşifre

SportsHour USA

The Mark Hadley Show

Mark Hadley: ... ve Bowe Huntley beklenenden çok daha iyi iş çıkarıyor gibi. İlk turda Greg Simmons'ı resmen korttan sildi ve Wash Lomal'a karşı da dayandı.

Briggs Lakin: Ki koç Peter Gardner'ın Lomal'la çalışmak için Huntley'yi bıraktığı düşünülürse hiç de kolay bir iş sayılmaz. Ama zaferle ayrılan Huntley oldu.

Hadley: Kadınların maçlarına dönersek, Nicki Chan zorlanmadan ilerliyor, sürpriz değil. Ama şu ayak bileğinde biraz baskı olduğunu görüyoruz.

Gloria Jones: O kuvvetine yüklenen bir oyuncu. Bu tarz oyuncular sakatlığa yatkındır, hepimiz biliyoruz. Ama Nicki durumu kontrol altında tutuyor gibi.

Hadley: Natasha Antonovich de şimdiye kadar herhangi bir dirençle karşılaşmadı. Biraz da Carrie Soto'dan bahsedelim. Orada şaşırtıcı bir durum var. Gloria, sen ne düşünüyorsun? Zamanında sen de onunla oynamıştın, değil mi?

Jones: Oynamıştım, Mark. Carrie'nin bu turnuvada hepimizi çok şaşırttığından başka ne söylenebilir ki?

Hadley: Kendisi eski bir dünya şampiyonu. Üçüncü tura çıktığı için etkilenmemiz mi gerek? Dvořáková, Flores... Bunlar o kadar da heybetli rakipler değil.

Jones: Eh, ne kadar çok insanın daha korta ayak basmadan Soto'yu elediğini düşünürsek bence etkileyici, evet.

Lakin: Ama Gloria, merak ettiğim bir nokta var. Bana kalırsa sen inanılmaz zarif bir oyuncuydun, kortta her zaman saygılı

ve kibardın. O yüzden Soto'nun şimdiki tavrı hakkındaki görüşlerini öğrenmeyi çok isterim.

Jones: Şu "Sıradaki kim?" olayını mı diyorsun?

Lakin: Evet, ilk turdan hemen sonra "Sıradaki kim?" diye haykırmak biraz küstahça geliyor, öyle değil mi?

Jones: Şimdi...

Lakin: Sonra bir de Josie Flores'le yaptığı maçı kazanınca da böbürlendi.

Jones: Kortta dans etti.

Lakin: O böbürlenmek değil mi?

Jones: Bilmiyorum. Ama...

Lakin: Madem geri dönmek istedi, tamam, diyorum. Bilirsin, ben en başından beri bunu yapmaya hakkı olduğunu söyleyenlerdenim.

Jones: Evet söylemiştin. Hatırlıyorum.

Lakin: Ama geri dönüp sonra da bir hayvan gibi davranmak tamamen farklı bir şey değil mi? "Onların atan kalplerini avucumda tutacağım?" Zarafeti nerede bunun? Ağırbaşlılığa ne oldu? Bu bir spor, hanımlar beyler.

Jones: Buna katıldığımdan emin değilim. Senin demek istediğini anlıyorum Briggs. Carrie Soto gürültücü, rahatsız edici bir oyuncu. Her zaman öyleydi. Uysallaştığını sanıyorsak yanıldığımız açık.

Hadley: Ne yazık ki bu konuda ben de sana katılıyorum Gloria. Soto, Carla Perez'le karşılaşacak bundan sonra. Perez zorlu bir rakip. Carrie durumunu koruyabilecek mi?

Jones: Ben olmaz demiyorum...

Lakin: Ben paramı ona yatırmazdım, o kadarını diyeyim.

Otel odamda oturmuş Nicki ile Andressa Machado'nun maçını izliyorum. Bir seti aldı, ikinci sette durum 7-6. Machado servis kullanıyor ve Nicki bütün kortta koşarak her atışa karşılık veriyor. Böyle bir hızla koşup böyle bir sertlikle vurmak onu nasıl tüketmiyor bilmiyorum.

Nicki, Machado karşısında maç sayısına ulaşıyor. Machado alçaktan geniş bir servis kullanıyor, Nicki koşup tüm gücüyle backhand'le karşılık veriyor. Machado'nun yanından geçip giden top, maçın Nicki'nin olduğunu onaylıyor. Kalabalık tezahürat ediyor. Yorumcular ona yaltaklanıyor. "Nicki Chan üçüncü tura çıkıyor, gerçi kimsenin bundan şüphesi yoktu ama!"

Nicki'nin korttan ayrılırken sol ayağına yüklendiğini benden başka kimse fark etmemiş gibi.

Telefon çalıyor, kesin babamdır diye düşünüyorum. Şu bilek olayı ondan da kaçmamıştır. Ama arayan babam değil, Bowe.

"Aa, selam," diyorum.

"Lomal'ı yere serdim," diyor Bowe. Telefondan bile gülümsediğini duyabiliyorum.

“Duydum,” diyorum. “Tebrikler.”

“Ben de Flores’i yendiğin için tebrik ederim.”

“Teşekkürler, teşekkürler. Hiç şansı olmadı.”

“Aynen,” diyor. “Olmadı. Ama hepimiz bunu biliyorduk, değil mi?”

“Neyi biliyorduk?”

“Geri döneceğini ve hiç bırakmamış gibi olacağını.”

“Böyle demek için biraz erken olabilir,” diyorum.

“Sende bir şeyler var Carrie,” diyor Bowe. “Hep vardı.”

“Sende de öyle.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” diye soruyor.

“Evet,” diyorum. “Öyle düşünüyorum.”

Bowe bir süre sessiz kalıyor. Biraz uzun bir süre. “Hâlâ orada mısın?” diye soruyorum.

“Evet, buradayım,” diyor ama sesi alçak, neredeyse nefes verir gibi. “Carrie, izin ver odana geleyim.”

Donup kalıyorum.

“Carrie?”

“Evet.”

“Beni duyuyor musun?”

“Evet.”

“Ee?”

“Olayımız bu değil,” diyorum. “Öyle bir şey değil.”

“Ama olabilir,” diyor Bowe. “Eskiden öyleydi.”

“Üzerinden on yıldan fazla zaman geçti.”

“Lütfen bana ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlatma.”

“Ben sadece diyorum ki... artık her şey farklı.”

“İyi yönde farklı olamaz mı?” diye soruyor. “Mesela bu sefer bana seni aramamamı söylemesen. Ya da sen söylesen bile ben seni dinlemesem?”

“Bowe,” diyorum başımı iki yana sallayarak. Kalbim hızla atıyor ve birden maçıma odaklanmam gerekirken seks gibi bir şey

için bu kadar kaygılanmama neden olduğu için ona kızıyorum.
“Hayır.”

“Tamam,” diyor. Sesi şimdi daha keskin, normale dönmüş.
“Mesaj alındı. Tekrar sormayacağım.”

“Güzel, sorma lütfen.”

“Pereze’ye karşı iyi şanslar. Umarım onu ezdiğini görebilirim.”

“Sen şimdi kimle oynayacaksın?”

“O’Hara.”

Biraz keskin bir soluk alıyorum ve o da beni duyuyor.

“Aynen, ben de öyle düşünüyorum,” diyor.

“Onu yenebilirsin. Başarabilirsin.”

“Vay be,” diyor Bowe gülerek. “Kardeşim gibi konuşmaya başladın. Ben senin Carrie Soto gibi konuşmamı tercih ederim.”

Bir süre düşünüyorum. “Seni çok yoracak. Seni beş sette götürürse işin biter. O yüzden beş sette gitmesine izin verme. Daha ilk sette erkenden servisini kır. Moralini bozmak için elinde olan bu.”

“Aynen,” diyor Bowe. “Ben de böyle düşünüyordum. Yani beş sette uzarsa pestilimin çıkacağı konusunda.”

“O yüzden üç sette hallet,” diyorum.

“Hı hı, tabii, O’Hara’yı set vermeden yenmek ha?” diyor Bowe.

“Çocuk oyuncağı, değil mi?”

“Olabilir. Tabii yeterince istersen.”

“O iş her zaman öyle olmuyor Soto. Ama sağ ol. Moral konuşman için teşekkür ederim.”

SOTO – PEREZ

1995 Avustralya Açık

Üçüncü Tur

Yakıcı bir sıcak var. Alnımda ve dudağımın üzerinde boncuk boncuk biriken teri hissedebiliyorum. Yan çizgide oturmuş soluğumu toplamaya çalışırken elimdeki havluyla terimi siliyorum.

Kortun karşı tarafında Carla Perez var. Ona Baltimore’lu Geri Çizgi Oyuncusu diyorlar ve spor yayıncıları uzun zamandır forehand’inin gücünden bahsediyor. Ama hiçbiri bunu benim bugün hissettiğim gibi hissetmemiştir. Yıkıcı bir atış, top bana namludan fırlamış bir mermi gibi geliyor.

İlk sette beni gafil avlıyor. Ama ikincide toparlanarak seti alıyorum, gücüne karşılık veriyor ve açılarımı keskin tutuyorum. Şimdi üçüncü sette 5-5 berabereyiz.

Servis çizgisine yerleşiyorum. Topu yerde sektiriyorum, sonra kortun karşısına bakarak Carla’nın çömelmiş beklediğini görüyorum.

Güneş arkamda. Ensemde hissedebiliyorum. Bu da demek oluyor ki Carla’nın gözüne giriyor. Perez’in takip etmekte zorlanacağını bildiğimden servisi hızlı ve yukarı doğru kullanıyorum.

Göremiyor ve top ayağının dibine düşüyor. Top yükselirken vurmak için geriye doğru sendeliyor. Karşılama vuruşu fazla geniş.

Oyunu alıyorum, dolayısıyla seti ve maçı kazanmaktan yalnızca bir oyun ötedeyim.

Kalabalık tezahürat etmeye başlıyor. Çoğunu kazandım. Tribünlere baktığımda bunu görebiliyorum.

Saha sporlarının olayı budur. Mesele o oyunda ne kadar iyi olduğumuz değildir. Kalabalık yanınızdayken onları ne kadar iyi hissettiğiniz ve yanınızda değillerken onları nasıl görmezden geldiğinizdir.

Kazanırken kendinizi nasıl kaptırdığınız ama bir yandan da akış aleyhinize döndüğünde ne kadar meydan okuyabileceğinizdir.

Seksenlerde kalabalık yanımdayken çok iyiydim. Ama yanımda değillerken de çok iyiydim. Onların sevgisine ve onayına ihtiyacım yoktu. Yalnızca o kahrolası kupaya ihtiyacım vardı.

Carla'ysa ne yazık ki böyle bir tek amaçlılıktan uzak. En azından bugün öyle.

Altı serviste servis kırma puanına geliyorum.

Carla topu havaya fırlatıyor ve sonra ağın üstünden sertçe gönderiyor. Top fişek gibi üstüme geliyor. Yan çizgiye, karşılayamayacağı bir noktaya doğru vuruyorum.

Babam birden yumruğunu havaya savuruyor.

Carla raketini yere bırakıyor. Bense rahatlayarak kendimi kortun zeminine bırakıyorum.

Son on altıdayım.

Ertesi sabah kahvaltıda Bowe, otel verandasının dış tarafında oturmuş çırpılmış yumurtayla kızarmış ekmek yiyor.

Yüzünde bana okyanusun yüzeyini andıran uysal bir ifade var. Hani okyanus sakın görünür ama altında yavru fokları hırpalayan köpekbalıklarının olduğunu bilirsiniz ya, öyle.

Bowe beni görmeden dönüp gitme fikri düşünüyor aklıma.

Dün O'Hara'ya kaybetti. Sıradan bir yenilgi değildi, büyük bir hezimetti. Dün gece spor kanallarında özeti izlemiştim. Briggs Lakin, "Birileri çıkıp Bowe Huntley'yi indirdi," demişti.

Burada oturup onu teselli edemem. Odaklanmam gereken bir maçım var. Antrenman yapmak için saat sekizde lobide babamla buluşacağız.

"En azından öyle dik dik bakmayabilirsin," diyor Bowe birden. Başını bile kaldırmıyor ama doğrudan benimle konuştuğu çok açık.

"Dik dik baktığım falan yok," diyorum. "Ben... yanında birini ister misin onu anlamaya çalışıyorum."

Bowe neşesiz bir kahkaha atıyor. "Yenilmenin bulaşıcı oldu-

ğundan korktuğun için beni görmezden gelip gelemeyeceğini çözmeye çalışıyordun.”

Ona bakıyorum. Sıradan kıyafetler içinde yakışıklı görünüyor. Üzerinde bir kot ve siyah, cepli bir tişört var, saçları taranmış. Karşımda sanki tamamen farklı biri var.

Smoothiemi alıp masasına doğru ilerliyorum. “Kaybetmene üzüldüm.”

Bir sandalye çekip oturuyorum.

“Teşekkürler,” diyor. “Çok nazıksın, ben aynısını yapmazdım.”

“Doğru mu bu?”

“Bir keresinde, McEnroe, Borg’a yenildiğinde şanssızlık getirir diye toprak kort sezonunun geri kalanında yüzüne bile bakmamıştım.”

“Peki çok maç kazandın mı? O toprak kort sezonunda?”

Başı havaya dikiliyor. “Hayır.”

“Tüm bunların şansla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum,” diyorum.

Bowe gözlerini deviriyor. “Dün kışıma tekmenin basılması şanssızlık değilse ne peki?” Ben daha ağzımı açamadan parmağını kaldırıyor. “Sakın cevap verme.”

“Sensin,” diyorum. “O maçı şans kaybetmedi. Sen kaybettin. Sana söylediğimi yapmadın, ilk servis oyununu kırmadın.”

“O kadar kolaydı sanki.”

Omuz silkiyorum. “Olabilirdi. Javier’in sana söylediği gibi açık duruşu kullansaydın. İşe yarıyordu ama sonra dün gece yayını izledim ve senin yine kapalı duruş kullandığını gördüm. Geri zekâlı gibi.”

Bowe başını iki yana sallıyor. “İlk uçakla buradan gideceğim için şanslısın. Böylece Cortez seni paramparça ederken buralarda olmayacağım.”

“Of, siktir git,” diyorum masadan kalkarken. “Sadece sana yardım etmeye çalışıyordum.”

“Bana ne yapmam gerektiğini söylemenin kesinlikle kimseye

faydası yok. Kötü bir şöhretin var, sen de biliyorsun Carrie ama bunun bir kısmını hak ediyorsun.”

“Ya da belki de bazı küçük beyefendiler fazla hassastır.”

Bowe gözlerini kısarak bana bakıyor. “Sen...”

“Ne?” diye meydan okuyorum ona.

“Bütün bu şey, değmezmiş,” diyor. “Hiçbirine değmezmiş.”

“Peki, o zaman kibarca siktir git,” diyorum ve arkamı dönüp gidiyorum.

Babam malzemelerimle asansörden inerken arkama dönüp bakmıyorum bile. Babam kalabalığı tarıyor ama ben karşısına dikilene kadar beni göremiyor. Yüzünde kocaman bir gülümseme var.

“Ah,” diyor. “Orada olduğunu görmedim. Kutlama mı yapıyordun?”

“Kutlama mı?” diye soruyorum.

Babamın gülümseyişi büyüyor.

“Nicki Chan, Antonovich’le oynarken ayak bileğini burktu. Turnuvanın geri kalanında yok.”

“Hadi be,” diyorum.

Babam başıyla onaylıyor.

“Bunu kazanabilirim.”

“Evet, kazanabilirsin.”

“Bu lanet turnuvayı kazanabilirim!” diyorum. “O berbat formuyla burkulmuş bileğini iyileştirirken ben bu şeyi ait olduğu yere geri götürebilirim.”

“Evet, yapabilirsin, *carinō*,” diyor. “Ama burada durup böbürlenerek değil.”

Giriş kapısında, kortun iki adım uzağındayım. Kalabalığın gürültüsünü duyabiliyorum. Kısıtlı görüş alanımdan sahanın arka taraflarındaki bir pankartı görebiliyorum: *Finallere uzan Carrie!*

Ingrid Cortez’le aramda üç insan var. Koruma, babam ve

Cortez'in koçu aramızda bir tampon bölge oluşturuyor. Buna memnunum.

Dün gazetelerden birine, "Kendi lehime hızlı ve mutlak bir zafer bekliyorum. Ama Soto için fazla utanç verici olmaması için uğraşacağım," dedi.

Raketim elimde. Telleriyle oynayarak sıkı olduklarından emin oluyorum. Malzeme çantamda yedi tane daha var. Topuklarımın üzerinde birkaç kez yaylanıyorum. Ayağımda neonpembe Break Pointlerim var ve saçlarımın alnıma düşmesini engelleyen saç bandım da neonpembe.

Babam bir elini omzuma koyuyor. Orada onun ağırlığını, bana olan inancının, heyecanının ağırlığını hissedebiliyorum.

İlk profesyonellik dönemimde –zirveye doğru tırmandığım ve orada olabildiğince tutunduğum o on beş yıllık dönemde– iltifatların tadını yeterince çıkarmadım. Kazanır ve ardından bir sonraki mücadeleye geçerdim.

Ama şimdi dönüp kalabalığa bir kez daha bakarken, hiç değilse bir açıdan değiştiğimi fark ediyorum.

Olgunlaşmış benliğim kaosun tam ortasında durup etraftaki dünyaya bakması gerektiğini biliyor. Derin bir nefes almayı, güneş losyonu ve topun kauçuğunun kokusunu içine çekmeyi, rüzgârı ensesinde hissetmeyi, teninde güneşin sıcaklığını hissetmeyi. Bu açıdan dünyanın beni yaşlandırma biçimini seviyorum.

Derin bir nefes alıp içimde tutuyorum; ciğerlerime dolmasına, göğsümü şişirmesine izin veriyorum. Sonra o nefesi hızla veriyorum, çıkmaya hazırım.

Ayakkabılarımın ucunu silip korta çıkıyorum.

SOTO – CORTEZ

1995 Avustralya Açık

Son On Altı Turu

Servis çizgisinin ardında çömelmiş Ingrid Cortez'in ilk servisini bekliyorum.

1.83'ten uzun. Kesici dişleri uzun ve keskin, gülümsediği zaman ısırarak üzülmüş gibi görünüyor.

Topu havaya atıp alanın sağ uzak köşesine doğru servis kullanıyor. Bir yer vuruşuyla karşılıyorum. Puan için ralli devam ediyor ve o puanı ben alıyorum. *Love-15.*

Bir servis daha, bir ralli daha. Puan benim. *Love-30.*

Babama baktığımda dudaklarında hafif bir tebessüm görüyorum.

Cortez tekrar servis kullanıyor, bu kez daha kısa, daha sert. Servis çizgisine doğru vuruyorum. Yumuşak bir atışla karşılık veriyor. Puanı alıyorum. *Love-40.* İlk oyunda servis kırma puanına geldim bile.

Beni hafife aldı. Ona puan vermemek büyük keyif.

Güneş yakmaya başlıyor, ağır ağır ve çok sıcak. Kalabalık hor-murdanıyor. Kulübeye baktığımda babamı görüyorum. Başını

onaylar gibi sallıyor, oyunu almamı istiyor. Sonra hemen yandaki bölmeye bakıyorum. Bowe bir koltuğa oturuyor.

Uçuşunu iptal etti herhalde. Sonra da buraya, beni Cortez'le oynarken izlemeye geldi.

Ona bakarken bakışlarım yumuşuyor. Ağzını oynatarak, *Üzgünüm*, diyor. Başımı hafifçe öne doğru sallıyorum.

Bakışlarımı tekrar korta çeviriyorum. Cortez yüksekten, öngörmemi zorlaştıran kuvvetli bir topspin'le servis atıyor. Yine de topu yükselirken yakalayıp servis çizgisine, backhand'ini tam yarım metre geçecek bir noktaya atmayı başarıyorum.

Sunucu, "Oyun Soto'nun," diyor. Bowe yumruğunu havaya kaldırıyor.

Sonraki dokuz oyunun ardından seti alıyorum.

Saha değişimi sırasında Cortez'e bakıyorum. Benden korkmadığı konusunda çok büyük konuştu ama ben ilk sette onu duta çevirdim. Yüzünde biraz kaygı ya da endişe, neyle karşı karşıya olduğunu anladığına dair bir işaret görmeyi bekliyorum.

Ama o benimle göz göze gelince gülümsüyor. Sanki tüm bunlar onu biraz bile endişelendirmemiş gibi.

İkinci set sırasında Cortez'in yer vuruşları daha sert ve daha hızlı bir hâl alıyor. Servisleri karşılarken kolumu acıtıyor. Hızla alışıp atışlarımı tıpkı seksenlerde Stepanova'ya karşı yaptığım gibi alçaltıyorum. Soto Slice'ını ortaya çıkarıyorum.

İşe yarıyor ama Cortez baskıya devam ediyor. Bazen kazanabileceği atışları bile yapmıyor. Topu geri atıyor. Rallilerimiz bazen on beş on altı atışa kadar uzuyor.

İki yer vuruşum başarısız oluyor, bir iki topu da çapraz backhand'de fazla açığa gönderiyorum. *Siktir*.

Sıcak beni perişan ediyor. Ensemde ve omuzlarımda hissedebiliyorum.

İkinci setteki ilk beş oyunun dördünü Cortez alıyor.

Saha değişiminde ne kulübedeki babama ne de Bowe'a bakıyorum. Başımı havluma gömüp düşünüyorum. İvme değiştı.

Kortun kontrolünü ele al. Şimdi yavaşlama sakın.

Tekrar korta çıkıyorum. Cortez her saniye daha da sertleşiyor. Atışlarını en az onun kadar ateşli karşılamaya çalışıyorum. Bütün ağırlığımı omzuma veriyorum, dirseğim bütün o gerginlikten ağrıyor. Forehand'lerinden birine karşılık verirken raketim ikiye ayrılıyor.

Kalabalık çığlık atıyor.

Yeni bir raket alırken soluk veriyorum. *Seti alırsa maçı döndürebilir. Maçı döndürmesine izin verme. İzin verme. İzin verme.*

Cortez ikinci seti alıyor.

Soluk soluğayım, kan ter içindeyim. Dirseğim beni öldürüyor. Dizim seğirmeye başlıyor. Havluma yarım şişe su döküp sonra da havluyu başıma koyarak serinliyorum ve dünyanın geri kalanıyla arama set çekiyorum.

Bir sonraki seti kazanmam gerek. Kazanamazsam her şey biter. Ama bitmemeli. Henüz değil.

Sen bu işte her zaman iyi oldun.

Havluyu çekip ayağa kalkıyorum. Başımı kuvvetle iki yana sallıyorum, kollarımdaki ve omuzlarımdaki gerilimi atıyorum. Odaklanıyorum. Tekrar korta dönüyorum.

Servisi spin'le ve alameti farikam olan netlikle atıyorum. Cortez'in hemen yanından uçup geçiyor. Ace. Kalabalık tezahürat yapıyor. Ben de yumruğumu havaya kaldırıyorum. Tırnaklarımı maça tekrar geçiriyorum.

Son sette durum 5-5. Yüzümdeki teri silerek Cortez'e dizimin ne kadar ağrıdığını çaktırmadan bacaklarımı esnetmeye çalışıyorum. Cortez devam etmeye hevesli, parmaklarının üzerinde yaylanıyor. Onu izlerken mideme bir taş oturuyor. Her şey yavaş yavaş netleşiyor. İkinci sette beni koşturdu, kendimi yormama izin verdi. Şimdiyse tam o hızını alırken ben yavaşlıyorum.

Topu elimde sıkıyorum. Nasıl bu kadar yanlış oynayabildim? Nasıl bu kadar aptal olabildim? Çok acemice! *Tam da onun istediğini yaptın! Şimdi de herkesin olmanı beklediği gibi yorgunsun!*

Kortta pozisyon alıyorum ve Cortez'in atışları tekrar üzerime gelmeye başlıyor, hiçbir yavaşlama emaresi yok, beni sağa sola koşturuyor, beni backhand'e zorlamak için her şeyi yapıyor, forehand oynamak için topun peşinde koşacak enerjim olmadığının farkında.

Koşuyorum, sert atışlar yapıyorum. Ondan puan da alıyorum. Ama bir şey değişmiyor. Servisini kıramıyorum.

Şimdi durum 5-6. Bu oyunu alırsa maçı kazanacak.

CARRIE, BUNU KAYBETME.

Bir sonraki puanı alıyorum. 15-love.

Sayı onun. 15-15.

Sayı onun.

Sayı onun.

Maç sayısı.

Servisi alçaktan kullanıyorum. Çizginin orada karşılıyor. *Hepsini haklı çıkarma.*

Filenin dibine kesme bir atış yapıyorum. Bu maçı ucundan çevirebilirim.

Kısa bir atışla karşılıyor. Top bir kez sekiyor. Koşuyorum ama ben yetişmeden top bir kez daha sekiyor.

Üzerime bir endişe yığını çöküyor. Sanki gök yarılmış da üzerime utanç yağıyor.

Cortez kazanıyor. 1995 Avustralya Açık yolculuğum sona eriyor.

“Geri döndüğün ilk turnuvada son on altı turuna kaldın, *hija*,” diyor babam. Ayakkabı odasında dizimde bir buz poşetiyle uzaniyorum. “Bu gurur duyulacak bir şey!”

“Ne zamandan beri yenilmek gurur duyulacak bir şey oldu?”

Biraz sonra duş alacağım ve bir röportaj için basın odasına geçeceğim. Cortez çoktan orada. Eminim böbürleniyordur. Ki hakkı da. Ne de olsa kazandı.

Oraya çıkıp hepsiyle yüzleşecek olan sikik mağlup benim; *hem zekâ hem de* oyun anlamında yenildiğimin farkındayım. En beteri de onun benden daha iyi bir tenisçi olduğunu biliyorum, *biliyorum*. Başarısızlığım büyük oranda bu yüzden.

“Hiç sabrın yok,” diyor babam başını iki yana sallayarak. “Bunun da benim hatam olmadığını biliyorum çünkü ben sana sabrı aşılamaya çalıştım. Ama sen hâlâ istediğin her şeyi hemen elde edemeyeceğini anlamıyorsun.”

“Şimdilik seni görmezden geleceğim,” diyorum ayağa kalkıp buz poşetini çekerek. “Sonra da gidip basınla kupa şansımı heba

etmem üzerine konuşacağım. Ama bu söylevini kelimesi kelimesine aklında tut da sonra bir ara anlatırsın.”

“Carolina...” diyor babam.

“Otelde görüşürüz.”

Babam konuşmaya devam ediyor ama dinlemiyorum. Soyunma odasına girip diğer oyuncuların yanından geçerek doğrudan duşa giriyorum.

Maç sonrası konferansta her tarafım kameralar ve muhabirlerle dolu.

“Cortez güçlü bir rakip ama muhtemelen performansının zirvesindeyken seni yenebilecek biri değil,” diyor bir kadın muhabir ben daha oturmadan. “Nasıl bir his bu?”

“Bugün en iyi performansımı ortaya koymadım ve bununla yaşamam gerek.”

“Dönüşünü müjdeleyen üç başarılı maçtan sonra,” diyor adamın biri, “bugünkü mağlubiyet seni şaşırttı mı? Şu anda ne hissediyorsun?”

“Yetersiz oynadığımı hissediyorum ve bir grup muhabir bana sıçıp batırmanın nasıl bir his olduğunu soruyor. Şu an hiç mutlu değilim. Doğal olarak. Bunu ileride daha iyi oynamak için bir yakıt olarak kullanacağım, her zaman yaptığım gibi.”

“Ama bir noktada,” diyor başka bir adam, “herkesin oyunu düşer. Burada gördüğümüz böyle bir şey mi?”

“Neden Dvořáková, Flores ve Perez’e oyunumun düştüğünü düşünüp düşünmediklerini sormuyorsun?”

“Şimdi ne yapacaksın peki?” diye soruyor başka bir kadın.

“Eve döneceğim, tekrar çalışmaya koyulacağım, Paris’te kazanmaya hazırlanacağım.”

“Evet ama toprak kortlar geçmişte de hep en zorlandığın yüzeyler oldu,” diyor aynı kadın. “Fransa’yı yalnızca bir kez, 1983’te kazandın.”

“Evet, öyle,” diyorum. “95’te tekrar kazanışımı izlersin.”

Sorular sormaya devam ediyorlar ama ben masadan kalkıp kapıdan çıkıyorum.

Otele döndüğümde asansöre binip odama yöneliyorum. Ama köşeyi dönerken Bowe'un valiziyle koridorda dikildiğini görüyorum.

Olduğum yerde kalakalıyorum.

"Kaybettiğinde yanında birini isteyen insanlardan mısın yoksa herkes benden uzak dursun diyen insanlardan mısın emin olamadım," diyor.

"Herkes benden uzak dursun insanıyım," diyorum.

Bowe başıyla onaylıyor. "Anlaşıldı," diyor valizini kavrarken. "Gidiyorum."

Ona doğru ilerliyorum. "Uçuşunu ertelemek zorunda değildin," diyorum.

Bowe önce valizine sonra bana bakıyor. "Öyleydim aslında," diyor. "Ben... Benim O'Hara karşısında hiç şansım yoktu. Ama sen olmasan bu turnuvada yendiğim diğer insanlara karşı da şansım olmayacaktı."

"Birlikte antrenman yapmamızı mı diyorsun?" diyor.

"Evet," diyor. "Ama bir yandan da... senin bunu yapman. Ortaya çıkıp 'Hâlâ yapacak şeylerim var' demen. Randall emekli oldu, Stepanova gitti. McEnroe. Bunca yıl sonra ahşap raketiyle ortaya çıkan Borg kendini rezil ediyor. Ama sen öyle değilsin. Sen bir paralı asker gibisin. Bu... bu kendimi daha az aptalmışım gibi hissetmemi sağlıyor galiba. Benim de deniyor olmam."

Duvara yaslanıyorum. Bir adım yaklaşıyor.

"Beni öpmeye kalkma," diyorum.

Bowe gülümseyerek başını iki yana sallıyor. "Bunu bana söyledin zaten. Beni tekrar tekrar reddetmene gerek yok."

"Yani," diyorum. "Ben sadece diyorum ki... yapma."

Bowe başıyla onaylıyor. "Bu sabah sana bağırdığım için özür dilerim. Duruşum konusunda haklıydın. Oyunum konusunda da."

“Ben... daha kibar dile getirebilirdim.”

“Daha Kibar Dile Getirebilirdim: Carrie Soto’nun Hikâyesi.”

Gülüyorum. “Yolculuk nereye şimdi?”

Bowe omuz silkiyor. “Eh, Davis Cup’ta oynamıyorum, malum,” diyor. “Ama Marsilya ve San Jose’ye gideceğim. Sonra da Memphis. Öyle devam ediyor işte.”

“Bunu biraz özlemişim,” diyorum. “Bütün turnuvaları. Daimi hareketliliği ve odaklanma hâlini. Sıradaki maça giderken, bir mağlubiyete saplanıp kalamazsın.”

“Turnuvanın tamamına yeniden katılabilirsin, biliyorsun.”

Ona bakmadan tırnaklarımla oynarken başımla onaylıyorum. “İstediğim gibi hâkimiyet kuracağım kadar iyi değilim henüz.”

“Bugün güzel oynadın,” diyor. “İzleyebildiğime seviniyorum. İstediğini alamadığını biliyorum ama orada başardığın şey beni yine de çok etkiledi. Oradaki bir sürü insanı da etkiledi.”

“Teşekkürler,” diyorum. Sonra tırnaklarımla oynamayı bırakıp ona, gözlerinin içine bakıyorum. “Teşekkürler.”

“O zaman Fransa’da görüşeceğiz gibi görünüyor,” diyor Bowe elini tekrar valizine götürerek.

Başımla onaylıyorum. “O zamana kadar forma girmek için eve döneceğim ben de.”

“Ben de kortlarda şapkadan tavşan çıkarmaya çalışacağım.”

Bowe tokalaşmak için elini uzatıyor, ben de tutuyorum. Sıcaklığı karşısında şaşıyorum.

Gitmek üzere dönüyor.

“Odan var mı ki?” diye soruyorum. “Bu sabah gitmen gerekiyordu ya.”

“Başka bir oda tutarım,” diyor. “Endişelenme.”

Süitimin oturma odasında bir çekyat var. Ama biliyorum ki gecenin bir noktasında gelip yatak odamın kapısını tıklatacak. Ya da daha kötüsü ben onun çekyatına süzüleceğim.

Senaryoyu hızlı çekimde ilerletirken görmeye bile güçlükle katlanıyorum. Bir noktada harika bir şey söyleyecek ve ben de aksini

gösteren tüm kanıtlara rağmen onun gerçekten öyle düşündüğüne inanmaya başlayacağım. Sonra ondan hoşlanmaya, ona âşık olmaya ya da daha önce hiç hissetmediğime yemin edebileceğim bir şey hissetmeye başlayacağım. Sonra bir gün, kendimi iyice kaptırmışken şu ya da bu nedenle benden hoşlanmaktan ya da beni sevmekten vazgeçecek. Ben de kalbimde koca bir delikle kalakalacağım.

“Tamam o zaman,” diyorum. “İyi şanslar. Paris’te görüşürüz.”

Deşifre

SportsHour ABD

The Mark Hadley Show

Mark Hadley: Carrie Soto ise çeyrek finallere ulaşamadan elendi? Bundan ne anlamalıyız?

Gloria Jones: Bence nefis bir gösteriydi.

Briggs Lakin: Hepimizin bildiği şey işte, başarısız bir geri dönme teşebbüsü.

Jones: Yani, evet. Nihayetinde bu sene bir Slam kazanmak için mücadele etmek istiyorsa son on altı turunu geçtiğini görmek isteriz.

Lakin: Nicki Chan'ın bileğini burktuğu için eve döndüğü Melbourne'de finale çıkamadıysa bu sene Slam kupası kazanma şansı kalmadı. Özellikle de Canavar geri geldiğinde. Kaldı ki hepiniz bilirsiniz, Chan'ın hayranı sayılmam pek. Homurtulardan pek hazzetmem. Ama şu an dünyanın en iyi tenisçisi o. Yani Soto'nun kupayı almak için tek şansı buydu ama bitti gitti.

Jones: Evet, o son kısma katılıyorum.

Hadley: Şu işe bakın! İlk kez üçümüz de hemfikiriz.

Lakin: Çeyrek finallere dönersek, ben Cortez'in bu işi sonuna dek götüreceğini düşünüyorum.

Jones: Kesinlikle katılmıyorum. Antonovich onu durduracak.

Hadley: Eh, Chan de çok genç sayılmaz. Canavar'dan sonra dizginleri kim ele alacak? Cortez ya da Antonovich için önemli bir an olabilir. O yokken Slam kazanmak için. Bize gelecekte tenisin nasıl olacağını göstermek için.

Los Angeles'a dönerken uçuş sırasında babam neyin ters gittiğini, bir dahaki sefere nasıl daha iyi olabileceğimi konuşmak istiyor.

"Sí, pero, kötü oynadım, baba," diyorum. "Kibirlendim. Eski oyun düzeyime çıktım sandım ama çıkamamıştım. Cortez bana üstünlük sağladı. Şimdiyse o maçı izleyen herkes beni yenebileceğini biliyor."

Babam konuşmaya devam etmem için elini bana doğru hareket ettirerek, "Sí y..." diyor.

"O yüzden de... bunun üzerine çalışmam gerek."

Babam gülümsüyor. "Çalışmamız gerek. Her oyuncu için çeşitli stratejiler düşünmemiz ve neyin peşinde olduklarını anladığımız anda da daha hızlı reaksiyon vermemiz gerek. Ayrıca vole oyununu daha önce olmadığı kadar iyileştirmeliyiz ki gücünün tükendiğini hissetmeye başlarsan yer vuruşlarına mahkûm kalma." Sesinde beni huzursuz eden bir neşe, bir heyecan var.

"Tamam ama lütfen gülümsemeyi kes."

"Yapamam!" diyor ellerini havaya kaldırarak. "Heyecanlı bir an

bu. İkinci evre. Hangi noktada gelişebileceğimizi öğrendik ve şimdi de geliştireceğiz. Güneş parlıyor, kuşlar cıvıldıyor, dünya bizim.”

Oysa binlerce kilometre havadayız. Vakit gece ve burada hiç kuş yok. Basınçlı bir kabinde yalnızca yenilgi ve jet lag var.

“Evet, *está bien*,” diyorum. “*Está bien*.”

Uçak iniş yapıyor ve eve gidiyoruz, on iki saat uyuyorum. Sonraki günü de perdeleri çekip pahalı bir pizza sipariş ederek odamda tek başıma geçirmeyi planlıyorum. Ama gözlerimi açtığımda zorla kalkıp televizyonu açıyorum. Zaten şüphelendiğim şeyi teyit etmek istiyorum.

Ingrid Cortez televizyon ekranında, Daphne Akhurst Memorial Kupası’nı kaldırıyor. O lanet finalde Antonovich’i yendi.

Orada dururken öyle mutlu görünüyor ki. Küçük bir çocuk gibi, fazlasıyla neşeli, hevesli ve hayat dolu. Yüzü ışıldıyor; teni kıpkırmızı.

Ben ne zaman kaybettim bunu? Başarının hazzını? Kazanmak ne ara hayatta kalmak için *ihtiyaç duyduğum* bir şey hâline geldi? Elde ettiğimde sevinmediğim ama onsuzken paniklediğim bir şey?

Farkına bile varmadan şortumla tişörtümü giyip tatil günü sabahın sekiz buçuğunda babamın kapısını tıkladıyorum.

Sabahlığı ve terlikleriyle açıyor kapıyı, gözündeki çapakları temizliyor. Ama beni görünce birden canlanıyor.

“Hadi oynayalım,” diyorum.

“Tamam,” diyor babam. “Dur da ne üzerine çalışmamız gerektiğine dair notlarımı toparlayayım.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Hayır. Sadece sen ve ben. Maç yapacağız. Eğlencesine. Talim falan yok.”

Babam gülümsüyor ve ellerini keyifle birbirine vuruyor. “*¡Me encanta el plan!*”

Bir beşlik çakmak için elini kaldırıyor. Gülüyor ve bir beşlik çakıyorum.

* (İsp.) Bu plana bayıldım.

“Dame cinco minutos,” diyor babam. *“Y después jugamos.”*

Dışarı çıktığında adımlarında bir hafiflik ve yüzünde bir sırıtış var. İlk servisi o kullanıyor, onun canına okuyorum.

* (İsp.) Bana beş dakika ver. ... Sonra oynarız.

ŞUBAT 1995

Paris'e üç buçuk ay kala

Daha güneş bile doğmamış ama kortta, babamın karşısındayım. Isınma işini çoktan hallettim.

"Bu," diyor babam, "toprak kort sezonunun açılışı. Geçmiş arkamızda bırakacağız. İleriye, Paris'e bakacağız. ¿*Estamos de acuerdo?*"

"Sí, está bien," diyorum. Melbourne'deki mağlubiyet hâlâ canımı yakıyor. Bunu iyileştirecek tek şey Roland-Garros'ta kazanmak.

Muhabirlerin de bana kibarca hatırlattığı gibi Fransa Açık'ı yalnızca bir kez kazandım. On iki yıl önce. Slamlerimin geri kalan on dokuzu hep sert zeminde ya da çimdeydi. Ama Roland-Garros kırmızı topraktan.

Toprak yüzeyler daha yumuşaktır; topun gücünü daha çok emerler. Bu da her şeyin daha yavaş olması demek. Oynayanlar daha yavaş koşar, top daha yavaş seker ve toplar aynı zamanda *daha yukarı* seker, ki bu da rakiplerime atışlarıma karşılık vermek için daha çok zaman kazandırır. Toprak, neredeyse her noktada

* (İsp.) Anlaştık mı?

avantajımı azaltıyor. Hızımın etkisini yok ediyor, keskinliğimi azaltıyor; açılarım bile aynı etkiyi göstermiyor.

Toprak kort, hızlı oyunculara göre değil. Daha ağır vuranlar avantajlı. Bir kas oyunu bu.

Toprak tam Nicki'ye göre. O yüzden de içtenlikle ayak bileğinin oynayamayacak kadar sikilmesini umuyorum.

"Çalışmaya hazır mısın?" diyor babam bir elinde tenis topuyla.
"Obvio que sí."

Topu bana fırlatıyor. Yakalıyorum. Sonra uzaklaşmaya başlıyor. Araç yoluna doğru.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Bana dönüp eliyle çağırıyor. "Bugün, *hija*, bir macera."

İç çekerek peşine düşüyorum.

"Raketini ve tenis toplarını almana gerek yok," diyor.

Ona yan bir bakış atıyorum. "Koşu ayakkabılarıma ihtiyacım olacak mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, sanmıyorum."

"Ne yapıyoruz?" diye soruyorum babam ona iki yıl önce aldığım yeşil Range Rover'in şoför kapısını açarken.

"Fransa Açık'a üç buçuk ay var."

Yolcu tarafının kapısını açıp içeri geçiyorum. "Evet, farkındayım."

Babam motoru çalıştırıyor. "Orası toprak kort..."

Geri vitesa takıp arkasına bakmak için dönüyor. Of, *olamaz*.

"Hayır. Baba, hayır. *De ninguna manera*.""

"Carrie, *sí*."

"No, ni lo sueñas, papá.""

"Lo siento, pero ya lo estás haciendo.""

* (İsp.) Tabii ki öyle.

** (İsp.) Hayatta olmaz.

*** (İsp.) Hayır, aklından bile geçirme.

**** (İsp.) Üzgünüm ama yapacaksın.

“Neyim ben? Tekrar on iki yaşına mı döndüm? *No necesito hacer esto*”

“Hayır, var,” diyor. “İhtiyacın olan tam da bu.”

Babam araç yolundan sola saparken yüzünde ufacık bir gülümsemenin belirdiğini görebiliyorum. Sahile yöneliyor.

Orada dikilmiş Santa Monica’nın ötesinde uzanan okyanusa bakıyorum. Ayaklarımın altında yumuşak ve sıcak kumlar.

“Sen buradan başla,” diyor babam. “Ben tam sekiz kilometre öteye sürüp seni orada bekleyeceğim.”

Bir kez daha siktiğimin kumlarında koşmak üzereyim.

Üstelik ıslak kum da değil. İnsanın ağırlığı altında dağılan, her adımda ayağınızın battığı kuru, iri taneli kumlarda.

Canınız yanar. Baldırlarınız, dizardı kirişleriniz, uyluk kaslarınız, kalça kaslarınız. Hepsi.

Baywatch’ta çok kolay bir şeymiş gibi gösteriyorlar.

Etrafıma bakıp iç geçiriyorum. Arkamda büyük beden tişörtleri ve yırtık kotlarıyla ergenler sahilin yanındaki kaldırım taşlı yolda yürüyorlar. Neon bisiklet şortu ve sporcu sutyeni giymiş birkaç kadın Walkmanlerini dinleyerek paten kayıyorlar.

Yandaki kumda değil de o yolda koşmak için neler vermezdim.

Başımı kuzeye çevirip önümde kilometrelerce uzanan sahile bakıyorum.

“¿Y bien?”* diyor babam.

Kas yorgunluğu çevikliği azaltır. Hedeflerinizi tam tutturamazsınız. Atışlarınız aynı keskinlikte olmaz. İsteddiğiniz açıda vurmak için yeterince yükselemezsiniz.

Babam haklı. Buna ihtiyacım var.

“*Está bien*,” diyorum. “Sekiz kilometre. Birazdan görüşürüz.”

Babam bana bir kaptan selamı verip tekrar arabasına biniyor. PSO’ya doğru ilerleyişini, sonra benden uzaklaşmasını izliyorum.

* (İsp.) Buna ihtiyacım yok.

** (İsp.) Eee?

Kumlara bakıyorum. Derin bir nefes alıp koşmaya başlıyorum.

Başlarda pek bir çaba gerektirmiyor; hep öyledir. Ama sonra birden nefesim tıkanmaya, bacaklarım ağırlaşmaya başlıyor.

Kırk dakika geçtiğinde sekiz kilometreyi tamamlamış olmam gerektiğine ikna oluyorum. Babam benimle dalga geçiyor; on altı kilometre öteye falan sürdü herhalde.

Bacaklarım beni öldürüyor. Soluk soluğayım. Ama yavaşlayamam, babamın bana verdiği hızı korumalıyım. Bunu *başarmalıyım*. Bu koşu kontrol edebileceğim bir şey.

Kum giderek sıcaklayarak ayak tabanlarımı yakıyor. Güneşin ışıltısı kör edici. Alnımdan akan ter gözlerime giriyor, tişörtüm sırlıslam.

Zihnimi temizliyorum; soluğumu dinliyorum. Sonra bir an için yaptığım şeyin sefilliğini düşünmeyi bırakıyorum. Yalnızca Nicki Chan'i düşünüyorum.

Çinli bir ailenin Londra'da doğmuş kızı, raketi eline altı yaşında almış. Solak bir oyuncu, başından beri bir avantajı vardı. Küçükler kariyeri boyunca da çeşitli alanlarda iyi, hatta harikaydı. Profesyonel olunca da iyi iş çıkardı. Onunla oynadığımı hatırlıyorum. Onu yendiğimi hatırlıyorum. Ama o zaman, 1989'da, yarım yıl boyunca turnuvalardan ayrılıp Tim Brooks adındaki koçla birlikte oyununu tamamen yeniledi.

Nicki'nin yer vuruşları sertleşti, servisleri ölümcül olmaya başladı. Artık percentage tenis dediğimiz hep güvenli vuruş yapma işinden vazgeçti. Aksine daha vahşi, riskli atışları tercih etmeye başladı, her biri gülle gibi, dayanıklılığının emsali yok.

Yeni tarzında topa koşan, yükseğe sıçrayan bir oyuncu. Toprak kortta bölmeler arasında bir beyzbol oyuncusunun birinci kaleye kayışı gibi geçiyor.

Her zaman mükemmel formda değil; bazı atışları çirkin. Ama hepimizin burada olma sebebi neyse onu yapıyor: Kazanıyor.

Talihsizliği, bunun bedenine kötü davranması. Çoğu oyuncudan daha sık sakatlanıyor. Bilek burkulması, dirsek burkulması,

zayıflayan dizler, sırt problemi. Artık otuz bir yaşında ve daha ne kadarı kaldığını kestirmek zor. Ama oyununun müthiş güzelliği de burada, o vahşi göz dönmüslüğü, gaddarlığı. O bir dansçı değil, bir gladyatör.

Tam şu an ne yaptığını merak ediyorum. Ayak bileği iyileşiyor mu acaba? Paris'e hazır olacak mı? Yoksa onu tamamen durduran sakatlık bu mu?

Kendisi hangisi olduğunu biliyor mu? Korkuyor mu? O da bu yılın neler getireceğini görmek konusunda benim kadar kaygılı mı? Yoksa tüm bunlar ona heyecan mı veriyor?

Umarım en azından bir yanı heyecanlıdır. Tüm bunlar çok heyecanlı.

Nihayet sahilde dikildiği yere yaklaştığımda babam, "Çok kötüydü," diyor. "En az on dakika daha hızlı olmalı. *Mañana*' tekrar geleceğiz."

Güçlkle nefes alıyorum. "Bueno," diyorum soluk soluğa. "Mañana."

Hayatım şöyle bir hâl alıyor:

Günaşırı kumda sekiz kilometre.

Boş günlerde kırk metre deparları.

Saatte 130 km hızla top fırlatan bir makine karşısında vuruş yapma.

En son da vurucularla saatlerce oynama.

Babam bir radar tabancasıyla servislerimi ölçüp saatte en az 190 km hızla vurana kadar başını iki yana sallıyor.

Sonra güneş batmaya ve akşam çökmeye başlarken kaset izliyoruz.

Babamla birlikte Melbourne'deki maçlarımı izleyerek neyi daha iyi yapabileceğimi çözmeye çalışıyoruz. Oklahoma City'deki IGA Classics'te Cortez, Perez, Odette, Moretti, Natasha Anto-

* (İsp.) Yarın.

novich, Suza Carter, Celine Nystrom, Petra Zetov ve Andressa Machado'yu izliyoruz.

Finalde Natasha Antonovich'in, Moretti'ye karşı hâkimiyet kurmasını izlerken babamın çenesi kasılıyor. Bir şey söylemesine gerek yok, onu endişelendirenin ne olduğunu zaten biliyorum.

Antonovich eskiden benim oynadığım gibi oynuyor. Hızlı, müthiş bir atış cephaneliği var. Paris'te mecbur kalır da onunla oynarsam maç benim için hiç kolay geçmeyecek.

Bir gece televizyonu kapatırken babam, "Bence Indian Wells'e gitmeliyiz," diyor. "Bu oyuncularını bir kez daha yakından görmeli, zayıf noktalarını bulmalıyım. Onları yenmek için antrenman yapmalıyız."

"Peki," diyorum. "Olur."

Babam kendi evine gitmek üzere kalkıyor. "Bowe'un Milan'da çeyrek finale çıktığını gördün mü?" diye soruyor.

"Evet," diyorum başımla onaylayarak.

"İkiniz tekrar korta çıkmalısınız. O daha iyi oldukça sen de daha iyi oynayacaksın. Sonunda da bir gün hayatının en iyi tenisini oynayacaksın, *pichona*."

"No lo sé papá," diyorum.

"Sana söylüyorum, *hija*, hayatının en büyük maçı önünde."

Bunu söylemesi ne kadar da nazikçe bir davranış ona göre. Tam da onun gibi bir babanın benim gibi bir kıza söyleyeceği bir şey. Cesaret, sevgi ve inanç dolu. Belki biraz da yalan.

MART 1995

Paris'e üç ay kala

Babam, Gwen ve ben valizlerimizi Gwen'in SUV'sine koyup Indian Wells'e doğru yola çıkıyoruz.

Arabayı Gwen kullanıyor, ben de yolcu koltuğundayım. Radyoda TLC çalışıyor. Gwen'in ses sistemi, radyodakiler arabanın içindeymiş gibi hissetmeme neden oluyor.

Babam arka koltukta, 10 numaralı yola çıktıktan beş dakika sonra uykuya dalıyor.

Gwen radyonun sesini kısıyor. "Dinle," diyor alçak sesle. "Seninle bir şey konuşmam lazım."

"Peki..." diyorum araba L.A.'in şehir merkezinden geçerken.

"Elite Gold fotoğraf çekimlerini ve reklamları durdurmak istiyor. Şimdilik."

Gwen'e dönüyorum. "Ama son on altıya kaldım."

Gwen aynalara baktıktan sonra hızlı şeride geçiyor, ki orası da neredeyse kımıldamıyor. "Melbourne'deki durumundan etkilen-diler. Ama toprak yüzeylerin senin için en kötü yüzey olduğunu söylediler ve iki..."

"Başarısızlık."

“Onlar *yenilgi* kelimesini kullandılar. İki yenilginin üzerine senin ne kadar efsane olduğunla ilgili bir dizi reklam yayınlamak istemiyorlar.”

“Fransa Açık’ı henüz kaybetmedim ama şimdiden öyle olacağını mı düşünüyorlar?”

“Onlara bir hata yaptıklarını söyledim. Dedim ki, ‘Yılın hakkında en çok konuşulan sporcusuyla bir sözleşmeniz var. Çekimleri *hemen* yapmak lehinize olur, böylece bu yaz kazandığında on yılın kampanyasını yapmış olursunuz.’”

“Ama kabul etmediler.”

“Bekleyip görmeyi tercih ettiler.”

Arabanın kapısını tekmeleyince Gwen dik dik bana baktı. “Ne bok yiyorsun sen?”

“Pardon.”

“Bak, ikimiz de Melbourne’ün sadece bir başlangıç olduğunu biliyoruz. Yıl sonuna kadar birinden birini kazanacaksın.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?” diye soruyorum ona.

“Sana inanıyorum. Sen bir şeyin yapılabileceğini söylüyorsan, o şeyin yapılacağını düşünüyorum.”

Bir süre gözlerimi kapayıp ona bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu nasıl söylesem diye düşünüyorum. Ama uygun sözcükleri bulamıyorum.

Gwen kısacık bir an bana bakıp gözlerini tekrar yola çevirirken, “Peki ya Bowe?” diyor. “Nasıl gitti? O çok faydalı olduğunu söyledi. İyi miydi? Faydası oldu mu?”

“Aslına bakarsan harikaydı,” diyorum. “O seviyede bir partner gerçekten faydalı oldu.”

Gwen kaşlarını kaldırıyor. “O kadar mı peki?”

Ona bakıyorum. “Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum.”

“Melbourne’de ikinizin yemeğe çıktığı bir fotoğraf gördüm. Hem insanlar onun senin maçlarına geldiğini söylüyor. Merak ediyorum da...”

Başımı iki yana sallıyorum. “Kendi işine bak.”

“Of, hadi ama!” diyor. “Bowe hâlâ sana karşı bir şeyler hissediyor olabilir, görüyorum bunu. *Görüyorum.*”

Yolcu koltuğunun camından bakarak trafiğin içinde ilerleyişimizi izliyorum. Los Angeles’in sanayi bölgesinden salyangoz hızıyla geçiyoruz. “Kendi kafanda bir pembe dizi uyduruyorsun.”

“Ben ikinizin cidden şahane olacağını düşünüyorum. Biraz köşeli bir adam ama çok iyi biri. Tıpkı tanıdığım başka biri gibi.”

“Gwen, bu işin peşini bırak.”

“Ben sadece hayatında biri olmasının senin için iyi olacağını düşünüyorum, bilirsin.”

Elim arabanın kapısında. Yumruğumu sıkığımı fark ediyorum. “Sen kendi ilişkinde mutsuzsun herhalde,” diyorum. “Bu yüzden mi benimkine burnunu sokuyorsun?”

“Burnumu sokmuyorum. Sadece seni mutlu görmek istiyorum. Hata mı bu? Bir değişiklik yapıp biriyle birlikte olmanın sana iyi geleceğini düşünmek?”

Kapıyı açıp kendimi otoyolun kenarına atmak istiyorum. Babamı uyandırmak istemediğimden sesimi alçaltarak, “Yeterince sevişmiyorsun, Gwen,” dedim. “Michael’a vites yükseltmesini söyleyeyim de işime burnunu sokama.”

Gwen gözlerini devirip elini sallayarak beni geçiştiriyor. “Sevilmemi istediğim için kusuruma bakma.”

“Hatta hemen arayıp söyleyeceğim galiba,” diyorum. “Seni nasıl tatmin edeceğini öğrenmesi gerek, böylece benim üzerimden vekaleten yaşamayı denemezsin.” Araç telefonuna uzanıp kocası olduğunu varsayarak hızlı arama tuşuna basıyorum. Çalmaya başlıyor.

Tam Michael açtığı sırada Gwen telefonu elimden kapıyor.

“Selam,” diyor. “Sadece yola çıktığımızı ve oraya doğru ilerlediğimizi...”

Trafik açılıp da otoyolda gerçekten ilerlemeye başlayınca dinlemeyi bırakıyorum. Telefonu kaparken Gwen’e bakıyorum. “Bazen saçmalamayı fazla ileri götürüyorsun,” diyor Gwen.

O ayağını gaz pedalına götürüp 10 numaralı yoldan çöle doğru hızlanırken ben de başımı çevirip pencereden dışarı bakıyorum.

Babam salonun zemin katında, on sıra arkada oturunca sanki tanınmayacakmış gibi güneş gözlüğü ve şapka takmış. Ingrid Cortez'le Madlenka Dvořáková'nın maçını izliyoruz. Babam her hamleyi izleyerek geçen gün satın aldığı siyah deri kaplı deftere iki oyuncuyla ilgili de notlar alıyor. Benim ergenliğimden beri defter kullandığını görmemiştim. Acaba yaşlandığı ve hafızasına güvenmediği için mi kullanıyor o defteri şimdi, yoksa ben yaşlandığım ve işi şansa bırakamayacağımız için mi?

Dvořáková ilk seti alıyor, ki bu tam bir şok. El çırparak tezahürat ediyorum.

Babam bana dönüyor.

“Ne?” diyorum.

“Tezahürat ediyorsun,” diyor babam. “Daha kötü olan oyuncu için.”

“Cortez'i sevmiyorum.”

“Ama o olağanüstü bir oyuncu. Oyununa saygı duyuyorsundur herhalde, değil mi? Yeteneğine?”

“Elbette,” diyorum. “Yani tabii. Ama Dvořáková çok çalışıyor. Cortez'i yenmek için her şeyini ortaya koyması gerekecek. Ben de bu yüzden onu alkışlıyorum, tamam mı?”

Babam gülümseyerek başını iki yana sallanıyor. “Yaşlandıkça yumuşuyorsun.”

Ona aldırmadan programa bakıyorum. “Cortez'i biraz daha izledikten sonra Perez-Zetov maçına da uğramamız gerek,” diyorum. “Gwen şu an orada galiba.”

Gwen kin tutan biri olmadığı için şanslıyım. Buraya gelirken yolculuğun geri kalanında bana soğuk yaptı ama ertesi sabah sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Kafamda birkaç farklı özür formüle etmişim ama o sözlerin hiçbirisi ağzımdan çıkmadı.

Babam başıyla onaylıyor. “Bu gece de Antonovich’le Moretti’yi izlemeliyiz.”

“Aynen, katılıyorum.”

“Bu çok eğlenceli!” Omzuyla omzumu dürtüyor. “Tanrım, bu sporu seviyorum.”

Ben de onun omzunu dürtüyorum. Her maçla birlikte unutulma tehdidi olmadan tenisi sevebilmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

İki gün sonra kiraladığım evde erkenden kalkıyorum, zihnimi bir türlü sakinleştiremiyorum.

Saate baktığımda daha beş bile olmadığını görüyorum. Koşuya çıkmaya karar veriyorum.

Çöl sabahının erken saatlerinde bedenim serin havadan daha sıcak. Yolun ortasından giderek mahallenin boş caddelerinde ağır ağır ama sabit bir ritimle, ayaklarımı kaldırım taşlarına vura vura koşuyorum.

Fransa Açık'ta yeterince ilerleyemezsem sponsorluklarımı kaybedebilirim.

Para umurumda değil. Ev kredimin taksitlerini bitirdiğimden beri paramın önemli bir kısmı vakfım aracılığıyla Birleşik Devletler ve Arjantin'in çeşitli bölgelerindeki gençlik merkezlerine aktarılıyor. İyi yatırım yaptığımdan hâlâ tek bir sponsorluğa ihtiyaç duymadan bağış yapabiliyorum.

Mesele kâr değil.

Bana sponsorların resmi olarak çekildiklerini söylemek zorunda kalırsa Gwen'in yüzünün alacağı ifade. Elendiğim haberleri ga-

zetelere düşerken Wimbledon'da korta çıkmak. Herkes kendime aşırı güvenimin sonuçlarını bilirken bir restorana gidip oturmak.

Mesele bazı insanların uzun zamandır olmasını istediği gibi haddimin bildirilmesi.

Onlara o tatmini yaşatmayı hiç istemem.

Nereye gittiğime hiç dikkat etmeden koşarken kendimi kirala-
dığımız evin dışında dikilirken buluyorum, bir daire çizdiğimi bile fark etmemişim.

Bir duş alıyorum. Saçlarım hâlâ ıslakken üzerime bir tişörtle kot geçirip arabaya atlıyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum, sadece hareket etmeye ihtiyacım var. Çölün içinde sürüyorum. Soluk kırmızı dağlar ve bej rengi düzlükler, palmiye ağaçları ve yol üstü alışveriş merkezleri.

Ya sıçıp batırırsam?

Bunun olmasına izin veremem. Antrenman yapmam gerek, plan yapmam gerek. Çalışmam gerek.

Hırsım uzun zamandır beni eziyor. Bir keyif değil bu, hesap vermem gereken bir efendi, hayatıma çöken ve nefes almamı zorlaştıran bir duman. Çıkış yolum yalnızca kendimi daha da zorlama konusundaki disiplinim ve iradem.

Ama şimdi eksik olanın sezgi olduğunu görebiliyorum. Melbourne'de daha doğaçlama davranmam, daha hızlı düşünmem, rakiplerimi içgüdüsel olarak anlamam gerekiyordu.

Ne yaptığımın bile farkında olmadan arenaya sürüyorum.

Tribünlerin ortasına oturup izliyorum.

Nystrom-Antonovich maçını izliyorum. Antonovich'in servislerinin santimi santimine bir kesinliği olduğunu fark ediyorum. Moretti ile Machado'yu izliyorum. Moretti'nin yer vuruşlarının ardındaki o halis gücü görüyorum. Forehand'i çarpıcı ama iki elini kullandığı backhand'leri onu açık bırakıyor.

Maç bittiğinde programa bakıyorum ve gözlerimi erkeklerin turnuvalarında gezdiriyorum. Bowe yine O'Hara'yla oynuyor.

Şimdi. Ben de Perez-Cortez maçına girmek yerine başka bir korta yöneliyorum.

Bowe lacivert bir şortla beyaz polo yaka giymiş. Saçları lacivert şapkasının altında biraz dağınık duruyor. O'Hara'ya karşı setlerde iki ikilik beraberliği yakalamış. Şaşkınım ama belki de şaşırmamalıyım. Onunla gurur duymaktan alamıyorum kendimi.

O'Hara o kadar sarışın ki saçları neredeyse beyaz gibi. Kaşları da aynı durumda. Sinir bozucu ve hiç ilgi çekmeyen bir oyuncu, sık sık moonball'a* başvuruyor. Saçmalık derecesinde bir perçentage tenisi oynuyor. O'Hara ile koçu Henry Bouchard'ın arasında tam da bu nedenle büyük anlaşmazlıklar olduğu herkesçe biliniyor. O'Hara'nın oyununda ne bir tutku ne de bir karakter var.

Kazansa da kaybetse de bütün kariyeri boyunca Bowe'u bu kadar zorlu bir oyuncu yapansa tam olarak bunlar. Seksenlerde hakeme bağırdığında bile –hatta özellikle bağırdığında– kortta yüreğini ortaya koymuş bir adam, kusurları tarafından tehdit edilen bir insan izlediğinizi bilirdiniz. Mücadele eden, her şeyi riske atmaya hazır birini izlediğinizi bilirsiniz.

Onun bu yönüne her zaman hayranlık duymuşumdur.

Bowe devam eden oyunu alıyor. Beşinci sette 6-5 önde. O'Hara'nın servisini kırarsa maçı alacak.

Kazanmasını istiyorum. Bütün arena kazanmasını istiyor. Kalabalığın sessizleşmesinden anlayabiliyorsunuz bunu. Hepsinin gözleri kortta.

Bir an için Bowe'un benim onu izlediğimden haberi bile olmadığı düşüncesiyle gülümsüyorum. Belli belirsiz bir sinsilik, tuhaf bir samimiyet hissi veriyor.

O'Hara puan alıyor. 15-love.

Derken 15-15

30-15.

* Moonball, rakibin ritmini bozmak, oyunu yavaşlatmak ve rakibi hata yapmaya zorlamak için kullanılan, topspinle vurulan ve genellikle rakibin servis çizgisine düşen bir tür yer vuruşudur. –çn

30-30.

Bowe gömlek koluyla alnını siliyor, şapkasıyla çok oynuyor, çömelirken biraz fazla hızlı sıcıyor, servisi beklemeye başlıyor. Hareketli ve gergin. Ama şu an bunları benden başka birinin fark ettiğini hiç sanmam. Çünkü Bowe servisi çok güzel karşılıyor. Işıldamaktan alamıyorum kendimi.

40-30.

Sonra beraberlik.

Bowe tekrar sayı alıyor; avantaj onda. Servis kırma sayısı bu. Maç sayısı. Bowe buraya kadar geldi. Çok yaklaştı. Bir sayı daha aldı mı maçı kazanır.

O'Hara servisi açığa ve yükseğe doğru kullanıyor. Bowe'un hızla karşıladığı top yan çizgiye çarpıyor. İçeride! Etrafımdaki insanlar tezahürata başlarken ayağa kalkıyorum.

Derken hakem topun dışarıda olduğunu söylüyor.

O'Hara çok şaşkın. Dönüp Bowe'a bakıyorum. Şapkasını başından çıkarmış bile. Hızla yere çarpıyor. "DALGA MI GEÇİYORSUN SEN BE?!" Bowe hakeme doğru yürürken bağırıyor. "SAHTEKÂR HERİF!"

Hakemin ne dediğini anlayamıyorum.

"APAÇIK YALANCISIN! BU OYUN SİKİNDE BİLE DEĞİL SENİN."

Bowe tekrar servis çizgisine doğru ilerlemeye başlarken birkaç yetkili korta giriyor. "BENİ KONTROL ETMENİZE GEREK YOK," diye bağırıyor Bowe. "O PUŞTU KONTROL EDİN."

O'Hara ona gülüyor.

Bowe ellerini havaya kaldırıyor. Yetkili tarafından uyarılırken Bowe'a bakamadığımdan bir süre gözlerimi kalabalıkta gezdiriyorum. Sırf küfretmekten bir ceza puanı alacak. Of, Bowe. Yapma. Artık kazanmaktan çok daha uzak.

Önümdeki sırada kendilerinden geçmiş hâlde Bowe'u izleyen bir grup genç taraftar var. Bowe rakibi kayıran bir hakeme karşı durarak onlar üzerinde iyi bir etki mi bırakıyor yoksa işler onun

istediği gibi gitmeyince öfke krizi geçiren yetişkin bir adam olarak kötü bir etki mi bırakıyor karar veremiyorum. Ama tabii mutlak bir ahlak kuralı ya da çıkarılacak bir ders yok. Perspektifler var yalnızca. Bir erkeğe göre şirret olan, bir kadına göre kahraman olabilir.

Tribünlere bakarken gözlerim dört sıra önümde oturan güneş gözlüklü ve beyzbol şapkalı bir kadına takılıyor. Kalbim ağzıma geliyor.

Nicki Chan bu.

Ona bakarak kendimi delirdiğime ikna etmeye çalışıyorum. Ama apaçık o işte.

Uzun, geniş bedenini karıştırmak imkânsız. Güçlü, kaslı kolları. Geniş omuzları. Uzun siyah saçları. Kimse bundan pek bahsetmiyor –ki bu da manidar– ama Nicki Chan gözalıcı. Hayranlık uyandıracak derecede gözalıcı. Çıkık elmacikkemikleri, dolgun dudaklarıyla yuvarlak bir yüz.

Tenisteki diğer kadınlar –büyük memeli ve uzun bacaklı sarışın kadınlar– genelde henüz on yedi yaşındayken modellik sözleşmelerine imza atarlar. Korta ilk kez ayak basmalarından bir yıl kadar sonra erkek dergilerinin kapaklarında boy gösterirler.

Ama benim gibi daha kalın kadınlar için böyle olmaz. Ya da Carla Perez ve Suze Carter gibi koyu tenli kadınlar için. Nicki gibi Çin asıllı İngiliz kadınları için de. Hatta onun gibi çarpıcılığı doğrudan korkutucu gelen kadınlar için de. Zayıf ve beyaz olmayan, gülümsemeyen kadınlar için durum böyledir.

Yine de ne tür bir kadın olursanız olun, hepimizin ortak bir noktası var: Bir kez yaşlanmış yaftası yedik mi eskiden kim olduğumuzun önemi kalmıyor.

Nicki'yi gereğinden biraz daha uzun izliyor, neden burada olduğunu merak ediyorum. Ama bakışlarını çevirip de benimle göz göze geldiği an bu düşünce aklımdan gidiyor. O da beni gördüğüne en az benim kadar şaşırmış gibi. Ama çok hafifçe gülümsüyor. Sonra da el sallıyor.

Tatlı, rahatsız edecek denli saf bir şey var bunda. El sallarken ben de gülümsemeye çalışıyorum.

Sonra ikimiz de dönüp olacağını adım gibi bildiğim şeyi izlemeye koyuluyoruz.

Bowe arka arkaya puan kaybettiler. Şimdi avantaj servis atanda. O'Hara'nın oyunu almak ve Bowe'a yetişmek için ihtiyacı olan tek şey bir puan daha.

Servisini kullanıyor. Top hızla Bowe'un yanından geçiyor. Ace. Durum şimdi 6-6.

Onun bu maçı kaybetmesini izlemeye dayanamam, o yüzden kalkıp eve dönüyorum.

Nicki'nin de muhtemelen benimle aynı sebepten Indian Wells'te olduğunu ancak arabaya binip kontağı çevirirken fark ediyorum. Fransa Açık'a hazırlanmak için rakiplerini izliyor. Ben daha geri alamadan rekorumu kırabilir.

Başımı kornaya yaslayıp sesin garajda yankılanmasına izin veriyorum.

Hay sikeyim.

Kiralık eve döndüğümde babam havuzun kenarında, klasik bir kokteyli andıran bir şeyler içiyor. Defterine notlar alırken beni görünce başını kaldırıyor.

"Hangi cehennemdeydin sen?" diye soruyor.

Arabanın anahtarlarını masanın üzerine fırlatıp yanına oturuyorum. Güneş gözlüklerimi çıkarmadan koltuğa çöküveriyorum.

"Bilmem," diyorum.

Ona Bowe'un kortta sinir krizi geçişiğini izlediğimi söylemek istemiyorum. Nicki'den bahsetmeye de içim el vermiyor.

Önümüzdeki hedefe ulaşmanın şu an ne kadar imkânsız geldiğini anlatmaya dayanamam.

Havuz tarafından kuyruklu mavi bir elbise ve topuklularıyla Gwen geliyor.

"Vay canına," diyorum. "Şahane görünüyorsun."

“Sağ ol,” diyor. “American Express’in yöneticileriyle erken saatte bir yemeğim var. Diğer şeylerle birlikte senin Elite Gold’la sözleşmeni de almak isterler mi bir bakacağım.”

“Yüce Tanrım,” diyorum. “O noktaya geldik ha?”

“Hayır,” diyor çantasını alırken. “Gelmedik. Ama sana bu geri dönüşün işe yaramasını sağlayacağımı söylemiştim. Tüm fırsatları da değerlendiriyorum.” Gözlerimin içine bakıyor. “Bu sene bir kredi kartı reklamında yer alacaksın, ne olursa olsun.”

Babam bana bakarak kaşlarını kaldırıyor. Ben de Gwen’e bakıyorum.

Ağlamak üzere olduğum için utanıyorum çünkü bu çok salakça. Şu göğün altındaki en aptalca şey bu.

“Tamam,” diyorum tüm bu duyguları bastırmaya çalışarak. Tekrar havuza doğru dönüyorum. “İyi eğlenceler.”

NİSAN 1995

Paris'e iki ay kala

Nisanda, iki ay daha çalıştıktan sonra servislerim artık düzenli olarak saatte 195 km'yi buluyor.

Kortta ayağım daha hafif. Dizim iyi gibi. Çevik ama güçlü hissediyorum. Tam da Paris için ihtiyaç duyduğum gibi.

Babam son zamanlarda hemen hemen her oyunun sonunda gözleri parlayarak, "İnanılmaz!" "*Increíble!*" "*Brillante!*" gibi şeyler söylüyor.

Önümüzde baharın uzun haftaları uzanırken kendimden şüphe edebilmiş olmam dünyanın en çılgınca şeyiymiş gibi geliyor. Bunu yapabilirim. Ben zaten *bunu* yaparım.

Nisan başlarında bir akşam babamla birlikte evimin mutfağında yemek yiyoruz. Bütün günü ikinci servisim üzerine çalışarak geçirdik. Uzun zamandan beri kendimi yorgun hissetmediğim, yeteneklerimin zirvesinde atışlar yapmak için her şeyimi ortaya koymamın gerekmediği o ilk günlerden biri. Bu hissi yirmili yaşlarımdan hatırlıyorum. Bedelin ağırlığının hissedilmediği o safi başarı hissi. Bütün yıl beni es geçmişti ama nihayet tekrar kavuşmuştum ona.

Babamla onun pişirdiği ızgara tavukları yiyoruz.

“Kupkuru bu,” diyorum. “Neden chimichurri yapmadın? Ya da beyaz şaraplı bir sos? Herhangi bir şey?”

“Bir kere de yemeği sen yap,” diyor.

“Ben yemek yapmam ki,” diyorum. “Dışarıdan sipariş veririm. Çünkü ben tavuk yaparsam tadı aynı böyle olur.”

Mutfaktaki telefon çalınca babam ayaklanıyor.

“Benim telefonum bu, baba,” diyorum. “Açmak istersem ben açarım.”

Üzerime bir bulaşık bezi atıyor.

“Alo?” diyor. Sonra gülümseyerek bana dönüyor. “Bowe.”

Ayağa fırlayıp telefonu babamın elinden alıyorum.

“Selam,” diyorum. “Nasılsın? Johannesburg’de iyi iş çıkardın.”

“Sağ ol,” diyor Bowe ama sesi bomboş. Üçüncü tura yükselip Wash Lomal’a elendi. Ama oyunu izledim, güzel oynadı. “Bak ne diyeceğim, Barcelona ve Tokyo’dan çekiliyorum.”

“Ya,” diyorum tezgâha yaslanırken. “Neden?”

“Sırtım ağrımaya başladı ve enerjimi saklamak istiyorum. Toparlanmam gerek. Roland-Garros için hazırlanmam gerek.”

“Nice ya da Monte Carlo’da oynayacak mısınız?” diye soruyorum.

“Hayır,” diyor. “Paris’e gidiyorum. Oraya yerleşip toprak kortta antrenman yapacağım.”

“Ya,” diyorum. “Şahane fikir. Javier’le ben de Saddlebrook’ta aynısını yapmayı düşünüyorduk.”

“Hah,” diyor Bowe. “Ben de onu soracaktım. Javier’le birlikte oraya gitmek yerine Paris’e gelseniz de birlikte antrenman yapsak nasıl olur?”

“Paris’e gelip seninle çalışmamızı mı istiyorsun?” diye soruyorum.

Babam bunu duyar duymaz sandalyesinden fırlayıp başıyla onaylamaya başlıyor. “Evet de ona,” diyor babam. “Buna ihtiyacın var. İkinizin de ihtiyacı var. Onunla ilgili bazı fikirlerim olduğunu söyle ona. İki kelime: *Eastern tutuşu*.”

Gülüyorum. “Duydun mu?” diyorum telefona.

Bowe da gülüyor. “Ne yazık ki her kelimesini. Ama...”

“Ne?”

“Öğrenmek istediğim babanın senin gelmeni isteyip istemediği değil. Ben *senin* gelmek isteyip istemediğini merak ediyorum.”

O lanet olası Fransa Açık’ı kazanmayı tüm kalbimle istiyorum. Bunu yapamayacağımı düşünen ne kadar yorumcu varsa hepsini afallatmak istiyorum. Elite Gold’un köpek gibi pişman olmasını istiyorum. Hepsinin ayaklarıma kapanarak hıçkırıklar içinde af dilemesini istiyorum.

“Evet,” diyorum. “Hadi yapalım şunu. Çalışalım ve ikimiz de Fransa Açık’ı kazanalım.”

Bowe gülüyor. “Fransa Açık’ı kazanabileceğimi düşünmenin tuhaf bir tatlılığı var. Ama tamam, yapalım.”

“Sanırım dürüst olmamız gerekirse senden çok kendimi kesttim.”

Bowe yine gülüyor. Bu seferki kontrolsüz ve keyifli bir kahkaha. Kendimi gülümsemekten alamıyorum.

“İşte bu. Hepimizin tanıdığı ve sevdiği Carrie Soto bu.”

Paris uçuşunda babamla koridorun iki tarafındaki birinci sınıf koltuklarımızda oturuyoruz. Koltuğumu tamamen yatırmış uçaktaki filmlerden birini izlemeye çalıştığım hâlde babam aramızdaki boşluğa doğru eğilerek beni strateji konusunda teste tabi tutuyor.

Perez, Moretti ve Antonovich’le ilgili sorularına cevap verdikten sonra, “Cortez için plan...” diyor.

“Şimdilik yeter,” diyorum. “İnsanlar dinliyor olabilir.”

Babam sesini alçaltıp fısıldıyor. “Cortez için plan...” diyor tekrar. Babamın yanında oturan yaşlıca kadını fark ediyorum. Beni tanıyormuş gibi ama bu konuda yaygara yapmamasına memnunum.

“Cortez için plan geçen seferki gibi götlük etme ve dışa doğru spin at,” diye fısıldıyorum. “Şimdi izin ver de filmimi izleyeyim.”

Babam tekrar koltuğuna yaslanıyor. “Tam olarak beklediğim cevap sayılmaz,” diyor. “*Pero bueno.*”

Önündeki tepsiye dönüp defterine göz gezdiriyor. Sonra bana bakıp bir kez daha dürtüyor. “Bowe’un topu havaya atışı üzerine çalışması gerek,” diyor. “Sen de benimle aynı fikirdesin, değil mi?”

“Evet,” diyorum kulaklıklarımı takmaya hazırlanarak. Sharon Stone’un oynadığı bir film yayınlıyorlar ve kadını seviyorum. Babam bana dik dik bakmaya devam ediyor, cevabım onu henüz tatmin etmemiş.

İç geçiriyorum. “Topu fırlattıktan sonra çok geç vuruyor. Biraz daha erken vurursa açısı daha iyi olur. Açıkçası tüm yüzeyler için durum böyle.”

Babam parmağını şıklatıyor. “Evet!” diyor. “*¡Exacto! ¡Gracias!*”

Yanında oturan kadın büyülenmiş gibi gülümsüyor.

“Rica ederim. Ama bunu ona söylerken dikkatli ol.”

“Bir sporcu onu daha iyi hâle getirecek her şeye açık olmalı,” diyor babam.

“Elbette ama her sporcuya da farklı koçluk edilmeli.”

Babam başını onaylar gibi sallayarak düşünüyor. “Ona koçluk ettiğimi mi düşünüyorsun?” diye soruyor.

“Etmiyor musun?”

Babam tekrar başıyla onaylıyor. “Peki o beni bir koç olarak görüyor mu?”

“Bilmem, baba. Bunu ona sormalısın.”

Kulaklıklarımı takmaya davranıyorum ama babam bana bakmaya devam ediyor. “Siz ikiniz çıkıyor musunuz?” diye soruyor.

Birden kendimi uçaktan fırlatmak için yakıcı bir istek duyuyorum. “Bu konuşmayı yapmayacağız, baba,” diyorum. “Daha önce hiç yapmadık. Bundan sonra da yapmayalım.”

“İyi de çıkıyor musunuz?”

Gözlerimi kapayarak başımı iki yana sallıyorum. “Kimseyle çıkmıyorum. Sen de bunu az çok tahmin edebilirsin.”

* (İsp.) Ama iyi.

“Böyle yapma, *pichona*. Lütfen kalbini açık tut. Lütfen onu kapama. Lütfen.”

“Baba,” diyorum soluğumu tutarak, sabrımı kaybetmek üzereyim. “İzin ver de filmimi izleyeyim.” *Gilbert’in Hayalleri* filmindeki çocuk da oynuyor filmde ve bayağı iyi. Bu filmi gerçekten izlemek istiyorum. Babamın yanında oturan nihayet konuşuyor ve beni kurtarıyor.

“Affedersiniz,” diyor babama. Altmışlarında görünüyor ve göz kamaştırıcı. Kocaman kahverengi gözleri ve uzun kirpikleri var. “Siz Javier Soto musunuz?”

Başımı diğer tarafa çeviriyorum ama meraktan kulak kabartıyorum.

“Evet, benim,” diyor babam o çekici gülümsemesini takınarak. Yetmişlerde çevrede epey tanınıyordu. Hep ilgi odağıydı, diğer koçlar, tenisçilerin aileleri ve oyuncular onu bir köşeye sıkıştırıp tavsiyeler almaya çalışırlardı. Kitap turuna çıktığında onur konusu olmuştu. Herkes onun etrafa saçtığı altın tozundan bir parça kapmak isterdi. Bu artık o kadar sık olmuyor.

Babam biraz dikleşiyor, omuzlarını geriye atıyor ve elini kadına uzatıyor. “Memnun oldum.”

“Adım Coral,” diyor kadın. “Büyük hayranınızım.”

“Kızımın mı?” diye soruyor babam.

“Yani, evet ama sizin de.”

“Benim mi?” diyor babam.

“Evet, Jaguar.”

Babam kızarıyor. Resmen kızarıyor.

“Ben de tenis oynuyorum,” diye devam ediyor kadın. “Kendimi bildim bileli oynadım. Klasik, iyi icra edilmiş bir oyun hakkında söyledikleriniz hep çok hoşuma gitmiştir. *Güzel Temeller* kitabınıza bayılmıştım.”

“Şey, teşekkürler,” diyor babam. “Benim için çok kıymetli.”

Yirmi dakikasını çoktan kaçırmış olsam da nihayet kulaklıklarımı takıp filmi izlemeye başlıyorum. Birkaç kez başımı çevirip

baktığımda babamla Coral'ın güldüklerini görüyorum. Ya da konuşuyorlar. Hatta Coral, babamın koluna dokunuyor.

Uçuş görevlileri yemekleri dağıtırken tuz ve tereyağını değiştiklerini görüyorum. Babam kadına tatlısını veriyor. Kadın tatlı tatlı gülümsüyor; tatlıyı alırken çocuksu bir edası var.

Bir noktada filmim bitiyor, 3 *Ninjas Knuckle Up* diye bir şey oynamaya başlıyor ve ben uykuya dalıyorum. Birkaç saat sonra, inişe geçmek üzereyken uyandığımda babamla Coral'ın hâlâ konuştuğunu görüyorum.

Coral, babama ne olduğunu bir türlü anlayamadığım bir şey soruyor ve babam elini kısacık bir an için onun elinin üstüne koyarak başını çok hafifçe iki yana sallıyor.

Hepimiz uçaktan çıkmak için ayaklanırken Coral başıyla babamı selamlayıp, "Hoşça kal, Javier, büyük zevkti," diyor ve uzaklaşıyor.

Babam birden benden hızlı hareket ederek açık alana çıkıp havaalanına geçiyor. Ama hızla yakalıyorum onu. "Mevzu ne?" diyorum.

Bana bakıyor. "Ne mevzusu?"

"Coral'a çıkma falan mı teklif ettin?"

Babam dudak büküyor. "Hayır, ona çıkma teklif etmedim."

"E neden? Az önce bana kalbimi açık tutmamı söylemiyor muydun?"

"Ben senden bahsediyordum, benden değil," diyor yürüyen merdivene binerken. "Ben hayatımın aşkını yaşadım."

Otele gittiğimizde odacı Gwen'den gelen ve saat kaç olursa olsun onu aramamı söyleyen bir mesaj iletiyor. Saatile bakıyorum. Paris'te neredeyse gece yarısı ama L.A.'de henüz akşam olmadı.

Babamla birlikte odama yürüyoruz. Telefonu bulup onu arıyorum.

"Selam," diyor Ali. "Bir saniye."

Gwen hatta gelirken hoparlörü açıyorum.

“Evet,” diyor Gwen.

Ya Elite Gold geri çekiliyor ya da Nicki Chan geri geldi. Hangisinden daha çok çekindiğimden emin değilim.

“Chan,” diyor Gwen. “Fransa Açık’ta oynayacak.”

Of, siktir. Daha çok nefret ettiğim bu. Babama bakıyorum, o da bana bakıyor.

“Halledersin,” diyor Gwen. “Toprak onun yüzeyi ama sen onu yenebilirsin.”

“Evet,” diyorum. “Evet. Tamam, sonra konuşuruz.”

Telefonu kapadıktan sonra, “Ben bir Slam kazanamadan... Fransa Açık’ı kazanırsa...” diyorum.

Babam da başıyla onaylıyor. “Hiç iyi olmaz.”

Ayağa kalkıyorum. “Ama Fransa Açık’ı kazanamayacak.”

“Hayır, kazanamayacak. Fransa Açık’ı sen kazanacaksın.”

“Çünkü ben tüm zamanların en büyük tenisçisiyim.”

Babam bana doğru ilerleyerek iki elini de omuzlarıma koyuyor. “Sen dünyanın gördüğü en büyük savaşçısın.”

Deşifre

SportsHour ABD

The Mark Hadley Show

Mark Hadley: Şimdi de Nicki Chan, Fransa Açık'ta oynayacağını duyurdu. Bu durum herkesin şansını nasıl etkiler?

Gloria Jones: Eh, ne tür bir oyuncuyla karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Birçok insan sakatlıktan çok çabuk döndüğünü söylüyor. Soto ile ortak oldukları rekoru kırmak için bir Slam kupası daha kazanmak istediğine ve bu yüzden dönmek için acele ettiğine dair söylentiler var.

Briggs Lakin: Şunu söylemem gerekir ki, Gloria, bana da tam tersi duyumlar geliyor. Canavar'ın şimdiye kadarki en iyi oyununu sergilediğini duyuyorum. Soto'nun bir Slam kupası kazanmak için tek şansı, Nicki'yle karşılaşmayacağı bir turnuvaydı. O da Melbourne'dü. Sanırım Savaş Baltası için her şeyin sona erdiğini söylemek yanlış olmaz.

NİSAN SONU

Fransa Açık'a bir hafta kala

Sabah sekizde Bowe'la kortta antrenman yapmak üzere buluşuyoruz. Etrafta in cin top oynuyor. Bowe'un üzerinde spor şortuyla beyaz tişört var, raketini ayakkabılarına vurarak ritim tutuyor. Parlak beyaz ayakkabıları yanık turuncu renkteki toprakla çarpıcı bir kontrast oluşturuyor.

"Sırtın canına okurken bile müthişsin," diyorum korta doğru ilerlerken. Babam iki adım arkamda.

"Sağ ol," diyor Bowe. "Ama sanırım sen de şu an en üst seviyede mücadele ediyorsun. Biraz korkuyorum."

"Korkmalısın," diyorum.

"Peki, çocuklar, başlayalım mı?" diyor babam.

Bowe elimi sıkıyor. "İyi olan kazansın," diyor.

"Endişelenme, kazanacağım."

"Üç set mi beş set mi?" diye soruyor babam.

Bunu gerçekten hak etmek istiyorum. Kendimi gerçekten yormak ve kendi kumaşımı görmek istiyorum. "Beş," diyorum.

Başıyla onaylıyor. "Başlıyoruz bakalım."

İlk servisi ben atıyorum ve feci bir servis oluyor. Keskin, hızlı, yükseğe seken. “Siktir,” diyor Bowe servisi kaçırınca.

“Alış buna.”

“Endişelenme, mutlaka alışırım,” diyor Bowe ve kendimi kaha kaha atmaktan alamıyorum.

Bir süre devam ediyorum ama daha sonra kendimi geri çekilirken, güvenli atışlara yönelirken, pilimin çabuk bitmesinden endişelenirken buluyorum. Bowe avantajı ele geçiriyor ve ilk seti 7-5 kazanıyor.

Oyunumda bir denge bulmam gerek; sertleşme ve bunu sürdürme becerisi, beni tüketmeyecek bir güç. Bana yol göstermesi için babama bakıyorum ama o defterine not almakla meşgul.

Gerçi cevabı zaten biliyorum. Daha iyi bir atış seçmem gerek. Bazı atışlarda daha büyük olmam gerek, gerçekten biraz risk almam. Kortun Bowe’a ait olan bölümüne biraz daha baskı yapmam gerek. Topu daha sık yukarı vuruyor, daha uzun puanlar almaya başlıyorum.

İkinci seti 6-3 kazanıyorum. “A-aa,” diyorum. “Seni almaya geliyooor!”

“Endişelenmiyorum.”

Sonraki seti de ben alıyorum.

Ağın önünde dikilirken onunla dalga geçerek, “Offf,” diyorum. “Şimdi acıtmaya başladı değil mi? Hafif bir sızı hissediyor musun?”

“Oyun beş set, Soto,” diyor. “İki setle maç kazanmaya alışkın olduğunu biliyorum ama şu an erkeklerin oyununu oynuyorsun.”

“Kibarca siktirip gider misin?”

Babam başını iki yana sallıyor.

Dördüncü seti Bowe alıyor. Yorulmaya başlıyorum. Servislerim yumuşuyor.

“Of, hadi be,” diyor Bowe. “Oyun ortada artık, Savaş Baltası.”

“İkiniz de herhangi bir maçın beşinci setinde korkunçsunuz,”

diye sesleniyor babam. "O yüzden sonuçları görene kadar moral bozucu konuşmalar yok."

Beşinci setimiz tiebreak'e gidiyor. Maç sayısı Bowe'un servisine denk geliyor. Servis tam T'ye düşüyor. Backhand'le çizgiye doğru karşılıyorum. Fazla yükseğe sıçırıyor ve Bowe topa yetişemiyor.

"İşte bu!" diyorum yumruğumu havaya savurarak. "Buna ne dersin?"

Bowe başını iki yana sallıyor, o servisi kaçırdığı için kendine kızdığı belli.

"Kazandın," diyor. "Bu sefer kazandın."

Babam beni başıyla onaylıyor. "Ben bir şeyler içmek için içeri giriyorum," diyor. "On dakika sonra neleri daha iyi yapabileceğimizi konuşmak üzere görüşürüz. Bir sürü notum var. İkiniz için de."

Bowe filenin kendi tarafındaki topu alıp bankın orada yanıma geliyor. O kendine bir su alırken ben de suyumdan uzun bir yudum alıyorum. Ama birbirimize bakıyoruz.

"Nasılsın?" diyor Bowe.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Chan."

Banka oturuyorum. "Ondan daha iyi bir oyuncu olduğumu kanıtlamaya girişecekmiş gibi hissediyorum. Melbourne'de bileği öyle olunca kısa bir mola verdim ama biliyorsun, eninde sonunda onunla yüzleşmeyi planlamıştım. O meydan okumayı istiyorum." En azından kendime söylediğim bu.

"O zaman geri dönmesi iyi bir şey."

Gülüyorum. "Evet," diyorum. "Hayır. Bilmiyorum. Evet, dediğim gibi en iyisi bensem iyi."

"Öylesin," diyor. "Başaracaksın. Mucizeye ihtiyacı olan sadece benim," diyor.

"Belki de," diyorum gülümseyerek.

"Az önce sana resmen harika olduğunu söyledim. Bu iyiliğe karşılık veremez misin?"

“Ne yapmamı istiyorsun? Yalan söylememi mi? İltifat peşinde koşma,” diyorum.

“Tanrım, Carrie,” diyor Bowe. Ama gülüyor da. Ben de gülüyorum. Tam o sırada babam geliyor, kafası hâlâ defterine gömülü.

“Carrie, servis çizgisine git. İkinci servisine daha sıkı çalışmalıyız. Huntley, kalıyorsun herhalde? Senin için de notlarım var istersen. Oyunun iyileşiyor ama filede hâlâ berbatsın. Uzmanlığımdan faydalanabilirsin.”

Bowe gözlerini deviriyor. “Of, siz ikiniz,” diyor babamla bana. “Patavatsızlar.”

“Sen de bir ganimetmişsin gibi davranmayalım şimdi,” diyor babam kaşlarını kaldırarak.

“İyi, peki,” diyor Bowe. “Notlarını istiyorum. Kazanmak için buradayım, o yüzden... elinde ne varsa dinliyorum.”

Babamın yüzü aydınlanıyor. Onun adına seviniyorum, çok iyi yaptığı bu işi burada tekrar yaptığı için. Kendimi bildim bileli onu tanımlayan şey bu iş.

Bu yalnızca *benim* geri dönüşüm değil.

Soto-Huntley, Love?

Sub Rose Dergisi

Paris'ten gelen haberlere bakılırsa kural tanımaz Carrie Soto ile eskilerin vahşi çocuğu Bowe Huntley tekrar çıkıyor olabilirmiş.

Soto ve Huntley'nin seksenlerdeki başarılarını görmüş olanlar ikilinin o günlerde İspanya'da öpüşüp koklaştıklarını hatırlayacaktır.

Şimdi, neredeyse on beş yıl sonra bir kez daha yakınlaşıyorlar gibi.

Çeşitli kaynaklar "Savaş Baltası"nın "Uluyan Huntley"yle yaklaşan Fransa Açık için aynı kortta çalışırken görüldüklerini bildirdi.

Ama bunun sadece işle ilgili olmadığını düşünebiliriz...

MAYIS ORTASI

Fransa Açık'a iki hafta kala

Saat geç, neredeyse gecenin onu. Bowe'la Paris'in hemen dışındaki bir kortta neredeyse iki saattir bir antrenman maçı yapıyoruz. Kortun ışıkları çok parlak. Ayağımızın altındaki toprak çok yoğun.

Bowe'la yalnızız. Babam yatmaya gitti.

Bowe'la bu gece oynamaya karar verdik çünkü gün içinde insanlar bizi şöyle bir görmek için hangi korttaysak oraya toplanmaya başladılar. Hepsinin gözleri üzerimdeyken kendimi gitgide daha da gergin hissediyordum.

İki oyun arasında babama, "Mahremiyete ihtiyacım var," dedim. "Toprak en kötü olduğum yüzey. Önce her şeyi hazırlamalı ve kontrol altına almalıyım, insanlar *ondan sonra* beni izleyebilir."

Bowe bize doğru yürümeye başladı. Şikâyetlerimin son kısmını duyduğunu anladım çünkü bana bakarak kaşlarını kaldırdı.

"Kafanın içine takılıp kalıyorsun," dedi Bowe şakağını işaret ederek. "Sana bunu söylememiş miydim?"

Babam, Bowe'a kaşlarını çatarak baktı. "Selam, seni yardımcı koç olarak işe aldığım toplantıyı kaçırmışım."

“Siz ikiniz benim oyunum hakkında durmadan yorum yapıyorsunuz ama!” dedi Bowe.

Babamın yüzü yumuşamadı. Bowe teslim olur gibi ellerini kaldırdı. “İyi, tamam, ikiniz de aklınıza ne gelirse söyleyin, ben de çıtımı çıkarmayayım.”

Babam başıyla onayladı. “En güzeli.”

Bowe gözlerini devirdi. “Ee, oynuyor muyuz?”

Babam bana baktı. “*Practicá sola,*” dedi, “*dos días más. Después, tenés que estar lista para jugar con todos los ojos clavados en vos. ¿Entendido?*”

“*Bueno,*” dedim. “*Está bien.*”

“*Esta noche, practicá sin mí.*”

Sonra babam suyuyla şapkasını aldı. “*Nos vemos después,*” dedi ve gitti. En yakın kafeye gittiğinden emindim.

Bowe bana baktı. “Neydi bu şimdi?”

“İspanyolca öğrenmen gerek,” dedim.

“O zaman babanı anlayabilir miyim?”

“Bir sürü insanı anlayabilirsin. Hatta bazen beni de.”

Bowe sırtıttı. “Şimdi oynuyor muyuz peki?”

Eşyalarımı toplamaya başladım. “Oynamıyoruz. İki gün daha kimse beni izlemezken çalışmamı söyledi. Sonra hazır olmam gerekiyormuş. O yüzden, senden rica ediyorum, bu maçı günün ilerleyen saatlerinde, burada kimse yokken yapsak olur mu? Zamanını sen seç.”

Bowe başıyla onayladı. “Peki, sekize ne dersin? Ben Jean-Marc’la konuşurum. Burada kimsenin olmadığından emin olurum.”

“Teşekkürler,” dedim. “İçtenlikle.”

Tam yürümeye başlarken Bowe arkamdan seslendi. “Biraz durup zihinsel oyunun konusundaki haklılığımı düşün.”

* (İsp.) “İki gün daha tek başına çalış. Ondan sonra herkesin gözü üzerindeyken oynamaya hazır olmalısın. Anladın mı?”

“Evet, pekâlâ.”

“Bu gece bensiz çalış”

“Sonra görüşürüz.”

Ona döndüm. "Sen de biraz çeneni kapa."

Şimdi etrafta kimsenin olmadığı serin gece havasında oyunum çok daha iyi.

"Kahretsin!" diye bağıyor Bowe oyunu ben kazanınca. Bir oyun daha kazanırsam tiebreak oyununu alıp maçı kazanacağım.

Gülüyorum. "Şimdi kimin zihinsel oyunu için endişeleniyor-muşuz bakalım?" diye soruyorum.

Bowe gözlerini deviriyor.

"Ay, zavallı bebeğim kaybediyor!" diyorum.

Bu gece kortta hareket ederken Paris'te Cortez gibi sert atışçılar karşısında Melbourne'dekinden daha uzun dayanacağıma inanıyorum. İyi iş çıkarıyorum.

Servisi kullanıyorum, Bowe açığa atarak karşılıyor. Topa zamanında yetişerek uzak köşeye çapraz bir forehand'le karşılık veriyorum. O da backhand'le bir yer vuruşu deniyor. Ardından ben iki atış stratejisini uyguluyorum. İlki fileye yakın bir vuruş, kolay bir karşılama. Ardından da file dibine.

"Fazla kolaydı sanki," diyorum. "Çok kolaydı."

"Kahretsin, Carrie," diyor Bowe alçak, dümdüz bir sesle. "Biraz alçakgönüllü ol."

"Alçakgönüllülük mü?" diyorum. Top servis kullanmak için elimde ama onu cebime koyuyorum.

"Akşamüzeri ben kazanırken maçı bitirdin," diyor. "Şimdi de kazanırken böbürleniyorsun."

"Ay, kıyamam, Huntley krizi mi geliyormuş?"

"Ben kriz geçirmiyorum," diyor. "Hadi ama. Spor muhabiri saçmalıklarına oynuyorsun. Seninle bunlara girmeyeceğim."

"Yani..."

"Artık bağırıyorum."

"Of, yapma ama..." diyorum.

"Ne?"

“Seni Indian Wells’te gördüm. Hakeme bağıırıyordun. Ona sahtekâr dedin.”

Bowe’un yüzü düşüyor. Gözlerini kapıyor. “Gerçekten deniyorum, Carrie. Eskiden yaptığım boktan şeyleri yapmamak için çok uğraşıyorum. Sence kazanamadığı için kortta bağıırıp çağırın o adam olmak ister miyim?” diyor. “Tabii ki hayır. Indian Wells’te o kötü kararlar sığıttığının farkındayım. Ama deniyorum. Keşke hata yaptığımda hemen ortaya çıkıp hatırlatmasan.”

Ayakkabılarıma bakıyorum. Üstleri toprak kaplı. “Ben...”

“Bu arada senin Indian Wells’e gelip de bana haber vermemeye ne hakkın var?”

“Ne?”

“Tribünlerde öylece oturuyorsun ve bana maçı mı izlediğini söylemiyorsun, öyle mi? Selam vermeye bir tenezzül etmiyorsun. Bana şans dilemeye.”

“On iki yaşında mısın sen? Sana şans dilememe mi ihtiyacın var?” diyorum.

Bowe başını iki yana sallıyor. “Unut gitsin. Neden canımı sıkıyorum onu da bilmiyorum. Servisini kullan, Carrie. Yoksa yine çok gerildin de maçı yarına ertelemeye mi ihtiyaç duyuyorsun?”

“Roland-Garros’a hazırlanmaya çalışıyorum, tamam mı? Bu senin programında yoksa özür dilerim.”

“Hazırsın işte!” diyor. “On yıl önceki gibi oynuyorsun. Üstelik her nasılsa hâlâ, ‘Of, acaba yeterince iyi miyim? Dünyanın en iyisi olmadığım sürece birilerinin beni görmesinden nefret ediyorum,’ triplerindesin.”

“Neden umurunda?” diye soruyorum.

“Öyle işte. Kaybetmekten o kadar korkuyorsun ki bundan kaçmak için bugün bütün çalışmamın içine ettin.”

“Hayır, etmedim.”

“Evet!” diyor. “Ettin! Bu turnuvada fazla vaktim yok, Carrie. Bu yılı bitirebilir miyim ondan da emin değilim. Sırtımı korumak ve burada olup seninle mümkün olan en zorlu şartlarda oynamak

için diğer turnuvalardan çekildim. Kendime gerçekten büyük bir şey yapma şansı tanımak istiyorum.”

“Elbette bu yılı bitireceksin.”

Bowe gözlerini deviriyor. “Hadi servisini kullan, bu konuyu kapayalım.”

“Tavrın bu olacaksa hiçbir kazanma şansın yok,” diyorum.

“Yalvarırım çeneni kapa, Soto.”

“Gördün mü? Senin sorunun bu işte. Tek bir şey senin istediğin gibi olmayagörsün, hemen patlıyorsun.”

“Evet, aynen, ama en azından ben çekip gitmiyorum.”

“Ne demek şimdi bu?”

“Döneğin tekisin demek, Carrie. Hadi şimdi servisini kullan.”

Servis çizgisine ilerleyişini izliyorum. Oraya vardığında beni servis kullanmaya hazır görmeyi bekleyerek dönüyor ama ben fi-
lenin oradan ona bakıyorum.

“Bana söyleyecek bir şeyin varsa söyle gitsin,” diyorum.

“Az önce söyledim ya,” diyor.

Ona dik dik bakmaya devam ediyorum.

Ofluyor. “Sadece servisini kullanmanı istiyorum,” diyor.

Geri geri yürümeye başlıyorum ama servis çizgisine doğru g-
rilerken ters bakışlarım hâlâ onun üzerinde. “Bana bir kez daha
dönek desene, göt herif. Hele bir dene.”

“Servisini kullan, Carrie.”

Işık hızıyla topu havaya atıp kortun karşısına doğru vuruyo-
rum. Raketimden doğruca filenin ötesine uçup oradan da yere
çarpmıyor. Bowe yetişemedi yükseğe sekiyor.

“Servis kırma puanı,” diyorum.

“Lanet olsun,” diyor Bowe raketini fırlatırken.

Başımı iki yana sallayarak su içmek için banka doğru ilerliyo-
rum.

Bowe da raketini alıp banka doğru yürümeye başlıyor. Yanıma
geldiğinde biraz sakinleşmiş hâlde. Ama elindeki raket kırık. Çer-
çevenin bir yarısı tellerden sarkıyor.

Başımla raketi gösteriyorum. “Duygularını kontrol etmeyi bece-remediğinde bu oluyor işte.”

“Doğru, belki de ne zaman kaybedecek gibi olsam çekip git-meliyim.”

“Bir kez!” diyorum. “Bir kez! Senden maçı başka saate almanı istedim çünkü insanların bana bakmasını istemedim. Bir kez! Sen de bu yüzden çileden çıkıp raketini mahvediyorsun, öyle mi? Hadi ama. Yetişkin bir adamsın sen. Kendini toparla.”

Diğer raketlerini toplarken, “Bana nutuk çekmene gerçekten katlanamıyorum,” diyor.

“Nedenmiş? Başka kim sana nutuk çekecek ki? Sen ve ben aynıyız, Bowe. Yaşlıyız ve bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyoruz. Ben en azından bunu biraz olsun asaletle idare ediyorum.”

“Çekip gittin!” diyor sesini yükselterek. Sonra başını iki yana sallayıp kendi kendine güldü. “Dizini sakatladın, birkaç maç kay-bettin ve pes ettin. Yaptığın bu işte. Aynıyız diyorsun ama değiliz. Ben kaldım. Deneyecek cesaretim vardı. Kaybedecek cesaretim var. Sense sadece kaçırıyorsun. Ne var biliyor musun, Carrie? Oyu-nu gerçekten oynayanlar *kaybeder*. Hepimiz kaybederiz. Hayat budur. Yani aynı falan değiliz, Soto. Benim cesaretim var. Sense sadece teniste iyisin.”

Ben soluğumu kontrol altına almaya çalışırken malzemelerini topluyor.

“Emekli oldum diye mi kızgınsın bana?” diye soruyorum. “Cid-di misin sen? Ne yapacaktım ki? Ortalıkta takılıp madara mı ol-saydım? Herkesin bitiş çizgisine doğru topallayışımı görmesine izin mi verseydim?”

Bowe bana bakıyor, ardından gözlerini yavaşça kapıyor. Bir ne-fes alıyor. “Hayatını tenise adamışsın gibi davrandın. Ama kazan-mak için geri döndün, oynamak için değil. Döndüğün için hepimi-zin sana kızgın olması bundan. Kalbin yok senin.”

Bowe çantasını omzuna atıp uzaklaşıyor.

“Dönek kimmiş şimdi?” diye sesleniyorum. “Bu maçta hükmen mağlupsun, biliyorsun, değil mi?”

Ama Bowe sadece başını iki yana sallayıp gidiyor.

Ertesi sabah Bowe ortalarda görünmüyor. Babamla ikimiz bir bışımıza oynuyoruz.

“Öylece gelmemeye mi karar verdi yani? Antrenman yapmaya?” diye soruyor babam ısınmak için bir ralli oynarken.

Ona yumuşak bir atışla karşılık veriyorum. “*No lo sé.*”

Babam kaşlarını çatıyor. “Kavga ettiniz o zaman.”

“Ona doğruların söylenmesinden hoşlanmıyor. Ne yapmamı istiyorsun?”

Babam başını iki yana sallayarak gülümsüyor. “İkiniz de...”

“Hey, ben buradayım ama, değil mi?”

Babam başıyla onaylıyor. “Sonra onu bir yoklarım.”

“Ne istersen yap.”

Talim yapıyoruz. Babam son dakikada maç yapacak birini buluyor. Çok coşkulu bir antrenman değil ama beni sıcak tutuyor. İzlemek için kaç kişinin dizildiği de düşünülürse, bu sabah Bowe gelseydi istediği karşılaşmayı elde ederdi.

Aldırmadan topu istediğim yere atıyorum. Kalabalığın beni izlemesinden gitgide daha az rahatsız olmaya başladığımı fark ediyorum. Giderek daha gürültülü, daha ilgili hâle geliyor, “*Carrie!*” ve “*Nous t’aimons!*” diye bağırırlar.

Mükemmel icra edilen her yer vuruşuyla birlikte varlıklarının beni korkutmaktansa cesaretlendirmesine izin vermeye çalışıyorum.

İyiyim. Beni hangi yüzeye koyarsanız koyun iyiyim. Herkesin görmesine izin verebileceğim düzeyde bir performans bu.

Ama sonra kompleksin her tarafındaki taraftarlar uğuldama-ya başlarken babamın dikkatinin diğer kortlardan birine kaydı-

* (İsp.) Seni seviyoruz.

ğını fark ediyorum. Onların bulunduğu tarafa baktığımda Nicki Chan'in antrenman partneriyle birlikte korta doğru yürürken imza dağıttığını görüyorum.

Babam dönüp bana bakıyor. Göz göze geldiğimizde hiçbir şey dememize gerek yok. Birkaç dakika daha atış yapmaya devam ediyorum.

"*Vámonos*," diyor babam. "Bugünlük yeter."

Başımla onaylayarak eşyalarımı toplamaya başlıyorum. Rakibim de toplanıyor. Kalabalık ayrıldığım için hayal kırıklığına uğramış gibi inliyor. Bir an Bowe geliyor aklıma. Onun nasıl tepki vereceği. Kalabalığa seslenerek zekice bir şeyler söyler, çitin orada birikmiş insanların yanına yürür, tenis toplarını imzalar ve onları güldürürdü. Küçük çocuğuyla bir kadın var aralarında ve Bowe'un o çocuğa bir beşlik çakacağını biliyorum.

Ben bunu samimiyetsiz görünmeden nasıl yaparım bilmiyorum. İlgileri için minnet duymuyorum, ne zırvalayacağımı da bilmiyorum. Küçük bir çocuğa ne söylenir, en ufak bir fikrim bile yok.

Kısaca el sallayıp çıkıyorum. Tesisten ayrılmak için Nicki'nin kortundan geçmemiz gerek. Geçerken durup onu izliyorum.

Servisleri doğrudan antrenman partnerinin üzerine kullanıyor, bir sert servisi diğeri izliyor. Babam alçak sesle ıslık çalıyor.

Nicki'nin formu gelenek dışı. Solak olduğu için oyuncuların çoğu onu açlarına aşına değil. Öte yandan servislerini kuralların çoğunu ezip geçen bir duruşla ve dahasını da ezip geçen bir biçimde kullanıyor. Öyle güçlü böğürüyor ki Brüksel'den bile duyabilirim sesini. Yine de top raketinden servis kortuna doğru fırlayıp giderken ölümcül görünüyor.

Üstelik sadece lafın gelişi de değil. Gerçekten de toprak zemine öyle hızlı, öyle alev alev çarpıyor ki insanın göğsüne gelse öldürebilir.

"*Vamos*," diyor babam.

Başımla onaylıyorum ama kıpırdamıyorum. Gözlerimi ondan

bir türlü alamıyorum. Onu daha önce de canlı canlı oynarken gördüm ama hemen yanında, on on beş adım ötesinde durup izlemek... Şahane bir manzara.

Yanındaki toplar bitince karşısındaki sporcu topların hepsini toplamaya başlıyor. O esnada Nicki başını kaldırıp bizi fark ediyor. El sallıyor.

“Selam,” diyor babamla bana doğru yürürken. “Az önce sen çalışırken göz göze gelmeye çalıştım seninle ama sanırım beni görmedin.” Gözlerimi devirmemek için kendimi tutuyorum. Sohbet edesim yoktu, ben de görünmemeye çalıştım.

“Merhaba,” diyorum.

Nihayet yanımıza gelince babama bakıyor. “Sen Javier’sin.”

“Evet,” diyor babam. “Oyum.”

“Seninle tanışmanın ne büyük bir zevk olduğunu söylememe izin verir misin? Çocukken ben... Şey, Carrie, maçlarının hiçbirini kaçırmadım. Odamın duvarında *SportsPages* dergisinin senin yer aldığın kapaklarından biri vardı. Turnuvada karşılaştığımızda da söylemiştim bunu sana. Ama... şey, Javier, babası sen olduğun için Carrie’yi çok kıskanırdım. Benim babam tenisin t’sini bile bilmez. Deniyor ama boşuna. Çocukken kendi koçlarımı bulmam gerekirdi. Ve...” Nicki hatırlar gibi başını iki yana sallıyor. “Ben sadece senin çok havalı olduğunu düşünürdüm.”

Babam gülümsüyor.

“Biz gidelim de sen antrenmanını yap,” diyorum. “Eminim yakında görüşürüz.”

“Ah, tabii, kesinlikle. Mutlaka görüşeceğiz. Ama bir şey diyeceğim,” diyor Nicki babamla bana doğru eğilirken. Ben de ona doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapıyorum. Şimdi aramızda sadece tel örgü var. “Sana teşekkür etmek istiyorum.”

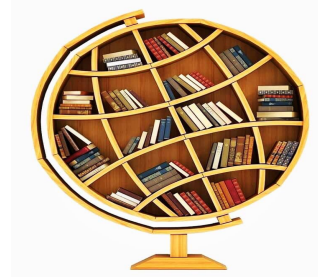
“Teşekkür mü?” diye soruyorum.

“Seninle rekabet edecek olmasam iyileşmek için bu kadar çok çalışacağımı sanmıyorum. Unvanımı korumam gerektiğini bilmesem.”

Yüzündeki o neşeli, içten ifadeden hoşlanmıyorum.

“Peki, tamam,” diyorum. “Neden burada olduğumu biliyorsun. Amacımı biliyorsun. Sanırım senin amacın da aynı. O yüzden... iyi olan kazansın.”

Nicki başıyla onaylıyor. “Sonra görüşürüz, Carrie.”

Deşifre

SportsHour ABD

The Mark Hadley Show

Mark Hadley: Fransa Açık yarın başlıyor. Gloria, bize tek kadınlar hakkında bilgi verir misin?

Gloria Jones: Eh, belli ki gözümüz Nicki Chan'de olacak. Toprak onun için iyi bir yüzey. Bence Natasha Antonovich'in de toprak yüzeye uyum sağlama konusunda becerikli olduğunu gösterdi.

Hadley: Turnuvanın reklamlarında Carrie Soto'nun yığınla eski görüntüsünü kullandılar ama şimdiden söyleyelim: Carrie'nin hiç şansı yok.

Jones: Toprak zemin Carrie Soto'nun da pek parladığı bir zemin sayılmaz, evet. Savaş Baltası -bu arada ben uzun zamandır böyle hitap ediyorum ve hepimizin de ismiyle hitap etmeyeceksek bu şekilde hitap etmemiz *gerektiğini* düşünüyorum- çim kort oyuncusu. Toprak kort oyuncusu değil.

Briggs Lakin: Gloria, insanların Carrie Soto'ya K ile başlayan şu sözcükle hitap etmesini ima ediyorsun galiba. Daha önce seninle bunun uygun olup olmadığını konuşmuştuk - ya da belki de dürüst davranıp *tartışmıştık* demeliyim.

Jones: Evet, doğru. Ben bunu saldırgan bulmuştum.

Lakin: Ama burada şeytanın avukatlığını yapmam gerekirse...

Jones: [duyulmuyor]

Lakin: Ben ona “Savaş Baltası” demekle arasında bir fark olduğunu düşünmüyorum. Hatırlarsanız ona “Savaş Baltası” demeye başlamamızın nedeni, ‘76’daki Amerika Açık’ta hâlâ “En Soğuk Savaş” olarak andığımız maçta Paulina Stepanova’nın bileğiyle uğraşmasıydı. Çirkin ve acımasızcaydı. Bunun sayısız başka örneği de var. O yüzden üzgünüm ama Carrie Soto *tam bir* o K ile başlayan sözcük.

Kaldı ki ona “Savaş Baltası” derken de aynı şeyi demiş oluyorsunuz. Yalnızca eşanlamlısını kullanıyorsunuz.*

Jones: Bence aralarında fark var.

Lakin: Öyle düşündüğünü biliyorum. Ama bir sporcunun işi sadece kazanmak değildir, aynı zamanda desteklenecek biri olmaktır. Soto tribünlere oynama konusunda hiç çaba göstermiyor. Galiba ben en çok neden hepimiz Carrie Soto olmaktan belli ki keyif aldığı şey değilmiş gibi davranmaya çalışıyoruz, onu merak ediyorum.

Hadley: Evet, şimdi kısa bir ara veriyoruz.

* Savaş Baltası ifadesinin İngilizce karşılığı olan Battle Axe’in anlamlarından biri de orijinal metinde “Bitch” olarak kullanılan, kancık, kaltak, cadaloz gibi anlamlara gelen sözcüktür. –çn

1995
FRANSA
AÇIK

Roland-Garros'un havası dünyadaki hiçbir korta benzemiyor. Topraksı ve nemli, yoğun bir tütün dumanıyla ağırlaşmış. Seyircilerin pipolarından çıkan duman yıllar içinde birikmiş ve bu mekânın her bir zerresinde yaşamaya devam ediyor.

Bu sabah ilk maçıma hazırlanmak için soyunma odasına doğru yürürken anıların yoğunluğu çarptı beni. Burada çıktığım tüm maçlar üşüştü zihnime.

Yetmişlerin ortası, seksenlerin başı. Müthiş galibiyetler ve ezici mağlubiyetler.

Buradaki ilk beş altı yılı çaresiz ve hüsrân içinde geçirdim, sıralamada yükselmek için didindim. '78'in yarıfinalinde Stepanova'ya yenildim. '79'daki yarıfinallerde onu yendikten sonra Gabriella Fornaci'ye yenildim. '80'de Mariana Clayton'a yenildim. '81'de Renee Mona. '82'de Bonnie Hayes. Ve nihayet '83'te bütün turnuvayı kazandım.

O zaman, tam da o anda en büyük müydüm? Daha önce burada pek çok kez yenilmiş olmama rağmen? Hangisi daha önemli? Galibiyetler mi mağlubiyetler mi?

O kusursuz “en iyi” etiketinin peşinden ne kadar koşmuş olursam olayım aslında öyle bir şey yok. Bir noktada bunu biliyorum.

Ama sonra oyuncularla dolu soyunma odasına giriyorum –bir köşede konuşan Antonovich ve Cortez, ayakkabılarını giyen Brenda Johns, dolabını açan Carla Perez– ve birden kafamın içinden çıkıp en iyi bildiğim dünyada buluyorum kendimi.

Kazananların ve kaybedenlerin dünyasında.

SOTO-ZETOV

1995 Fransa Açık

Birinci Tur

Korta çıkıyorum ve kalabalığın tezahürat etmeye başladığını duyuyorum.

Petra Zetov'a bakıyorum. Kalabalıktaki erkekler ısıklar çalar-ken omzunu ısıtıp bacaklarını geriyor. Şimdilerde kariyerinin en yüksek sıralamasında, seksen dokuzuncu sırada. Ama sıralama-sıyla orantısız fanatik bir taraftar kitlesi var.

Çarpıcı bir güzelliği var. Uzun boylu ve zayıf, sarı saçlı, mavi gözlü. Calvin Klein modeli, Diet Cola reklamlarında oynuyor ve Soul Asylum videosunda görünüyor.

Benim hiç taşımadığım bir yükü var. Ödemelerini almaya devam etmesi için kortta güzel görünmeye devam etmesi gerekiyor.

Kısacık bir an acaba bu üzerinde bir ağırlık yapıyor mu diye düşünüyorum. Yoksa tam tersine onu benim yaşadığım baskıdan mı kurtarıyor? Kazanma baskısından.

İki türlü de bir hapishane bu. Onun güzelliği de benim yetene-ğim de. İkisinin de bir son kullanma tarihi var.

"Seninle oynamak bir onur," diyor.

Onu başımla selamlıyorum.

Zor olmayacak. Onda olan şeyin bende olmadığını tamamen kabul ediyorum. Ama onda da bende olan şey yok.

Para atışı yapılıyor; Zetov kazanıyor. İlk servisi tercih ediyor, yüzü ıslıl ıslıl ve umutlu. Bunun onun için iyi olduğunu düşünür gibi, sanki gerçekten bir şansı varmış gibi.

Maçı set vermeden alıyorum.

İkinci turda Celine Nystrom'u geçiyor. Nicki, Avril Martin'i yeniyor.

Üçüncü turda Nicki, Josie Flores'i geçiyor. Ben de Andressa Machado'yu yeniyorum.

Maçtan sonra otele dönünce duş alıp bir kitap açıyorum.

Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Son on altı turu yarın öğleden sonra. Yarın sabah babamla antrenman yapacağım. Yani bu gece, bu sessizlik benim molam.

Yanımda getirdiğim kitap Daisy Jones ve The Six'in resmi olmayan biyografisi. Sırf kimin kiminle yattığını görmek için okuyorum ama odaklanamıyorum.

Telefon çalınca bir an Bowe mu acaba diyorum.

"Hola, hija."

"Hola, papá."

"Yarın sabah saat sekizde."

"Evet, ya lo sé."

"Sadece hatırlatıyorum. Bir de ben... Bowe'un maçını gördün mü?"

“Evet,” diyorum. “Güzel oynadı.” Son on altı turunda Nate Waterhouse’u yendi.

“Belki de bütün yıl gördüğüm en iyi oyunuydu.” Bowe, 1991’den beri ilk kez bir Slam’de çeyrek finale çıktı.

Kavga ettiğimizden beri Bowe’la konuşmadım. Babamla konuşmamızı sonlandırdıktan sonra telefonu elimde tutuyorum. Bowe’un otelini aramayı düşünüyorum. Parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor. Ama ahizeyi yerine bırakıp yatağa gidiyorum.

Korta çıkmamdan hemen önce tünelde, “Daha önce Perez’i yendin,” diyor babam. “Yine yap.”

Ona dönüyorum. “Ne?”

“Onu daha önce yendin zaten,” diyor. “Tekrar yapabilirsin.”

“Perez dedin,” diyorum.

“Doğru. Backhand’ine oyna, üzerinde baskı kur, toprağı dengelemek için sert vur. Halledersin.”

“Odette Moretti’yle oynuyorum,” diyorum.

“Ah,” diyor bir an için gözlerini kapayıp sonra hemen açarken. “Doğru, doğru. Pardon. Özür dilerim. Perez’le Nicki oynuyor. Evet, doğru, Moretti. Kolu hafiftir, onu servis çizgisinde tut, top-
ların kilde sektirecek kadar güçlü değil.”

Babama öylece bakakalıyorum bir süre.

“Vakit geldi, *hija*. ¡*Vos podés!*” diyor.

Eğilip ayakkabımın üzerini siliyorum.

SOTO – MORETTI

1995 Fransa Açık

Son On Altı Turu

Moretti beyaz-lacivert bir tenis elbisesiyle kalabalığa el sallayarak doğruca korta ilerliyor. Tribünlere öpücükler gönderiyor. Sponsoru Nike, o yüzden tepeden tırnağa markanın logosuyla kaplı olması şaşırtıcı değil. Dönüp bana bakarken kocaman gülümsüyor.

Başımınla selamlıyorum onu.

Para atışını kazandıktan sonra güçlü bir başlangıç yapıyor. Ama ben daha güçlüyüm.

15-love, 15-15'e dönüyor. 30-15, 30-30'a dönüyor. Beraberlik servis avantajına, sonra tekrar beraberliğe ve karşılayan avantajına dönüyor.

Üç saat sonra üçüncü setteyiz. 6-6.

Kalabalık tezahürat ediyor. Bir çiçek saksısının arkasında zarafetle oturan babama bakıyorum.

Servis sırası bende. Bu sayıyı alıp onun servisini kırmalıyım. Ondan sonra çeyrek finale çıkacağım.

Gözlerimi kapıyorum. *Bunu yapabilirim.*

Gözlerimi tekrar açtığımda dosdoğru Moretti'ye bakıyorum.

Kortta dikiliyor, servis kullanmamı beklerken kalçası iki yana salınıyor.

Nefes alıp servisi tam ortaya kullanıyorum. Merkeze doğru bir yer vuruşuyla karşılık veriyor. Topu sağ uzak köşeye vuruyorum. Topa doğru hızla, tüm gücüyle koşuyor. Yetişmesinin imkânı yok.

Ama yetişiyor ve ben karşılayamıyorum.

Bir şey yok. Bir şey yok. Dizimin seğirdiğini hissedebiliyorum ama daha çok yolum var.

Tekrar kulübedeki babama bakıyorum. Göz göze geliyoruz.

Kemiklerimin uğuldadığını, midemin boşaldığını hissedebiliyorum. Tekrar servis kullanıyorum, bu kez tam çizgiye. Atılıyor ama topu ıskalıyor.

Oyunu alıyorum, sonra da onun servislerini karşılamaya başlıyorum. Onu yavaş yavaş parçalıyorum. Love-15, love-30. Maç sayısına geldiğimde tam da onu istediğim noktada. Kortun uzak köşesinde olmasını sağlıyorum. Topunu backhand'le karşılıyorum ve işte bu kadar. İş bitiyor.

Kalabalık kükrüyor. Havaya sıçrayıp yumruğumu savuruyorum.

Kimse son altı turunu geçebileceğimi düşünmüyordu ama yedi yıl sonra ilk kez bileğimin hakkıyla çeyrek finale çıkıyorum. Durumu idrak etmeye başladıkça gözlerimin dolduğunu hissediyorum.

Kortta ağlayamam. Kortta ağlayamam, diye düşünüyorum.

Ama sonra, Belki de her zaman ne yapıyorsan onu yapmaya devam etmen gerektiği bir yalandır. Dün nasıl davrandıysan yarın da aynı şekilde devam etmen gerektiği yalandır. Belki de tutarlı olman gerekmiyordur, diye düşünüyorum.

Değişebilirsin, diye düşünüyorum. *Sadece istediğin için.*

Böylece on yıllardır ilk kez kükreten bir kalabalığın karşısında dikilip ağlıyorum.

Maçtan sonra revirdeyim, dizime buz koyup bacaklarıma masaj yaptırıyorum. Babam yarıfinalde Cortez'le mi yoksa Antonovich'le mi karşılaşacağımı görmek için kanallar arasında gezinerek notlar alıyor.

Ama ekranda birden Bowe beliriyor. Basın odasından canlı yayın. Hafif kambur oturmuş, daha yeni yeni kurumaya başlamış saçlarını bir beyzbol şapkasıyla örtmüş. Mavi bir tişörtü var. Onu gördüğüm an fiziksel bir acı içinde olduğunu anlıyorum.

“Olanları bize bir özet geçebilir misin?” diye soruyor erkek bir muhabir. “Bugün kortta olanları?”

Bowe mikrofona eğiliyor. “İkinci set sırasında omurgalarım arasındaki kıkırdak yırtıldı. Sabah maç başlamadan önce de ağrıyordu ama aldırmadım, şimdi de buradayız işte.” Arkasına yaslanırken irkiliyor.

“Bugün bu kadar iyi giderken sakatlık nedeniyle kaybetmek nasıl bir histi?” diye soruyor bir kadın.

“Gerçekten harika bir his, Patty,” diyor Bowe. “Hayatımın en güzel günü.”

Babam gülüyor, bense şaşkınlıkla ona bakıyorum. “Onu sevmeye başladım,” diyor. “Komik biri.”

“Ya ciddi yaralandıysa?” diye soruyorum.

Babam başını öne doğru sallıyor. “Belki de küçük bir yırtıktır. Biraz zaman geçince... tekrar mücadele edecek duruma gelir.”

“Wimbledon için mi?”

“Hayır,” diyor babam. “Ama belki Amerika Açık olabilir. Tabii hâlâ bu isteyse.”

“Pes etmeyecektir,” diyorum. Bir antrenör gelip diğer bacağıma masaj yapmaya başlıyor. “Pes etmektense kaybetmeyi tercih eder.”

Babam bana bakarak kaşlarını kaldırıyor. “Evet, onda öyle onurlu bir yan var.”

“Peki eve dönecek misin?” diye soruyor muhabirin biri Bowe’a. “Önümüzdeki ay Queen’s Club’daki maç programındasın. Çekilecek misin?”

“Önümüzdeki ayın tüm etkinliklerinden çekiliyorum. İyileşmeye odaklanacağım. Ama... eve dönmüyorum. Buralarda kalıp Carrie Soto’yu izleyeceğim,” diyor. “Bence onun burada yaptığı şey oldukça dikkate değer. İleride bunu canlı canlı gördüğümü söyleyebilmek isterim.”

O gece otelime döndükten sonra kanepeye uzanıp Gwen’in oteli-me gönderdiği Fransız magazin dergilerini okumaya çalışıyorum. Pam ve Tommy Lee ile ilgili birkaç güzel dedikodu var ama onun dışında başka bir dilde parçaları birleştirip tüm o Fransız ünlüleri çıkarmak fazla zor. Dergiyi tekrar sehpaye fırlatıp gözümü tavana dikiyorum.

Sonra ayağa kalkıp odamın anahtarını alıyor ve asansöre yürüyorum.

Bowe’un oteli iki blok ötede. Çok geçmeden lobide durmuş resepsiyonistten ona burada olduğumu söylemesini istiyorum.

Lobide, aşırı doldurulmuş kadife bir koltukta oturmuş parlak mermer zemine ve yaldızlı armatürlere bakıyorum. Sonra chino

pantolonu, tişörtü ve beyzbol şapkasıyla Bowe karşımda beliriyor. Kaburgalarını tutuyor.

“Selam,” diyorum.

“Selam.”

“Cidden kabalık ettim,” diyorum. “Geçen gün.”

Bowe başıyla onaylayıp dudağını ısırıyor. “Ben de pek şahane sayılmazdım.”

“İyi misin?”

Bowe gövdesine bakıyor. “Aslına bakarsan bilmiyorum.”

“Ne oldu?” Maçın tekrarını izlemiştim. O dönüşünü, ardından yere düşüşünü.

Bowe başıyla asansörü işaret ediyor, birlikte oraya doğru ilerliyoruz. Genç bir oğlanla babası da tam biz yukarı çıkmak üzereyken içeri giriyorlar ve bizi tanıdıkları an yüzlerinin aldığı hâli izliyorum.

“Siz...” diyor genç oğlan parmağını bize doğru kaldırarak. Babası hemen elini indiriyor.

“Jeremy, insanları parmağınla gösterme,” diyor ve sonra bize dönüyor. “Kusura bakmayın.”

Bowe geçiririr gibi elini sallıyor. “Sorun değil.”

“Tebrikler,” diyor baba bana. “Bugün Moretti’ye karşı şahane maçtı.”

“Teşekkürler,” diyorum.

Adam Bowe’a, “Alderton için üzgünüm,” diyor. “Büyük talih-sizlik.”

“Sağ olun, beyefendi.”

Kapılar açılıyor, oğlanla babası iniyorlar. Bowe’la asansörde yalnızız şimdi.

“Her zaman o kadar kolay olmuyor,” diyor Bowe. “Senin yanında durmak.”

“Bunun için özür dileyecek değilim,” diyorum.

“Elbette,” diyor Bowe başını iki yana sallayarak. “Dilemeni de istemem.”

Asansör onun katında duruyor. Bowe bana önden inmemi işaret ediyor. Odasına giriyoruz.

Beklediğimden küçük. Süit değil tek yataklı bir oda tutmuş, manzarası da yok.

Kapıyı kapamasıyla birlikte dönüp ona bakıyorum. "Planın ne?" diyorum kaburgalarını göstererek.

Bowe usulca yatağın kenarına oturuyor. "Bilmiyorum"

Ben de yanına oturuyorum. "Çok canın yanıyor mu?" diye soruyorum.

Bowe başıyla onaylıyor. "Feci acıyor. Nefes alırken bile göğsüm yırtılıyormuş gibi."

"Herhangi bir şey alıyor musun?"

Bowe başını iki yana sallıyor. "Hayır. Almayacağım da. Alkolü daha beterine bulaşmak için bırakmadım. Baş edebilirim."

"Doktor ne dedi?"

Bowe kaşlarını çatıyor. "Haftalarca yokum. Wimbledon yalan oldu." Başını iki yana sallıyor. "Ben kortlara dönene kadar bu sezon biter."

"Üzgünüm," diyorum. Eline uzanıp tutuyorum. Birleşmiş ellerimize bakıyor. Elimi geri çekiyorum. "Amerika Açık'a hazır olursun. Eminim. Zaten Wimbledon senin en iyi olduğun yüzey sayılmazdı pek. Çimde top beklerken sıçıyorsun."

"Evet, sağ ol," diyor Bowe. "Burada olmana çok memnunum."

"Sana Amerika Açık'ın en iyi şansın olduğunu söylüyorum. O zamana kadar da iyileşirsin."

Bowe başıyla onaylıyor.

"Boka sarmak için çok zaman var yani."

Bowe kahkaha atıyor.

"Özür dilerim," diyorum. "Kendini rezil ettiğini söylediğim için."

"Hiçbiri yüzünden sakinliğimi kaybetmemeliydim," diyor Bowe. "Sen oynamak istediğin gibi oynuyorsun. İşin bu."

“Bazen anlaşması benden zor olan tek kişinin sen olduğunu düşünüyorum.”

Bowe gözlerini deviriyor. “Alakası bile yok.”

Gülüyorum. “İyi olacaksın.”

“Biliyorum, biliyorum,” diyor. “Bu dünyanın sonu değil.”

Ayağa kalkıyorum.

“Gerçekten buralarda mı takılacaksın?” diye soruyorum.

“Evet,” diyor. “Muhabirlere söylediklerimde ciddiydim. Kazanabileceğini düşünüyorum, Carrie. Gerçekten.”

“Bunun benim için bu kadar anlamlı olmasından nefret ediyorum,” diyorum.

Bowe gülüyor. “Evet, bak, anlıyorum,” diyor. “Ben de siz Sotoların benimle ilgili düşüncelerinizi umursamaktan nefret ediyorum.”

Bir süre sessiz kalıyoruz, sonra Bowe ağzını açacak gibi oluyor. Ama bir şey demesine kalmadan, “Ben gideyim,” diyorum.

Bozulmuş gibi ama hızlıca başını sallayarak onaylıyor. “İyi geceler, Soto. Güzelce dinlen.”

Antrenman partnerimle yaptığım yorucu bir çalışmanın ardından babamla birlikte antrenman kortlarındayız. Ben ter içindeyim, babamsa yanımdaki bankta oturmuş Natasha Antonovich'i yenme planının üzerinden geçiyor.

Daha önce onunla hiç oynamadım. Sadece tribünden hızının neden olduğu yıkımı izlemişliğim var.

“Hızlı biri,” diyor babam. “Toprak zemin bile onu pek yavaşlatmıyor. Diğerlerine çıkardığı kadar büyük bir engel çıkarmıyor ona.”

“O zaman daha hızlı olmam gerek,” diyorum.

Babam başını iki yana sallıyor. “Hayır. Dediğim bu değil.”

“Ne diyorsun?”

“Söyleyeceğim ama,” diyor babam, “öfkene hâkim ol.”

“Öfkemi kaybedecek değilim.”

Babam bana bir kaşını kaldırarak bakıyor.

“Tamam, hâkim olacağım,” diyorum ton değiştirerek. “Söz.”

“Sen onun kadar hızlı değilsin,” diyor. “Belki bir zamanlar öyleydin. Performansının zirvesinde olduğun zamanlarda, belki. Ama şimdi değilsin. Hele toprak kortta hiç değilsin.”

Kalbimin göğsümde hızla attığını, nabzımın yükseldiğini hissedebiliyorum.

“Bu bilgiyi kabullenmelisin, *hija*.”

Görüşüm daralıyor, dudaklarımı bastırıyorum.

“Altı yıl önceki o eski sen değilsin artık, bunun hem iyi hem de kötü yanları var. Bedenin eskisi gibi değil. Zihninin de aynı değil. Güçlü olmadığın alanları kabullenmen gerek,” diyor. “O zamanlar bile toprak zeminde daha çok zorlanıyordun. Bunu kabul etmemiz gerek. Kabul edelim ki başka bir yol bulalım.”

“Devam et...” diyorum. Bir yandan da raketimle kalçama vuruyorum hafifçe.

“Onun hızına yetişmeye çalışmanı istemiyorum. Daha iyi bir strateji ne olur sence?”

“Bilmem. Sen söyle.”

“Sende olup onda olmayan ne var?”

“Kazayakları?” diyorum.

Babam kaşlarını çatıyor. “*Dale, hija*.”

“Kort tecrübesi,” diyorum. “Ben ondan neredeyse on sene daha fazla profesyonel tenis oynadım.”

Babam başıyla onaylıyor. “Kesinlikle.”

“Sadede gelsene artık,” diyorum. “Sokrates yöntemine ihtiyacım yok.”

Babam yine kaşlarını çatıyor. “Sen atış seçimi ve bekleme konusunda her zaman üstün oldun. Topun nereye gideceğini, nasıl sekeceğini anlıyorsun. Nasıl puan çıkaracağını da biliyorsun. Çizgi üzerinde üç, dört, hatta beş karşılama. Yıllarca öğrendin bunu. O yüzden bırak da bunu ondan binlerce kez daha fazla yapmış olan

bedenin sana yol gösterebilir. Sende, onda henüz olmayan içgüdüler var. Kullan onları.”

Babamın yanına oturuyorum. “Akıllıca oyna diyorsun.”

“Kortu kontrolün altına al diyorum. Servis sırası sendeyken onun kadar hızlı vurabileceğini kanıtlamaya çalışma. Daha yavaş bir oyundan faydalanabileceğin atışlar seç, hızlı bir oyuna sürüklenme. Çünkü bu kez daha hızlı olan oyuncu olmadığını biliyorsun. Ayrıca hareketlerinde de ekonomik davran, topun nereye gideceğini bekle. Enerjini koru ve onun kendini yormasına izin ver. Antonovich öyle farklı bir tip ki eğer bu maç üç sete uzarsa muhtemelen onu yenersin. Sadece sabit kal ve onu yavaşlat. Her fırsatta. Saha değişimlerinde bile zaman sınırını zorla. Onu usandır, beklet. Hıza oynama. Bu sefer o şekilde yenmeyeceksin.”

Haklı olup olmadığından emin değilim. Kas hafızası ve atış seçimlerinin Antonovich’in hızıyla benimki arasındaki farkı kapayacağından emin değilim. Ancak olabildiğince hızlı koşan bir ben başarabilir bunu.

“Ben... Bilmiyorum, baba.”

“Carrie, dinle beni. Bunu kafamda binlerce kez oynattım.”

“Baba, Chan’e ulaşmak için Antonovich’i geçmek zorundayım. *Mecburum*. Bu sefer başarısız olamam.”

“Öyle hissettiğini biliyorum,” diyor. “İnan bana biliyorum. O yüzden son iki gecedir uykusuzum, otel odamda eski kayıtların üzerinden geçip duruyorum. Senin için endişeliyim. Şunu bilmelisin ki çok...”

Cümlesini tamamlamasını bekliyorum ama doğru sözcükleri aramaktan vazgeçmiş gibi.

“Çok ne?”

İç geçiriyor. “Çok kaygılıyım,” diyor sırtını bankın arkasına yaslayarak. “Bu maç, yarıfinali ya da finali kazanamazsan hissedeklerin için kaygılıyım.”

Başımınla onaylıyorum.

“Chan’in kazanması durumunda yüzündeki ifadeyi görmek

istemiyorum. Senin rekorunu kırarsa. Bunu görmeye katlanabileceğimi sanmıyorum.”

“Biliyorum, ben de öyle.”

“Hayır, demek istediğim böyle bir şeyin *sana* yapacaklarını görmeye katlanabileceğimi sanmıyorum,” diyor. “Sen kazanırsan duygularım değişmeyecek, *hija*. Ama...”

Önce yere, sonra tekrar bana bakıyor. “Bazen seni kaybederken gördüğümde duyduğumdaki kalp sızısını anlayamadığımı düşünüyorum,” diyor benimle göz göze gelirken. “Senin bunu ne kadar istediğini, ruhunun buna ne kadar ihtiyaç duyduğunu bilirken. Bazen bunun beni paramparça etmeye yeteceğini düşünüyorum.”

“Baba...” diyorum bir elimi omzuna koyarak. “Ben iyi olacağım.”

“Gerçekten mi?” diye soruyor.

Gözlerimi kapıyor ve omuzlarımdan düşmesine izin veriyorum.

Hayatım boyunca çok kereler kaybettim ve bu benim için sorun oldu. Otel odamda yirmi dört saat boyunca volta atıp durduğum; günlerce uyumadığım yahut yiyip içmediğim zamanlar. ‘88’deki Wimbledon mağlubiyetinden sonra eve döndüm, kendimi yatak odama kapadım ve iki buçuk hafta boyunca dışarı çıkmadım.

“Kendime bakmak benim sorumluluğum,” diyorum babama. “Kazansam da kaybetsem de. Benim işim bu.”

Babam gülümseyerek başını iki yana sallıyor. “Kimin sorumluluğu olduğu,” diyor, “hiç önemli değil. Senin canın yandığında benim kalbim acıyor çünkü *sen* benim kalbimsin.”

Keskin bir nefes alıyorum.

“O yüzden lütfen beni dinle ve ilk servisin, atış seçimlerin üzerine çalışalım, bunlar üzerinden ona karşı spekülatif birkaç puan kazanalım.”

Başımla onaylıyorum. Ne demek istediğini anlıyorum ve bir kısmında haklı da. “Peki, tamam,” diyorum. Ama onun hızına da karşılık vermem gerek. Henüz orada değilsem bile bugünün önemli bir kısmını o noktaya ulaşmak için harcamalıyım. “Senin

dediklerini yapacağım ama aynı zamanda hızım konusunda da çalışmam gerek. İkisini birden yapalım.”

Babam hafiften kaşını çatıyor. “Pekâlâ.”

“İkinci bir top makinesi alabilir miyiz? İkisinden aynı anda top gelsin. Üstesinden geleceğim. İzle beni.”

Babam başıyla onaylıyor ve yirmi dakika içinde iki makinenin de bana fırlattığı toplara vurmaya başlıyorum. Yaklaşık iki saat geçiriyorum böyle. Forehand’dan backhand’e, filenin üzerine, servis çizgisine. Tekrar tekrar karşılıyorum topu.

Günün sonunda korttan ayrılırken babam kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, bense ıslıl ıslılım. Etkilendiğini, hatta biraz da şaşırdığını görebiliyorum.

“Antonovich’in hızının bir sorun olacağını düşünmüyorum,” diyorum.

“*Bien, pichona,*” diyor.

“Çok yakın, baba.”

“Babam beni kendine doğru çekerek kolunu omzuma atıyor ve başımın tepesinden öpüyor. “Yarın oraya çık ve o maçı al,” diyor.

SOTO-ANTONOVICH

1995 Fransa Açık

Çeyrek Final

Natasha Antonovich bir seksen boyunda ve aşırı zayıf. Siperliği, tişörtü ve tenis eteği tamamen bembeyaz. Hiçbir duygu ifadesi göstermeden ilk servisi kullanmayı tercih ediyor, yüzü hiçbir tebessümün bitmeyeceği çorak bir çöl. *Sanki benim konuşmaya hakkım varmış gibi.*

Tribünlere bakıyorum. Babam dosdoğru karşıya bakıyor. Ama hemen yanında Bowe var. Bana gülümsüyor.

Geriye bakıp çömelerek bekliyorum. Antonovich topu havaya fırlatıyor.

İlk servisi düz ve öfkeli ama çizginin hemen dışına düşüyor ve rahatlıyorum. Derken çizgi hakemi topun içeride olduğunu söylüyor. Tartışmaya hazır hâlde servis alanına doğru yürüyorum. Ama topraktaki göçük topun gerçekten de kılpayı çizgiye değdiğini gösteriyor.

Kadın ace yaptı.

Siktir.

Yeniden yerimi alıyorum.

Aynısından bir servis daha kullanıyor ama bu kez kortun çap-

razına değil tam T'nin üzerine. Topun bir kez daha yanımdan geçişini izlerken afallayıp kalıyorum.

Kalabalık tezahürata başlıyor. Ensemdeki tüyler dikiliyor. Omuzlarımı yuvarlayarak sakinleşmeye çalışıyorum.

Toparla kendini.

Başımı kaldırıyorum. Beni kort boyunca koşturuyor ama orada onu karşılıyorum ve sonra ben de onu koşturuyorum. Ondan daha hızlı olduğum oyunlar oluyor ama yine de ilk seti 6-4 alıyor.

Saha değişimi sırasında yüzümü ve raketimi siliyorum. Ayakkabılarımdaki toprağı silkeliyorum. Kulübeye baktığımda Bowe'la babamın konuştuğunu görüyorum. Babam usulca hareketler yaparak, şüphesiz fısıltı hâlinde konuşurken Bowe başıyla onaylıyor.

Ne dediklerini bilmiyorum ama ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Antonovich'in seviyesine biraz daha yaklaşmam gerek. Onun kadar hızlı koşmam, topu havaya daha da hızlı atmam gerek.

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes alıyorum. Antonovich karşımda durmuş servisimi bekliyor. Topu havaya fırlatıp ona doğru olabildiğince hızlı bir şekilde gönderiyorum. Gücünün yansımasını kolumda, dirseğimle omzum arasında hissediyorum. Top yanımdan kaçıp gidiyor.

Yumruğumu havaya kaldırıyorum. *İşte başlıyoruz.*

Aynısını tekrar yapıyorum ve bu sefer karşılıyor ama top servis çizgisinin bir adım gerisine düşüyor. Bu puanı da alıyorum. Setin ilk oyunu benim.

Set devam ederken ikimiz de en üst performansımızı sergiliyoruz ve ikimiz de diğerinin servisini kıramıyoruz. Durum 3-3, ardından 3-4 ve 4-4 oluyor. Bir oyunda daha servis kullanıyorum, o oyunu da kazanıyorum. 5-4 oluyor.

Şimdi servis sırası onda.

Babama bakmıyorum. Gözlerinde o endişeyi görmek istemiyorum. Kendi kendime konuşuyorum: *Bu seti kazanmasına izin verme. Ya şampiyonsundur ya da beceriksizin teki. Arası yok.*

Antonovich tam T'nin üzerine sert bir servis gönderiyor, içten dışa bir forehand'le karşılık veriyorum. Ama filenin bandına çarpıyor. *Kahretsin.*

Bu oyunu alır ve sonra benim servisimi kırarsa her şey biter. Tüm bu gözlerin başarısızlığımı izlemesine dayanamam. Olduğumu düşündükleri o acınası kancık olamam.

Ama Antonovich gelmeye devam ediyor. Onu kortta orda oraya koşturmam hiçbir şeyi değiştirmiyor. Hemen pozisyon alıyor, raketinin ucuyla topa vuruyor, nereye isterse oraya gönderiyor.

Önce 5-5 oluyoruz. Sonra 5-6.

Bu kez maç için servis kullanıyor. Bu oyunda servisini kıramazsam biter.

İyice çömeliyorum. Ağırlığımı verdiğim ayağımı değiştirip duruyorum. Antonovich topu fırlatıyor. İşte benim ânım bu. Her şeyi geri alacağım an.

Tam köşeye uzun bir servis kullanıyor. Dizim ağrımaya başlamasına rağmen var gücümle koşuyorum. Karşılama vuruşum fileye takılıyor.

15-love.

30-love.

40-love.

CARRIE! Hay sikeyim, topla kendini!

Servis onda. Maç sayısı.

Topu müthiş bir hızla gönderiyor. Hızlı ve temiz bir karşılama atışı yapıyorum. Bir yer vuruşu yapıyor. Backhand'le karşılıyorum. Kemiklerimdeki o uğultuyu hissedebiliyorum. Maçın bana dönüşünü hissedebiliyorum. İstediğimden geç ama yine de burada işte.

Antonovich havadaki topa daha erken vuruyor. Uzanıyorum, çaprza vurarak karşılıyorum. Ben daha takibimi tamamlayamadan topun altına girip filenin üzerinden aşırıyor. Atlıyorum, göğsüm yere çarpıyor, raketimi uzatarak kayıyorum.

Top zemine çarpıyor ve ben hâlâ birkaç adım ötedeyim. Bitti.

Kalabalık Antonovich için haykırıyor. Orada donakalmış uzanıyorum, topun düştüğü yerde toprakta kalan ize bakıyorum.

Nihayet toparlanıp üzerimi silkelerken baştan ayağa kırmızı toprak içindeyim. Ayakkabılarım, dizim, eteğim ve tişörtüm hep pas içinde. Saçıma ve ağzıma da bulaşmış. Ciğerlerime bile girmiş gibi geliyor.

Gözlerim kalabalığın arasında, birkaç sıra arkada duran bir kadına takılıyor. Yirmilerinde falandır. Elinde *Oui, oui, Carrie!* yazan bir pankart var.

Onu görmeye dayanamıyorum.

“En iyi oyunumu oynamadım! Bunu söyleyeceksen, baba... söyleme.”

Duşlara gitmek üzere tünelde dikiliyorum. Dizim resmen çığlık atıyor. Masaja ve buza ihtiyacım var. Bir sürü şeye ihtiyacım var.

Antonovich arkamdan gelip yanımdan geçiyor. Soyunma odasına doğru ilerlerken benimle göz göze gelmeye çalıştığını hissedebiliyorum ama babama bakmaya devam ediyorum.

Babam duvara yaslanmış, gözleri kapalı.

“Carolina,” diyor. Sesi sakın ve ağır ağır konuşuyor. “Şimdi perspektif zamanı. Bunu konuşmuştuk.”

“Baba!” diyorum. “Orada yaptığım şey yeterince iyiymiş gibi davranma! Değildi!”

“Umduğun gibi maçı kazanamamanı anlıyorum...”

“Umduğum gibi maçı kazanamamak mı?” diye haykırıyorum. Diğer oyuncularla koçların tünele doğru geldiklerini duyunca babamı koridordaki açık bir odaya çekiyorum. “Bir kupa kazanma

konusundaki ikinci şansımı kaybettim az önce,” diyorum. “Sadece dört şansım var!”

“Anlıyorum.”

“Uğruna yola çıktığımız o sikik şeyi yapamayacağım için bayağı bir endişelenmemiz gerektiğini düşünüyorum!”

“Benimle küfürlü konuşma. Sana daha dün bu ihtimalden endişelendiğimi söylemiştim.”

“Oraya çıktım ve herkese yaşayan en büyük tenisçi olduğumu söyledim, şimdi de kendimi yalancı çıkarıyorum! Bütün dünyanın karşısında!”

Babam başıyla onaylıyor ama bir şey söylemiyor.

“Orada öylece duracak mısın? Bir şey söyle!” diye bağıriyorum.

“Ne dememi istiyorsun?” diye soruyor ellerini havaya savurarak.

“Az önce ne kadar büyük sıçtığımı gördüğünü söyle! Bugün olduğumdan daha iyi bir oyuncu olduğumu bildiğini söyle! Düşündüğüm kadar iyi olduğumu söyle! Ya da olmadığımı! Öyle düşünüyorsan eğer! Ama bir şey söyle. Lanet olası Fransa Açık’taki şansımı kaybettim ve ikimiz de Nicki’nin bunu kazanacağını biliyoruz! Bir şey söyle!”

Bana bakarak kaşlarını çatıyor. Başını iki yana sallayarak etraf-
ta volta atmaya başlıyor. Portatif bir masanın yanında katlanır bir sandalye var ve tam ben oturmak için ona doğru ilerlediğini düşünürken babam geri çekilip sandalyeyi duvara doğru tekmeliyor.
“Ne istiyorsun benden?” diye bağıriyor.

“Ben...”

“Artık yaşayan en iyi tenisçi *olmayabilirsin!*” diyor. “Bilmiyorum. Bilmiyoruz! Sana bunu söylememi isteyip duruyorsun ama bilmiyorum, Carolina.”

“Ben...”

“Herhangi bir şüpheyeye düşmeye hakkım yok! Seni kızım olarak, bir insan olarak görmeye hakkım yok. Emekliliğinden yıllar sonra artık daha iyi oyuncular *olabileceğini* söylemeye, *herhangi bir*

belirsizliği ifade etmeye hakkım yok. O yüzden ben de sana duymak istediklerini söylüyorum! İyi hissetmek için neye ihtiyacın varsa onu. Böylece hayatımda oluyorsun. Bunlar senin belirlediğın şartlar, ben de onlara göre yaşıyorum! Ne dememi istiyorsun?"

"Dürüst olmanı istiyorum!"

Babam başını iki yana sallıyor. "Hayır, sen benim dürüst fikrimin tam da duymaya ihtiyaç duyduğın şey olmasını istiyorsun."

Çenemi sıkılmaktan dişlerimin ağrıdığını hissedebiliyorum. Gevşetmeye çalışıyorum ama hemen tekrar kasılıyor.

Babam bana bakıyor. "Carrie, seninle teniste sergilediğın oyun hakkında nasıl dürüst bir konuşma yapacağımı bilmiyorum. Çünkü ne kadar iyi olursan ol, hatalarınla barışmayı bir türlü öğrenemedin."

Göğsüm sıkışıyor. Gözlerimin kuruduğunu hissediyorum. "Peki sence bu *bok* neden böyle?"

"Bence..."

"Senin yüzünden!"

Babam başını iki yana sallayarak yere bakıyor. Sanki bana katılmıyormuş gibi değil de bu konuşmanın bu kadar hızlı bir şekilde böyle bir yön almasıyla hayal kırıklığına uğramış gibi.

Ama ben tam tersini hissediyorum. Bu noktaya gelmek on yıllar sürmüş gibi.

"Bana tenis tarihindeki en büyük oyuncu olmam gerektiğini söyledin. Doğduğum günden beri bunu söyledin bana! Tek amacımın bu olduğunu söyledin! Ama artık o kişi olmadığım bir gün geldi. Onu yenebileceğimden bile emin değildin!" diyorum.

"Stepanova'dan mı bahsediyoruz?" diyor.

"Sana onu geçip bir numaraya gelebileceğime inanıp inanmadığınızı sordum ve sen de 'bilmiyorum' dedin."

"Bunun için beni hiç affetmedin," diyor. "Bugün bile bunun bedelini ödüyorum."

"Hayatının kalanı boyunca da ödemelisin!" diyorum. "Kendime o şekilde inanmamı sağladıktan sonra birden desteğini çekti-

ğın için. İşler en zor noktaya geldiğinde benden vazgeçtiğin için. Ben hiç vazgeçmedim bundan. Hiç. Ama sen vazgeçtin!”

“Carrie, bana Paulina’yı bir numaradan indirebileceğine inanıp inanmadığımı sordun, ben de bilmediğimi söyledim. Çünkü bilmiyordum. Geleceğin neler getireceğini bilmiyorum. Dünyanın her zaman senin istediğin gibi döneceğine söz veremem.”

“Sana bu dürüstlüğü borçlu olduğumu düşünüyordum. Böylece daha iyi değerlendirebilirdin. Nasıl büyüyeceğini, perspektifini nasıl genişleteceğini. Bunun zamanının geldiğini düşünmüştüm. Ama sen o zaman da bunu yapmak istemedin, şimdi de istemiyorsun.”

“Baban olarak çok çuvalladım ve bunun sorumluluğunu kabul ediyorum. Ama üzgünüm, bu meseleyi ancak sen çözebilirsin. Mükemmel bir oyuncu olmama düşüncesiyle barışmalısın,” diyor.

“Bu pes etmektir. Bunu yapmak istemiyorum,” diyorum.

Babam başını iki yana sallıyor. “Gerçekte olduğun kişiyle barışmanın, hayatın aslında nasıl bir şey olduğuyla yüzleşmenin bir yolunu bulmalısın. Şimdiye kadar bunu yapmış olmanı beklerdim. Ama sen yapmadın. Bunu yapmazsan bu... bu ânı nasıl aşarsın bilemiyorum. Çok fazla şey başardın ama bunu elinde tutmaya o kadar odaklandın ki dışarı çıkıp dünyaya dair bir şeyler bulmayı es geçtin.”

Kapıya doğru yürüyor. “Eriştiğimiz her şey kısa ömürlü. Elimizde tutuyoruz, bir saniye sonra yok oluyor. O rekoru kırdın ve kaybedebilirsin. Ya da şimdi korursun, iki yıl sonra tekrar kaybedersin. Keşke bunu kabullenebilsen.”

Ona bakmaya çalışarak başımı iki yana sallıyorum. “Yapamam.”

“Eh,” diyor. “Bu meseleyi senin adına halledememek beni öldürüyor, *hija*. Ama yapamam. Senden başka kimse yapamaz.”

Sonra sanki o kapı dünyanın en hafif şeyiymiş gibi kapıyı açıp dışarı çıkıyor ve beni orada yalnız bırakıyor.

Nihayet otele dönüp katıma çıktığımda asansörden iner inmez Bowe'un kapımın önünde dikilmiş, ergen bir kıza imza verdiğini görüyorum. Kız benim yaklaştığımı fark etmeden çekip gidiyor.

Bowe'un yanına vardığımda, "Beni burada ister misin istemez misin emin olamadım. Ama istemiyorsan siktirip gitmemi söylemekten utanmazsın diye düşündüm."

Eşyalarımı yere atıp ona sarılıyorum. Şaşkınlığını hissedebiliyorum ama o da çabucak kollarını bedenime doluyor. Bunu nazikçe, kaburgalarına dikkat ederek yapıyor.

"Topla kendini. En iyi olduğun yüzey gelmek üzere," diyor.

Kolları sıcak ve sağlam. Bedeni güçlü. Kendimi ona bırakabilirmişim, o da beni tutup ağırlığımı taşıyabilirmiş gibi geliyor. Hem bedenimin hem de başarısızlığımın ağırlığını.

"Nicki rekorumu kırarsa insanların benim rekoruma saygı duymaktan vazgeçeceklerinden endişeliydim. Ama şimdi... ben... kendi rekorumu kendim mahvediyorum."

Ayağım sehpa, başımı kanepenin arkasına yaslamış oturuyorum. Bowe karşımdaki koltukta, kaburgalarını acıtmayan bir pozisyon bulmaya çalışıyor.

"Bence bu doğru değil," diyor. "Bence insanlar çabaya saygı duyar. Bana kalırsa çabaya, başarıdan daha çok saygı duyarlar. Ki başarı da gelecek. Bence başaracaksın."

Ona bakıp kaşlarımı çatıyorum. "Yapma."

"Ciddiyim ben."

Tavana bakıyorum. "Babam önceliklerimi tamamen sıçırp batırdığını düşünüyor."

Bowe hafifçe gülüyor. "Bana kalırsa yaşayan babalar arasında senin babanın sana inandığı kadar çocuğuna inanan bir baba yok. Bunun farkındasın, değil mi?"

Bowe'a bakıyorum. "Evet," diyorum. "Farkındayım."

Bowe ağır ağır arkasına yaslanıyor. Az öncekinden daha rahat hissettiğini söyleyebilirim en azından. “Şanslısın,” diyor.

“Babam yüzünden mi diyorsun?”

“Aynen.”

“Senin baban da tenis oynamıyor muydu?” diye soruyorum. “Sen de böyle başlamadın mı?”

“Amcam,” diyor Bowe. “Evet. Ama hiçbir zaman yeterince iyi olamadım. Yaptığım hiçbir şey yeterince iyi gelmedi. Ama ben onu memnun etmek için çabalamaya devam edip durdum. Tabii başarısız olmaya da.”

“Peki ya annenle baban?”

“Umurlarında değildi. Babam matematikçiydi. Annem hâlâ matematik öğretmeni. Tenise olan takıntımı hiç anlamadılar ve bana kalırsa biraz daha... geleneksel bir şeyler yapmamı tercih ederlerdi.”

“Doktor ya da avukat olmanı mı istiyorlardı?”

“Ya da matematikçi.”

Gülüyorum. “Yani sen babasının isteğini yerine getirmeyensin, ben de babasının istediğini harfi harfine yapan.”

Bowe gülüyor.

“İkimiz de felaketiz şimdi,” diyorum.

Bowe başını iki yana sallıyor. “Sen değilsin, Soto. Bunu görmediğini biliyorum. Çünkü sen hani şu okulda sınavdan doksan dokuz alınca tek düşündükleri yüz alamadıkları olan tipler vardır ya, onlardansın.”

“Alamamışlardır ama.”

“Evet işte. Diğer herkes için çan eğrisinin içine sıçarsınız.”

“Sonra da herkes benden nefret eder.”

“Keşke bunu dışarıdan görebilseydin.”

“Neyi?”

Bowe gözlerimin içine bakıyor ve bir süre sessiz kalıyor. Sonra, “*eres perfecta, incluso en tu imperfección.*”

Onu doğru duyduğumdan emin olamayarak doğruluyorum.

Ama elbette duydum. Aksanı korkunç ama yine de nefesimi ke-
siyor.

Sen mükemmelsin, kusurluyken bile.

“Nasıl toparladın onu?”

“Yani buna cevap vermek biraz utanç verici.”

“Ama yani...”

“Lobide İspanyolca konuşan bir kadın buldum ve birkaç şeyi çevirmek için yardımımı istedim.”

“Biraz şey mi? Başka neleri çevirdi senin için?”

“Olmaz,” diyor Bowe. “Bunu sana söyleyemem.”

“Neden?”

“Çünkü herhangi biri alakasız falan olur diye birkaç seçeneğim olsun istedim.”

Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum. “Diğer seçenekler neler? Hepsini ezberledin mi?”

“Hayır,” diyor. “Denedim ama yanlış söyleyip durdum.”

“Sen de hepsini yazdın.”

Bowe hâlâ oturuyor, bense tepesinde dikiliyorum. Bowe başını kaldırıp bana bakıyor.

“Hepsini yazdın ve cebindeler,” diyorum.

“Lütfen ceplerimi karıştırmaya çalışma. Kaburgalarım perişan olur. Cidden, yalvarıyorum.”

Eskiden olsa elimi cebine daldırırdım. Acıyla başa çıkmasını söylerdim ona. En iyi olduğum dönemde kendime ve hatta başkalarına söylediğim bazı şeyleri hatırlayınca yüzümü buruşturuyorum. *Adam ol da oynamaya devam et! Bebeklik edip ilgi çekmeyi bırak!*

Ama bunların hiçbirini söylemek istemiyorum şimdi. Sadece canının yanmadığından emin olmak istiyorum. Bir de ne yazdığımı görmek.

“Lütfen,” diyorum sesimi kısarak. “Göster bana.”

Kaşlarını çatıyor, ardından sandalyeden çok hafifçe kalkıyor. Cebinden otelin kâğıtlarından birini çıkarıyor.

“Lütfen bana gülme,” diyor.

Kâğıdı alıp açıyorum. Hepsi karman çorman bir el yazısıyla kaleme alınmış üç İspanyolca ifade var.

Sen mükemmelsin, kusurluyken bile.

Katlanılmaz birisin ama seni aklımdan çıkaramıyorum.

Bu kez gerçek olanı istiyorum.

“Bunları sen mi yazdın? Bana söyleyebilmek için?”

“Evet.”

“Seni öpersem canın yanar mı?” diye soruyorum ona doğru yaklaşıırken.

“Ne?”

“Kaburgaların. Seni öpersem canını yakar mıyım?”

“Hayır,” diyor. “Sanmıyorum.”

İki elimle yüzünü kavrayıp onu öpüyorum. Sağlam kolunu belime sararak beni kendine çekiyor.

Onu yıllar önce de öpmüştüm. Ama bu hem tanıdık hem de yepyeni bir his. İyi bir esneme gibi, derin bir nefes gibi.

“Bu ne bilmiyorum,” diyorum. “Gerçek olan mı, değil mi bilmiyorum.”

“Umurumda değil,” diyor beni tekrar öperken. Tişörtümün eteğini, kotumun düğmelerini kavırıyor.

“Canını yakmak istemiyorum.”

“O da umurumda değil,” diyor beni tekrar öperken.

“Dikkatli olman gerek,” diyorum. “Kaburgaların için.”

Boynumu öperken, “Carrie, lütfen,” diyor. “Endişelenmeyi bırak.”

Bırakıyorum.

Daha sonra, güneş ışığı sabahın ilk saatlerinde otel odamın penceresinden içeri sızarken uyandığımda Bowe’un yanımda uyuduğunu görüyorum.

Saçlarının arkası dikilmiş, gecenin bir noktasında inek yalamış saçları bozulmuş. Yüzü yakından yaşlanmış görünüyor. Gözlerinin etrafında ince çizgiler var. Bu korkunç, yakıcı histen kurtulmak için başımı çevirip pencereden dışarı bakıyorum. Başlarken ne kadar mutlu olursanız, bittiğinde elinizde o kadar üzüntü kalıyor.

Bowe kıpırdanıyor, gözlerini ağır ağır ve isteksizce açıyor. Bana bakıp gülümsüyor.

“Kahvaltı mı söylesek?” diyor.

“Kalacak mısın?” diye soruyorum.

Aniden mahmurluğundan sıyrılarak doğruluyor. “Gitmemi mi istiyorsun?”

“Sen gitmek istiyor musun? İstersen gidebilirsin.”

“Gitmek istemiyorum. Dün gece söyledim sana. İspanyolca.”

“Peki,” diyorum.

“Kalıyor muyum yani?” diye soruyor.

“İstersen.”

Bowe gözlerini devirerek inliyor. Başının üzerine bir yastık çekiyor ama hâlâ söylendiğini duyabiliyorum. “Çok sinir bozucusun,” diyor. “Benden hoşlandığını söyle gitsin işte!”

Yastığı başından çekiyorum. Söylemek istiyorum. Kendimi zorluyorum.

“Kahvaltı için ne istersin?” diye soruyorum. “Aşağıdan isteyeyim.”

Bowe’la birkaç günü birlikte geçiriyor, Paris’te dolaşıyoruz. Hâlâ doğru düzgün konuşmadığım babam odasında kalıyor. Gwen’in bürosu finalden sonraki gün için biletlerimizi alıyor.

Bu gece Bowe’la birlikte otelimin hemen köşesindeki Fransız kafesindeyiz. Bardaki televizyonda kadınlar finali yayımlanıyor. Chan-Antonovich.

Başında Bowe’un beyzbol şapkalarından biri, gözümde güneş gözlükleri var. Dışarıdaki terasta oturuyoruz. Bir yanım otele koşup saklanmak, insan içinde olmamak istiyor. Ama insanlar bizi

tanıdıysa bile çaktırmıyor. Ayrıca burada, bu kafede, Bowe'la birlikte olmak istiyorum.

Masamızdan televizyonu görebiliyoruz. İlk başta ikimiz de izlemiyormuş gibi davranıyoruz ama Nicki'nin ilk seti almasından sonra ikimiz de rol yapmayı bırakıyoruz.

İkinci set başlarken Bowe elimi tutuyor. Elimi çekmiyorum. Yemeklerimiz geldiğinde bile. Biz bonfilelerimizi yerken Antonovich ikinci seti kazanıyor.

"Belki de Antonovich'in bir şansı vardır," diyor Bowe.

Kaşlarımı çatıyorum. "Neredeyse yarıfinalde Cortez'in Antonovich'i geçmesini dileyecektim," diyorum. "Bence Cortez burada Nicki'yi yenebilirdi. Ama Antonovich... Bilmiyorum. Bilmiyorum."

Başıyla onaylıyor.

Kırk beş dakika sonra Nicki üçüncü seti 6-4 kazanıyor. Muzaffer bir edayla ve gözyaşlarıyla kendini yere bırakıyor.

Bu maç, bu turnuva, rekorum. Paramparça.

Bowe bana bakıyor ama söyleyecek bir şey olmadığının farkında. Yetkililerin Nicki Chan'e kupayı verişini izliyoruz.

Yayının tamamı Fransızca, yorumcuların söylediklerini çat pat anlıyorum. Ama duyduğum bir cümle çok net: "*Elle a maintenant dépassé Carrie Soto...*" Carrie Soto'yu solladı.

Bowe benimle göz göze geliyor. Bir an için oturduğumuz masayı fırlatıp atmak için karşı konulmaz bir dürtü duyuyorum.

"Hak etti," diyorum. "Müthiş bir maç çıkardı."

Kaldırımında babamın bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Ona kızgın olmam gerektiğini ya da onun bana kızgın olması gerektiğini biliyorum. Ama o an gerçekten de hiç umurumda değil. Daha çok bir kaçınılmazlık hissiyle doluyum: Elbette gelip beni bulacaktı.

"Selam," diyor kaldırımından terasa doğru ilerlerken. Bir elini benim omzuma, diğerini Bowe'unkine koyuyor. "İkiniz de burada, Fransa'da harika iş çıkardınız."

Gözlerimin içine bakıyor, bakışlarımı kaçırmıyorum. Sanki ikimiz de onlarca yılın anılarını, bizi buraya getiren her şeyi aklımızdan geçiriyoruz. Emsalsiz başarıımı. Artık Chan'ın başarısı.

“Merak ettiğin buysa,” diyorum, “henüz durumla barışabilmiş değilim.”

“*Ya lo sé, pichona,*” diyor.

Televizyona bakıyorum. Nicki ağlıyor, omuzları sarsılıyor, gözlerinden sahici yaşlar dökülüyor.

“Gel otur,” diyorum.

Babam başıyla onaylayarak bize katılmak için bir sandalye çekiyor.

Garson gelince Bowe babama bir içki sipariş ediyor. Babam eğilip kulağıma, “Hiçbir şey senin yaptıklarının ve yapacaklarının önemini azaltmayacak,” diye fısıldıyor.

Ağlamak istemediğimden ona inanıp inanmama konusunda epey bir düşünüyorum. Sonra o ânı tutup kalbime iliştiriyorum, sonradan geri dönmem için beni orada bekleyecekmiş gibi.

Gülümsüyorum ve eline hafifçe vuruyorum. Sonra da konuyu değiştiriyorum.

Bowe, babam ve ben geceyi masada geçiriyoruz. Soda ve zencefilli gazoz içiyoruz. Bowe Wimbledon'dan çekilme konusunda sızlanıp duruyor. Babam, o zamana kadar iyileşirse ona Amerika Açık için tam zamanlı koçluk yapacağını söylüyor.

Bowe elini uzatıyor, tokalaşıyorlar. Babamın, Bowe'un kaburgasını incitmemek için ne kadar nazik davrandığını fark ediyorum.

Saat geç olunca Bowe hesabı ödüyor, babam da kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Ona milyon kez sormamasını söylediğim soruyu mimikleriyle sorar gibi. Başımınla onaylıyorum. Alabileceği tek cevap bu. Bana bakıp sırtlıyor. Sıradan, parlak bir gülümseme.

Bir an ne kadar yaşlı görüldüğünü fark ederek afallıyorum. *Ne zaman oldu bu?* Ama mutlu bir yaşlı gibi görünüyor, tatmin olmuş bir yaşlı. Hayatı boyunca pek çok kez kalbi kırıldı ama bir o kadar da doğruldu.

Sos mi vida, pichona, diyor bana dudaklarını oynatarak. Bir parmağını göğsüne, tam kalbinin üzerine vuruyor.

Kısacık bir an için gülümseyerek başımı omzuna yaslıyorum.

Sonra hep birlikte otele yürüyoruz. Pek çok yeni yanı olmasına rağmen huzurlu ve tanıdık gelen bir yürüyüş bu.

Chan'in Kaçınılmazlığı

Rachel Berger

Köşeyazısı, Spor Bölümü

California Post

Carrie Soto, Nicki Chan'in onun rekorunu kırmasını engellemek istediğini hiç gizlemedi. Dolayısıyla Chan'in dün geceki galibiyeti çok daha derin bir yara bırakmış olmalı onda.

Kimileri Soto'nun kortlara geri dönme çabasını küçümsedi. Ama ben, bu çaba karşısında hayranlığını gizleyemeyenlerdenim ve sayımız giderek artıyor.

Çoğu insan Carrie Soto'nun kadın tenisi için neler yaptığını çok çabuk unutmuş. Artık doğal kabul ettiğimiz pek çok şey için çitayı o belirledi: inanılmaz hızlı servisler, aynı anda birkaç rekor kıran müthiş maçlar. Ama hepimiz onun spora sağladığı en hassas şeyi unuttuk: Oyunun zarafeti.

Nicki Chan'in bir yer vuruşunu ne kadar sert yapabildiği ya da ne kadar hızlı servis kullanabildiği umurumda değil. Carrie Soto'nun oyununun güzelliğiyle aşık atamaz. Her atış mükemmel icra ediliyor, topa her atılışı bir balerin zarafetinde. O yüzden kaybı için ben de Carrie Soto'yla yas tutuyorum.

Ama yine de köprünün altından çok sular aktığını inkâr edemeyiz.

Carrie Soto geçmiş. Nicki Chan gelecek.

Kraliçe öldü, çok yaşa yeni Kraliçe.

Oteldeki odamda telefonun çalmasıyla uyanıyorum. Bowe yarı uykulu bir hâlde telefonu bana uzatıyor.

Arayan Gwen.

“Elite Gold resmi olarak kampanyaya ara veriyor,” diyor. “Bunu erkenden öğrenmek istersin diye düşündüm.”

Çıglık atmak, telefonu fırlatmak ya da kafamı yastığımın altına gömmek istiyorum ama hiçbirini yapmıyorum. “Tamam, anladım.”

“AmEx onları almak için keşif yapıyor ama henüz taahhütte bulunmadılar,” diyor.

“Onları ikna etmek senin işin,” diyorum.

“Evet, öyle. Bunların olabileceği konusunda seni uyardığımı hatırlamak da senin işin. Sense bana bu riske değeceğini söyledin.”

“Evet,” diyorum. “Evet, söyledim.”

“Sorun olmayacak. Sonunda her şey yoluna girecek.”

“Evet,” diyorum ama ikimiz de ikna olmuş değiliz.

. . .

Birkaç saat sonra hep birlikte Los Angeles'a dönüş uçağına binerken bunu arkamda bırakmak için elimden geleni yapıyorum. Bowe'la yan yana oturan babamla koltukları değişiyorum. Benimle dalga geçmemesine ya da kaşlarını kaldırmamasına minnettarım. Benim iki sıra öndeki yerime geçiyor.

Üniversite çağında iki kız uçuşun başlarında yanımıza yaklaşımza istiyor. Kabul ediyoruz ama daha sonra koridordan daha fazla insan gelmeye başlıyor.

Çok geçmeden Bowe insanlara Bowe Huntley'in taklitçisi olduğunu söylemeye başlıyor ve insanların ona gerçekten de inanmasını ağzım yarım açık izliyorum. Bir sonraki kadın yanımıza yaklaşırken ben de aynısını deniyorum ama kadın bana kaşlarını çatarak, "Boktan bir kâğıdı imzalamaya bile tenezzül etmiyorsun. İnanılmaz," dedi.

O hızla çekip giderken Bowe gözlerini devirip başını omzuma yaslıyor. Onu itiyorum.

"Bu uçaktaki herkes bizi tanıyor," diyorum.

"Ne olmuş?"

"Aramızdaki bu şey ters giderse maç sonrasında soru cevaplamak zorunda kalmak istemiyorum."

Bowe bana bakıyor, kaşları yukarıda ve alnı kırıışmış. Burnunun kemerini sıkıyor.

"Yani demek istediğim..." diye ekliyorum.

"Gerek yok, anladım," diyor. Ağırlığını pencereye veriyor. "Yeteri kadarını söyledin."

"Ben sadece henüz ne yaptığımızı bilmiyoruz diyorum."

"Tamam," diyor. "Anladım. Konuyu kapayalım."

Bir iki saat boyunca sessiz kalıyor. Uçuş görevlileri çikolata ikram ettiğindeyse tek kelime etmeden kendisinininkini bana uzatıyor.

Birkaç saat sonra uçak iniş yapıyor ve Bowe, kaburgası onu öldürdüğü hâlde başüstü kabininden babamın el bagajını almak için uzanıyor.

“Al bakalım, Jav,” diyor.

“Jav mı?” diyorum. “Lakap aşamasına mı geçtiniz?”

“Tabii ki geçtik,” diyor babam. Şakalaşıp dursa da yorgun görünüyor. “Sağ ol, B.”

“Bowe zaten Bowen’in kısaltması,” diyorum. “Tekrar kısaltma-
na gerek yok.”

Babam beni eliyle geçiştiriyor. “Kendi işine bak, Care.”

Bowe kahkaha atarken teslim olur gibi ellerimi kaldırıyorum.

Sıra ilerlemeye başlayınca uçuş görevlileri hareket etmemiz için işaret veriyor. Üçümüz sıradan çıkıp uçaktan iniyoruz.

“Bir sonraki öğünümüz neydi?” diyor Bowe. “Akşam yemeği mi?”

“Saat sabahın on biri, o yüzden... hayır,” diyorum ona.

“Huysuzluğa gerek yok,” diyor Bowe. “Öğle yemeği desen yeterdi.”

Dönüp babama bakıyorum. “Acıktın mı, baba?” diye soruyorum ama ben daha cümlemi bitirmemişken yürümeyi bıraktığını görüyorum. Hemen yanındaki yolcu sırasına tutunuyor. Yüzünün bütün rengi çekilmiş.

“Carrie...” diyor.

“Baba?” Ona doğru bir adım atıyorum.

Ben tutamadan körüğün ortasına yığılıveriyor.

Kardiyolog Dr. Whitley, kıvrıcık kızıl saçları olan ve iyi bir hasta bakıcıya karşı ahlaki muhafelet gibi görünen bir kadın. Babamla bana bakıyor. "Bu aşırı bir kardiyotoksikite vakası," diyor.

Babam hastane yatağında doğruluyor. Ben de hemen yanındaki sandalyedeyim. Bowe da kalmak istedi ama ikimiz de eve gitmesi konusunda ısrarcı olduk.

"O ne demek?" diye soruyorum.

Dr. Whitley babama bakmaya devam ediyor. "Kalp yetmezliğinin üçüncü safhasındasınız demek, Bay Soto. Büyük ihtimalle geçen sene aldığımız kemoterapi tedavisinin yan etkisi."

Babam hafifçe öflüyor. "Seni öldürmeyen şey... yine de seni öldürebilir."

Babamın elini tutup sıkıyor, gülümsüyorum.

"Baş dönmeleriniz oluyor mu? Nefes kesilmesi?" diye soruyor.

Tam babam konuşacakken onun adına, "Hayır," diyorum. "Evet. İkisi de oluyor."

Babama bakıyorum. "Kendimi zayıf hissediyorum," diye ekliyor. "Gitgide artıyor bu."

“Neden hiçbir şey söylemedin?” diye soruyorum.

Beni duymazdan geliyor.

“Onkoloğunuz size bunların dikkat etmeniz gereken semptomlar olduğunu söylemiş olmalı,” diyor Dr. Whitley.

“Söylediler,” diyorum. “Geçen sene söylediler bunları.

Dr. Whitley başıyla onaylıyor. “Daha önce gelmiş olsaydınız beta-blokerlara başlayabilirdik,” diyor. “Ama artık hasar alınmış. Yırtığı kapamak ve kalp pili takmak için ameliyat gerekecek.”

Bir an için nefes almayı bırakıyorum. Doğruca duvardaki postere, çiçek dolu bir vazodan oluşan o natürmorta bakıyorum. Soluğumu kontrol ederek elimden geldiğince resmin leylak rengi plastik çerçevesine odaklanmaya çalışıyorum. Güçlkle yutkunuyorum. “Ne zaman yapmayı planlıyorsunuz bunu?” diye soruyorum. “Ameliyatı.”

Dr. Whitley dosyasını kapıyor. “Birkaç gün içinde. Ayrıca, Bay Soto, o zamana kadar hastanede kalmanız gerek. Ameliyattan sonra durumunuzu takip etmemiz için de bir süre kalmanız gerekecek.”

Babam başını iki yana sallıyor. “Bunun için zamanım yok. Üç hafta sonra Wimbledon’da oynayacağız.”

“Baba...” diyorum.

Dr. Whitley’in yüz ifadesi hiç değişmiyor. “Size uğruna para döktüğünüz tıbbi tavsiyelere kulak asmanızı öneririm. Ölüm kalm meselesi noktasına ulaştık.”

Babam sessizleşiyor, sonra başıyla onaylıyor ve Dr. Whitley odadan çıkıyor.

Ayağa kalkıp kapının kapanmasını bekliyor, sonra babama bakıyorum. “Tanrı aşkına, neden bir şey söylemedin?”

“Eso no es tu problema,” diyor.

“¿Todos tus problemas son mis problemas?”

“Puedo cuidarme solo, Carolina. Sos mi hija, no mi madre.”

“¿Sí, y como tu hija, si te mueres, yo soy la que sufre, papá!”

"No quiero pelear con vos. Ahora no."

Babama bakarak başımı iki yana sallıyorum. Neden bir şey söylemediğini biliyorum ama o nedenin artık hiçbir önemi yok zaten.

Babamın yüzü soluyor. Makinelere bakıyor. O kadar küçük görünüyor ki. Yeni bir öfke patlaması hissediyorum. Dudaklarımı birbirine bastırıyor ve gözlerimi kapıyorum.

"Bueno," diyorum. "O zaman seni ameliyata hazırlayacağız."

"Ben de hızla iyileşerek hemen seninle birlikte kortlara döneceğim."

"Baba, şimdilik bunu bir kenara bırakalım."

"Kenara bırakılacak bir şey yok. Bu durum bize puan kaybettirmeyecek."

"Baba..."

"Diyelim ki beni yarın ameliyata aldılar, iyi gitti. İyileşme süresi ne? Bir hafta mı?" Elimi tutuyor. "Bu ufak bir gerileme. Temmuz gibi Londra'ya hazır oluruz."

"Bueno papá," diyorum.

Uzaktan kumandayı alıp televizyonu açıyor ve izliyormuş gibi yapıyor. Ben de sandalyeme oturup onu rahat bırakıyorum.

Sonra birden bağırmaya başlıyor. "Wimbledon'u kaçırmayacağım! Birlikte başka bir Wimbledon'ımız olmayabilir ve bunu kaçırmayacağım!"

Başımı ellerimin arasına alıyorum. "Ya lo sé, papá," diyorum.

"Oraya son gidişimizde, '78'de, son Wimbledon'ımız olduğunu bilmiyordum. Sana bir daha hiç koçluk yapamayabileceğimi bilmiyordum. Bunun da o lanet olası parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim."

"Está bien, lo entiendo," diyorum. "Te amo, papá."

* (İsp.) "Bu senin sorunun değil."

"Senin tüm sorunların benim sorunum!"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, Carolina. Sen benim kıızımsın, annem değil."

"Evet, ve kızın olarak, ölürsen acı çeken ben olurum, baba!"

"Seninle kavga etmek istemiyorum. Şimdi olmaz."

Bana bakıyor ve bu konuşma boyunca ilk kez dudaklarının ucunun aşağı sarkmasına izin veriyor. “*Yo también, cariño.*”

Sonra bir nefes alıyor. “*Perdoname, hija. Realmente lo siento.*”

O gece hemşireden bir karyola daha getirmek için yardım istiyorum.

“*De ninguna manera,*”^{***} diyor babam. Hemşireye dönüyor. “Buna gerek yok.”

“Baba, seni burada yalnız bırakacak değilim,” diyorum.

“Kendi başıma kalmak isteyebileceğim aklına gelmiyor mu hiç?”

“Baba...”

“Evde uyu, Carrie. Lütfen. Sabah da top makinesi olan korta git,” diyor. “Antrenman yapmayı bırakma. Bu süreçte bunu kaldıramazsın.”

“Pek emin değilim...”

“Wimbledon’da oynayacaksın, Carolina María.”

Hemşire izin isteyip çıktı, ben de biraz oturdum.

“*Por favor, no te pierdas Wimbledon. Por favor.*”^{****}

“Baba, emin değilim...”

Babam nefes veriyor. Uzun ve derin bir nefes. Başını iki yana sallıyor. “Ben orada olamasam bile,” diyor. “Sadece bir ihtimal olarak.”

Dudaklarımın aşağı sarkmasını durdurmak zorunda kalıyorum.

“*Pero, por favor, bir kez daha oyna orada. Te encanta jugar Wimbledon. Por favor, hacelo por mí.*”^{*****}

Onu ardımda bırakmayı hayal bile edemiyorum. Öte yandan şu an onunla mücadele edemeyeceğimi de biliyorum.

“*Está bien,*” diyorum. “*Lo jugaré.*”^{*****}

* (İsp.) Affet beni, kızım. Gerçekten çok üzgünüm.

** (İsp.) Kesinlikle olmaz.

*** (İsp.) Lütfen Wimbledon’ı kaçıрма. Lütfen.

**** (İsp.) Sen Wimbledon’da oynamayı seviyorsun. Benim için yap, lütfen.

***** (İsp.) Tamam, gideceğim.

"Gracias, ahora, andá." Eve git."

Çok kararlı görünüyor. "Bueno," diyorum çantamı tutarak. "Sabah görüşürüz."

"Beni görmeye öğleden sonra gel," diyor. "Her gün ilk önce antrenman yap."

Ona gülümserken başımı iki yana sallıyorum. "Peki, yarın antrenman yaptıktan sonra gelirim." Elini tutup sıkıyorum.

"Buena, niña," diyor.

Koridor boyunca ilerleyip asansörün düğmesine basıyorum.

Beklerken gözümün ucuyla hemşire bankosundaki bir hemşirenin gözlerinin bende olduğunu fark ediyorum. Ya kim olduğumu biliyor ya da beni nereden tanıdığını çıkarmaya çalışıyor. Boş asansöre binerken onu merak içinde bırakıyorum.

Kapı nihayet kapandığında sırtımı duvara yaslıyorum. Yere çöküyorum. "Lütfen bu hastaneden çıkmasına izin ver," diyorum. Sesim sızlanır gibi çıkıyor ve bundan nefret ediyorum.

O gece Bowe bana uğruyor ve ben uykuya dalmak üzereyken beni kollarına alıp, "Her şey yoluna girecek," diyor.

"Herkes hep böyle diyor," diyorum ona. "Ama kimse doğru olup olmadığını bilmiyor."

İki gün sonra babam ameliyata giriyor. Evde kalmak ve bana yapmamı söylediği gibi antrenman yapmak yerine bütün günü ameliyat biter bitmez sonuçları duyabilmek için bekleme odasında geçiriyorum.

Dr. Whitley çıktığında yüzünde tebessüm yok. Bir an için bildiğim yaşamın sona erdiğini hissediyorum. Göğsüm sıkışıyor, oda birden sıcaklıyor. Ama sonra doktor, "Durumu iyi," diyor ve bir anda tekrar nefes alabilmeye başlıyorum.

"Teşekkürler," diyorum.

* (İsp.) Teşekkür ederim, şimdi git.

“Eve gitmelisin,” diyor doktor bana. “Muhtemelen bütün gece uyur.”

Ama gitmiyorum.

Servise çıkarılana kadar bekliyorum, sonra da yanındaki sandalyede uyuyakalıyorum. Onun nefes alışını duymak bile mışıl mışıl uyumama yetiyor.

Sabah olup da uyandığında babam uyku sersemi ve kafası karışık. Ama Dr. Whitley kalp pilinin düzgün çalıştığını söylüyor.

“Ee, ne zaman eve gidebilirim?” diye soruyor.

Dr. Whitley başını iki yana sallıyor. “Burada kalıp iyileşmen gerek. Ameliyat uzun sürdü, dikişlerin iyileşmeli. Gözlem için seni burada tutmalıyız.”

“Ne kadar süre?”

“Baba, senin iyileşmeye odaklanman gerek,” diyorum.

Elimi tutuyor ve sözlerime aldırmıyor. “Ne kadar süre?” diye soruyor yine.

“En az bir hafta,” diyor Dr. Whitley. “Belki daha fazla.”

“Peki,” diyor babam başıyla onaylayarak. “Anladım.”

Doktorlar gidince babama ona evden bir şey getirmemi isteyip istemediğini soracak oluyorum ama sözümü kesiyor.

“Madem birlikte antrenman yapamıyoruz, evdeki kortta zamanını boşa harcama. Londra’ya gidip çim kortta antrenman yapmalısın.”

“Baba...”

“Hayır,” diyor. “Haklı olduğumu biliyorsun. Zaten normalde şimdiye kadar Londra’ya gitmiş olacaktık. Kendi başına gitmen gerek.”

“Biliyorum baba ama henüz Londra’ya falan gitmiyorum. Sen hastanedeyken olmaz.”

“Hayır, gidiyorsun ve bu konuda benimle sakın tartışma. Günlerdir düşünüyorum bunu. Yeni planımız bu.”

Kapı hafifçe tıklatılıyor. Bowe’un eşikte dikildiğini görüyorum. Elinde bir çiçek ve Geçmiş Olsun yazan bir balon var.

“Selam Jav,” diyor. “Umarım araya girmiyorumdur. Sadece sana bir bakmak istemiştim.”

Babam, bana gülümseyen Bowe’a, “İçeri gel, içeri gel,” diyor. “Aslında şahane bir fikrim var,” diyor sonra bana dönerek. “Sen Londra’dayken Bowe ara sıra gelip beni kontrol edebilir. Bunu yaparsın, değil mi Bowe?”

Bowe başıyla onaylıyor. “Elbette. Ne kadar süre ihtiyaç duyar-san. Zaten kaburgalarım yüzünden tenis oynayamıyorum. Yapa-cak hiçbir şeyim yok. Hatta uğruna yaşanacak hiçbir şeyim olma-dığı bile söylenebilir. O yüzden evet. Seni kontrol etmeme izin vererek bana büyük bir iyilik edersin.”

İkisine bakıyorum.

“Bu bir kumpas,” diyorum.

“Kumpas falan değil,” diyor babam.

“Kastettiğin oysa,” diyor Bowe, “daha önce bahsi geğmişti.”

Babam gözlerini devirerek Bowe’a bakıyor. “Doğrudan talep edilmeyen bilgileri verme.”

“Peki,” diyor Bowe. Sonra bana bakıp dudaklarını kıpırdatarak *Özür dilerim*, diyor.

Babam, Bowe’a dönerek, “Sen de antrenman yapmak için Londra’ya gitmesi gerektiği konusunda bana katılıyorsun,” diyor.

Bowe’un buna cevabı net ve tamamen dürüst görünüyor. “Ona ne şüphesiz. Sen de Londra’ya gitmen gerektiğini adın gibi biliyorsun.”

Haklı olmalarından nefret ediyorum.

O cumartesi siyah şehir aracının içinde uçuşumdan önce babamı son bir kez daha ziyaret etmek için hastaneye gidiyorum. Çan-tamda LAX’ten Heathrow’a bir uçak bileti var. Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Hastanenin ön kapısına yanaştığımızda şoför beni indirerek otoparkta bekleyeceğini söylüyor.

Bunların hiçbirisi doğru gelmiyor bana.

“Her gün bir antrenman partneriyle antrenman yapacak, her

gece de sonraki günün stratejisi üzerine konuşmak için beni arayacaksın," diyor babam onu kucaklamamdan sonra. "Bunu kontrol altında tutacağız."

"Sen şimdi bunlarla canını sıkma, baba," diyorum. Elini tutuyorum. "Bu ara tek bir işin var, o da iyileşmek."

Babam başıyla onaylıyor. "*Ya lo sé, peron o es el trabajo que quería.*"

"Biliyorum."

Babamın elini sıvazlıyorum. Yılların ondan götürdüklerini görebiliyorum. Teni kâğıt gibi, eklemleri şişmiş. Bileğindeki kıllar neredeyse tamamen bembeyaz olmuş.

"Kendine iyi bak," diyorum ona. "Doktorlar ne derse yap. En uslu hastaları ol. Bir ayı biraz daha geçecek, sonra döneceğim."

O an hiç gidemeyecekmişim gibi hissediyorum. Bir an için acaba gerçekten de bu akşamüzeri o uçağa binmeyi planladım mı diye düşünüyorum. Sadece ikimize de kendimizi daha iyi hissettirecek eylemleri gerçekleştiriyorum.

Elbette gidemem. Elbette kalacağım.

"Bundan emin değilim, baba."

"Git ve Wimbledon'a çık, *cariño*."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Lütfen," diyor. "Beni en çok mutlu eden şey seni sevdiğin bir şeyi yaparken izlemek. O yüzden lütfen gidip tenisini oyna. Eski-den oynadığın gibi oyna. Sevdiğin gibi oyna, lütfen. *Hacelo por mí, par mi corazón.*"

"Bowe bugün hastaneye gelecek," diyorum saatime bakarak. "Bir saate falan. Bir şeye ihtiyacın olursa halleder."

"Tamam. Geç kalacaksın. Git hadi."

Derin bir nefes alıyorum ve babamı alnından öpüyorum.

"Tadını çıkarmaya bak, *pichona*," diyor babam. "Asıl unuttuğun şey bu."

* (İsp.) Biliyorum ama yapmak istediğim bu.

** (İsp.) Bunu benim için, kalbim için yap.

HAZİRAN 1995

Wimbledon'a üç hafta kala

Heathrow'da uçaktan indiğimde iki kız anneleriyle birlikte dikilmiş bana bakıyorlar. Beni ne ele geçirdi bilmiyorum ama görmezden gelmek yerine el sallıyorum. Gözleri kocaman açılıyor ve onlar da el sallıyorlar. Ağızları beş karış açık. Gülüyorum.

Havaalanında arabama bindiğimde şoförden beni Wimbledon'dan geçerek otelime götürmesini istiyorum. Başıyla onaylıyor. Dikiz aynasından bana yönelttiği bakışlarındaki bir şey, tebessümünü tutmaya çalışması hep bundan heyecan duyduğunun işaretleri.

Araba hareket edince pencereden dışarı bakıyorum. Binaları ve İngiliz billboardlarını izliyorum. Nihayet All England Lawn Tennis Club'ın eteklerine varıyoruz.

"Durmak ister miydiniz?" diye soruyor şoför.

"Hayır, teşekkürler," diyorum. Sadece görüntüsü hoşuma gidiyor. Pencereimin önünden akan parklar ve kortları görmek. Ön girişin üzerinde büyüyen sarmaşığa göz atmayı seviyorum. Bu arenanın hemen dışı, kendimi en çok kendim gibi hissettiğim yer. Sanki kendi sözümü tamamen yerine getirmişim gibi.

Bir şeyde Wimbledon'da oynarken olduğum kadar iyi olmak emsalsiz bir his.

Babamı özlüyorum.

Şoförüm dikiz aynasından benimle bir kez daha göz göze gelince, "Rekor sizde," diyor. "Değil mi?"

"Hangisi?" diye soruyorum.

"En çok Wimbledon kazanan. Erkekler ya da kadınlar içinde."

"Evet," diyorum. "Bende."

Adam başını onaylar gibi sallayıp gözlerini tekrar yola çeviriyor. "Tebrikler."

Otelime giriş yapıp eşyalarımı çıkarıyorum. Perdeleri açarak Thames ve Waterloo Köprüsü'nü izliyorum. Şehir araba ve insan kayıyor, ne de olsa Londra'da öğleden sonra saat dört. Ama biraz dinlenmem gerek.

Ali bana sonraki üç hafta boyunca çift seans antrenman yapabileceğim kortlarda yer ayırttı. Her seferinde farklı antrenman partnerleri istedim. Her tür oyuncuyla antrenman yapabilmem gerek.

İki katlı kırmızı otobüslerin köprüden geçişlerini izlerken oyunumun en büyük sorununu düşünüyorum: Aklımı toparlamalıyım.

Bir duş alıyorum. Su o kadar kaynar, o kadar kavurucu ki göğsüm ve bacaklarım kıpkırmızı oluyor. Sonra da babamın hastane-deki odasını arıyorum.

Bowe açıyor.

"Merhaba," diyorum. "Nasıl?"

Bowe fısıltıyla cevap veriyor. "Şu an uyuyor ama iyi. Sen nasılsın?"

"Çok iyiyim." Konuşurken aynanın banyosunda kendime bakıyorum. Saçlarım ıslak ve geriye taranmış; üzerimdeki beyaz elbise kocaman ve sıcacık. Tek odaklanabildiğim gözlerimin altındaki

torbalar. İki yumuşak morluğa benziyor. Suçu jet laga ve yaşına atabilirim ama bir şey daha var: Yalnızken ağlıyorum.

“Burada onsuz olmak bir garip,” diyorum. “Dürüst olmak gerekirse sensiz olmak da.”

“Bunu söylemen ne hoş.”

“Antrenman yapmak için senin kadar iyi birini bulamayacağımdan endişeleniyorum.”

“Ha,” diyor Bowe. Sonra da gülüyor.

“Ne?”

“Bir şey yok. Dinle bak, baban birtakım notlar almış ve onları aktarmazsam çok kızar.”

“Tamam.”

“Dedi ki, ‘Yarını çimin neşesini hatırlayarak geçir. Kazanmak ya da mükemmel olmak için oynama. Kendini ve topu gözlemleyebilmek için oyna.’”

“Güzel tavsiye,” diyorum.

“Ne yazık ki bu konuda epey iyi,” diyor Bowe.

Bu kez de ben gülüyorum. “Evet, sanırım öyle.”

Telefonu kapıyorum. Perdeleri çekip gözüme maske yapıyorum. Devasa yatağa uzanıyorum.

Pencereler de duvarlar da kalın. Odam Londra’nın merkezine göre oldukça mahrem ve pahalı. O yüzden de kalabalık bir şehirde bir öğleüstü olmasına rağmen her şey tuhaf bir sessizlik içinde.

Babamın yan odadan çıkıp geldiğini, kapımı çalıp bana muhteşem bir fikri olduğunu söylediğini hayal edip duruyorum. Ya da gazeteye basılmış bir fotoğrafıyla ilgili sızlanarak beni darladığını. Ya da ben gidip uyumak istediğimi söylerken beni kızdıracak başka bir konuda sızlandığını.

Ama o burada değil.

Ne zaman sızdım bilmiyorum. Ama ertesi sabah uyandığımda dinlenmiş hissediyorum.

Dişlerimi fırçalayıp eşofmanlarımı giyiyor, malzemelerimi alıyorum. O uğultu kemiklerimde.

Kortlara doğru yola çıkıyorum. Tek başıma.

Babam kesinlikle haklıymış. Çimin o özel canlılığını hissetmeye ihtiyacım varmış.

Bu sabahki antrenman partnerimin adı Bridget. Hızlı ama çok da korkunç bir gücü yok. Ama yine de iki yan çizgi arasında, servis çizgisiyle file arasında koşarken bir heyecan duyuyorum. Çimde oynamak müthiş bir keyif. Çat sesinin, hızın, alçak sekmelerin, tahmin edilemezliğin, stratejinin keyfini çıkarıyorum. Çimde oynanan tenis tamamen farklı bir oyun.

Ve ben bunu çok seviyorum.

Antrenmanın sonunda Bridget, “Korkarım sana çok da zorluk çıkarmadım,” diyor. Alnımda ve dudağımın üstünde ter birikmiş. Onun tişörtü sıırılsıklam.

“Sorun değil,” diyorum. “Elinden geleni yaptın.”

Yüzü gerginleşiyor, sonra dışarı çıkıyor. Banka oturup su içiyorum. Top makinesiyle ne çalışmak istediğimi, hangi atışlarla başlayacağımı gözden geçiriyorum. Özellikle slice’ımı keskinleştirmem gerek.

Çim oyunumu gözden geçiriyorum. Ayak hâkimiyetim iyi gibi. Servislerim keskin. Topu istediğim yere atabiliyorum. Melbourne’den beri çok yol aldım.

Yine de çimde bile Antonovich kadar hızlı değilimdir muhtemelen. O yüzden yine onunla karşılaşsam hızına karşılık vermek dışında bir yol bulmam gerekecek. Ben de burada bunu yapıyorum.

Yeşil çimin üzerindeki sarı spor ayakkabılarıma bakıyorum. Belki de bütün bu sezon bu an içindi. Belki de sadece Wimbledon’a geri gelmem gerekiyordu.

Ayağa kalkıp top makinesi almak için tesis yöneticilerinden birini bulmaya çalışıyorum. Ama alanı gözden geçirirken Nicki Chan’in kortumun yanından yürüyerek geçtiğini görüyorum.

İlk başta onu görmemişim gibi yapıyorum ama çok geçmeden

onun bunu yapmama izin vermeyecek tipte biri olduğu ortaya çıkıyor. İnsanlar neden böyle? Gerçekten. Bütün gün birbirimizin yanından geçip laflamak için durmasak olmaz mı?

“Carrie,” diyor gülümseyip elini uzatarak.

“Burada mı antrenman yapıyorsun?” diyorum. “Ben sanmıştım ki sen...”

Nicki başını iki yana sallıyor. “Bu mekân biraz daha sessiz. Benim de biraz odaklanmam gerek. Hep birlikte Wimbledon Park’a geçene kadar birkaç haftalığına burada bir kort ayırttım. Sen de öyle yaptın, ha?”

“Aynen.”

Nicki gülüyor. “İkimizin de iyi fikirleri var. Peki, tamam,” diyor. “Belki bu aralar bir şeyler içeriz.”

“Belki,” diyorum. “Yani hayır, muhtemelen bunu yapmam.”

Nicki tekrar gülüyor. O gülüşü rahatsız edici buluyorum. Sah-te bir sükûnet gibi yapmacık geliyor. “Turnuvalardaki biri geçmiş-te bana seninle ilgili ne demişti, biliyor musun?” diye soruyor.

“Hah, harika! Yine başlıyoruz.”

“Hayır, hayır, kötü bir şey değil. Sadece... senin sert görüldüğünü, soğuk görüldüğünü söyledi. Ama aslında birinin kıcını tek-melemek zorunda kaldığında karmakarışık hissettiği için kendini tutan o sporculardan biri olduğunu.”

“Bence bu işleri bayağı bir basitleştiriyor... Kimseyi fazla umur-samamak.”

Nicki başıyla onaylıyor. “Anlıyorum.”

“Sen öyle hissetmiyor musun?”

Nicki başını iki yana sallıyor. “Ulusal televizyonda en iyi arkadaşımı soğukkanlılıkla perişan ettim.”

Ertesi sabah dörtte uyanıyorum. Burada öylece yatıp sağa sola dönmeye, yastığı kabartıp tavana bakmaya, Paris’i düşünmeye dayanamıyorum.

Her şeyi nasıl sıçır batırdığımı.

O rekoru Nicki'ye ellerimle verişimi.

Yataktan çıkıp oturma odasına gidiyorum. Ali istediğim maçları VHS kasetlere kaydedip bana gönderdi. İhtiyacım olanı bulana kadar kutuyu karıştırıyorum.

Soto-Antonovich.

Kaseti cihaza yerleştirip oynat tuşuna basarken göğsüm sıkışıyor.

İzlemek acı verici. Ekranda olacağını bildiğim şeyleri önleme konusunda bu kadar çaresiz olmaktan nefret ediyorum. Ama bunun tekrarlanmayacağından emin olmak için tek çarem bu.

İlk andan itibaren hızlı ama sarsağım. Hızım öyle aceleci bir hız ki açılarımı ayarlayamıyorum. Yakalayamayacağımı bildiğim atışlara koşuyorum.

Televizyonu kapamamak için bütün irademi kullanmam gerekiyor.

İkinci sette sadece kötü tercihler yapıyorum. Atışlarımı iyi gizleyemiyorum. Yer vuruşlarından birini doğrudan ona doğru yapıyorum. Bir slice'ı fazla kısa kullanıyorum. Boğuluyorum. Orada resmen boğuluyorum.

Sırf Antonovich'e benden hızlı olmadığını kanıtlamaya çalıştım için. Banttan izlerken bunu çok net görüyorum.

Kadın benden hızlı. Kesinlikle öyle.

Planladığımdan daha erken bir saatte kortlara gidiyorum. Ortalıkta kimse yok. Mekân tamamen benim. Ben de top makinesine karşı atış yapmaya başlıyorum.

Çim yüzeyle ilgili sevdiğim kısım çok hızlı düşünmeyi gerektirmesi. Diğer oyuncular kortun bir tarafından diğerine daha hızlı koşuyor olabilir. Hatta bir top filenin üzerinden daha hızlı geçecek şekilde de vurabilirler. Ama benim her zaman iyi olduğum nokta, üstesinden gelmekten hep zevk aldığım zorluk, bir tenis kortunda ayaklarımı düşünmek.

Hızla bir dizi sorunun cevabını bulman gerekir sırayla: Top

nereye gidiyor? Yere değdiğinde ne tarafa sekecek? Nasıl bir atışla karşılamam gerek? Bunu yapabilmek için nerede durmalıyım?

Çocukken babam hep temellere odaklanırdı. Duruşlar, form.

Topa bak, dön, savur.

Bak, dön, savur.

Bak, dön, savur.

Bak, dön, savur.

Serviste bacaklar bükülür, kollar kalkar, top fırlatılır, vurulur, takip edilir.

Bacaklar, kollar, fırlat, vur, takip et.

Bacaklar, kollar, fırlat, vur, takip et.

Bacaklar, kollar, fırlat, vur, takip et.

Saatler, günler boyunca aynı talimler. Hatta bazen topa bile vurulmaz, saatlerce aynı hareketler tekrarlanarak rutin oluşturulurdu. Hatta babam bana bunları bir aynanın karşısında yaptırır, formu uygularken bedenimdeki her hareketi izletirdi.

Tüm bu tekrarların bende hayal kırıklığı yarattığını hatırlıyorum. Müthiş bir can sıkıntısı. Bunlarda mükemmelleştikten çok sonra bile babam aynı şeyleri yaptırmaya devam etmişti. Çocukken ona yakınıp dururdum ama planını bozmazdı, tek bir antrenman için bile.

“Nefes alma üzerine düşündün mü hiç?” diye sordu bana bir akşamüzeri. Korttaydık ve ben sızlanıyordum. “Hayatta olduğu her an ciğerlerinle nefes alıyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedim.

“Peki üzerinde düşündün mü hiç?”

“Hayır, bedenim kendi kendine yapıyor işte.”

“Her seferinde nasıl nefes alacağını düşünmek zorunda kalsaydın diğer şeylere ne kadar az zaman kalırdı, düşünsene bir.”

“Peki...”

“İşte ben formunun nefes almak gibi olmasını istiyorum. şu an, *hijita*, bunları hâlâ zihninle beraber yapıyorsun,” dedi bana. “Bunu pek çok kez yapana, bedeninin bunları sen düşünmeden yapmaya

başlayana kadar durmayacağız. Çünkü o zaman geri kalan her şeyi düşünecek özgürlüğün olacak.”

O zamanlar bunu anlamış mıydım yoksa sadece bana söyleneni yapmaya mı karar vermiştim bilmiyorum. Ama küçükler turnuvalarına ve sonra WTA’ya katıldığımda maç yaptığım diğer kadınlara bakıp çoğu oyuncunun ne kadar yavaş hareket ettiğini gördüm.

Babam formları, duruşlarımı, vuruşlarımı tekrar tekrar öyle bir kazımış ki hücrelerime işlemiş resmen. Kaslarıma ve eklemlerime işlemiş.

Bugün bile böyle bu.

Böylece bana gelen her topta zihnim, cephanemdeki her bir vuruşu tek tek gözden geçirecek, korttaki kusurları düşünecek kadar özgür kalıyor. Kötü bir sekmeye karşı daha hazırlıklı olabilir ya da rakibimin beklemediği bir atış bulabilirim.

Sonra topla temas ettiğim an gelir ve hemen o an kas hafızası devreye girer.

Çim, bu tarz bir oyun için her zaman mükemmeldir.

Burada, kortta, top makinesinin karşısında dikilmiş her topu sekişinden sonra karşılarken akışkanım. Bedenim bu işi yapıyor. Hani sanki ben burada değilmişim gibi. Bu zarafet, bu akış, bu çabasızlık... Benim için *bu* 1983 işte.

Makinenin topları dördüncü kez bitince duruyorum. Yüzü de kortun diğer tarafına dağılmış.

Ter içinde ve soluk soluğayım. Saatime bakıyorum. Neredeyse üç saattir buradayım ama sadece yirmi dakika geçtiğine yemin edebilirim. Kısacık bir an için Carrie Soto’ymuşum gibi hissediyorum.

“Selam.”

Döndüğümde Nicki’nin beni çitin arkasından, bir eliyle ızgarayı tutarak izlediğini görüyorum. *Kahretsin.*

“Ah, selam.”

“Senden uzak durmak için bu kadar erken gelmiştim,” diyor Nicki gülerek.

“Kusura bakma, sabahın beşinden beri buradayım.”

Nicki başıyla onaylıyor. “Baş döndürücü,” diyor. “Seni oynarken izlemek.”

Ona doğru yürüyorum. “Evet, şey, çok iyiyim.”

Nicki yine gülüyor. “Evet, öylesin. Formunun güzelliği... nefes kesici. Hep öyleydi, hatırlıyorum. O zamanlar televizyon ekranından bile görebilirdin bunu. Az önce, birazcık gözetlerken...” Başını iki yana sallıyor. “Müthiş bir tenis.”

Buna ne cevap verilir ki şimdi? “Bu gece bir içki?” dediğimi duyuyorum. “Hâlâ istiyorsan tabii. Savoy’da.”

Nicki başıyla onaylıyor. “Orada olacağım.”

O gün öğleden sonra süitimin oturma odasında pencereden dışarı izlerken telefonla konuşuyorum. “*No sé, papá, pero...*” Ben sadece... O uğultuyu hissediyorum. Olabilirmiş gibi geliyor. Bu seferki benim olabilir.”

Babamın sesi kısık. “Olacak, *hija*,” diyor. Kulağımı ahizeye iyice bastırmaya devam ediyorum, sanki yeterince sert bastırırsam o hattan geçip babamın yanında olabilirmişim gibi. “Olacak.”

“Nasıl hissediyorsun?”

“*Bien, bien. Pero* benim için endişelenme. Bugün Bowe gelecek. Yeni bir satranç turunda onu perişan edeceğim.”

“Peki Dr. Whitley ne diyor?”

“Her şeyin şahane olduğunu söylüyor. Endişelenmeyi bırak,” diyor babam.

“Peki,” diyorum. “*Está bien.*”

Aklımdan geçeni dile getirmiyorum. *Sen benim her şeyimsin.*

Savoy’daki American Bar’a indiğimde Nicki çoktan gelmiş. Ona bir kokteyl bardağı uzatan barmenle konuşuyor.

Nicki de oldukça sıradan bir kendinden eminlik var, fazlasıyla kayıtsız. Seçkin bir bardayız ama üzerine siyah bir kot, bir tişört

* (İsp.) Bilmiyorum, baba ama...

geçirmiş, ayağına Doc Martenslerini giymiş. Uzun saçları sırtına dökülüyor.

Nicki bana el sallayınca bara doğru ilerliyorum. Cine benzeyen bir şey içiyor.

“Absolut ve soda lütfen,” diyorum barmene. Kadın başıyla onaylıyor ama sonra bir kez daha bana bakıyor. “Sen Carrie Soto musun?” diye soruyor.

Nicki’ye bakıyorum, cininde bir yudum alırken gülümsüyor.

“Evet,” diyorum.

“Vay be, büyük hayranınım,” diyor kadın. “Yani tenisle ilgili pek bir şey bilmem ama spor ayakkabılarına bayılıyorum.”

Gülüyorum. “Şey, güzel, duyduğuma sevindim.”

Kadın bara dönüyor ve Nicki başını iki yana sallayarak gülüyor. “Burada en az on dakikadır oturmuş o güzel kadınla konuşuyorum ama her nasılsa beni tanımadı. Üstelik benim tenis ayakkabılarım seninkilerden daha iyi olduğu hâlde.”

Onun serisi Nike’la. Adı 210. Bir keresinde saatte 210 km’yi bulan bir servis atmasından geliyor. Birleşik Krallık’ta en çok satan ikinci kadın tenis ayakkabısı.

“Görünüşe bakılırsa o aynı fikirde değil,” diyorum.

“Gerçi tanınmak *istediğim* falan yok ama,” diyor, “Seni tanıyıp da beni tanıımıyorsa... Hadi ama, yapma.”

“Biliyor musun?” diyorum otururken. “Bir keresinde Arizona’da adımın verildiği bir tenis merkezinin açılışını yapacaktım ve ön kapıdaki kadın listede olmadığım için beni içeri almıyordu neredeyse.”

Nicki gülerek içkisinden bir yudum daha alıyor. “Tuhaf bir hayat.”

“Evet, öyle.”

“Bunu sevip sevmediğimden emin olamadığım anlar oluyor.”

İçkim geliyor, bir yudum alıyorum. “Her zaman sevicek çok şey olmuyor.”

“Tuhaf değil mi? Bir kortta toplara vurduğun için bu hayata

bulaşman... Sonra da birden artık kendine ait olamaman? Hani sanki insanların sırf güçlüsün diye sana 'Canavar' demesi normalmiş gibi. Kıyafetlerin ve saçların hakkında yorumlar yapabilmeleri. Irkçı yorumlar yapıp sonra da şaka yapıyormuş gibi davranmaları. Lezbiyen olduğumu öğrenecekleri zamanı bekle daha."

Nicki gözünün ucuyla, sanki kokteylimi püskürtmemi beklermiş gibi bana bakıyor. Ama uzun zamandır eşcinsel olduğundan şüpheleniyordum ve daha az umursayamazdım. Romantik ilişkiler öylesine imkânsız ki açıkçası onlardan birini yürütebilen herkes beni müthiş etkiliyor.

Gerçi yeni yeni fark ediyorum ki bu muhtemelen onun için dünyanın bu konudaki arızalarıyla başa çıkmanın ne kadar zor olduğunu açıklamıyor. Ya da kime güveneceğine karar vermenin ne kadar zor olduğunu.

Ama bana güvendi. Bu da ondan biraz daha hoşlanmama neden olmadıysa ne olayım. *Allah kahretsin onu.*

"Basının ne kadar boktan olduğunu anlatmana gerek yok bana. 'Kancık' diye anılan o kadınla konuşuyorsun," diye hatırlatıyorum.

Nicki gülüyor. "Ben sadece tenis oynamak istiyorum. Ama şimdi tenis oynayacağıma televizyon reklamları çekip on iki yaşındaki kızlara hayallerinden vazgeçmemelerini söylüyor ve televizyondaki sabah programlarına konuk olarak katılmayı kabul ediyorum. Bu... sanki asıl mevzunun önüne bir sürü set çekilmiş gibi."

Ona bakıyorum, sonra önüme dönüyorum. Kadehi çeviriyorum. "Emekli olduğun anda geriye sadece televizyon reklamları kalıyor. Bir de hayırseverlik işleriyle kalabalığın önünde gösteri maçı yapmalar. Gerçek tenis de bir şekilde yok oluyor. Puff! Bitti gitti."

Nicki kaşlarını çatıyor. "Hayır, buna inanmıyorum."

Omuz silkiyorum. "Neye istersen ona inan."

"Ben emekli olduğumda Cotswolds'ta kendi yerimi yapmak istiyorum. Günlerimi kırsal alandaki şahsi kortumda oynayarak geçireceğim."

"İyi de kime karşı?" diyorum. "Bir iki emekli dışında oyna-

yacak kimse yok. Mahalledeki kızlarla oynamazsın, keyfi olmaz. WTA'daki birileriyle de oynayamazsın çünkü turnuvalarda olurlar. Ayrıca senin onları yenmeni de istemeyeceklerdir tabii. Gösteri maçları fena değil ama işte sadece gösteriş için, gerçek bir yoğunluğu yok. Ciddi ciddi oynayabileceğin kimse yok. Sana yemin ederim bazı günler sabahları uyandığımda sağ elim raketi arar gibi seğiriyordu.”

Nicki başıyla onaylıyor. “Bu yüzden mi döndün yani? Sağ elin seğiriyor diye mi?”

“Hayır,” diyorum başımı iki yana sallayarak. “Seni mahvetmek için döndüm.”

Nicki o kadar yüksek sesle kıkırdıyor ki etraftaki insanlar dönüp bakıyorlar. Susup bana doğru eğiliyor. “Buna bir an olsun inanmadım,” diyor gülümseyerek. “Bundan fazlası var.”

“Hayır, çok ciddiyim. O siktiğimin rekorunu geri istiyorum.”

“Tabii ki,” diyor Nicki. “Tabii ki istersin. Kim istemez ki?”

“O rekoru da sen elimden aldın.”

“Elinden almadım,” diyor Nicki. “Onu kazandım. Tıpkı senin gibi. Ama senden sadece bir Slam fazlam var.” Bana göz kırpıp içkisini eline alıyor.

“Öyle çok dişli biriyle karşılaşmadın,” diyorum. “Son altı yıldır seninle aşık atabilecek neredeyse kimse yoktu.”

“Kesinlikle.”

“Hakkımı ver. Karşında Stepanova yokken kazanmak daha kolaydır. Ya da çok çarpıcı bir başlangıç yapan Mary-Louise Bryant gibi biri. Hatta ben. Meydan sana kalmıştı. Benim rekoru elde etmemle bu aynı şey değil.”

Nicki başını iki yana sallıyor. “ESPN'deki o uzmanlar gibi konuşuyorsun.”

“Ne?” diyorum. “Dalga mı geçiyorsun benimle? Dünyadaki tüm spor yayıncıları sana en iyi etiketini yapıştırmak için birbirini eziyor!”

“Sana öyle geliyor olabilir. Ama benim tekrar tekrar duydu-

ğumsa rekorunu kırsam bile yeterli olmayacağı. Hiçbir zaman Carrie Soto olamayacağım. Hiçbir zaman senin kadar zarif olmayacağım. Hiçbir zaman gerçekten korkunç bir rakibim olmadı. Evet toprak ve sert kortlarda iyiyim ama 'Carrie Soto Londra'da hüküm sürer.' Burası benim memleketim ama her nasılsa sana ait."

Cininden bir yudum daha alıyor. "Hem sonra," diye ekliyor, "tam onları nihayet susturabilecekken birden 'Vay canına! Carrie Soto geri döndü!' oluyor ve hepsi sana yanlıyor."

"Şunu bütün içtenliğimle soruyorum: Kafan mı iyi senin?" diyorum.

Nicki gülüyor.

"Sana tekrar tekrar, tekrar tekrar bu sene herhangi bir şey kazanırsan bunu başaran en yaşlı kaltak olacağının söylenip durmasını görsen bir de."

Nicki gülüyor. "Evet, Wimbledon'ı kazanırsan iki rekor kırıp benimkine yetişeceğini bilmek korkunçtur eminim."

Yumruğumu sıkıyorum. Elimi bar tezgâhına vurup ona bu rekoru ilk kimin kırdığını, o rekoru kimin *yaptığını* hatırlatmamak için kendimi çok zor tutuyorum. *Ben olmasam sen olmazdın.*

Ama artık tutunacak bir dalım yok. Paris'te yitirdim onu.

"Hayatın boyunca tek bir hedef –*tek bir hedef*– için çalışmanın ve sonra başka birinin gelip onu senden almaya çalışmasının ne kadar zor olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Nicki inanamıyormuş gibi bir ifadeyle bana bakıyor. "Evet!" diyor. "Aslına bakarsan var."

Ona bakıyorum ve birden az önce ne dediğimi idrak ediyorum. Kendimi gülmekten alamıyorum. Nicki de aynı durumda.

"Tanrım, benden nefret ediyor olmalısın," diyorum. "Ben ol-sam ederdim. Benden nefret ederdim."

Nicki kadehini geri bırakıyor. "Senden nefret etmiyorum. Daha önce de söyledim. Minnettarım."

"Evet, tabii, öyledir."

"Ciddiyim ben," diyor Nicki. "Mücadele edeceğim bir şey ol-

madan savaşmam ve ben mücadele etmeyi severim. Kazanmanın bile çok severim.”

“Ben...” diyorum. “Peki.”

“Sen olmasan mücadele edecek pek bir şeyim kalmayacaktı. Patlamış bir kum torbasını yumruklamak gibi bir şey olacaktı. Eh, ben olmasam da sen şimdi evde Gatorade için reklam çekiyor olacaktın, değil mi?”

Ofluyorum, kadın haklı. “Evet, belki. Evet.”

“Ama buradayız, antrenman yapıyoruz, ikimizden de büyük bir şey için yaşıyoruz.”

Votka sodamdan bir yudum alarak ona bakıyorum. “Paulina için hiç böyle düşündüm mü emin değilim,” diyorum.

“Stepanova mı?” diyor Nicki gözlerini devirerek. “Kim düşünür ki? Ne zaman yenilse sakatlıklar uydurdu ve sonra ayak bileğini gerçekten mahvettiğinde de ne emekli olacak ne de çıkıp oynayarak cesareti gösterdi.”

“Teşekkürler!” diyorum.

“Timsah gözyaşları, bir sürü hem de.”

“Evet!”

“O sana layık bir rakip değildi.”

“En başından beri bunu söyledim hep!”

“Ama ben öyleyim,” diyor Nicki gözlerini yüzüme dikerek.

Ona bakıyorum. “Eh, geriye bunu görmek kaldı, öyle değil mi?” diyorum.

“Evet, sanırım öyle.”

Nicki otuz pound bırakıp ayağa kalkıyor. Omzuma hafifçe vuruyor. “Yarın kaçta antrenman yapıyorsun?”

“Bilmem,” diyorum. “Uyuyup uyuyamayacağıma bağlı.”

“Peki. Sıkı çalış. Seni yendiğimde en iyi performansını sergilediğini bilmek istiyorum. Tüm zamanların en iyi tenisçisini yenebileceğimi görmek istiyorum. Buna ihtiyacım var. Dünyanın bunu görmesine de.”

“İstediğin zaman bu zırvalarla siktirip gidebilirsin,” diyorum.

Nicki gülüyor. “Ancak senin en iyi performansın karşısında oynayarak daha iyi olabilirim,” diyor. “Tıpkı yıllar önce o slice’le Stepanova’nın karşısına çıkman gibi. WTA’daki en iyi oyuncu benim. Beni gerçekten zorlayacak birine –çok iyi birine– ihtiyacım var. Sen de tam zamanında geri döndün. Sırf benim için.”

“Senin için değil,” diyorum.

“Doğru, kendin için,” diyor. “Ben sadece ihtiyaç duyduğun bahaneydim.”

Beni ne kadar rahatsız etse de haklı. İşim hiçbir zaman gerçekten bitmemişti. Bunu mutlaka yapacaktım bir gün: Ortaya çıkıp son bir kez daha mücadele etmek.

“İki türlü de birimiz diğerinin en yüksek noktasına çıkmasına yarayacak katalizörüz.”

“Peki,” diyorum. “İyi geceler, Nicki.”

“İyi geceler, dostum.”

“Ben senin dostun değilim,” diyorum başımı iki yana sallayarak. “Seninle bir içki içmiş olabilirim ama dost falan değiliz.”

“Dostuz,” diyor Nicki. “Ve bu iyi bir şey. Neden biliyor musun?”

“Neden?”

“Çünkü WTA’daki ilk seferinde birkaç arkadaş edinseydin son birkaç yıldır sağ elin öyle seğirip durmazdı.”

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Kesmek istediği belli ama bıçağı ne kadar derine sapladığının farkında mı değil mi bilmiyorum.

“Peki,” diyorum. “Benim gitme zamanım geldi demek.”

Barmen kafasını uzatıyor. Gözleri kocaman açılmış ikimizi izliyor. “Bir dakika, sen Nicki Chan misin?”

Nicki’nin yüzünde kocaman, dengesiz bir gülümseme beliriyor, bir gamze oluşuyor. “Eh, evet, benim,” diyor. “Dünyanın bir numarası. Tüm zamanların en çok Grand Slam tekli kupası rekorunu elinde tutan.”

“Ama Wimbledon’ı sadece iki kez kazandı,” diyorum barmene.
“Komik değil mi?”

Wimbledon’ın başlamasından iki gün önce babamın hastaneden çıktığını öğreniyorum ve öyle bir nefes veriyorum ki o nefesi ne zamandır tuttuğumu merak ediyorum. Fikstür belli olunca üzerine konuşmak için onu arıyorum.

“Oku bakalım,” diyor telefona.

“İlk turda Cami Dryer’la oynuyorum,” diyorum bu sabah otele fakslanan sayfalara bakarak. Kendimi kanepeye bırakıyorum.

“Çocuk oyuncağı, ne olduğunu bile anlamaz,” diyor babam.
“Hedeflerini vur, yeter. Sonra kim var?”

Diğer maçı kimin kazanabileceğini ölçüp biçiyorum. “Muhtemelen Lucy Cameron.”

“Kolay dağılır,” diyor babam.

Tavana bakıyorum. “Evet, ben de aynısını düşünüyordum. Onu erkenden dağıtırsam hallederim muhtemelen. Ondan sonra da...” Listeyi bir anlığına göz hizama çıkarıyorum. “Martin ya da Nystrom.”

“Büyük ihtimalle Nystrom olur,” diyor babam.

“İmkânı yok,” diyorum. Ayağa kalkmış odada geziniyorum.
“Daha iyi olan Martin.”

“Martin geçmişte oyununu çime adapte etmek konusunda bir sürü sıkıntı yaşadı. Kortun çok arkasında oynuyor. Martin daha iyi bir koç bulmadıysa rakibin Nystrom olacaktır.”

“Eh, Nystrom’u yenebilirim. Vole oyunu iyi ama servisleri boktan. İlk oyunda onun servisini kırabilirim.”

“Kesinlikle. Sıradaki?”

“Johns olabilir.”

“Öküz gibi yavaş,” diyor babam. “Ayak uyduramaz. Sana yetişirse topu hızlı hareket ettir yeter. İlk baştan tempoyu belirleyip bırakmazsan biter.”

“Evet, haklısın.”

“Sonra kim var?”

“Senin dinlenmen gerekmiyor mu sence?”

“Hayır,” diyor babam. “Kızım Wimbledon’a çalışırken olmaz. Ee, sıradaki?”

“Muhtemelen Moretti,” diyorum. “Öyle görünüyor.”

“Başka kim olabilir?” diyor.

“Belki Machado.”

“Ben paramı Machado’ya yatırırım,” diyor.

“Neden?”

“Hafife alınan bir oyuncu ama çok hızlı uyum sağlıyor. Moretti’nin tek bir oyun modeli var: Güç. Machado’nun daha fazla atışı var. Bence Machado olacak.”

“Peki o zaman ben ne yapacağım?” diyorum.

“Moretti olursa koşusu çok güçlü değil, onu sağa sola koşturursan oyunu dağılır. Machado olursa... Bence başlarda ekonomik ol, percentage tenisi oyna. İlk seti kazanırsan yol almış olursun. Kazanamazsan da sonraki iki seti kazanman gerekir ama sen onun kadar yorulmazsın.”

“Peki,” diyorum. “Tamam.”

“Sonra kim var?”

Listeye bakıyorum. “Of, söylemesi zor,” diyorum. Nehre bakan pencereye çeviriyorum başımı. “Ama Antonovich olabilir.”

Babam bir süre sessiz kalıyor.

Dikkatimi tekrar telefona veriyorum. “Ama Antonovich için bir planım var.”

“Nedir planın?”

“Benden hızlı ve çimde iyi,” diyorum.

Babam duraksıyor, ardından, “Tamam,” diyor.

“O yüzden Paris’teki tavsiyene uyacağım. Onun hızına ayak uydurmaya çalışmayacağım. O oyunu kazanamam. Olsa olsa oyunu yavaşlatabilirim.”

“Sí, es un buen plan...”

* (İsp.) Evet, bu iyi bir plan.

“Ama ben hayatım boyunca Wimbledon çimlerinde tenis oynadım, o yüzden topun nereye gideceğini herkesten iyi biliyorum.”

“Bu doğru.”

“O yüzden atışlarımı gizleyip onun nereye atacağını çözmesine izin vermeyeceğim. Çimdeki kahverengi alanları hedefleyeceğim, kötü sekmeler bekleyeceğim. Onu üçüncü sete taşıyabilirsem kazanırım. Çünkü o noktaya kadar ondan çok daha az koşmuş olacağım.”

Babam derin bir nefes alıyor, sonra geri veriyor. “Evet, bunu sevdim.”

“Sen de böyle mi derdin?”

“Şunu da eklerdim: Geçen seferden sonra senin kanıtlaman gereken bir şeyler olduğunu düşünecek. En kızgın hâlinle gelmeni bekleyecek. O yüzden kendini tut ve elinden gelenin en iyisini yapıyormuşsun gibi göster. Ta ki senin daha yeni başladığını anlayana kadar.”

“Tamam,” diyorum. “Evet. Bu, işe yarar.”

Cortez’in Melbourne’de bana yaptığı buydu.

“Peki sonra?” diyor babam. “Ondan sonra kim var?”

“Chan.”

“Cortez yok mu?”

“Ben yarıfinalde Antonovich’le karşılaşırken Chan de Cortez’i yenecek.”

“Pekâlâ, bunu doğru okuduğumu varsayarsak; ki kesinlikle imkânsız...”

Gülüyorum.

“İki hafta içinde orada onuncu gümüş plaketini tutacaksın.”

“O kadar kolay ha?”

“Hiç de kolay değil, *pichona*,” diyor. “Ama bunu yapabilecek biri varsa o da sensin. Bense seni buradan izleyeceğim.”

“*Gracias, papá.*”

“Bowe seninle konuşmak istiyor,” diyor. “Telefonu benden alıyor. Resmen ellerimden çekip alıyor.”

“Selam,” diyor Bowe. Sesi sıcak. Keşke şu an binlerce kilometre ötede değil de burada benimle olsa.

“Selam,” diyorum. “Kaburgaların nasıl?”

“İyi,” diyor Bowe. “Daha iyi. Burada babanla şahane bir çift olduk.”

“Yaptıkların için teşekkürler. Sen *orada* olmasan ben *burada* olmaya katlanamayabilirdim.”

“Lafım bile etme, cidden,” diyor. “Dinlesene bir, sana bir şey sormak istiyorum.”

“Peki...” Bir an geri döndüğümde beni ziyaret etmesini ister miyim ya da aramızdaki mevzu ne olacak diye sormasından endişe ediyorum ve şu an bunların hiçbirini düşünmek zorunda kalmak istemiyorum.

“Benlik 1 Benlik 2 meselesini düşündün mü hiç?” diye soruyor.

“Ne?”

“Babanla konuştuğunuz şu strateji...”

“Evet?”

“Bak, sen korttaki hemen herkesten daha iyi bir oyuncusun. Bunu derken bütün kariyerini kastetmiyorum. Şimdiyi diyorum.”

“Umarım doğrudur. Bilmiyorum. Doğru olmasına ihtiyacım var. Diyelim ki öyle.”

Pencerenin önünde dikilip Thames'teki bir teknenin süzülüşünü izliyorum. Babamla bir keresinde o tura katılmıştık. Daha yemiyetmenin tekiydim ve ilk Küçükler Wimbledon için gelmiştim. Ben uyuyakalmıştım ve babam da kaçırdığım Londra Kulesi'nin tarihini anlatmıştı bana. “Bir dahaki sefere uyanık kal,” demişti. “Dünyayı göreceksin, *pichona*. Çok az insanın bulabildiği bir fırsat bu.” O zaman bile ona ne kadar yorgun olduğumu nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Manzara görmenin benim sahip olmadığım, hiç istemediğim bir lüks olduğunu. Yaptığımız şey tamamımı tüketiyordu, geriye hiçbir şey kalmıyordu.

“Doğru, oradakilerin en iyisisin. Ama sorun da bu,” diyor

Bowe. “Bunu *kanıtlaman* değil, kendin *bilmen* gerekiyor. Benlik 1’i susturup Benlik 2’nin işini yapmasına izin vermelisin.”

“Peki,” diyorum. “Peki.”

“Benden tavsiye almak istemediğini biliyorum...” diye başlıyor Bowe ama onu susturuyorum.

“Hayır, istiyorum,” diyorum. “Senden tavsiye almak istiyorum.” Pencerenin kenarına oturup not almak için otelin kâğıtlarından biriyle bir kalem alıyorum. Bowe haklı. Sakinleşmem, içgüdülerimi dinlemem gerek. Kafamdaki sesi susturmam gerek. “Devam et,” diyorum. “Biraz daha anlat. Dinliyorum.”

Cami Dryer’la karşılaşacağım ilk maçın sabahı. Koşuya çıkmıştım, şimdi duştan çıkarken kapım tıklatılıyor.

Bornoza sarınıp kapıyı açıyorum. Oda servisinin kahvaltımı getirmiş olmasını bekliyorum ama kapıyı açtığımda karşımda Gwen’i buluyorum. Karşımdaki görüntüyü idrak ediyorum. Yeşil kadifeden bir takım ve yüzünde kocaman, parlak bir gülümsemeye le karşımda dikilen kadını.

“Selam,” diyor.

Onu görünce omuzlarım gevşiyor. Daha ne yaptığımı anlamadan kendimi onun kollarına atıyorum.

Bana sımsıkı sarılıyor, sonra bırakıyor. “Tamam. Sen giyinene kadar bu kadarı yeter.”

Onu süitime götürüyorum.

“Buradasın,” diyorum. “Geleceğini bilmiyordum.”

“Ali’le sana sürpriz yapmak için geldik. O otelde şimdi.”

“Vay be!”

“Londra’yı severim, biliyorsun. Seni de severim. O yüzden de buradayım işte.”

Birden sesimin titrediğini hissediyorum ve kendimi toparlıyorum. “Çok nazıksın.”

“Evet, bilirsin, yıllık çilek şantimi almam gerek.”

Giyinip geri geldiğimde Gwen oturma odama yerleşmiş ve cep

telefonuyla birilerini azarlıyor. Konuşmasını bitirince bana bakıyor. Bakışındaki o yoğunluğu görünce oturduğum yerde dikleşiyorum.

“Nasılsın?” diyor kaşlarını çatarak.

“Yani... yıllardır hissetmediğim kadar iyiyim.”

Gwen başıyla onaylıyor. “Şahane. Güzel. Sevdim bunu.”

“Ama... babam olmadan oynamak... Bilmiyorum.”

Gwen başıyla onaylıyor yine.

“Sanki seksenlerin sonunu yeni baştan yaşıyorum. Bütün mesele bunu babamla *birlikte* yapmakken onsuz oynamak. İkimizin son bir sezonu olsun isterken.”

Gwen elimi tutup sıkıyor. “O zaman kazan ve ona kupayı götür.”

WIMBLEDON
1995

Wimbledon merkez kortunun giriş koridorunda, çime açılan çift kanatlı kapıların hemen üzerinde Rudyard Kipling'in "Eğer..." şiirinden bir alıntı var.

ZAFER VE FELAKETLE KARŞILAŞIP

AYNI DAVRANABİLİRSEN O İKİ DÜZENBAZA

Beni hiçbir zaman etkilememiştir. Wimbledon kortlarına her çıkışımda zaferin en önemli şey olduğunu düşünmüşümdür. Onu ellerimde tuttuğumda da bir düzenbaz gibi gelmemiştir hiç.

Ama bu sabah Gwen'le birlikte koridora girdiğimizde, "Bu alıntıyı çok severim," diyor.

Kulüp binasına doğru ilerlerken, "Biliyor musun," diyorum, "şiirin tamamını yıllar önce okuyup o alıntıyı daha iyi anlamaya çalıştım ama işe yaramadı. Şiirin ilk mısrasının bana bu alıntıdan daha anlamlı geldiğini hatırlıyorum. Ama şimdi o mısra neydi, onu da hatırlamıyorum."

Gwen gülümsüyor. "Etrafındaki herkes kendini kaybedip suçu sana atarken / dik tutabilirsen başını."

Ona bakıyorum. "Evet, bu işte. Nesin sen, edebiyat uzmanı falan mı?"

Gwen başını geriye atıyor. "Evet."

"Nasıl yani, cidden mi?"

"Evet. UCLA'da MBA yapmadan önce Stanford'dan mezun oldum."

"Hadi ya," diyorum. "Bilmiyordum. Havalıymış." Ben resmi olarak liseyi bitirmemiş, hiçbir üniversite kampüsüne ayak basmamıştım. Zaman zaman tüm başarılarıma rağmen entelektüellik konusundaki eksikliğimin fark etmediğim biçimlerde kendini gösterdiğini düşünürüm hep.

"Ne kadar havalı emin değilim. Rudyard Kipling'in 'Eğer...' şiirinin tamamını bilmek her zaman işe yaramıyor."

"Olsun, yine de etkileyici bence," diyorum soyunma odasına doğru ilerlerken.

"Pekâlâ," diyor Gwen. "Ben birkaç arama yapayım, kulübede görüşürüz."

"Tamam," diyorum.

"İyi şanslar, Carolina," diyor.

Kendimi gülümsemekten alamıyorum. "Sağ ol."

Uzaklaşmaya başlıyorum ama sonra geri dönüyorum.

"Hey," diye sesleniyorum ona. "Yanımda olduğun için teşekkürler. Bu olayda en başından beri beni desteklediğin için de. Bütün yıl. Çılgınca olmasına rağmen."

Gwen gülümsüyor. "Şu an 'Eğer...'in hangi kısmı cuk oturuyor biliyor musun? Tam da bu âna? 'Tüm kazandıklarını bir yığın hâline getirip / tek bir yazı tura atışında riske edebilirsen / ve kaybedip en baştan başlarsan / ve tek kelime etmezsen kaybın hakkında.'"

Benimle dalga geçiyor olmalı. Bunun en büyük korkumu tanımladığını mutlaka biliyor olmalı. Ama hayır, yüzündeki ifadeden gerçekten de benim cesur biri olduğuma inandığını, tüm bunları feci kaybetmekle sorunum olmadığı için yaptığımı düşün-

düğünü anlayabiliyorum. Her şeyi kaybetmekten korktuğum için değil.

Bu düşünce bir an için dilimi bağlıyor. Benim kim olduğum ve insanların beni nasıl gördüğü arasındaki o engin boşluk.

Gwen'in kafasındaki Carrie Soto'dan çok daha küçüğüm aslında.

SOTO-DRYER

Wimbledon 1995

Birinci Tur

Korta adım attığımda güneşin ısıltısını hissedebiliyorum. Kalabalığın şamatasını duyuyorum. Başımı kaldırıp baktığımda tribünlerin koca şapkalar ve saç bantları takmış iyi giyimli İngilizlerle dolu olduğunu görüyorum. Wimbledon'ın o rahatlatan kokusu içime akın ediyor. Taze biçilmiş çim, Pimm's ve limon.

Evimdeyim.

Ayak parmaklarım üzerinde yaylanarak beyaz Break Pointlerimin altında çimi ve toprağı hissediyorum.

Kortun karşısındaki Cami Dryer'a bakıyorum. Çok genç, daha on sekiz bile değil.

Filenin orada bir araya geldiğimizde gülümseyerek elini sıkıyorum.

Sevimli biri. Neşeli ve hevesli. Bana kendi gençliğimi hatırlatan bir heyecanla sıkıyor elimi. Ben de ta içimde ani bir memnuniyet duyuyorum.

Bana kaç para verirsiniz verin tekrar on yedi yaşıma dönmek istemem. On yedi yaşındayken yeteneğim potansiyelden ibaretti

ve henüz kanıtlanmamıştı. Dünya devasa bir bilinmezler yığınıydı, ders alınacak bir geçmiş yoktu.

Tam da şimdi ardımda bıraktığım her bir maç, her galibiyet, her mağlubiyet ve her ders için minnettarım. Tam da şu an otuz yedi yaşında olmak o kadar iyi geliyor ki. *Bazı şeyleri çözmüş olmak.*

Ayağımın altındaki zemini tanımak.

Zavallı Cami Dryer ona neyin çarpacağından habersiz. Para atışını kazanıyor ve ilk servisi istiyor. Pozisyonumu alıyor, onu iki sette yeniyorum.

Deşifre

BBC Spor Radyosu Londra
Brian Cress'le *Spor Dünyası*

Kadın tenisinde çarpıcı galibiyetler ve ezici mağlubiyetlerle dolu yaklaşık iki hafta geride kaldı.

Londra'nın gururu Nicki Chan rakiplerinin hepsini tek tek geçti. Tıpkı turnuvanın diğer favorileri Ingrid Cortez ve Natasha Antonovich gibi. Bu arada ateşli Carrie Soto için de tüyler ürpertici bir süreçti. Birinci ve ikinci turda İngiliz rakipleri Cami Dryer ve Lucy Cameron'ı alt ederken üçüncü turda İsveçli Celine Nystrom'u, son on altı turundaysa Baltimore'lu geri çizgi oyuncusu Carla Perez'i yendi.

Çeyrek finallerde de İtalyan Odette Moretti'yi geçerek Rus efsane Natasha Antonovich'le kıyasıya mücadele edeceği yarıfinale yükseldi.

Deşifre

SportsHour ABD

The Mark Hadley Show

Mark Hadley: Ve vay canına, Carrie Soto.

Gloria Jones: Carrie yarıfinale çıktı! Bu noktada hâlâ doğal bir afet olduğu su götürmez. Briggs, ona ne istersen de ama onu izlemenin keyifli olduğunu kabul etmelisin. Bu sporcu finale doğru savaşıırken seyircilere müthiş bir gösteri sunuyor.

Briggs Lakin: Bak, yanıldığımda ilk kendim kabul ederim. Bu yılın başlarında Carrie'nin Wimbledon'a kadar kazanamayacağını söyledim ve haklı çıktım. Ama geriye dönüp bakınca çok açık, öyle değil mi? Elbette Soto'nun hamlesi buydu. Elbette Wimbledon onun bu sene bir kupa kazanmak için tek gerçek şansıydı.

Hadley: Peki sizce yapabilir mi? Gloria?

Jones: Bence zor olacak. Şimdi önünde en iyi üç oyuncu var. Karşılaşacağı bir sonraki kişi Antonovich. Carrie'nin en iyi olduğu yüzeydeyiz ama Antonovich de bu yüzeyde çok iyi.

Lakin: Kimi yönlerden ilginç bir maç olacak bu ikisinininki. Natasha Antonovich, onun oyun tarzı -hızlı temposu, şahane voleleri- Carrie Soto'ya çok şey borçlu. Paris'te bunu gördük. "Natasha yeni Carrie," dedim. Sanki Carrie en iyi olduğu yüzeyde eski hâliyle oynama şansı bulmuş gibi.

Jones: Carrie yalnızca tek bir Carrie Soto olduğunu kanıtlamak istiyorsa şansı bu maç.

Soyunma odasında gözlerim kapalı oturmuş kendi soluklarımı dinliyorum. Cep telefonumu alıp babamı arıyorum.

Hemen açıyor.

“Şu an strateji falan düşünme,” diyor. “Onun zamanı geçti. Artık içgüdü zamanı.”

“Biliyorum,” diyorum derin bir nefes alarak. “Biliyorum.”

“Hazırsın. Hazırlığına güven.”

“Biliyorum.”

“Benlik 1’i dinleme,” diyor.

Gözlerimi açmadan gülüyorum. “Bowe’a kulak veriyorsun.”

“Benlik 2 ol.”

“Düşünme,” diyorum. “Sadece hareket et.”

“Düşünme,” diyor babam. “Sadece *oyna*.”

SOTO-ANTONOVICH

Wimbledon 1995

Yarıfinal

Natasha Antonovich kortun diğer tarafında siperliğiyle oynayarak dikiliyor. Şimdilik hareketsiz, iki ayağı da servis çizgisine sımsıkı basıyor. İkimiz de biliyoruz ki istediği an bu kortun karşısına uçacak.

Falsolu bir servis atıyor. Top yükseğe sekiyor ve ben de filenin üstünden geri gönderiyorum. Topa hamle yapışını izliyorum ama yakalayamayacağı kadar alçaktan sekiyor.

Love-15.

Servis çizgisine geri giderken kulübede oturan Gwen'le Ali'ye gülümsüyorum.

Babamın izlediğini biliyorum. Bowe'un da onunla olduğunu biliyorum. Ben duyamasam da benim için tezahürat yaptıklarını biliyorum.

Bir saatten kısa bir süre sonra ilk setin servis kırma puanındayım. Oyunlarda altı beş öndeyim. Servis sırası onda.

Bana doğru hızlı, düz bir servis gönderiyor ve ben topa koşuyo-

rum. Kortun ortasına doğru ilerlemediğini fark ediyorum. Çapraz bir forehand bekliyor.

Topu havada hızla yakalayıp tam çizgiye gönderiyorum. Hızla hamle yaparak çimin üzerinde kayıyor. Karşılayamıyor.

İlk set benim.

Gwen'in alkışladığını, Ali'nin tezahürat ettiğini görüyorum. Bowe da televizyon karşısında tezahürat ediyor mudur diye merak ediyorum.

Babamın tepkisini hayal etmeme gerek yok. Ağzı kulaklarında gülümseyerek alkışladığını, ilk kez kameralar onu gözalıcı olmayan bir şekilde yakalayacak diye korkmadığını biliyorum.

Antonovich istediğimden daha hızlı ayak uyduruyor. Servislerimi okumaya başlıyor. Top atışlarımı daha iyi gizlemem gerek.

Üstelik bunu hemen yapmam gerek çünkü artık ondan ace alamıyorum. Iskartaya çıkacak atışlarımı bile karşılamaya devam ettikçe kendine güveninin arttığını görebiliyorum.

İkinci sette 6-6 berabereyiz.

Set sayısı için servis kullanıyor. Arka arkaya üç falsolu servis kullanıyor ve her biri farklı yere sekiyor. Benim akışımı bozuyor.

İkinci set onun.

Son sette durum 4-4.

Sırtım, alnım ve dizlerimin ardı ter içinde. Midemde bir çırpınış, bir huzursuzluk var. Kalabalığı bile doğru dürüst duyamıyorum. Baskın ses kendi kulaklarımda atan nabzımın itici ve öfkeli uğultusu.

Dizim yanıyor.

Stratejim vuruş. Antonovich'i düşürmeyi ummuştum ama oyunlar çok hızlı geliyor. O kadar kısa rallilerimiz var ki onu yorumlayamıyorum.

Saha değişimi sırasında suyum içmek için oturuyorum. Derin derin nefes alarak gözlerimi kapıyorum. Burada stratejimi tekrar

gözden geçirmem gerek. Antonovich oyunun hâkimiyetini aldı. Daha iyisini bekliyor. Daha akıllıca hareket ediyor.

Onu tekrar koşturmak, sinirini bozmak için bir yol bulmam gerek.

Ayağa kalktığımda babamla göz göze gelmek için kulübeye baskarken buluyorum kendimi. Ama tabii ki orada değil. Onun yerine Gwen ve Ali gülümsüyor bana.

Babam olsa ne derdi? Korta yürümeden önce kendime kısacık birkaç saniye veriyorum.

Oyunu yavaşlat.

Korta gidip pozisyon alıyorum, kafamın içinde kendi sesim dönüyor. *Bunun parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verme, Soto. Çok ama çok yaklaştın. Şimdi sıçıp batırırsan üçte sıfır olacak.*

Raketi saran elim geriliyor.

Korkuyorum.

Kaybetmekten korkuyorum. Dünyanın gözünde nasıl görüneceğimden korkuyorum. Bu maçın babamın beni oynarken göreceği son maç olmasından korkuyorum. Tüm bunların bir kayıpla sona ermesinden korkuyorum. Çok fazla şeyden korkuyorum.

Raketi tutuşumu gevşetiyorum. Zihnimi temizliyorum. Akışına bırakıyorum. Bırakmak zorundayım.

Bir sonraki servisi kullanmak için acele etmektense servis çizgisinde oyalanıyorum. Servisi kullanırken hayal ediyorum kendimi. Parmak uçlarımda yükselirken baldırlarımdaki hissi hayal ediyorum, kolumu savuruşumu hayal ediyorum, kaburgalarımın omuz çizgime doğru ilerleyişini.

Bedenim ne yapacağını biliyor. Yapmam gereken tek şey ona izin vermek.

Gözlerimi açtığımda rakibimin olduğu yerde çömelmiş beklediğini görüyorum. Gözlerim doğruca ayaklarına gidiyor. Onu kızdırmak istiyorum. Topu havaya fırlatıp oyunun ilk servisini direkt ayak parmaklarından sekecek şekilde kullanıyorum. Yoldan çekilmek zorunda kalıyor ve topu kaçırıyor.

Ace. 15-love.

Başını iki yana sallayarak tekrar pozisyon alıyor.

İşe yarıyor. Bu sefer bir sonraki servisi kullanmak için bekleyebildiğim kadar bekliyorum. Topu tekrar tekrar sektiriyorum, ne zaman vuracağıma dair hiçbir işaret vermiyorum. Sonra birebir aynı servisi kullanıyorum tekrar. Bu kez daha iyi pozisyon alıyor ama yine de karşılayamıyor.

30-love.

Altdudağını ısıyor, yumruğunu sıkıyor, çömeliyor. Yine bekliyorum, servisi son saniyeye kadar bekletiyorum. Kısa kullanıyorum, böylece filenin hemen dibinde sekiyor. Hamle yapıyor ama kaçırıyor. 40-love.

Bir sonraki serviste fileye takılıyorum. İkinci servis için hazırlanırken rakibimin gözle görülür derecede rahatladığını, ikinci servisimin daha güvenli olacağını tahmin ettiğini görüyorum.

Bense topu köşeye gönderiyorum. Karşılıyor ama ben sonra karşı çizginin ortaya doğru vurunca top yanından ıslık çalarak geçiyor.

Oyun benim. Durum şimdi 5-4. Bu oyunda servisini kırarsam maçı kazanırım.

Servis çizgisine geri dönerken parmak eklemlerini kütürdettiğini duyuyorum. Belki karşısında başka bir oyuncu olsa daha az gergin olurdu. Neticede servis sırası onun.

Ama ben Carrie Soto'yum. Benim olayım servis kırma puanları. Bunun bir kanıtı da ayağımdaki marka.

Antonovich'in kaslarının gerildiğini görebiliyorum. Bu noktada olacağını tahmin etmemiştir. 1995 sezonunda bir maçta bana mağlup olmaya bu kadar yakın.

İlk servisi hızlı ve sert. Şimdiye kadar yaptığı bütün vuruşlardan daha ateşli. Yine de puanı alıyorum. Love-15.

Ayağını vura vura servis çizgisine dönüyor ve kendine hâkim olamayarak raketini yere vuruyor.

Gülümsüyorum. Kızgın. Çok kızgın.

Bir sonraki servisinde ayak hatası yapıyor. Sonra da fileye takılıyor. *Love-30.*

Ona göz kırpıyorum. Yüzü kasılıyor.

Bir sonraki servis ralliye gidiyor, derken topu fazla yükseğe vuruyor ve servis çizgisinin arkasına gönderiyor.

Maç sayısı.

Bunu yapabilirim. Yapıyorum da. Sadece kendime güvenmem gerek.

Yüksekten bir falsolu servis kullanıyor. Topu yükselirken yakalıyorum. Hızla karşılık veriyor, tam da beklediğim gibi. İşte bu kadar. Topu havada erken ve hızlı yakalıyorum. Filenin hemen önüne bir kısa vuruş.

Güzel, tatlı, leziz bir pat sesiyle yere düşüyor.

Antonovich topa yetişemiyor. Yere yığılıyor.

Bense havaya sıçrayıp bağıyorum. Gwen'le Ali oldukları yerde ayağa kalkıyorlar. Kalabalık kükrüyor.

Kısacık bir an, babamın da bana baktığını bilerek televizyon kameralarına bakıyorum.

Nihayet hoparlörden duymayı beklediğim sözler geliyor.

"Carrie Soto şampiyonanın finaline kaldı."

Babam telefonda bana haykırıyor. "Müthiştin! Dinamiktin. Bugün ilgi çekiciydin, hija. İlgi çekici! Hepimizi televizyon ekranına yapıştıracak bir oyun oynadın."

Kanepeye otururken gülüyorum. Odaya girdiğim an telefon çalmaya başlamıştı. Eşyalarımı bırakacak vakit bile bulamamıştım. "Sağ ol, baba."

"Abartmıyorum! Sana bir şey söyleyeyim mi, üçüncü setin sonunda kafa kafayaydınız. Değişim sırasında seni izledim. Düşündüğünü gördüm ve *anladım*. Bowe'a da söyledim, 'Çözdü,' dedim. Çözdün de. Ah, o da seninle çok gurur duyuyor. Yüzü ıslıl ıslıl."

"Nerede o?" diye soruyorum.

"Sen ararsın diye biraz oyalandı ama ihtiyar bir adamın evinde geçirmek isteyeceği vakit belli tabii. Endişelenme. İkimiz senin bugünkü mükemmelliğin hakkında epey konuştuk. Ona söyledim, 'Kortta isteklerinin peşine düşer ama gerçek hayatta öyle değildir. Gerçek hayatta sabırlı olman gerekir,' dedim."

"Neden bahsediyorsun sen? Hem dur bakalım, beni onunla konuşmana gerek yok."

“Of Carrie, o tren çoktan kalktı. Her gün buraya geliyor ve satranç oynayıp onun Amerika Açık stratejisini konuştuktan sonra ne yapmamızı bekliyorsun? Havadan mı bahsedelim? Burası Los Angeles, hep güneşli.”

“Her gün mü geliyor?” diye soruyorum. Sanki ızgara tavuk isteyeceğimi bilmiyormuşum gibi oda servisi menüsüne bakıyorum.

“Evet, her gün. Bana kahvaltı getiriyor ve öğle yemeğinden sonraya kadar kalıyor. Ya da öğle yemeği getiriyor ve akşam yemeğinden sonraya kadar kalıyor. Açıkçası sürekli burada olması bana mantıklı geliyor. Kendi babasının profesör falan değil de tenisçi olduğu için ondan utandığını biliyor muydun?”

“Biraz.”

“Bir düşünsene! Düşün bir, burnun o kadar havada ki oğlunun bir şampiyon olmasından utanıyorsun.”

“Tamam, tamam,” diyorum.

“Onu seviyorum, Carrie. Tüm o sinir krizlerine rağmen.”

“Görebiliyorum.”

“Hayır, onu senin için seviyorum. Bence bu şey, yani siz ikiniz *çok* ilginçsiniz.”

“Baba, kes şunu.”

“O da böyle düşünüyor.”

“KES ŞUNU YOKSA TELEFONU KAPARIM,” diyorum.

“*Bueno, pero tengo razón,*” diyor. “Chan’in maçı ne zaman?”

“Bu akşam. Birazdan.” Saatile bakıyorum. “Hatta her an başlayabilir.”

“Ay,” diyor. Etrafında kumandayı aranmaya başladığını duyuyorum. Televizyonun sesi geliyor. Ben de oturup kendi televizyonumu açıyorum. Kanalları dolaşıyor, sonra maçın az önce başladığını görüyorum.

Nicki kortta upuzun ve yapılı duruyor. Beyaz tenis kıyafetleri gıcır gıcır ve parlak, bir tenis eteği ile kolsuz tişört. Ayakkabıları kendi markası olan 210, parlak beyaz.

* (İsp.) Peki, ama ben haklıyım.

Ayaklarının üzerinde yaylanışını, omzunu genişini, servis çizgisinde dikilişini izliyorum. Yüzünde kocaman bir gülümseme var, bu an için yaşıyormuş gibi.

Ingrid Cortez'in yüzü fazlasıyla ciddi.

"Bu kadar," diyor babam. "Chan bunu kazanır, sonra da sen onu yenersin. Hikâye birden bambaşka bir hâl alır."

"Biliyorum," diyorum Nicki'nin ilk servisini izlerken. "Geçen akşam onunla bir şeyler içtim. Ben... onu sevdim."

Nicki ilk servisini kullanıyor. Cortez'in karşılayışını izlerken bile omzum acımaya başlıyor.

"Strateji konuşmadınız, değil mi?" diyor babam.

"Baba, biraz güven bana."

"Rakiplerle arkadaş olma konusundaki görüşlerimi biliyorsun."

"Açıkçası," diyorum iç çekerek, "hayır, bilmiyorum. Çünkü bana sadece bunu yapmamamı söyledin."

"Eh, evet," diyor. "*Exacto, hija*. Ama olursan bile onlarla strateji konuşma, onlara son maçınla ilgili hislerinden bahsetme, korkularından bahsetme, güçlü yanlarından da bahsetme. Hele de kaybetmenin canını nasıl yaktığından sakın ola söz etme."

"Ah, bu kadarcık mı?" diyorum. Nicki ve Ingrid hâlâ puan için rallide.

"Onlara kahvaltıda ne yediğini de söyleme," diyor. "Bunu sana karşı kullanabilirler."

"Delirmiş gibisin."

"Bütün dâhiler deli gibi görünür."

Nicki, Cortez'in backhand'inde kalacak bir yer vuruşu atıyor ve Cortez kaçırıyor. İlk puan Nicki'nin.

"Of be, vay canına," diyor babam. "Bu ikisi."

"İyi bir eşleşme," diyorum.

"Dünyanın en iyilerinden ikisi," diyor babam. "Seninle kim oynayacak diye çarpışıyorlar."

Gülüyorum. Sonra tekrar kanepeye oturup ayağımı havaya di-
kiyorum.

Babamla bütün maç boyunca telefonda kalıyoruz. Birkaç kez
uzun mesafe ücretleri için endişeleniyor ama telefonu kapamasına
izin vermiyorum. İzleyip analiz ediyoruz. Ara ara Nicki ile Cortez
arasındaki gerilim karşısında afallayarak sessiz kalıyorum. Cortez
öne geçiyor, sonra Nicki öne geçiyor. İkisi de bir diğerinin servisini
kırıyor. Cortez bir puan almak için kortta kayıp dizinin derisini
kaldırıyor. Sonra Nicki bileğinin üzerinde ters bir adım atıyor.

“Off,” diyorum.

“Ne yapıyor bu?” diyor babam. “Sakat bileğinin üzerine öyle
inmek? Böyle oynamaya devam ederse oyunda uzun yıllar kala-
maz.”

“Biliyorum.”

Üçüncü set. 5-5. Maç ikisinin de olabilir.

Cortez’in servisinde Nicki her puandan sonra servis çizgisine
sekerek gidiyor. Cortez oyunu alıyor.

“Buna rağmen oynuyor, ki etkileyici,” diyor babam. “Bu onu
durdurmuyor. Ama keşke televizyonun içinden uzanıp ona kari-
yerini kısalttığını söyleyebilsem.”

Nicki’nin servis sırası geldiğinde ihtiyaç duyduğu yüksekliklere
çıkamıyor. Cortez durumu 30-40’a getirdiğinde nefesimi tutuyo-
rum. Maç sayısı.

“Ah, olamaz,” diyor babam.

Cortez bir sonraki servisi yan çizgiye doğru vurarak karşılıyor.
Nicki yeterince hızlı koşamıyor.

“Ah, olamaz,” diyor babam yine.

Maç bitiyor.

Nicki çimlerin üzerine diz çökerken kalbimin burulduğunu
hissedebiliyorum.

“Hayır, bu olamaz,” diyor babam.

İnanamayarak gözlerimi kapıyorum.

Finalde Nicki’yle oynamıyorum, Ingrid Cortez’le oynuyorum.

“Aslına bakarsan,” diyor babam, “bu harika.”

Ses tonumu dizginlemekte güçlük çekiyorum. “Neden hari-kaymış? Hiç de harika değil. Ben Nicki’yle oynamak istiyordum. *Hemen*. Tüm bu meseleye bir son vermek istiyordum.”

“Saçmalık,” diyor babam. “Cortez’i yeneceksin. Dünyanın en tahmin edilebilir oyuncusu. Zaten Melbourne’de onunla oynadın.”

“Ve kaybettim.”

“Ama artık ne yapacağını biliyorsun. Tıpkı Antonovich gibi o da ikinci seferinde yenilecek. Bu harika haber,” diyor babam. “Bu kadar işte. Bir sonraki Slam’in.”

Finalden önceki akşam bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum.

Yatakta uzanmış tavandaki gölgeleri izliyor, yarının neler getireceğini düşünüyorum.

Uyumamın ne kadar önemli olduğunu düşündükçe uyumak daha da imkânsız bir hâl alıyor. Ben peşine düştükçe o benden kaçıyor.

Kalkıp saate bakıyorum. L.A.’de akşamüzeri saatleri. Babamı aramayı düşünüyorum ama onun yerine Bowe’un numarasını tuş-luyorum.

“Selam,” diyorum.

“Ah,” diyor. “Selam.”

O tam, “Şu an uyuyor olman gerekirdi,” derken ben de “Uyu-yamadım,” diyorum.

Bowe bir süre hiçbir şey demiyor ama aramızdaki sessizlik ra-hatsız edici değil.

“Genelde büyük maçlardan önce uyumakta zorlanır mısın?” diye soruyor Bowe.

“Hayır,” diyorum. “Neredeyse hiç.”

“83’te Stepanova’yla yaptığın maçtan önce de mi?”

“Hayır, o gece mışıl mışıl uyumuştum. O kadar çok antrenman yapıp bedenimi öyle bir yormuştum ki gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum.”

Bowe yine sessiz. "Peki seni uyutmayan hangi benliğin?" diye soruyor sonunda.

Bir şeyler yerine oturuyor. "Tamam," diyorum. "Anladım."

"Düşüncelerini bırak gitsinler," diyor.

"Peki, denerim."

"Koç ne dedi?"

Gülüyorum. "Onu aramadım."

Bowe kovboy gibi ıslık çalıyor. "Vay canına, onun yerine beni mi aradın?"

"Evet," diyorum. "Belki de bunu bana söylemene ihtiyacım vardı. Söyleyeceğini biliyordum."

"Ya da," diyor, "sadece belki sen de bana karşı bir şeyler hissediyorsundur diye şansımı deniyorumdur."

"Kesecek misin şunu?" diyorum.

"Of, hay sikeyim," diyor. "Peki, tamam, yat hadi. Yardımcı olabildiğime sevindim."

"Teşekkürler," diyorum.

"Tabii, tabii."

"Hayır, Bowe. Ciddiyim. Teşekkürler."

"İyi uykular, Carrie. Sen halledersin."

Yatağa döndüğümde nehrin üzerinde salınan ayı izliyorum. Perdelerin usulca salınışına bakıyorum. Melbourne'deki Cortez'i düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Maçı kaybettiğim ânı düşünmemek için. Midemdeki o düğümü. Bunun o saf utancını.

Onun yerine gözlerimi kapayıp tenis topunun sesini düşünüyorum. Güzel bir sekişin o *pat* sesini. Volenin o *pıt* sesini. Kısa vuruşun *tak* sesini. Tanrı biliyor ya, büyük bir rallinin o zarif seslerini. *Pıt, Pat, Pıt*.

Sonra şaşırtıcı derecede berrak bir anda anlıyorum ki yapabileceğim tek şey çimde oyunumu oynamak ve sonucu kabullenmek. İmkânsız.

Deşifre

BBC Spor Radyosu Londra

Brian Cress'le *SporDünyası*

Bugün tüm gözler Carrie Soto ve Ingrid Cortez'in Wimbledon'daki kıyasıya geçecek şampiyona finalinde. İki oyuncu da Londra'da inanılmaz azim sergiledi. Otuz yedi yaşındaki Carrie Soto finale çıkarak herkesi şok etti. On sekiz yaşındaki Ingrid Cortez ise bu hafta oynanan yarıfinalde en iyi oyuncu Nicki Chan'i yenerek Savaş Baltası'nın karşısına çıkmaya hak kazandı.

Soto bu sezonun başında Melbourne'de Cortez'e yenilmişti. Ama bütün bir yıl boyunca ivme kazandı ve daha önce dokuz kez Wimbledon kazanmışlığı var. Yine de bahis oranları Cortez'i 3'e 2 önde gösteriyor.

Heyecan verici bir maç olacağına şüphe yok: Çömez, Savaş Baltası'na karşı.

Kendisine sorulduğunda Carrie Soto, "Korta çıkıp Ingrid Cortez'e neden Wimbledon'da uzun süre hâkimiyet kurduğumu göstermeye çok hevesliyim," dedi. Ingrid Cortez'se bu sabah, "Melbourne'de onu yendim. Bugün de yeneğim," dedi. Off! Böyle hanımlar için fazla sert sözler. Dikkatli olun, beyler.

Birkaç saat içinde kimin galip geleceğini öğreneceğiz.

SOTO-CORTEZ

Wimbledon 1995

Final

Merkez kortta dikiliyorum. Daha iki hafta önce canlı bir yeşil olan çimler şimdi solgun ve kupkuru. Bir nefes alıp Wimbledon'ın final kortunun uzak ve görkemli manzarasına bakıyorum. Yüzümdeki gülümsemeyi dizginliyorum.

Ingrid Cortez filenin karşı tarafında saç bandını düzeltiyor. Altın sarısı saçları güneşte parlıyor; uzun bacakları ve kolları servis çizgisinde incelikle salınıyor.

Bana gülümsüyor. Dostça bir gülümsemeden ziyade dış gösterme.

Siperliğimi ayarlıyorum. Gözlerimi kapıyorum.

Sonra topu havaya atıp filenin üzerinden fişek gibi uçan, backhand'inin açığında kalacak düz bir servis gönderiyorum.

Onun karşılayamadığı bir slice atana kadar ralliye devam ediyoruz.

İlk puan benim.

Tribünlerde Gwen'le Ali'ye bakıyorum. Sonra kraliyet locasında Prenses Diana'yı görüyorum.

Gözlerim ona değince bakışlarımı çekmek zor oluyor. Üzerin-

de solgun sarı bir elbise ile spor ceket var ve her zamanki gibi gördüğüm en zarif kadın.

Dünyada çok sayıda insanın onunla bir tür akrabalık bağı hissettiğini biliyorum. Ama şu an benimki özellikle baskın. Bugün, o buradayken kazanmak istiyorum.

Bir sonraki servisime hazırlanırken tekrar odaklanıyorum.

Bir nefes alıyorum. Daha ben farkına bile varmadan sol kolum topu havaya fırlatıp sağ kolum onu karşılamak için kalkıyor. Top âdeta çığlık atarak Cortez'in raketini geçip yan çizginin hemen iç tarafında sekiyor. Ace.

Cortez'e gülümseme zahmetine girmiyor, hatta ona tatminimle tatmin olma fırsatı vermiyorum. Bunun sanki hiçbir önemi yokmuş gibi hiçbir şey belli etmiyorum. Onu yenmek benim için sıradan bir şey.

Ama aslında kemiklerimde yine o uğultunun başladığını duyabiliyorum.

Seti alıyorum.

İkinci setin sonunda tiebreak'e gidiyoruz.

Şampiyona ve rekor avucumun içinde.

Zafer yaklaştıkça gerildiğimi hissediyorum; uğultu arka planda silinmeye başlıyor.

Tiebreak'i Cortez alıyor.

Üçüncü set, 5-4. Ben öndeyim ama servis sırası Cortez'de.

Bir an, Cortez topu havaya attığı o ilk anda tüm bunların sona ermesi, her şeyin nasıl bittiğini görme arzusu geliyor.

Başaracak mıyım?

Kazanırsam Nicki ile yine başa baş olmakla barışabilecek miyim? Etrafıma bakıp da otuz yedi yaşında, Wimbledon'ı kazanan en yaşlı kadın olduğumu anladığımda içim gururla dolacak mı? Buradaki pek çok unvan için yeni bir rekor kırmış olmak... Kalbimdeki bir tür boşluğu dolduracak mı? Tüm bunlara degecek mi?

Yoksa.

Yoksa bu sene rekorumu geri alma şansımı kaybedecek miyim?

Bu maç Ingrid Cortez'in kadın tenisinde kuracağı kendine has bir hâkimiyetin pekiştiricisi mi olacak? Aynı yıl hem Melbourne'de hem de Londra'da kazanmak? Tıpkı benim '81 senesinde yaptığım gibi.

Bugün Cortez'in günü mü yoksa benim mi? Öğrenmek istiyorum.

Ama o servisini kullanmaya başlarken kazanmak istiyorsam o *siktiğimin topuna vurmam* gerektiğini hatırlıyorum.

Top kort boyunca hızla geliyor. Kısacık bir an gözlerimi kapayarak bedenimin kontrolü ele geçirmesine izin veriyorum. Kolumu geri çekip sonra da raketimi topa vurmanın o saf, sonsuz, sarhoş edici heyecanını duyarken yüzümde beliren tebessüme engel olamıyorum.

Yan çizgiye, tam da gönderdiğim noktaya çarparak kortun dışına sekiyor.

"Puan Soto'nun."

Cortez zeki ve atik. Hangi atışı yapmak isterse o pozisyonu alabilir. Ama o puanda top onu şaşırttı. Bu da onun Wimbledon'da benim kadar sık oynamamasından kaynaklanıyor. Teorik olarak çimin maç sırasında değiştiğini biliyor olabilir ama benim kadar iyi anlamıyor.

Bunun için *düşünmesi* gerek. Benim düşünmeme gerek yok.

Bu kortu *tanıyorum*. Kötü sekişleri tanıyorum. Rüzgârı tanıyorum. Bu nemli havada ayağımın altındaki yapışkanlığı tanıyorum.

Neticede burası benim çimim.

Ve Ingrid Cortez'in benim çimenliğimi terk etmesinin vakti geldi.

Servisini kullanıyor, karşılıyorum, onun vuruşu filede kalıyor. *Love-30*.

Filenin hemen ötesinde çimin yıprandığı solgun bir noktaya nişan alıyorum. Top hızla sekip doğruca yana gidiyor. Cortez kar-

şılamak için hamle yapıyor ama açısı çok tehlikeli. Atışı filenin üzerinden geçmiyor.

Ve işte o an. *Şampiyonluk puanı.*

Babam izliyor. Bowe da onunla birlikte. Gwen ve Ali buradalar. Kısacık bir an için acaba annem de bunu görüyor mu diye merak ediyorum. Her neredeyse. Benimle gurur duyuyor mu?

Nicki Chan'in izlediğini *biliyorum*. Muhtemelen çok canı ya-nıyordur.

Tüm bunları zihnimden uzaklaştırıp soluk alıyorum.

Cortez servisini kullanıyor, kort boyunca hızla ilerleyen top sarı sarı parlıyor. Filenin üzerinden kıvrılarak servis alanına doğru ilerleyişini izliyorum. Öyle hızlı ki dikişler bulanık. Vurmaya hazır kolumu geriyorum.

Üstelik şimdi hiç de zamanı ileri sarmak istemiyorum. Bunun her ânını tecrübe etmek istiyorum.

Topu çapraza vuruyorum; tam çizginin üzerinde karşılıyor. Backhand voleyle havada yakalıyor ve fileye doğru hareketleniyorum.

Top ayağının hemen dibinde sekiyor. Cortez topu aşırıyor. Çamurlu bir noktayı hedefleyerek kısa bir vuruş yapıyorum. Tam oraya iniyor, alçak bir sekişle yana gidiyor.

Cortez hamle yapıyor ama çok geç. Top tekrar sekiyor.

Cortez soluğunu tutuyor. Ağzı genişliyor; elleri inanamıyormuş gibi yüzüne gidiyor.

Nefes kesici bir an boyunca kalabalığın benim için haykırdığını duymadan önce *görüyorum*. Sonra şiddetli bir gümbürtü kopuyor ve beni ele geçiriyor. Önce popomun üstüne düşüyorum, sonra raketimi elimden bırakıp sırtüstü devrilerek gökyüzünü izliyorum. Orada öylece uzanırken zeminin altımda titreştiğini hissedebiliyorum.

Onuncu Wimbledon'ım.

Yirmi birinci Slam'im.

Kalabalık haykırmaya devam ediyor. Spikerler beni 109. ge-

leneksel Wimbledon Şampiyonası'nın galibi ilan ederken ayağa kalkıyorum. Babamın tezahüratlarını duyar gibiyim. Bowe'un alkışlarını duyabiliyorum. Bütün stadyum çıldırıyor.

Ama ben, bana yalvaran kendi sesimden başka hiçbir şeyi çok net duymuyorum: *Bu kadarı yetsin, lütfen.*

Deşifre

SportsHour ABD

The Mark Hadley Show

Mark Hadley: Bununla ne yapacağız peki? Amerikalımız Carrie Soto'dan şok edici bir bozgun, çarpıcı bir zafer.

Briggs Lakin: Tükürdüğümü yalıyorum, Mark. Müthiş bir galibiyet aldı.

Gloria Jones: Kariyerinin başından beri Carrie Soto'da hep bunu gördük. Çok kararlı. Durmuyor. Asla yok sayılamaz.

Hadley: Hem de bize nasıl bir maç izletti.

Jones: Ben olsam nasıl bir turnuva derdim. Sadece tek bir maç değil. Bakın, tenis seyircileri olarak -hatta geçmişte Carrie Soto'yla birkaç maç yapmış biri olarak- size şu kadarını söyleyebilirim ki hepimizin burada olmasının sebebi oyunun güzelliği. Müthiş bir maçın o saf hazzı. İşte Cortez ve Soto bugün bize bunu yaşattı.

Lakin: Özellikle de Soto o son maçta afallattı. Wimbledon'ı kazanan en yaşlı oyuncu ve maç saatler sürdü. Yorulmuştur muhakkak. Ama yine de artık neden servis kırma puanı şampiyonu olarak bilindiği ortada.

Hadley: Bu sezon bize tam bir gösteri izletti.

Lakin: Geçen sene bu zamanlar bana Carrie Soto'nun Wimbledon'ı kazanacağını ve Nicki Chan'in finale bile kalamayacağını söyleseniz aklınızı kaçırdığınızı düşünürdüm. Ama durum bu işte.

Jones: Carrie Soto'yu asla hafife almayın. Ayrıca tenis oynamak için çok mu yaşlıyım acaba diye düşünen tüm

kadınlar için oyuna girmeniz gerektiğinin kanıtı Savaş Baltası.

Hadley: Eyvah, Gloria, spora dönmeyi mi düşünüyorsun yoksa?

Jones: [*gölüyor*] Kesinlikle hayır. Ne kadar verirsiniz verin bir daha antrenmanlara çıkmam, Mark. Ama asıl etkileyici olan bu bana kalırsa. Ben turnuvalara katılırken bir söz vardı. “Carrie Soto da insan. Ama süper-insan.” Bence bu gece bunu kanıtladı.

Otel odamda tek başıma elbisemi giyiyorum. Siyah satenden bir elbise, kolsuz, yere kadar uzanıyor ama derin bir bacak yırtmacı var.

Bu öğleden sonra alışverişe çıktığımızda Gwen seçti benim için. İyi bir tercih yaptığını görebiliyorum.

Odamdan çıkıp lobiye iniyorum. Gwen'le orada buluşup Wimbledon Şampiyonları Balosu için Buckingham Sarayı yakınındaki bir otele gideceğiz.

Saat neredeyse gece yarısı ve parti daha yeni başlamak üzere. Hepimiz erkekler finalinin sona ermesini bekledik, *ben bekledim*.

Finalistler Andrew Thomas'la Jadran Petrovich'ti, ki ikisi de kazanarak herhangi bir rekor kırmadı. Olağanüstü kadınların oturup sıradan erkekleri beklediği bir dünyada yaşıyoruz.

Petrovich beşinci seti saat gece on biri geçerken aldı ve görünüşe bakılırsa *artık* hepimizin kutlama yapmasına izin var.

Lobi'de parlak kırmızı straplez bir elbise giymiş, saçlarını arkasında toplamış, dudaklarını kırmızıya boyamış Gwen'in gelişini görüyorum.

“Vay be,” diyorum. “İyi görünüyorsun.”

“Sen de öyle,” diyor. Ardından kolumdan tutup baloya doğru bana eşlik ediyor.

Tıpkı eskiden olduğu gibi yine sürüyle insan var içeride. Hepsi girip çıkıyor, beni bulup elimi sıkmaya, başından beri başarılı olacağımı bildiklerini söylemeye çalışıyorlar.

ITF’in yönetim kurulu üyeleri Amerika Açık’tan sonra da spora aktif olarak devam etmeyi düşünüp düşünmediğimi soruyor. WTA’nın direktörlerinden biri turnuva maratonunun tamamına katılır mıyım diye soruyor. All England Club’ın başlarından biri dönüşümü ilan ettiğim andan beri Wimbledon’ı kazanacağını bildiğini söylüyor bana.

“Çok hoş değil mi?” diyorum Gwen’e, dişlerimi sıkarak. “Bir oda dolusu iyi gün dostu.”

Gwen gülüyor. “Senin bu yönünü hep çok sevmişimdir,” diyor. “Boş lafların kokusundan hoşlanmayan o nadir yıldızlardansın.”

Oraya varışımızdan kısa bir süre sonra bir tür düşeslik unvanı taşıyan bir kadın beni kitliyor.

“Son derece müstesna bir şey başardın,” diyor bana içkisinden ölçülü bir yudum alırken.

“Teşekkürler,” diyorum. “Çok gururluyum.”

“Evet,” diyor. “Hem de bu yaşta. Etkileyici. Mücadeleci ruhuna hayranım. Sende de şu Amerikan etiği var, değil mi? O keçi inadı. Rezalet karşısında bile.”

Gwen yüzümü görünce başını ağır ağır sallayarak karşımdaki kadına siktirip gitmesini söylemem için bana destek alıyor. “Ah, evet,” diyorum sesimi neşeli tutarak. “İnsan otuzuna girince kendini bırakıp ölmek nasıl da cezbedici geliyor bilemezsiniz ama işte *Amerikan inadım* bir şekilde direniyor.”

Birden Gwen’in elini kolumda hissediyor ve çekilerek uzaklaştırıyorum.

“Sadece gülümse ve başınla onayla,” diyor Gwen. “Ne kadar zor olabilir ki?”

“Çok,” diyorum. “Bu insanların yarısından nefret ediyorum. Tüm insanların yarısından nefret ediyorum.”

Gwen odada bana yol gösteriyor. “Wimbledon’ı seviyorsun,” diyor.

“Londra’yı ve kazanmayı seviyorum,” diyorum. “Ama denemeye kalkmamın bile delilik olduğunu düşünen bu embesillerin hiçbiri umurumda değil.”

Gwen hareket etmeye devam ediyor ve onun beni Jadran Petrovich’e yaklaştırdığını anlıyorum. Onunla bir fotoğraf çekilmem gerekecek. Çok kısa bir süreliğine olsa da Gwen’i durduruyorum.

“Geri dönebileceğimi düşünen tek insanlar babamla Bowédu,” diyorum. “Ben ancak onların fikirlerini önemserim. Bir de seninkini tabii, çünkü baştan sona her aşamasında yanımda durdun.”

Gwen gülümsüyor. “Eh, senin Amerikan inadına her zaman hayranlık duymuşumdur.”

“Beni desteklediğin için teşekkür ederim. Babam gelemiyorken burada olduğun için de,” diyorum.

Gwen başıyla onaylıyor.

“Bir de... Indian Wells için özür dilerim. Kabalık ettim.”

“Sana kıbarca aşk hayatını soruşumdan ve senin çocuk gibi davranmandan mı bahsediyorsun?”

“Evet,” diyorum. “Biliyorum, sen sadece... benimle ilgilenmeye çalışıyordun ama ben ilgilenilmesi kolay bir insan değilim.”

Gwen başını iki yana sallıyor. “Hayır, öylesin. Kendini çok sert sanıyorsun ama değilsin, Carrie. İçini görebiliyorum. Sakladığını sandığın tüm o yaralı, korkmuş yanlarını.”

Ona bakıyorum. “Senden nefret ediyorum.”

“Neyse,” diyor beni eliyle geçiştirerek. “Hatalıydın ama yanlış değildin. Indian Wells’de.”

Ne demek istediğini anlayamıyorum.

“Michael’la boşanıyoruz,” diyor sonunda. Ben daha ne olduğunu ya da nasıl olduğunu soramadan, “Daha sonra konuşuruz ama biliyor musun, belki de orada gerçekten senin üzerinden bir şeyler yaşıyordum.”

Kolumu omzuna atıyorum. “Üzgünüm.”

Beni geçiştiriyor.

“Eh, ben de Bowe’la yattım,” diyorum. “Al işte. Aradığın dedi-kodu.”

Gwen birden başını arkaya atarak bir kahkaha savuruyor ve o keyifli kahkaha öyle güçlü ve özgür ki birkaç kişi başlarını çevirip bize bakıyor.

“Gidebilir miyiz?” diye soruyorum.

Gwen başıyla onaylıyor. “Birkaç sponsorla bağlantıya geçeceğim. Sen gidip JAdran’la fotoğraf çektir, sonra da, evet, gidelim.”

On dakika sonra yüzümde bir tebessümle Jadran Petronovich’le fotoğraf çektiriyorum. Flaşlar durunca kazandığı için onu tebrik ediyorum.

“Teşekkürler, çok heyecanlı. İlk seferim,” diyor.

“Öyledir,” diyorum. “İlk seferimi hatırlıyorum ben de.”

“Daha önce de kazandın,” diyor.

“Evet,” diyorum. “On kez.”

“Hımm,” diyor. “Ama sadece üç set.”

“Pardon?”

“Kadınlarda maçlar üç set. Biz beş set üzerinden oynuyoruz. Erkek turnuvalarında.”

“Doğru.”

“Yani kıyas kabul etmez, değil mi?”

Gwen’in benim yanıma geldiğini görüyorum. Jadran’ın gözlerinin içine bakıyorum. “Seni temin ederim,” diyorum yüzümdeki –sahte ya da gerçek– tüm gülümseme silinirken, “seninle ister üç set ister beş set oynayalım, seni kortta sürükler ve canına oku–”

“Tamam, yeter,” diyor Gwen koluma girip beni uzaklaştırırken.

Sabaha karşı üç gibi Gwen'le ikimiz benim otel odamda ikinci şampanya şişemizi açıyoruz. Gwen topuklularını çıkarıp atmış, bir koltuğa oturmuş kadehleri dolduruyor. Ben hâlâ süslü elbiseimin içinde kanepeye uzanmışım. Tekrar doldurduğu kadehimi bana uzatıyor.

"O herife haddini bildirmeme izin vermeliydin," diyorum.

Gwen başını iki yana sallıyor. "İnsanların içinde söylemek istediğin her şeyi söylemene izin verirsem kariyerin iki saatte falan biter."

"Erkeklerin büyük bir kısmı nazik olmak zorunda değilken ben neden nazik olmak zorundayım? Geçen sene Jeff Kerr hake-min birine 'bok çuvalı' diye bağırdı ve Fruit of the Loom'un iç çamaşırlarının yüzü."

Gwen başını iki yana sallıyor. "Sen de çok iyi biliyorsun ki senin için farklı kurallar var. Tıpkı benim için de *farklı* kurallar olduğu gibi."

Ona bakıyorum, bu dünyada kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu bilsem de siyah bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

"Evet," diyorum. "Ve bu doğru değil."

Gwen omuz silkiyor. "Çoğu saçmalık doğru değil."

Başımla onaylıyorum. "Kesinlikle."

"Ayrıca ne kadar para kazanacağını umursamıyor olabilirsin, sonuçta villanı almış, vakfını kurmuşsun ama ben o parayı istiyorum! Bu haftaki başarın da seni herkesin listesinde en tepeye çıkardı. İnsanların şu an zikrettikleri rakamlar... Emekli bile olabilirim."

"Ah, lütfen, emekli falan olma," diyorum tavana bakarken.

"Bilmiyorum," diyor.

Doğrulup ona bakıyorum.

"İkizler önümüzdeki sene üniversiteye gidecek. Michael gidiyor.

Görünüşe bakılırsa başka biriyle tanışmış. Adı Naomi. Ki çok güzel bir isim ama beni feci hâlde rahatsız ediyor. Sonra, ne bileyim... Bir şey yapmak istiyorum. Büyük bir şey. Beklenmedik bir şey.”

“Ne gibi?” İçkimi elimden bırakıyorum.

“Henüz bilmiyorum. Ama orta yaş krizim nerede benim? Benim onu yaşamaya hakkım yok mu?”

Düşünceli bir edayla başımı sallıyorum. “Kesinlikle var!”

“Evet, var.”

“Belki ben de bir orta yaş krizi patlatırım,” diyorum. “Ya da belki de benimki budur.”

“Korkarım bunun için hâlâ biraz gençsin. On yıla kadar seni bekleyen başka bir kriz daha var.”

“Hah, güzel,” diyorum başımı tekrar arkaya yaslayarak. Elleri-mi göğsümün üzerine koyuyorum.

“Yapmalısın,” diyorum. “Emekli ol, sonra da çılgınca bir şey yap. Dünyayı gez ya da açık deniz balıkçılığına başla. Ya da şu bütün ülkeyi yürüyerek geçen insanlardan ol. Ama içinden ne geli-yorsa onu yap.”

“Sahi mi?” diyor Gwen. “Bunu gerçekten düşünüyorum, Carrie. Sadece bir şaka değil. Artık temsilcin olamam.”

“Onu anladım ama...” Gözlerimi ondan kaçırıp önümdeki boş şampanya kadehindeki ruj izine çeviriyorum. “Yani... sen... Dinle bak, güvendiğim çok fazla insan olduğu söylenemez. Ama sen... Senin benim için bir anlamın var. O yüzden anlaşmalarımın aracılığıyla yapan kişi olman falan önemli değil. Sen ondan ibaret değilsin. Benim yaşamımda.”

Gwen bir şey söylemiyor. Başını çevirip gözünün altını bir mendille siliyor.

“Bunu söylemem sorun değildi, değil mi?” diye soruyorum.

“Değildi,” diyor Gwen. “Bunu söylemen hoşuma gitti. Sen benim için bir kız kardeşten farksızsın. Benim insanı gıcık eden, burnu havada, baş belası küçük kardeşim.” Öne uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor. Sonra da gözyaşlarına boğuluyor. “Bana bakma sen.

Sadece sarhoşum ve boşanma sürecinin içindeyim. Hamile olmak gibi bir şey. İnsan ağlamanın eşiğinde oluyor hep.”

“Boşandığın için üzgünüm,” diyorum. “Hep çok mutlu görünüyordun.”

“Hem öyleydik hem de değildik. Ama taraflardan biri ilişkiyi bitirmek istiyorsa o ilişki bitmiştir zaten.”

“Evet,” diyorum. “Biliyorum.”

“Başka biriyle tanışacağım,” diyor Gwen. “Kendime bunu hatırlatıp duruyorum. Başlardaki tüm o güzel şeyler. Kelebekler ve bayılmalar. Hepsini tekrar yaşayacağım ve bu bir lütuf.”

Söylediklerini düşünüyorum. Bowe’u ve İspanyolca cümlelerini, bana adım adım yaklaşmasını, her günü babamla geçirmesini. Çok fazla kelebek, bayılacak çok fazla şey. Bense hepsini göğsümdeki küçücük bir kutuya tıkıştırıyor ve dışarı çıkmalarını engelliyorum.”

“Bence bu cesurca,” diyorum.

“Sen kortlara geri döndün, neredeyse imkânsız bir hedefin olduğunu duyurdun ve sonra da uluslararası sahnede o hedefe ulaştın,” diyor Gwen. “Cesur olan sensin.”

“Hayır,” diyorum. “Bahsettiğin şeyler konusunda değil. Aşk konusunda değil. O konuda hiç cesur hissetmedim kendimi.”

“Of, hay sikeyim, Carrie,” diyor başını iki yana sallayarak. “Otuz yedi yaşında Wimbledon kazandın sen. Hem de kimse bunu başarabileceğine inanmıyorken. Şimdi de basit meselelerde kendini hafife mi alacaksın?”

“Bana hiç basit gelmiyor işte,” diyorum.

Gwen ayağa kalkıp elini omzuma koyuyor. “Âşık olmak gerçekten aşırı basittir,” diyor. “Sırrını öğrenmek ister misin? Hepimizin her gün yaşam konusunda yaptığımız şey.”

Ona bakıyorum.

“Bir sonu olduğunu unutmak.”

. . .

Akşamdan kalma uyanıyorum, makyajım bütün yüzüme bulaşmış. Elbisemle uyumuşum.

Uçağım sabahın geç saatlerinde, o yüzden kalkıp eşyalarımı topluyorum. Duş alıyorum. Üç ibuprofen yutuyorum. Saate bakıp Pasifik Yaz Saati'ni çıkarmaya çalışıyorum ama sonra vazgeçiyorum. Tam saçlarımı kurutacakken kapı tıklatılıyor.

“Bir saniye!” diye sesleniyorum bornozumu tekrar giyerken.

Kapıyı açtığımda elinde tuhaf görünümlü bir buket çiçek tutan bir otel görevlisiyle karşılaşıyorum. Çiçeklerin çoğu canlı bir pembe ve sivri uçlu ama hepsinin ortasında düğmeleri andıran küçük, altın sarısı tomurcuklar var. Sıradışı ve ilgi çekici bir buket. Her açıdan beklenmedik.

Babamdan geldiklerini sanmıyorum; o olsa gül gönderirdi. Kızsakık bir an için Bowe'dan geldiklerini düşünme izni veriyorum kendime. Ama düşüncesi bile fazlasıyla düşkün, fazlasıyla utanç verici geliyor.

“Teşekkürler,” diyerek otel görevlisine bahşişini veriyorum. O gittikten sonra vazoyu sehpanın üzerine koyup kartını arıyorum. Belki de Gwen erkenden kalkıp göndermiştir.

Helal, Soto! Derin bir nefes al ve zaferini ciğerlerine çek, arkadaşım. Emin ol ki bir diğeri olmayacak. New York'ta görüşürüz. Öptüm, Chan

P.S. Pembe çiçekler amarant, ölümsüzlüğü temsil eder. Nihayetinde hepimiz bunun peşinde koşuyoruz. Sarı olanlarsa solucanotu. Savaş ilanını temsil ettikleri söylenir. Eğlenceli, değil mi?

Off! Nicki Chan'i sevmekten nefret ediyorum.

Arabam içeri girerken babam beni araç yolunda bekliyor. Rengi yerine gelmiş. Sağlıklı ve güçlü görünüyor.

Beni gördüğü an yüzü ıslıl ıslıl aydınlanıyor. Gülümseyişi o kadar kocaman ki bütün yüzünü kaplıyor. Onu en son ne zaman böyle gülümserken gördüm hatırlamıyorum. Bu görüntü beni şaşırtmaya yetiyor. Eşyalarımı bırakıp ona koşuyorum.

Bana o kadar sıkı sarılıyor ki kemiklerimi kırabileceğini düşünüyorum. Babamın kokusu kendimi bildim bileli değişmedi. Hayatım boyunca çok düşkün olduğum bir koku oldu. Hep doğal bir koku olduğunu zannetmiştim. Ta ki bir gün, daha ergenken, bir eczanenin parfüm reyonunda dolaşırken English Leather'ın kokusunu alana kadar.

Söylemeye utanıyorum ama bir an için şaşkınlığa düşmüştüm. Bir eczane babamın kokusunu nasıl şişeleylebilirdi ki? Sonra cevabın çok daha alelade olduğunu fark ettim. Babam eczane kokusu sürüyordu.

Ama şimdi, tam da şu anda o eczane kokusunu Wimbledon'ın çimlerinin, Kaliforniya portakallarının ya da yeni açılmış tenis

topu kutusunun kauçuğu andıran kokusundan daha çok seviyorum. Bu eczane kokusu benim evim.

“Daha önce hiç bu kadar gururlanmamıştım, *cielo*,” diyor nihayet beni bıraktıktan sonra.

“Biliyorum,” diyorum. “Teklilerde Slam kazanan en yaşlı kadını. Ayrıca Nicki’yle berabereyim. Amerika Açık’ta onu yenersem her şeyi yoluna koymuş olacağım.”

Babam başını iki yana sallıyor. “Benim bahsettiğim bu değil.”

“Ne peki?”

“Maçı tekrar izledin mi?” diye soruyor bana.

“Hayır,” diyorum. “İzlemeli miyim?”

“Güzel bir oyundu, *pichona*. Her atış yumuşak ama mkem-meldi. Oradaydın. Andaydın. Tenisin en kaliteli hliydi ve *senin* tenisin de en kaliteli noktasındaydı. Daha önce hiçbir oyuncuyla *senin* kadar gurur duymadım.”

Çatlak bir sesle, “Teşekkürler, baba,” diyebiliyorum ancak.

“Başka ne var, biliyor musun?” diyor. “nc setin tamamında glmsyordun. Glmsyordun!”

“Kazanmayı seviyorum.”

Babam başını iki yana sallıyor. “Hayır, mutluydun,” diyor. “Sadece ocukken oynadığın gibi oynarken. Kendi gözlerimle gördüm. Keyifti o.”

O gecenin ilerleyen saatlerinde, eşyalarımı boşaltmamdan sonra babamla birlikte o hastaneden taburcu edilirken doktorların söylediği her şeyin üzerinden geçiyoruz. Bana artık endişelenmememi söyledikten sonra kendi evine dönüyor.

Bir duş alıp üzerime bir tişörtle bir eşofman altı geçiriyorum. Saçlarımı tarıyorum. Ama yerleşmişim gibi gelmiyor. Telefonu alıp numarayı tuşluyorum.

“Hey, benim,” diyorum. Sonra bunu yapma hakkını nereden bulduğumu merak ediyorum. Sanki onu arayabilecek en önemli insan benmişim gibi davranma hakkını.

“Nasılsın, Şampiyon?” diyor Bowe. Sesi değişmiş. Londra’dayken o kadar sık konuştuğumuz hâlde o zamankinden bile farklı geliyor. Daha alçak, ağır, soluk soluğa.

“İyiyim,” diyorum. “Gerçekten iyiyim. Sen nasıl hissediyorsun? Kaburgaların nasıl?”

“Aslına bakarsan çok daha iyi,” diyor. “Sanırım Javier’le tekrar antrenmanlara başlayacağız. Ben kendim de ufak ufak çalışıyorum zaten. Ama antrenman partnerimin dönmesini dört gözle beklemediğimi söylesem yalan olur.”

Gülüyorum. “Ben miyim o?” diyorum. “Ben senin antrenman partnerin miyim?”

“Ne olduğunu bilmiyorum,” diyor.

“Evet, ben de. Ama biraz yalnızım,” diyorum.

“Öyle mi?” Bowe’un sesi tekrar neşeli bir tını alıyor. İki hâlimden de hoşlanıyorum.

“Evet, biraz.”

“Eh, bu konuda bir şeyler yapabilirim,” diyor.

Yazın ikinci yarısı, Flushing Meadows’a doğru tam gaz bir antrenman.

Wimbledon ve Amerika Açık arasında pek bir zaman yok. Babamın işi zor, hem benimle hem de Bowe’la antrenman yapıyor, gece gündüz.

Benim sabah antrenmanlarım sırasında bankta oturup bana yapacaklarımı haykırıyor. İlk günden sonra ona bağırırken zorlanmasın diye bir megafon alıyorum.

Ben yemek yiyip duş alarak dinlenmeye çekildikten sonra genellikle Bowe gelip babamla birkaç saat antrenman yapıyor. Bazen giyinirken arka bahçede ikisini izliyorum. Bowe ve babam her seferinde Bowe’un bundan sonra ne üzerine çalışması gerektiği konusunda ya tamamen aynı fikirde oluyorlar ya da fena hâlde ters düşüyorlar. İkisi son ses tartışıyorlar. Bowe daha çok babamın megafonunun sesini bastırmak için bağırıyor.

Günler geçip giderken Bowe'un ilk servislerinin gitgide daha cesur bir hâl aldığını, ikinci servislerinin daha istikrarlı olduğunu görebiliyorum. Hepsi pencereden tabii.

Sonra her gün saat üç civarı korta geri dönüyorum ve Bowe'la maç yapıyoruz.

Bowe her seferinde moral bozucu konuşmalarla başlıyor. Sonra ben genellikle onu fırçalıyorum ve babam ikimize de sonraki gün için bir dizi imalı laf ediyor.

Tam o sırada Bowe ertesi gün görüşmek üzere vedalaşıyor. Babamla birlikte yemek yiyoruz. Sonra ben yatacağımı söylüyorum.

Ama yatmak yerine saat dokuz buçuğa kadar bekleyip kapımı açıyorum ve Bowe her seferinde kapımda oluyor.

"Selam."

"Selam."

Her gece onu elinden tutup içeri çekiyor ve yatak odama götürüyorum. Her gece bedenini benimkine bastırıp boynumu öpüyor ve acaba bir uçurumun kenarından atlayıp da hayatta kalmış biri var mıdır diye merak etmeme neden oluyor.

Amerika Açık'tan bir ay önce bir gece yarısı, Bowe yatağında uzanıyor. Kolu boynumun altından uzanmış. Sağ eli kolumun üst kısmına birtakım şekiller çiziyor ve ben uyumak üzereyim.

"Baban olup bitenlerin farkında," diyor.

"Sadece senin benden hoşlandığını düşünüyor."

"Hayır," diyor Bowe. "Sokağın karşısına park edip sabaha kadar burada uyuduğumu, eve sadece dört saatliğine gidip geri döndüğümde hep oradaymışım gibi davrandığımı biliyor."

"Hiçbirinden haberi yok."

Bowe gülüyor. "Biliyor. Bugün backhand'imle ilgili birkaç şey bağırdıktan sonra sakince emekli olduktan sonraki planlarımı sordu. Ona emin olmadığımı söyleyince, 'Peki sence geleceğinde yuva kurmak var mı?' diye sordu."

Öyle bir büzülüyorum ki resmen spazm geçiriyorum. "Hayır,

dememiştir,” diyorum doğrularak. Tamamen ayığım artık. “Sen yanlış anlamışsındır.”

“Seni temin ederim ki yanlış anlamadım.”

“Hayır, anladın.”

Bowe yatakta bana doğru yan dönerek, “Ona gerçeği söyleyebiliriz,” diyor. Sürekli burada uyuduğundan yeni bir komodini alsam mı diye düşünmeye başladım. Ama benim her zaman tek bir komodininim olmuştu ve kendimi ikincisini alacak türden bir ahmak olduğuma ikna edemiyorum.

“Hayır, yapma,” diyorum. “Hiçbir şeyi tuhaflaştırmayalım, tamam mı? Onun seni Amerika Açık için çalıştırmasını istiyorum. O lanet şeyi kazanmanı istiyorum. Ben de kazanmak istiyorum.”

“Elbette.”

“O zaman önümüzdeki ay boyunca birlikte antrenman yapacağımızı biliyoruz...”

Bowe bana bakıyor, kaşları çatık, düşüncelerimin nereye varacağını kestiremiyormuş gibi.

“Ama yarın birlikte uyuyup uyumayacağımızı kim bilir ki?”

Bowe kolunu boynumun altından çekiyor. “İnanılmazsın,” diyor tekrar sırtüstü dönerek. “Kesinlikle inanılmazsın.”

“Ne yapacağız, Bowe?” diyorum.

“Ne bileyim,” diyor. “Söylemiyorsun ki.”

“*Sen bana söyle.*”

“Bilmiyorum!” diyor.

“Gördün mü? Bir planın yok. Ne istediğini bilmiyorsun.”

“Ben ne istediğimi biliyorum,” diyor. “Buradayım, değil mi? Sen ‘82’de beni reddettin ve onca insan içinde Randall’la takıldın. Melbourne’de de beni reddettin. Paris’te bir kez daha reddettin. Ama ben yine de her gece, beni istediğin her an yanımdayım. Ben ne istediğimi çok iyi biliyorum, Carrie. Açıkça da belli ettim.”

Başını tekrar yatağa bırakmasını izliyorum. Sonra belki de sözlerinde gerçekten ciddi olduğuna inanma izni veriyorum kendime. Belki bu sefer, belki bu adam, ciddidir.

“Unut gitsin,” diyor. Sonra sırtını bana dönüp öfkeyle yastığını kabartıyor. Kendi kendime gülümsüyorum çünkü onun üzerinde uyumayı planlamıyorsanız bir yastığı kabartmazsınız.

Bowe da ben de pazar gününe antrenman koymuyoruz. Toparlanmak için bir güne ihtiyacımız var. Bazen sabahları babamla birlikte kaset izliyorum. Ama öğleden sonraları ben bile tenisten biraz uzaklaşmak istiyorum ve babamın da kendi başına ne yapacağını bilmediğini görebiliyorum.

Pazar öğleden sonraları Bowe babamla satranç oynamak için gelmeye başlıyor. Sonra iş ikisinin birlikte Blockbuster’a gidip savaş filmleri kiralamalarına kadar varıyor.

Mısır patlatıp ev sinema sistemimizde film izliyor, birkaç dakikada bir filmi durdurarak I. Dünya Savaşı, II. Dünya Savaşı ya da Vietnam Savaşı’na dair tarihi referanslar hakkında konuşuyorlar. Ben de normalde aynı odadaki kanepede oturuyorum ama onlara çok aldırmıyorum.

Babamın savaş filmlerini bu kadar sevdiğini fark etmemiştim şimdiye kadar. Ama geriye dönüp bakınca onlara çekildiği gayet açık.

Bir pazar günü ikisi, filmin sonunda çavuş, yüzbaşısını selamlarken beni gözyaşları içinde buluyorlar.

AĞUSTOS 1995

Amerika Açık'a iki hafta kala

Kortta depar atıyor, her zamankinden sıkı çalışıyorum.

"¡De nuevo!" diyor babam ayağının dibinde durunca.

"Sí, papá."

Bowe Amerika Açık'a joker oyuncu kontenjanından girecek. Benimse joker oyunculuga ya da elemelere ihtiyacım yok çünkü artık dünya sıralamasında on ikinciyim.

On iki. Şahane, çekici bir sayı, bir sürü siktiri taşıyacak kapasitede.

Bir deparı daha bitirdikten sonra şimdi ne yapayım diye babama bakıyorum. Ama babam beni servis çizgisine göndermek yerine banka, yanındaki boşluğa hafifçe.

"¿Qué pasa?" diyorum otururken.

"Wimbledon'dan beri sende tam olarak tanımlayamadığım bir değişim görüyorum. Daha... özgürsün."

"Daha az korkuyorum," diyorum. "Kaybetmekten."

"Onunla barıştığın için mi?" diye soruyor.

"Çok büyük bir ihtimal olmadığı için."

Babam gülüyor. "Eh, o zaman New York'a giderken onu da

elinde tutman gerekecek. Özellikle de Chan'ın karşısında. New York onun en iyi olduğu kort."

Başım la onaylıyorum.

"Sanırım ikimiz de seninle gelemeyeceğimi biliyoruz."

Haftalardır bu konunun *etrafında* dolaşıyoruz. Henüz seyahat edecek kadar sağlıklı olmadığının. "Biliyorum."

"İzleyeceğim," diyor. "O rekoru geri alışı nı izlemek için sabırsızlanıyorum. Muhtemelen de bizzat onun elinden."

Derin bir nefes alıyor ve göğsümde yükselmeye başlayan kederi bastırmaya çalışıyorum.

"Sadece burada izleyeceğim," diyor. "Tribünde değil."

"Evet," diyorum. "Tabii ki."

"Sen de gidip Amerika Açık'ı kazanacaksın. Sonra tekrar emekli olup eve dönersin ve bir parti veririz," diyor.

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Kolay değil," diyor. "Ama başaracaksın."

"Ya başaramazsam?"

Babam gözlerini kısarak bana bakıyor, tepkimi ölçmeye çalışıyor.

"Ne duymak istediğimi tahmin etmene gerek yok," diyorum. "Sadece gerçeği istiyorum. Kazanamazsam ne olur?"

"Eh, Amerika Açık'ı kazanmasan umurumda olmaz. Gerçek bu."

Bir kahkaha patlatıyorum. "İnanılmaz."

"Gerçeği istediğini söyledin. Benim için kazanmanla kaybetmen arasında bir fark olmayacak. Beni hiç etkilemeyecek."

"Yani, biraz da olsa önemlidir," diyorum.

"Senin için belki. Ama benim için? Mesele hiçbir zaman bu olmadı."

Başımı babamın başına yaslayıp sözlerini sindiriyorum. Parlak, uçsuz bucaksız L.A. göğüne, rüzgârda salınan palmyelere bakıyorum.

"O sana âşık," diyor babam sonunda.

Geri çekilmiyorum. İrkilmiyorum bile.

“Ayrıca senin ondan daha iyi bir oyuncu olduğunu da biliyor,” diyor babam. “Sen söz konusu olduğunda endişem hep bu oldu. Çünkü seni anlayabilecek tek insan başka bir oyuncudur. Ama kaç oyuncu ikinci sırada olmakla barışık olur? O bunu çok iyi beceriyor ama. Ki bu da aklıma gelebilecek en şahane iltifat. Daha büyük bir güç var mı emin değilim.”

“Bir kadının gölgesinde kalmak mı?” diye soruyorum.

Babam bana göz kırpmıyor. “En iyi olmadığını bildiğinde bile güvende hissetmek.”

Bıçağın iki yüzünü de hissediyorum, iltifat ve bana dönük olan keskin kenar.

“O iyi bir adam,” diyorum.

Babam başıyla onaylıyor. “Her gece bir tür *pirata** gibi gizlice evine girse de.”

Gülüyorum. “Onun sorumlusu benim,” diyorum. “Ben... Bu işin bir geleceği var mı bilmiyorum ve çok da büyütme istemiyorum.”

“O yüzden de kendinden uzaklaştırıyorsun çünkü istemiyormuş gibi davranmak daha kolay,” diyor babam.

Ona bakıyorum.

“Lütfen,” diyor beni kendine doğru çekerek. “Kalbini birazcık olsun aç, *pichona*. Annenle evlenmek benim hayatımı değiştirdi. O bana mutluluğu tattırdı. Bana bir amaç verdi. Bir aile olduk. Bununla kıyaslanınca tenis ne ki?”

“Ama sonra annem gitti. Sen de böyle bir... kalp sızısıyla kalakaldın. Ben... bu nasıl yapılır bilmiyorum... öyle nasıl yaşanır.”

“Kortta bir şeyi nasıl yapacağını bilemeseydin, hiçbir şey seni onu çözmekten alıkoymazdı.” Elimi tutuyor. “Annen öldüğünde o kadar yıkılmıştım ki kalbimi toprağa gömdüm. Sana da bunu öğrettim. Sana nasıl devam edileceğini gösterdiğimi sanıyordum

* (İsp.) Korsan

ama aslında kimseye açılmamayı gösteriyormuşum. Yanlış olanı öğretmişim. Ama şimdi sana söylüyorum işte ve onu nasıl düzelteceğin sana kalmış. Tamam mı?”

“Evet, baba,” diyorum. “Zaten biliyorum. Ama teşekkürler.”

“Bildiğini biliyorum. Bazen benden çok daha zeki oluyorsun. Çok daha güçlü. Parlak bir elmas gibisin. Işıltılı, sert bir...”

“Kancık,” diyorum.

Babam gülüyor. “Peki, tamam. Işıltılı, sert bir kancık.”

Gülüyorum. Babam beni kendine çekiyor tekrar. “*Te amo, cielo.* Baban olmak başıma gelen en güzel şey. Akhiellus’um benim. Yunanların en büyüğü.”

“Baba...” diyorum.

“Hayır,” diyor. “Kabul et gitsin. Bırak da hissedeyim ve söyleyeyim. Sen benim hayatımın anlamısın.”

O gün öğleden sonra Bowe uğruyor ve babam yan çizgiden megafonuyla bize bağırırken bir set maç yapıyoruz.

“Bowe, topa temas ederken ayak parmakların üzerinde biraz daha yüksel,” diyor babam. “Carrie, sen de o takiplerde tembelleşme!”

Bowe benden bir galibiyet koparıyor. Son zamanlarda neredeyse her saat daha da iyi oynuyor. Onun gerisinde kalmaksa canımı acıtıyor.

Setimiz bittiğinde babam bana bir beşlik çakıyor ama esas Bowe’a odaklanmış durumda. “Bence biraz daha açık bir duruşa ihtiyacın var,” diyor Bowe raketini kılıfına koyarken. “Böylece dönmek için hareketlenmeye hazırlanırken ağırlığın sağ ayağında olur.”

“Sana söyledim, artık ayak hâkimiyetime bulaşmayacağım,” diyor Bowe. “Bana doğru ve sezgisel gelirken gerek yok. Bu duruşla dünyanın en iyi tenisçilerinden birini yendim az önce, lütfen ama.”

“İyi, mükemmelin düşmanıdır,” diyor babam.

Bowe bir bana bir babama bakıyor. "Tıpkı bir Soto gibi konuşun."

Bowe malzeme çantasını omzuna atıyor, babamsa yemekten bahsetmeye başlıyor.

"Yarın görüşürüz," diyor Bowe arabasına doğru ilerlerken. Hiçbir beklentiye kapılmadan, onun gidişini izliyorum.

Babama döndüğümde inanmaz gözlerle bana baktığını görüyorum.

Of, peki.

"Bowe!" diye sesleniyorum.

Arkasını dönüyor.

"Yemeğe kal," diyorum.

Bowe babamla bana bakıyor. "Cidden mi?"

"Evet," diyorum. "Cidden."

Ona doğru ilerleyip omzundan malzeme çantasını alıyorum. "Kal. Lütfen."

Raket çantasını alıp bankın üzerine koymamı izliyor. Göz göze geldiğimizde bana bir sürü farklı soru sormak istediğini görebiliyorum. Ama benim sadece basit, kırılgan bir cevabım var. "Kalmanı istiyorum."

Gülümsüyor. "Peki," diyor.

Ellerini birbirine çarparak, "Pekâlâ, hadi yapalım şunu. Neyimiz var? Javier, sakın şu an biftek ya da tuzlu yemeklerle beni sınamaya kalkma. Aslında var ya, neden ızgarayı yakıp tavuk yapmıyorum?"

Babam gülüyor. Sonra Bowe ve benimle evime doğru ilerlemeye başlıyor. Bowe çok az önümüzde. Babam kolunu omzuma koyuyor.

"Siempre supe que no hay montaña que no puedas escalar, paso a paso."

Tırmanamayacağın hiçbir dağ olmadığını başından beri biliyordum, her seferinde tek bir adım.

Bowe yemeği yapıyor, dışarıda yiyoruz. Ben yıldızları izlerken

onlar satranç oynuyor. Babam bana sımsıkı bir iyi geceler kucaklamasıyla veda ediyor ve kimse Bowe bu gece evine gidecekmiş gibi davranmıyor.

Bowe'la içeri giriyoruz. Ben bulaşıkları yıkamaya başlıyorum, Bowe da gelip arkamda dikiliyor. O beni öpünce gülüyorum. Gülüşümü sevdiğini söylüyor bana. Sonra da, "Bunu söyleyebilir miyim?" diye soruyor. "Gülüşünü sevdiğimi söyleyebilir miyim?"

Ben de, "Bilmem. Yani, söylersin herhalde. Neden olmasın," diyorum.

Mutfağımdan babamın oturma odasının penceresini görebiliyorum. Işığının sönüşünü izliyorum.

Bowe belimden tutup beni kendine çeviriyor.

Bir an burada bunca şey varken neden onca zamanı bir şeyleri kaybetme kaygısıyla geçirdiğimi merak ediyorum.

Sabah Bowe'la uyandığımızda gizlice dışarı süzölmek yerine iç çamaşırıyla alt kata inip bana yabanmersinli smoothie yapıyor. O kendine sade kahvesini yaparken ben de içeceğimi içiyorum. İşimiz bitince gazeteyi alıp küçük odaya gidiyor. Ben de korta çıkıyorum.

Bacaklarımı esnetiyorum. Omuzlarıma geçerken saate bakıyorum. Sekizi üç geçiyor.

Babam nerede?

Kalbim birden boşluğa düşecek gibi oluyor.

Babamın kapısına koşuyorum. Elimi kapının kulpuna atıp çeviriyorum.

Orada işte. Kanepesinde uzanmış, televizyonda ESPN açık.

Orada ama yok.

Ağzımdan yalnızca boğuk bir inleme dökülüyor. "Papá."

O andan sonra her şey sabah uyanmadan hemen önceki o dakikalar gibi. Uykuda değilim ama her nasılsa hâlâ rüya görüyorum, dünya gerçeklikle halüsinasyonun belli belirsiz bir kombinasyonu.

Bir noktada birileri –ambulans görevlileri mi yoksa adli tabibin odasından birileri mi bilmiyorum– gelip beni bulduğunda babamın ön verandasında dikilmiş ayakkabılarıma bakıyorum. Etrafa bakınca Bowe’un yanımda durmuş elimi tuttuğunu görüyorum.

“Baban dün gece bir kalp krizi daha geçirmiş ve vefat etmiş, büyük ihtimalle gece on bir ila bir arası bir saatte,” diyor adam.

“Deme ya, dâhi!” diye haykırdığımı duyuyorum.

Bowe beni kollarına çekiyor.

Galiba birileri bana sakinleştirici veriyor.

Gwen yemeğe uğruyor. Bowe bir şeyler yemem için uğraşıyor. Ona baktığımda Bowe Huntley’nin neden benim evimde olduğunu, yanımda olanın neden o olduğunu çözemiyorum.

Gwen bana bunun yakında haberlere düşeceğini söylüyor. “Sen hazır olana kadar engellemek için elimden geleni yapacağım.”

Ona kimin bilip kimin bilmediğinin umurumda olmadığını söylüyorum. Gizlemek durumu düzeltecek değil ya.

Bowe bana öğle yemeği, akşam yemeği ve ertesi sabah da kahvaltımı yediriyor. Biliyorum çünkü yatağımın etrafında yığılan bulaşıkların farkındayım.

Televizyonda kendi yüzümü görüyorum. Greg Phillips haberi sunuyor: "Carrie Soto'nun babası ve koçu Javier Soto beklenmedik bir biçimde öldü. Geçtiğimiz temmuzda Wimbledon'da kızıyla birlikte değildi ve kimileri bunun sağlık sorunları nedeniyle olduğu iddiasında bulunmuştu. Ancak önümüzdeki hafta Amerika Açık'ta Carrie'yle birlikte New York'ta olması bekleniyordu."

Bowe sonradan kumandayı televizyona fırlatarak ekranı çatlatığımı anlatıyor.

Gazetede babamın yetmişlerin başında Fransa Açık'ta çekilen bir fotoğrafını yayımlıyorlar. Polo tişörtü ve hasır şapkasıyla genç ve yakışıklı görünüyor. Görse çok hoşuna giderdi. Saklamak için gazeteden koparmaya çalışıyorum ama yanlışlıkla fotoğrafı yırtıyorum.

Bowe bir noktada yatağa girip bana sarılıyor. Her sabah bana smoothie yapıyor. Her seferinde yanlış pipet veriyor ama bunu ona bağırmadan nasıl söylerim bilmiyorum ve ona bağırarak istemiyorum.

Bowe'un duş aldığını düşünerek banyoya girdiğimde onu küvetin kenarına oturmuş buluyorum. Su akıyor. Beni görünce başını kaldırıyor, gözleri kan çanağı. Ayağa kalkıp iyi miyim diye soruyor.

Acaba gidecek mi diye düşünüyorum. Ben olsam şimdiye çoktan gitmiştim.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor. Ama aklımdan geçenleri sesli söyledim mi bilmiyorum.

. . .

Babamın cenazesinde ve anmasında ben mutfakta kıpırdamadan dururken Gwen bütün yiyecekleri paketliyor. Babamın onu güldürdüğü anları anlatıyor.

“Tanrı aşkına, lütfen, susabilir misin biraz?” diyorum.

Peynir dilimlerini saklama kabına koymayı bırakıp bana bakıyor.

“Özür dilerim,” diyorum.

Elimi tutuyor ama elleri o kadar soğuk ki beni bırakmasını istiyorum. Öte yandan istesem bile bırakmayacağını biliyorum.

Bowe her gün korta gidiyor. Bazen pencereden izliyorum onu.

Bir antrenman partneriyle yaptığı zorlu bir antrenmandan sonra içeri geliyor. “Nasılsın?” diyor soluk soluğa.

Önüme bakınca ayağımda babamın terliklerinin olduğunu görüyorum. Ne zaman giydim, onu bile hatırlamıyorum.

Daha sonra Bowe’a Amerika Açık’tan çekilsem mi diye soruyorum, o da bana bunun cevabını zaten bildiğimi söylüyor. Ama yanılıyor. Bilmiyorum.

Bowe odaya girip de bana Franco Gustavo’yla oynayacağını söylediğinde üzerimde bir tişörtle Bowe’un baksırlarından biri var. Bense New York’un ilk turunda Madlenka Dvořáková’yla oynayacağım.

Babamın sesini duyuyorum. “Ah, *será fácil*. Sen onu fena benzetirsin.” Onu görmek için dönüyorum ama orada değil.

Oturma odamın ortasında durmuş insanların gönderdiği çiçeklere bakıyorum. Ev solmaya başlamış çiçeklerle dolup taşıyor.

Çok fazla insan bir şeyler gönderdi ama uğramadılar. Benim onlar için yapacağımdan bile fazlası bu.

Yatakta uzanırken telefon çalıyor, açmıyorum. Ama aniden durmasından Bowe’un açtığını anlıyorum.

Birkaç dakika sonra içeri giriyor.

“Arayan Nicki,” diyor. “Chan.”

“Onunla konuşmak istemiyorum,” diyorum ama sonra yine de telefonu elinden alıyorum.

“Selam.”

“Çok üzgünüm, Carrie,” diyor Nicki.

“Teşekkürler.”

“Dinle, sana bir şey söylemek istiyorum... Eğer sen Amerika Açık'ta oynamayacaksan ben de çekilmeyi düşünüyorum.”

Bir sonraki sözlerine geçene kadar pek algılayamıyorum. “Sadece bana ne düşündüğünü haber ver. Temiz bir galibiyet istiyorum. Adil bir mücadele istiyorum.”

“Açıkçası, Nicki,” diyorum, “artık o kadar da önemi yok.”

Nicki sanki şaka yapmışım gibi gülüyor.

Sonraki gün ilk kez berrak bir ânım oluyor. Nihayet babamın evine gitmeye cesaret bulduğumda.

Onu bulduğum sırada dikildiğim yerde dikiliyorum. Eşyalarına bakıyorum: kumandaları, yarısı dolu su şişeleri, rafa dizilmiş dergileri ve kitapları, yan tarafta istiflenmiş filmleri, deri koltukları, hasır şapkaları.

Şapkalarından birini seçiyorum. English Leather ve şampuan kokuyor. Topraksı ve insansı.

Annem öldüğünde o da böyle mi hissetti acaba diye düşünüyorum: Yarının imkânsızlığı ama kaçınılmazlığı tarafından yerle edilmiş. Birden kendimi o kadar yorgun hissediyorum ki yer çekiminin ağırlığına direnemiyorum. Zemine bakıyorum ve bir mıknaş gibi kendine çekiyor beni.

Babam için aldığım evin halısına uzanıyorum. Ona verdiğim hediye. Saatler gibi gelen bir süre boyunca da kalkmıyorum.

İyi olacağını düşündüğüm için kendime o kadar kızgınım ki.

Bilmem gerekmez miydi? Bu dersi çoğu insandan önce almamış mıydım? Dünyanın seni önemsemediğini? En çok ihtiyacın olan şeyi elinden söküp alacağını?

Yas derin, karanlık bir kuyu gibi. Deniz kızları gibi çağırıyor insanı: *Bana gel, kendini burada kaybet.* Onunla savaşıp durursun ama nihayet pes edip o kuyuya atladığında derinliğine inanamazsın. Hayatının geri kalanı boyunca öyle yaşayacakmışsın gibi gelir. Düşerek. Dehşet içinde ve yıkılmış hâlde. Ta ki sen de ölene kadar.

Ama sadece seraptır bu.

Yasın baş döndürücü büyüüdür.

Düşüş sonsuz değildir. Bir zemini vardır.

Bugün o kadar uzun ağıyorum ki sonunda o zemini ayaklarımın altında hissediyorum. Dibi buluyorum. Bir yandan o kuyunun en azından şimdilik sonsuza dek orada olacağını bilsem de orada yaşayabilirmişim gibi hissediyorum. Sınırlarını ve uçlarını biliyorum.

Ayağa kalkıp babamın evinden çıkmaya hazırlanıyorum. Ama kapıya doğru ilerlerken mutfak tezgâhında bir defter görüyorum. Babamın bu yıl tutmaya başladığı, koçluk notlarıyla dolu defter.

Mutfağa gidip defteri alıyorum. Siyah deri kaplı bir defter, olabildiğince gösterişsiz. Ön tarafında *Carrie* yazıyor.

Sayfalarımı karıştırınca her sayfanın WTA'daki bir tenisçiye, onların nasıl yenilebileceğine ayrıldığını görüyorum. İstatistikler, oyunlar ve stratejiler.

Dvořáková, Flores, Martin, Carter ve Zetov gibi oyuncular belki yarım sayfalık bir yer tutuyor. Perez, Moretti, Nystrom ve Machado'ya daha çok yer ayrılmış. Sonra çok sayfalı oyuncular geliyor: Antonovich ve Cortez.

Nicki Chan defterin kalan kısmını tamamen kaplıyor.

Belli ki onun bazı maçlarını tekrar izleyip her oyuncuya karşı nasıl performans gösterdiğini not etmiş. Servislerimizi ve yer vuruşlarımızı karşılaştırmış. Atışlarımızı. Duruşlarımızı. Formlarımızı.

Son sayfanın en tepesinde tamamı büyük harflerle *CARRIE ONU YENEBİLİR* yazmış.

El yazısı okunaksız ve hiç okuyamadığım cümleler de var ara-

da. Okunaklı olma endişesi duymamış ya da oradakiler onun dışında biri için pek anlam ifade etmiyor. Onun bu defteri *benim* için yazmadığını da oradan anlıyorum. Kendi için yazmış. New York için planı buydu demek.

Defteri göğsüme yapıştırıyorum. Derin bir nefes alıyorum. Annem öldüğünde geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Ne kadar denersem deneyeyim onu çağıramamıştım. Tutunamamıştım.

Ama babamın büyük bir parçası hâlâ burada. Hâlâ yapacağı işler var. Babamla katılacağım son turnuva bu. Onu ellerimde tutuyorum.

Ve her türlü kazanacağım.

“Gwen,” diyorum telefona. Kendi mutfığımdayım, buzdolabından yabanmersini çıkarıyorum. “Gidiyorum. USTA’ya teyit ver.”

“Emin misin?” diye soruyor.

“Evet,” diyorum. “Bowe’la birlikte uçacağım.”

“Tamamdır, ben seni ararım.”

Telefonu kapatıp Bowe’un birkaç gündür elinde olan kitabı okuduğu odaya çıkıyorum. Başlığını nihayet idrak edebiliyorum. *Sevdiğiniz Biri Ölünce Yaşamaya Nasıl Devam Edersiniz?*

“Selam,” diyorum.

Kitabı bırakıp doğruluyor. “Selam.”

Bir şeyler daha söylememi bekleyen Bowe’a bakıyorum. Gri bir Hentley tişört ile kot var üzerinde. Saçları darmadağın. Sakalları da çıkmış biraz.

Burada. Gitmedi.

“Seninle New York’a geliyorum,” diyorum. “Amerika Açık’ta oynayacağım.”

“Peki,” diyor Bowe başıyla da onaylayarak. “Evet, harika.”

“Babamın hoşuna giderdi,” diyorum. “Bunu yapmam.”

“Kesinlikle katılıyorum.”

Ona doğru ilerleyip kollarımı beline doluyor, başımı göğsüne

yaşıyorum. Yanımda babamı tanıyan biri daha var, ne kaybettiğimi bilen, kendi de bir şeyler kaybetmiş biri.

“Gideceğim ve o lanet şeyi kazanacağım,” diyorum geri çekilerek.

Bowe başıyla onaylayıp gülümseyerek, “Sevdim bunu,” diyor. “Evet, ben de aynısını yapacağım.”

İkimiz de gülüyoruz ve babam bu dünyada değilken keyiflendiğim için zerre suçluluk hissi yok içimde. Korkunç, güzel, yepyeni bir yaşam için minicik bir başlangıç bu benim için.

Dvořáková'yla yapacağım maçın sabahında oteldeki süitimin kapısı çalınıyor ve Bowe kapıyı açıyor. Gwen elinde bir yabanmersinli smoothieyle içeri giriyor.

"Geleceğini bilmiyordum," diyorum.

Gwen usulca gülümsüyor. "Evet, biliyordun, tatlım," diyor. "Sorun yok. Buradayım." Smoothieyi bana uzatıyor.

Bowe malzemelerimi ve kıyafetlerimi topluyor. Onun bunu yapışını izlerken hiçbir toplanma işini yapmadığımı fark ediyorum. L.A.'de de her şeyi o topladı, burada da devam ediyor.

Bu sabah şimdiye kadar Gwen'e smoothie getirtmesinin yanı sıra beni uyandırdı, aşağıdan badem istedi, duşu açtı, beni içine soktu ve orada öylece dikildiğimi görünce benimle içeri girip saçlarımı yıkadı.

"Dvořáková'yla mı oynuyorsun?" diye soruyor Gwen.

"Evet."

Gwen Bowe'a bakıyor. "Sen de Gustavo mu?"

Bowe başıyla onaylıyor. "Kazanırsam muhtemelen Ortega'yla

oynayacağım. Sonra belki Griffin ya da Bracher olur. Ama, bildiğin üzere, kaybettiğim an benden bu kadar.”

“Emekli oluyorsun,” diyor Gwen.

“Aynen. Bırakırım. Bırakmaya hazırım.”

Gwen başıyla onaylıyor. “Peki sen emekli olacak mısın?” diye soruyor bana bakarak. “Bundan sonra?”

Cevap vermiyorum. Bu öğleden sonrayı bile düşünemiyorum ki.

“Peki,” diyor Gwen. “Her türlü senaryoya hazırlanırız.”

Bowe işine geri dönüyor ama sonra birden başını tekrar kaldırıyor. “Hah, defterini unutma.”

Defteri bana uzatınca derin bir nefes alıyorum. İlk bulduğum andan beri her satırını tekrar tekrar okudum. Dün gece onu uyurken uykuya daldım. Sadece bu sabah bile Dvořáková’yla ilgili sayfayı üç kere okudum. Saatile bakıyorum. Birkaç saate onun karşısına çıkacağım.

“O nedir?” diye soruyor Gwen.

Açıklamak için ağzımı açıyorum ama yapamıyorum. Sözcükler ağzımdan dökülmüyor.

“Jav hazırlamış,” diyor Bowe. “Koçluk planı. Carrie de ona uyup kazanacak.”

Gwen başıyla onaylıyor. “Sevdim bunu.”

“Görmek ister misin?” diyorum.

“Babanın sana verdiği koçluk planını mı?” diyor Gwen. “Benimle paylaşmak zorunda değilsin. İstemiyorsan kimseyle paylaşmak zorunda değilsin.”

“İstiyorum,” diyorum. “Bir bak.”

Defteri hafifçe aralayıp her sayfanın üzerinden geçiyorum. Dvořáková’ya gelince Gwen’le birlikte okuyoruz.

Carrie onu Melbourne’de yendiğinden beri güçlendi. Servis çizgisinde daha iyi iş çıkarıyor. Ama serviste ve volede daha iyi olmasına rağmen güç temelli arka oyuncusu olmak istiyor. Onu servis çizgisi üzerinde oynat. Onu heyecanlandıracaktır ama başa çıkamayacaktır.

Kemiklerimde o uğultuyu hissetmeye başlıyorum. Şu an yeni başlayan bir alev gibi küçük geliyor. Ama biliyorum, büyüyecek. Çok yakında kükreyecek, biliyorum.

Gwen bana bakıyor. "Halledersin sen," diyor.

"Evet," diyorum. "Hem babam yazmamış ama Dvořáková benden korkuyor. Şimdiye kadarki her maçımızda onu yendim. O yüzden başlangıçta ona tutunacak bir dal bırakmazsam iskambil kâğıdından evler gibi dağılacaktır."

Gwen başıyla onaylıyor. "Zeki bir kadınsın," diyor.

"Sağ ol. En iyisinden öğrendim."

Gwen elimi tutup sıkıyor. "Evet, öyle yaptın ve her şeyi yalayıp yuttun."

"Teşekkürler."

Gwen sayfaları çevirmeye devam ederken ayağa kalkıyorum.

"Chan'le ilgili ne çok şey var," diyor.

"Evet, o bölüme çalışmam gerek."

"Eh," diyor, "Her ama her maçta kulübede olacağım, tamam mı?"

Başımınla onaylıyorum. Sonra Gwen beni yanağımdan öpüp Bowe'a sarılıyor ve çıkıyor.

Bowe'a dönüyorum. Elinde lacivert bir kolsuz tişörtle beyaz bir tenis eteği var. Sarı Break Pointlerimi yatağın üzerine koymuş.

"Sıçıp batırmışım. Çorapları unutmuşum," diyor. "Eşyalarını hazırlarken."

"Yoldan alırız," diyorum. "Çözeriz."

**1995
AMERİKA
AÇIK**

Soyunma odasında dikiliyorum, diğer oyuncular çevremde. Martin ve Carter bir köşede gülüyor. Zetov ve Perez birbirlerini görmezden geliyor. Antonovich içeri giriyor ve gülümseyerek herkesi selamlıyor. Perez beni görünce omzuma hafifçe vuruyor. Flores kaybım için üzgün olduğunu söylüyor. Teşekkür ediyorum.

Madlenka Dvořáková içeri giriyor, göz göze geliyoruz. Beyaz elbisesi içinde o kadar çocuksu görünüyor ki. Saçlarını iki örgü yapmış. Birbirimizi başımızla selamlıyoruz, sonra ben dolabımı kapayıp antrenman odasına gidiyorum.

İçeride tuhaf bir sessizlik var. Sadece ben ve birkaç antrenör. Dizlerimi ve dirseklerimi sardırırken o güzel yalnızlığın tadını çıkarıyorum. Ama sonra, tam bacaklarıma masaj yaptırırken Nicki Chan içeri giriyor.

Tatlılıkla gülümseyerek tanıdığı antrenörleri bana şaşırtıcı gelen bir şakacılıkla selamlıyor. Sanki onun için yeni bir rekor kırabileceği ya da rekorunu tamamen kaybedebileceği iki haftalık bir turnuvanın ilk günü değil de sıradan bir günmüş gibi.

Yanıma oturunca konuşuyorum. "Her zaman çok neşelisin."

“Evet,” diyor hemen yanımdaki banka yerleşirken. “Biraz sinir bozucu, öyle değil mi? İnsanlar sürekli bunu söyleyip duruyor bana.” Antrenör ayağına dokunmaya başlayınca gülüyor. Fırsatını bulursam onu kortta koşturmayı aklımın bir köşesine yazıyorum. Bileği ağrıyor olmalı. Ona bu kadar yüklenmekten vazgeçmeli.

“Aradığın için teşekkür ederim,” diyorum alçak sesle. “Geçen gün.”

Nicki başıyla onaylıyor. “Elbette.”

“Çok nazik bir davranıştı.”

“Dediğim gibi,” diyor beni geçiştirerek, “Derini canlı canlı yüzmek ve kalbini kahvaltı niyetine yemek istiyorum.” Bana gülümseyip göz kırpmıyor. “Ama bunu en güçlü olduğun anda yaptığımdan emin olmak isterim.”

Başımınla onaylıyorum. “Anladım,” diyorum. “O şans da bulacaksın. Ve başarısız olacaksın. Sonra da her şey olması gerektiği hâline dönecek.” Antrenörlerden biri önkollarıma masaj yapmaya başlayınca pozisyon değiştiriyorum.

Nicki gözlerini dikip ayağını saran antrenörü izlemeye odaklanıyor. Ama bir sonraki sözleri doğruca bana. “Bana kalırsa sen benim neler yapabildiğimi hiç anlamadın. Ne yaptığımı.”

“Anladım,” diyorum. “Görüyorum.”

“Ben senden daha iyiyim,” diyor.

“Düş yakamdan, Nicki.”

“1982’de olsak sana karşı hiçbir şansım olmazdı diye düşünüyordun,” diye devam ediyor Nicki.

“1982’de olsan bana karşı hiçbir şansın olmayacağını *biliyorum*,” diyorum. “Çünkü 1995’teyiz ve bana karşı hiçbir şansın yok.”

Nicki öflüyor. “Göremiyorsun işte.”

“Ne kadar iyi olduğunu mu?” diyorum. “Ne kadar iyi olduğunu görüyorum.”

“Tenis için yaptıklarına, benim senin yaptıklarına saygı duyduğum kadar saygı duymuyorsun.”

“Benim yapmadığım ne yaptın?”

Nicki dönüp bana bakıyor. Bakışı ezici. “Wimbledon kazanmış ilk Asyalı tenisçiyim. Benim gibiler içinde, teniste yaptığım *neredeyse her şeyi* yapmış ilk kadını. Tüm o rekorları kıran. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki tenis sarı saçlı ve mavi gözlü olmayanlarımız için hiç de o kadar kolay değildir.”

“Evet,” diyorum başımla onaylayarak. “Kesinlikle.”

“Tenisteki en hızlı servis rekorunu yukarı taşıdım. Ben saatte 212 km hızla servis attığımdan beri tenis artık daha hızlı bir oyun. Şimdi WTA’daki neredeyse her oyuncu, on yıl önce olduğumuzdan daha hızlı. Forehand *ortalamam* saatte 130 km. Onda da yanıma yaklaşılamazsın. O yüzden bana biraz saygı göster, Soto. Sen de dahil tenis tarihindeki tüm kadınlardan daha çok Amerika Açık kazandım. Forehand ve backhandle yaptığım yer vuruşları tüm diğer kadın oyuncularından daha çok dönüş aldı. Geçen sene dakikada iki bin dönüşü buldum. Şu anda dünyada en çok kazanan kadın sporcuyum. Benim gibi biri için bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Üstelik bir numarada en çok kalan kişiyim, ki şu an üç yüz on yedi hafta oldu. Sense ancak üç yüz...”

“Dokuz hafta,” diyorum.

“Doğru.”

“Demek istatistiklerini ezberliyorsun?” diyorum ikiyüzlülük ettiğimi bile bile.

Nicki gülüyor. “Bu benim için önemli, Carrie. Bu oyuna bütün ruhumu vermek benim için önemli. Bu turnuvalar önemli. Hayatımı buna adadım ben.”

“Yani, ben de öyle,” diyorum.

“Ama senin parlama şansın oldu, o fırsat verildi sana.”

“O fırsatı *ben* aldım,” diyorum. “Bana altın tepside sunulmadı. Kimse *benim* kadın tenisinin yüzü olmamı istemedi. Hâlâ da istemiyorlar. Bunu talep etmek zorunda kaldım. Tıpkı şimdi yaptığım gibi. Yani onu istiyorsan, gelip benden alman gerek.”

“Hayır,” diyor Nicki. “Anlamadığın da bu işte. Onu senden *al-*

dım zaten. Rekor bende ve eğer sen onu istiyorsan, gelip benden alman gerekecek.”

Gözlerimi dikmiş ona bakıyorum. Devam ediyor.

“Kadın tenisinin gördüğü en iyi kadın oyuncu benim,” diyor. “Bunun kabul görmesini de hak ediyorum.”

“Kabul görüyor zaten,” diyorum. “Hem de sürekli.”

Nicki başını iki yana sallıyor. “Hayır, sen kabul etmiyorsun. Hayatım boyunca saygı duyduğum insan etmiyor. Örnek aldığım insan.”

Yüzünde artık gülümseme yok. İzi bile yok. Televizyona bakıyorum. Kısık sesle spor yorumları dönüyor. Altyazıda şu an Nicki ve benden bahsettikleri yazıyor.

“Anlıyorum,” diyorum nihayet ona bakarak. “Anlamaktan da nefret ediyorum.”

Nicki iç geçiriyor. “Peki, Soto. Sanırım ne kadar çabalasam nafile.”

“Ne istiyorsun sen benden?”

Nicki gözlerimin içine bakıyor.

“Söylediklerime takılma,” diyorum ona. “Yaptıklarına ver dikkatini. Geri döndüm, değil mi? Bugün burada oynuyorum. İşte bu kadar iyisin.”

Antrenör işini bitiriyor. Ayağa kalkıyorum. Nicki’nin yanından geçerken elimi omzuna koyuyorum.

“İyi şanslar,” diyorum. “Seninle oynayacağım o son saniyeye kadar arkandayım.”

Nicki gülümsüyor. “Çok şansa ihtiyacın olacak.”

Tokalaşmak için elimi uzatıyorum, o da tutuyor.

Deşifre

Sportsnews Network

Bill Evans'la *Wild Sports*

Bill Evans: Bu seneki Amerika Açık'ın ilk günü ve Nicki Chan bu sabah usta oyuncu Suze Carter'a karşı mutlak ezici bir galibiyetle başladı. Natasha Antonovich, Ingrid Cortez, Carla Perez, Odette Moretti, Josie Flores, Whitney Belgrade, Erica Staunton ve çok daha fazlası ikinci tura geçti. Öğleden sonra ise Wimbledon şampiyonu ve büyük sansasyon Carrie Soto, Flushing Meadows'taki ilk turda çaylak Madlenka Dvořáková'yla karşılaşacak. Babası ve koçu Javier Soto'nun ölümünün üzerinden sadece iki hafta geçti. Carrie, bu turnuvada onun onuruna oynadığını belirtti.

Önümüzdeki iki haftanın sonunda kimin galip geleceğine dair söylenecek çok söz var. Ama bir şeyden eminiz: O kupa için mücadele eden yüz yirmi sekiz oyuncu olabilir ama bütün gözler sadece o ikisinin üzerinde olacak.

Nicki Chan ve Carrie Soto, rekabetlerini gizlemiyor. Bu eşsiz kadınların ikisi de o unvanı ve onunla birlikte gelecek rekoru istiyor.

Peki hangisi olacak? Canavar mı yoksa K-A-N-C-Devamını-Biliyorsunuz mu?

Müthiş gergin olacağı kesin. Önümüzdeki iki hafta boyunca kimin finale çıkacağını birlikte göreceğiz.

SOTO-DVOŘÁKOVÁ

1995 Amerika Açık

Birinci Tur

Tünelde dikiliyorum. Öne eğilip sarı Break Pointlerimin ucunu siliyorum. Babamın yazdığı sözleri hatırlıyorum. *Onu servis çizgisi üzerinde oynat. Onu heyecanlandıracaktır ama başa çıkamayacaktır.*

Derin bir nefes alıyorum. İşte başlıyorum.

Ayağımı korta bastığım anda kalabalık tezahürat ediyor. Öyle gürültülüler ki kendi düşüncelerimi bile güçlkle duyuyorum.

Spor yayıncılarının ne dediklerini biliyorum. Evlerindeki insanlara babamı daha yeni kaybettiğimi, onsuz ilk maçma çıktığımı söylüyorlar.

Gürültünün dinmesini bekliyorum ama dinmiyor. Ben eşyalarımı hazırlarken kalabalık tezahürata devam ediyor. Ürkütücü bir yanı var bunun. Seslerinin havada çınlayışının, o uğultunun bütün arenada yankılanışının. Sesleri fileyi sarsan pes bir gümbürtü.

Etrafıma bakıyorum. Binlerce insan kıpır kıpır, hevesli. Her bölüme doğru geniş bir dönüş alarak el sallıyorum ve insanlar ayağa kalkmaya başlarken izliyorum.

Bowe ve Gwen kulübedeler. Gwen alkışlıyor. Bowe benimle

göz göze geliyor ve bölümler yükselen bir dalga gibi tek tek ayaklanırken birbirimize bakıyoruz.

Babamı alkışlıyorlar. Tam da şu an sanki arenadaki herkes Javier Soto'yu en az benim kadar özlediyormuş gibi.

Gözümünden bir damla yaş düşüyor. Siliyorum.

Zavallı Dvořáková. Hiç şansı yok. Elli bir dakikada işi bitiyor.

Deşifre

Grant Trumbull ile *SportsRadio Nation*

Grant Trumbull: Yanımızda *SportsSunday*'in editörü Jimmy Wallace var ve Amerika Açık'ta neler olduğundan bahsedeceğiz, bize biraz gidişatı anlatacak. Erkeklerden başlayalım.

Jimmy Wallace: Erkekler teniste Bowe Huntley'ninki gibi bir hikâye yok.

Trumbull: Yükselişte.

Wallace: Bu turnuvanın başında Bowe Huntley'yi destekleyen kimse -cidden *kimse*- yoktu.

Trumbull: Bu son turnuvası, öyle değil mi?

Wallace: Hepimiz diyorduk ki, "Bu adam emekli olacak, korttaki en yaşlı adam, gençlik günleri çok geride kaldı."

Trumbull: Üstelik sakatlık yüzünden Wimbledon'dan da çekilmek zorunda kaldı.

Wallace: Mayıstaki Fransa Açık'ta kaburgalarındaki kırkırdak yırtıldı. Kimsenin üzerine bahis oynayacağı bir oyuncu değildi.

Trumbull: Ama yine de.

Wallace: [*gülüyor*] Ama yine de! Huntley ilk turda korta çıktı ve Franco Gustavo'yu yere serdi. Set vermeden kazandı. Yine de hepimiz, "İyi, güzel ama tekrarı olmaz," diye düşünüyorduk.

Trumbull: Ama yanıldık.

Wallace: Hem de ne biçim. İkinci turda Ortega'yı yine set vermeden yendi. Sonra Bracher, sonra Mailer.

Trumbull: Şimdi de çeyrek finalde.

Wallace: eyrek finalde. Kırk yaşında! Bir Şey diyeyim mi, bu maçlarda kalabalık da ondan yana. Yıllardır böyle enerjik bir kalabalık görmemiştim. Bilirsin, Grant, ben Őüpheciyimdir.

Trumbull: [*gülüyor*] Sen görmeden inanmam diyenlerdensin.

Wallace: Ama Huntley, onu izlerken koltuğumun ucunda oturttu beni. Onu desteklememi sağladı. Bu iş nasıl sona erer bilmiyorum ama müthiş bir gösteri olduğunu söyleyebilirim.

Deşifre

SportsHour ABD

The Mark Hadley Show

Mark Hadley: Gördüklerime inanamadığımdan çıkarıp gözlüklerimi sildim. Bowe Huntley gerçekten de Amerika Açık'ın çeyrek finalinde Wimbledon şampiyonu Jadran Petrovich'i mi yendi?

Briggs Lakin: Buna sadece yenmek denemez. Huntley onu perişan etti. Petrovich için *utanç vericiydi*. Dünya sıralamasında iki numarada ve Huntley onu darmadağın ediyor.

Gloria Jones: O son servis müthiş çarpıcıydı.

Hadley: Hadi biraz Huntley'nin servisinden bahsedelim, o servisten bahsetmek istiyorum. Resmi bir şey yok ama son bir yıldır merhum Javier Soto'nun Bowe Huntley'ye koçluk yaptığına dair söylentiler vardı. Siz bununla ilgili bir şey duydunuz mu hiç?

Jones: Ben duydum, evet. Son birkaç aydır Carrie Soto ve Bowe Huntley'yi sık sık birlikte görüyoruz. Birlikte oldukları düşünülmüyor ama bilmiyoruz.

Lakin: Hadi ama, biliyoruz.

Jones: Henüz bunu teyit eden kimse olmadı.

Lakin: İki kere ikinin dört ettiğini bilmek için kimsenin teyidine ihtiyacım yok.

Jones: *[gülüyor]* Bowe Huntley ve Javier Soto'nun Fransa Açık'tan önce birlikte çalıştıklarını gören bir sürü insan var. Yani birkaç hafta önce Javier Soto öldüğünde hâlâ birlikte çalışıyor olmaları mantıklı.

Hadley: O zaman belki de Bowe Huntley'deki bu değişimin ardında Javier Soto vardır.

Jones: Belki de.

Hadley: Carrie Soto'da da çok iyi iş çıkardı, değil mi?

Jones: Öyle oldu. Burada mümkünse şunu da söylemek isterim. Hepimiz Carrie'den müthiş bir şeyler bekliyorduk ama daha kısa bir süre önce babasını, koçunu kaybetti. Ama şimdi yarıfinallere geçmek üzereyiz ve Carrie *karşısına çıkan tüm rakiplerini tek tek* ve kolaylıkla yendi. Bunların arasında bugün, birkaç saat önce çeyrek finalde yendiği Odette Moretti de var.

Lakin: Bu turnuva boyunca büyük karakter gösterdi.

Jones: Javier Soto müthiş bir koçtu, zamana meydan okuyan bir koç. Bence bu turnuvada da bunu görüyoruz. Bowe Huntley ve Carrie Soto'da Javier Soto'nun en iyi olduğu şeyi görüyoruz. Kendi deyimiyle "güzel temeller".

Lakin: Güzel dedin, Gloria. Kesinlikle.

HUNTLEY-MATSUDA

1995 Amerika Açık

Yarıfinal

Gwen'le kulübede oturuyoruz. Saatime bakıyorum çünkü kısa bir süre sonra kendi maçım için gitmem gerekecek. Ama gözlerimi bir türlü korttan alamıyorum.

Beşinci sette durum 3-5. Bowe geride ama bu oyunu alıp bir sonraki oyunda Matsuda'nın servisini kırarsa geri dönebilir.

Bana bakıp gülümsüyor.

Bu sabah kahvaltıda zihnimi boşaltmak için *Now This* okuyordum. Ön kapakta şu rock yıldızını terk eden pop yıldızı var ve acaba kadının şu aktörle yattığının doğru olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Ama dergiyi açtığımda kendi yüzümü gördüm.

Kortta Bowe'la birlikte olduğumuz geçen haftadan bir fotoğrafımız vardı. Bizi öpüşürken yakalamışlardı.

Dergiyi neredeyse refleksif bir hareketle kapadım. Sonra tekrar açtım.

Fotoğrafta ikimiz de şort ve tişört giymiştik. Bowe lacivert bir şapka takmıştı. Kolu belimde, beni kendine doğru çekiyordu ve ben dudaklarını tutturmak için yukarı bakmak zorunda kalmıştım.

Magazincilerin orada olduğunu bilmiyordum. Yoksa onu öpmezdim. Ama bütün dünyanın göreceği bir dergiye basılmak karşısında dehşete düşmedim, aksine tek görebildiğim fotoğraftaki ne kadar da mutlu görüldüğüm oldu.

Bowe içeri girip omzumun üzerinden baktı. Yüzündeki ifadeden fotoğrafı daha önce gördüğünü anladım.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Fotoğrafa biraz daha baktım. “Mutlu görünüyoruz,” dedim sonunda.

Bowe gülümsedi. “Aynen,” dedi. “Ben de öyle düşünüyorum.”

Bowe oyunu alıyor; durum şimdi 4-5. Saha değişimi sırasında kulübeye gelip bana göz kırpmıyor. Ben de ona gülümseyip göz kırpmıyorum. Yine budalanın teki oluyorum.

Bowe servis çizgisine dönüyor. Üzerinde baskı var şimdi. Bu oyunu kazanamazsa kariyerinin son profesyonel maçı olacak. Ama ona baktığınızda hiç anlamazsınız bunu. Kalabalığa el sallıyor, tribünler ona tezahürat yaparken gülüyor, onları teşvik etmek için ellerini kaldırıyor.

Dün gece bana finale çıkmayı istediğini söyledi. “Bu yıldan istediğim tek şey bu. Böyle büyük bir şey yapmak. Buraya kadar geleceğimi hiç düşünmemiştim ama şimdi buradayım işte,” dedi gecenin sessizliğinde. “O hâlde neden daha ötesini hayal etmeyeyim?”

Ama bugün, soyunma odasına girmeden hemen önce de tam tersini söyledi. “Buraya kadar geleceğimi hiç düşünmemiştim ama şimdi buradayım işte,” dedi. “O yüzden gerisi de cilası.”

Matsuda hızlı bir servis kullanıyor. Bowe’un ayağına denk geliyor ve Bowe onu karşılamak için geriye doğru sıçırıyor. Top filenin hemen önüne düşüyor. Matsuda topa doğru fırlıyor ama kaçırıyor.

Love-15.

Bowe gülümsüyor. Kalabalık tezahürat ediyor. Tüm o tezahüratların Matsuda’yu sinirlendirdiği belli. Bu yüzden de servisler arasında Bowe kalabalığa bakıyor, daha yüksek tezahürat etmeleri

için gazlıyor. Matsuda başını iki yana sallıyor, sert bir servis daha kullanıyor.

Bowe topa atılıyor ama fileye takılıyor.

15-15.

Tekrar saatime bakıyorum. Gitmem gerek.

15-30.

30-30.

30-40.

Berabere.

Avantaj Matsuda.

Berabere.

Gitmem gerek.

Avantaj Bowe.

Berabere.

Avantaj Matsuda.

Berabere.

Isınmaya geç kalıyorum.

Avantaj Matsuda.

Berabere.

Avantaj Matsuda.

Bowe yoruldu. Matsuda farkında mı, kalabalık farkında mı bilmiyorum ama ben farkındayım. Servisleri eskisi kadar yüksek değil. Ona biraz güç diliyorum, bir enerji patlaması. Arka arkaya iki sayı alırsa bu oyunu kurtarabilir ve belki de onu finale götürür.

Berabere.

Avantaj Matsuda.

Matsuda, Bowe'un ayağına doğru bir servis daha kullanıyor. Bu sefer Bowe geriye doğru olabildiğince hızlı koşuyor. Pozisyon alıp raketini topa çarpıyor. Ama fileye takılıyor.

Kalbim parçalanıyor. Bitti.

Bowe kortun ortasında dikiliyor, gözlerini kapıyor. Göğsünün inip kalkışını izliyorum. Başıyla onaylayıp gözlerini açıyor.

Kalabalık bir maç sonuna göre tuhaf bir sessizlik içinde.

Bowe'un kazanmasını istiyorlardı ama finale giden Matsuda olacak.

Bowe Huntley tenisi bırakacak.

Herhangi bir üzüntü ya da gerginlik emaresi var mı diye yüzünü izliyorum ama kederin önümüzdeki birkaç ayda, belki birkaç yılda çeşitli şekiller alabileceğini biliyorum artık. Yine de Bowe'un yalnızca bir tebessümü ve nemlenmiş gözleri çarpıyor gözüme. Görünürde bir sinir krizi yok.

Keşke babam burada olup bunu görebilseydi. Bowe'un burada, Amerika Açık'ta neler yaptığına tanık olabilseydi. En çok o tezahürat ederdi.

Bowe kalabalığa el sallıyor.

Birden ben dahil bütün stadyum ayağa kalkıyoruz. Bowe için öyle yüksek sesle tezahürat ediyorlar ki kulaklarım parçalanıyor. Bowe her bölüme tek tek el sallayıp bir yandan da onları başıyla selamlıyor.

Matsuda başını iki yana sallıyor, sonra geri çekiliyor. Bowe'un bu ânı yaşamasına izin veriyor.

Bowe bana bakıp gülümsüyor. Ben de karşılık veriyorum. Bowe kalabalığa dönüyor ve iki yumruğunu da havaya kaldırıyor. Sonra da el sallayarak veda ediyor.

Doğruca bana geliyor ve onunla konuşmak için kulübenin üzerinden eğiliyorum.

"Şahane koşuydu," diyorum. "Çarpıcı bir kariyer için güzel bir son."

"Seni seviyorum," diyor.

Gözlerim irileşiyor.

"Seni ürküttüysem özür dilerim," diyor elimi tutarak.

Bu an günün birinde gelecekte onun gözüne bakamam diye düşünmüştüm ama kolay oluyor. Bu kadar kolay olması korkutucu hatta. "Tamam," diyorum. "Biliyordum zaten. Babam söylemişti."

Gülüyor. "O kadar ortada mıymış ya?"

“Hayır,” diyorum. “Ya da belki. Bilmiyorum. Benim de aynı şeyi söylemem gerekiyor mu?”

“Hayır,” diyor. “Kim olduğunu biliyorum. Ayrıca ısınmaya geç kaldın.”

“Sorun değil ya?” diye soruyorum ona sarılarak. “Emin misin?”

“Evet, eminim.”

“Peki, ben gidiyorum. Ama ben de öyle, biliyorsun. Senin de-
diğinden.”

“Biliyorum,” diyor.

“O kadar ortada mıymış ya?” diye takılıyorum.

“Pek sayılmaz, Carrie,” diyor gülerek. “Ama kendine göre ifade yöntemlerin var.”

SOTO-CORTEZ

1995 Amerika Açık

Yarıfinal

Üçüncü setteyiz. Bu işi bitirmeme iki oyun var.

Henüz yorgun değilim. Ama Cortez öfkeli. Topun püskülleri-
ni yolmaya başladığında anlıyorum bunu.

Finale çıkmak istiyor. Muhtemelen Londra için hâlâ öfkeli.
Bunu kendini motive etmek için kullanıyor ve ben buna saygı du-
yuyorum.

Babamın not defterini düşünmeye devam ediyorum.

*Cortez asabi ve kibirli. Kaybetmekten hoşlanmıyor. Birilerinin onun
hakkında gelmesinden hoşlanmıyor. Onu öfkelenendirsen altüst olma-
ya başlar. Çok tanıdık.*

Beni kastettiğini biliyorum. Ama şimdi filenin öbür tarafında
karşısında dikilirken Cortez'le muhtemelen fark ettiğimden çok
daha fazla benzediğimizi görebiliyorum. İncitici, acımasız, kana
susamış. Soğuk ama tutkulu. Kaybetmeye dayanamadığı için ka-
zanmaya ihtiyaç duyan.

*Cortez'i oyundan düşür, onu sinirlendir. Kendine güvenen bir oyuncu;
güveninin altını oyarsan onun işini bitirirsin.*

Babam haklıysa ve Cortez'in zihinsel oyunu benimkine benziyorsa ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Mümkün olduğu kadar çok acele etmem gerek. Ona puan için savaşıma şansı bile vermemem gerek. Kendi servis attığım oyunlarda onu tamamen engellersem bezer ve umudunu kaybeder. Hata yapmaya başlar.

Evet, Ingrid Cortez'i çok iyi tanıdığımı düşünüyorum. Mükemmeliyetçiliğin dezavantajı, bir şeyi doğru yapmaya çok alışkın olduğunuzdan yanlış yaptığınız an tamamen dağılırsınız.

Bugünse dağılan ben olmayacağım.

Ace kazanmak için cesur olmanız gerekir. Fileye takılma ya da topu dışarı atma riskini göze almanız gerekir. Korkmuyormuş gibi oynamanız gerekir. Ben bunu yapabilirim.

Topu havaya atıp servis alanının uzak köşesine, sağa doğru gönderiyorum. Cortez dokunamıyor bile. 15-love.

Böyle devam ediyorum. Çok geçmeden oyunu alıyorum.

Cortez'in omuzları geriliyor ve ondan aldığım her puanla birlikte ellerini yumruk yapıyor. Servis çizgisine her dönüşünde başını kendi kendine iki yana sallıyor ve koçuna bakıyor.

Sağlam duruyorum. Kısa bir süre sonra da maç sayısına ulaşıyorum.

Cortez topu ayağının dibinde sektirerek atışı için hazırlanıyor.

Ona karşı bir şefkat kabarıyor içimde. Çok genç. Yapmak istediği her şeyi yapmak için çok zamanı var hâlâ. Ama '95 Amerika Açık finaline çıkmak onlardan biri olmayacak.

Hızlı bir servis kullanıyor. Birden düşüşe geçen sert ve süratli bir atış. Topa hazırlanarak geriye doğru koşuyorum. Topu yükselirken yakalayıp çapraz bir forehand'le karşılıyorum. Backhand'immin açığına gelen bir yer vuruşuyla karşılık veriyor.

Top bana geliyor. Raketimi arkaya doğru çekip sekmeden önce havada yakalıyor, forehand'ine doğru açığa atıyorum.

Topa doğru koşuyor ama top sertçe sekip döne döne kortun

dışına gidiyor. Hamle yaparak top ulaşamayacağı bir noktada usulca düşerken kendini yere atıyor.

Kalabalık feveran ediyor. Bowe oturduğu yerden fırlıyor. Gwen'in bağırdığını görüyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum, kortun sert zemini tenimi çiziyor. Minnetim, gururumdan önde.

*Ahí vamos, papá, diye düşünüyorum. A la final.**

* (İsp.) İşte başlıyoruz, baba. Finale doğru.

O akşam Bowe, Gwen ve ben oteldeki süitimde, televizyonun karşısında oturuyoruz. Sakinmişim gibi davranıyorum ama dizlerimde toplanan gerginliği hissedebiliyorum. Bacaklarımı esnetmeye çalışıyorum.

Bowe'un sırtı canına okuyor, o yüzden televizyonu yerde uzatıp ayaklarını duvara uzatmış hâlde izliyor. Aramızda doğru düzgün oturabilen tek kişi Gwen.

Nicki yarıfinalde Antonovich'e karşı oynuyor. Tam şu an maç sayısı için servis kullanıyor.

"Chan'in kazanmasını istiyoruz," diyor Gwen. "Değil mi? Sadece doğru kişiyi mi destekliyorum diye teyit almak istedim. Pek kolay değil."

Ayak parmaklarıma uzanırken başımla onaylıyorum. Dizardı kırılganlığımın ve dizlerimin arkasının resmen şakıdığını hissedebiliyorum. "Evet, Chan'i istiyoruz."

Nicki falsolu bir servis kullanıyor. Antonovich karşılıyor. Nicki bir yer vuruşu yapıyor, top tam servis çizgisinin üzerinde sekip

tribünlere gidiyor. Nicki topun nereye gideceğini bekleme konusunda tanıdığım herkesten daha iyi.

“Siktir, kadın çok iyi,” diyorum.

Bowe başıyla onaylıyor. “Öyle.”

“Üstelik koçu da yok,” diyorum. “Benim yıllardır faydalandığım sihir yok arkasında. Hepsini kendi başına yapıyor.”

Nicki bir servis daha kullanıyor. Bomba atarmış gibi hızlı ve çirkin bir servis.

“Nicki maçı alacak,” diyorum.

Nicki servis atıyor, yükseğe sıçrıyor ve takibini yaparken korta sertçe iniyor. Antonovich’in topa yetişebileceğinden emin değilim. Ama her nasılsa yukarı sıçrayıp korta geri düşmeden önce topa vurmayı başarıyor.

Bowe doğruluyor. Gwen televizyonun içine girmiş. Ben de ayağa kalkıyorum.

Top filenin üzerinde bir kavis çizerken Nicki’nin başı yukarı kalkıyor. Onu izleyerek geri geri koşuyor. Hâlâ kortta olan Antonovich de gözünü topa dikmiş.

Top havada yükselip yalpalarken Nicki ona doğru koşuyor. Top yan çizginin *birkaç santim* dışına düşüyor. Dışarıda.

Natasha Antonovich kollarıyla yeri dövüyor.

Nicki havaya sıçrıyor.

İşte oldu. Soto, Chané karşı.

Ertesi sabah uyanıyorum. Güneş parlıyor, hava serin. Amerika Açık'ı kazanmak için mükemmel bir gün.

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen Bowe çoktan kalkmış. Oturma bölümüne geçtiğimde gazete okuyor. Yanında yabanmerisinli bir smoothie ile bir kavanoz tuzsuz badem var.

"Günaydın, rekortmen," diyor.

"O rekoru gerçekten kırmadan önce böyle saçmalıklar söylememen gerektiğini biliyorsun."

Bowe başını iki yana sallıyor. "Hayır, bak," diyor. Bana okuduğu gazeteyi gösteriyor. Manşette SOTO-CHAN MAÇINDA BİRDEN FAZLA REKOR KIRILMASI GARANTİ yazıyor.

Gazeteyi alıp yazının devamını okuyorum. Bu akşamki maçla ilgili diğer gerçeklerin yanı sıra Nicki'yle benim, *ikimizden birinin* Açık Dönemi'nde Amerika Açık'ı kazanan en yaşlı tenisçi olacağımızı öğrendim. Yaklaşık otuz iki yaşındaki Nicki, dokuz ayla Margaret Court'u geçecek. Ben alırsam da Margaret Court'u neredeyse yedi yılla geçeceğim.

Resmi olarak Amerika Açık'ta kadınlar teklide finale çıkan en

yaşlı oyuncuyum. Öte yandan bir turnuvada en çok ace atan oyuncu rekorunu da elimde tutuyorum ve görünüşe bakılırsa Soto-Chan maçı izleyici sayıları bakımından da yeni bir rekor kıracak.

Henüz bilmedikleri bir rekor daha var: Gwen dün gece bana AmEx'in Elite Gold'la olan sözleşmemi satın almak istediğini söyledi. Elite Gold da sözleşmemi *elinde tutmak* istediğinden AmEx –kadın ya da erkek– bir tenisçi için şimdiye kadar ödenmiş en yüksek sponsorluk ücretini önerdi.

Ona her kuruşunu gençlik merkezi fonlarına aktaracağımı söyledim. Gwen kendisinin de bağış yapacağını söyledi.

“Yani alacağım çekle hem bunu yapıp hem de emekli olabilirim,” dedi Gwen.

Güldüm ve peşine düşmesini söyledim.

“Yapacağım, Carrie,” dedi. Sesi artık daha ciddiydi. “Annemle babama önümüzdeki yıl emekli olacağımı söyleyeceğim. Resmi olarak.”

“Senin adına sevindim,” dedim ona.

Şimdiyse yazıyı Bowe'a geri uzatıyorum.

“Çok fazla istatistik,” diyorum. “Of, Tanrım. Tam da babamın yıllar önce söylediği gibi. Rasgele birini seçer ve kendini ona adadığını söylersin. Ama bir adım geri çekilip baktığında hangisinin diğerinden daha anlamlı olduğunu nasıl anlarsın ki?”

Bowe kahvesini yudumlarken başıyla onaylıyor. “Yine de,” diyor, “En Çok Slam' çoğumuz için bir şeyler ifade ediyor, kendimizi kandırmayalım. Sen de senin için en çok şey ifade edeni koruyorsun.”

Bir nefes alıyorum. “Evet,” diyorum. “Ama babam için hiçbir zaman pek bir şey ifade etmedi. Babam sadece teniste güzel bir oyun çıkarmamı istedi.”

Bowe gülümsüyor. “İşe bak ki yapıyorsun da,” diyor.

Tünelde yürürken kortun yalnızca kenarlarını görebiliyorum. Kalabalık şimdiden gürültülü. Işıklar açık, akşam göğünden biraz

daha parlak sadece. Açıklığa çıkınca omuzlarımı indirip boynumu yuvarlıyorum. Ayakkabımı siliyorum.

Keskin bir nefes alıyorum. Havanın sönen bir balondan çıkan hava gibi bedenimden çıkıp gitmesine izin veriyorum. Gevşıyorum. Hazırım.

Arkamda bir güvenlik görevlisi duruyor. Sonra ayak sesleri duyuyorum.

“Nicki,” diyorum.

Üzerinde beyaz bir tişörtle lacivert bir etek var. Mavi bir Nike logosu bulunan beyaz 210’larını giymiş. “Carrie.”

“Nasıl hissediyorsun?” diyorum. “Bileğin nasıl? Sırtın nasıl? Üzerine oynayabileceğim herhangi bir sakatlık?”

Nicki gülüyor. “Ne yazık ki yüzde yüz iyi hissediyorum.”

“Güzel,” diyorum. “Galibiyet daha tatlı olacak.”

Nicki başını iki yana sallıyor. “Yıllar önce, daha çocukken senin bir röportajını okumuştum,” diyor. “Babanın sana Akhiellus dediğini söylediğin.”

“Evet,” diyorum. “Yunanların en büyüğü.”

“Bunu hep kıskandım. Sendeki o yazgı hissini. Hektor, Patroclos’u öldürdükten sonra Akhiellus’un Hektor’a ne söylediğini hatırlıyor musun?”

İlyada’yı okumamın üzerinden uzun zaman geçti. Başımı iki yana sallıyorum.

Nicki gülümsüyor. “Diyor ki, ‘İnsanlar ve aslanlar arasında bir anlaşma olamaz. Bana yaşattığın kederin bedelini sana sonuna kadar ödeteceğim.’”

SOTO-CHAN

1995 Amerika Açık

Final

Pek çok insan, hatta belki Nicki bile, Nicki'nin yeni tenis olduğuna inanıyor. Benim Carrieminse eski tenis. Benim Carrie'ye her tenisi oynamayı öğrettiğimin farkında değiller. Yani Carrie hızlı ve güçlü başlamalı, bir sıçramayla başlamalı. Daha en baştan Nicki, Carrie'nin hangi versiyonu için hazırlanmış olursa olsun, buna hazırlanmamış olduğunu açık etmeli.

Para atışını kazanıyorum ve ilk servisi kullanmayı tercih ediyorum.

Nicki'nin forehand'i feci, o yüzden herkes onun backhand'ine doğru servis kullanıyor. Ama ben onlardan değilim. İlk servisim alçak, kısa, hızlı ve forehand'inin açığına doğru. Topu karşılamak için mücadele ediyor. Filenin hemen ardına doğru atıyor. Ben de geri gönderiyorum. Zamanında yetişemiyor. 15-love.

Nicki bana bakıyor ve başını sakince sallayarak onaylıyor.

İlk oyunu ben alıyorum.

Nicki'nin ilk servisi namludan çıkmış bir mermi gibi geliyor üzerime. Tam da olacağını bildiğim şekilde. Doğruca backhand'ine

doğru karşılıyorum. Şiddetli bir vuruşla karşılıyor. Ben de bir drive voleyle karşılık vererek onu fileye çekiyorum.

Nicki, insanları kendi tarzında tenis oynamaya zorlayarak başarıya ulaşıyor. Carrie ona her düzeyde karşılık verebilir ama Nicki, Carrie'nin her düzeyine karşılık veremez. Carrie, Nicki'yi kendi tenis tarzına çekmeli. Bir santimetrenin bile önemli olduğu tarzda bir tenise. Carrie'nin en iyi hâlinin, Nicki'nin en iyi hâlini yenebileceğine inanıyorum. Bu da şu anlama geliyor: ONU FILEYE YAKLAŞTIR

Nicki atışımı karşılamak için koşuyor ve tam zamanında yetiştiriyor. Ama atışı fazla uzun. Onun servis oyunundaki ilk puan benim. Love-15.

Yine de oyunu o alıyor.

İkimiz de kendi servis oyunlarımızı alıyoruz, ikimiz de diğerinin servisini kıramıyoruz. 1-1'ken 2-2 oluyor, 2-2, 3-3'e, 4-4'e, 5-5'e dönüyor.

6-6 olunca tiebreak'e gidiyoruz.

Nicki servisleriyle beni fena benzetiyor. Benim servislerimde karşılama vuruşları çekiç gibi iniyor. Tiebreak hızla Nicki'nin lehine 0-4 oluyor. Toparlanmam gerek.

Topun hızını kesmeye, slice atmaya, onu durdurmaya çalışıyorum. Hemen sonuç veriyor ve o işin sırrını çözene kadar da teslim olmuyorum.

Durum şimdi 4-4.

5-5.

Tiebreak'te 6-6.

Kalabalık homurdanmaya başlıyor.

Nicki yanımdan hızla geçen bir winner'la durumu 6-7 yapıyor. Ama iki farkla kazanması gerek.

Servis sırası bende ve tam topuğuna doğru hızlı bir atış yapıyorum. Kaçırıyor. 7-7.

Dakikalar sonra Nicki 12-11 önde. Servis sırası onda.

Gözlerimi dikmiş topu havaya atışını izlerken topun nereye gideceğini tahmin etmeye çalışıyorum. Şimdiye kadar kendince bazı ipuçları verdiğini görebiliyorum. Çapraza atacağı zaman omzunu çok hafif indiriyor.

Onu izliyor, omzunun yukarıda olduğunu görüyorum. Topu çizgiye, forehand'ime atacağını biliyorum.

Top havada ıslık çalarak öyle hızlı gidiyor ki sesi duyduğumda top çoktan geçip gitmiş. Açığa uzanıyorum ama topu yakalayamıyorum. Sikeyim. Kalabalık haykırıyor.

Tiebreak'te 13-11'le ilk seti o alıyor.

Saha değişimi sırasında kimseye bakmıyorum. Ne Gwen'e ne Bowe'a ne de Ali'ye. Kalabalığa bile. Başımı önde tutuyorum. Suyumu içmeye, yüzümü kurulamaya, kafamın içindeki babama odaklanıyorum. Şimdi tek duymak istediğim onun sesi.

İlk seti Nicki kazanırsa Carrie'nin ikinci seti kazanma olasılığı daha yüksek. Burada ona karşı Nicki'nin kendine güvenini –kibirini??– kullanabiliriz. Kullanmalıyız da. Plana sadık kal. Devam ettir. Değiştirme. İlk seti alamazsak ikinci seti kazanabiliriz.

İkinci set başlıyor. Onu fileye yaklaşıtıyorum. Vuruşlarım alçak ve yumuşak ki onlardan yeterince güç alamasın.

Oyunları karşılıklı alıyoruz. 1-1. 2-2. 3-3.

Ama Nicki çok geçmeden olayı çözüyor. Fileye daha yakın kalıyor, toplara daha kontrollü vuruyor. Rallilerimiz on, on iki, hatta bazen on beş vuruşa kadar uzuyor.

Kimse kimsenin servisini kırmıyor.

Mükemmel bir ritim varmış gibi gelmeye başlıyor. Top gidip geliyor, ikimiz de onu karşılıyoruz. Basit hata yok, yanlış yok. Mükemmel icra. Sadece bir dans.

Bazen topa bakıyorum bazen de onu izliyorum. Onun da beni izlediğini hissedebiliyorum. Raketimi savururken yaptığım şeydeki beceriyi gördüğünü biliyorum. Gözlerimi onun gücünün muhteşem vahşiliğinden alamıyorum. Öyle konsantre bir güçle savuruyor ki raketini, bunu yaparken çığlık atıyor.

Bana doğru tekrar tekrar gelen sarı noktaya odaklanıyorum. Raketim kayarak işi tamamlarken tekrar tekrar geri çektiğim kolumun rahatlığını hissediyorum.

Oynayabileceğim en mükemmel oyunu oynuyorum. Dakika dakika, her atışta.

Durum 5-6'yken ve servis sırası ondayken, Nicki'yi nakavt etme vakti geliyor. Servisini bir voleyle karşılıyorum; fileye doğru koşuyor. Tam o hızlı, vole dolu tenisine alışmışken yanından geçip giden düz, sert bir yer vuruşu yapıyorum.

Sonra aynısını bir daha, bir daha yapıyorum. Tereddüde düştüğü anda bir kısa vuruş yapıyorum. Tam kısa vuruşlarla devam edeceğimi düşündüğü sırada uzun bir vuruş yapıyorum. Servis sırası onun ama geride olan, beni yakalamaya çalışan da o. 30-40.

İşte o andayım. Seti alabileceğim an.

Servis kırma puanı.

Carrie servis kırma puanına gelirse bunu bir galibiyete çevirebilir. Momentumu puana çevirme konusunda müthiştir. Nicki iyi bir savunma oyuncusu. Çoğu tenisçi ona karşı servis kırma puanına ulaşmayı başaramıyor artık. Ayrıca Nicki, Carrie'nin de bir hayranı, Carrie'yi tanıyor. Carrie'nin servis kırma puanlarında ya yaşadığını biliyor. İhtiyacımız olan tek şey her sette Carrie'yi bir kez servis kırma puanına taşımak. Geri kalanlar yerine oturacaktır.

Nicki servisi kullanıyor. Top çizginin üzerinde ilerliyor ama içeri düşüp yükseğe sekiyor. Zıplayıp yukarıdan sertçe vuruyorum.

Topu havada erken yakalıyor. Karşılık olarak bir yer vuruşu beklediğini görebiliyorum; top yumuşak bir vuruş deneyemeyece-

ğim kadar alev alev. Ama çapraza göndermek yerine bir winner deniyorum. Topu yan çizgiye, tam çizgi üzerine gönderiyorum. Ona ulaşmak için bütün kortu koşması gerek. Koşuşunu izlerken bileğinin kaydığı esnada hafifçe döndüğünü görüyorum.

Çok geç kalıyor. Top bir kez sekiyor ama Nicki kurtaramıyor. Ayağa kalktığı anda bileğinin ağrıdığını görebiliyorum. Bunun için şükrediyorum çünkü benim de iki dizim, özellikle de kötü durumda olan ağrımaya başladı.

Hoparlörden, "Set Soto'nun," sesi yükselirken kalabalık koltuklarından fırlıyor. Herkes bağırmaya başlıyor.

Ondan da bir gülümseme bekleyerek Nicki'ye gülümsüyorum. Ama o öfkeli görünüyor, raketini fırlatmanın eşiğinde gibi. Onu suçlamıyorum. Ben de yaşadım bunları. Maçın şimdiye kadar çoktan onun olmasını bekliyordu.

Ama ben o maçı ellerinden çalışıyorum.

Bu eğlenceli, diye düşünüyorum. Nasıl oldu da bunun bu kadar eğlenceli olduğunu unuttum?

Sandalyeye oturup yüzümü kuruluyorum. Bir yudum su alıyorum. Nicki'ye dönüyorum ama o bana bakmıyor, çenesi kasılmış. Gatorade'inin kapağını açıp büyük bir yudum alıyor. Tahminde bulunmam gerekirse bileği şişiyor. Arenanın üzerinde bulutlar toplanmaya başlıyor. Hava serinliyor ve ben bundan çok memnunum.

Gwen benimle göz göze geliyor. Beni, tam göğsümü işaret ediyor.

Ben de avucumu kalbime vurup elimle onu işaret ediyorum.

Karar seti. Nicki'nin servisleri daha hızlı, daha sert. Toplar zırlama ıslık çalarak geliyor. İrkiltici. Ama onu bastırmaya çalışma kaygısına düşmüyorum. Servislerim santimi santimine isabetli. Keskin nişancı atışları gibi.

Nicki şimdi tam kapasite oynuyor. Hızlı ve atışlarımı pürdük-kat izliyor. Servislerimi tahmin edilemez ve keskin tutmam gerek.

1-1 oluyor 2-2. 2-2 oluyor 3-3. Topu alçaktan attığımda altına giriyor. O uzun oynadığında oraya gidiyorum. Ben kısa attığımda o yetişiyor.

Nicki soluk soluğa. Ben terliyorum.

Kalabalık her rallide çıldırıyor, her winner'da çığlık atıyor.

4-4. 5-5.

Babam haklıymış. Üçüncü set Nicki'nin en sert oynadığı set.

Yanımdan hızla geçen bir başka yer vuruşu daha kullandığında son anda karşılıyor ve onun bir yenisine hazırlandığını görüyorum. Kolunun o etkin gücü karşısında huşu içindeyim. Temas ettiği anda topu ezişi. Daha önce hiç böyle bir güç görmedim. Topun nereye gideceğine, topun ne yapacağına dair böylesi bir sezgiyle bir arada hele, hiç görmedim.

Sol dizim seğiriyor, sağ dizimin de ondan geri kalır yanı yok. Aylarca önce kumda koştuğum zamankinden bile daha soluk soluğayım. Yüzümün her tarafından ter fışkırıyor. Gökyüzü kararıyor. Ama gevşemiyorum. O da gevşemiyor. Gözlerinin ışıltısını kaybedişinden, omuzlarının gerilmesinden anlıyorum. Her sayının ardından filden uzaklaşırken aksak yürüyüşü bile öfkeli görünüyor.

Nicki Chan muhteşem bir oyuncu. Ama beni istediği gibi hızlıca yok edecek kadar muhteşem değil.

Bir sonraki servis oyununda Nicki öyle hızlı servis kullanmaya başlıyor ki hava saldırısı gibi geliyor.

Bacaklarımın dermansızlığını hissedebiliyorum. Tükenmeye başlıyorlar, çömeldiğimde uyluklarım titriyor. Dizlerim çığlık atıyor. Nicki beni oyunun dışında bırakıyor.

Kendi servis oyunuma bile güçbela tutunabiliyorum. Ama tutunuyorum.

Üçüncü sette durum 6-6. Bir tiebreak'e daha gideceğiz.

Tam o esnada şimşek çakıyor ve gök gürlüyor. Bulutlara bakarken yağmur dökülmeye başlıyor.

Gwen, Bowe ve Ali erteleme esnasında soyunma odasına koşuyorlar.

“Millet,” diyorum. “İyiyim. Halledeceğim.”

“Üstünlük kurdun!” diyor Gwen. Onu daha önce hiç bu kadar hararetli görmemiştim. “Resmen dehşet yağıdırıyorsun!”

Gülüyorum. “Sağ ol.”

Bowe gülümsüyor. “Haklı.”

Onun gözlerine kilitlenip gülümsüyorum. “Tiebreak’i kazanmaya odaklı kalmalıyım. Ertelemenin ne kadar süreceğini biliyor muyuz?”

Ali araya giriyor. “Fırtına dinmek üzere. Yirmi dakikadan uzun süreceğini sanmıyorlar.”

“O zaman herkes çıksın buradan,” diyorum. Sonra, “Lütfen,” diye ekliyorum.

Bowe omzumu tutup sıkıyor, ardından diğer ikisine dışarı doğru eşlik ediyor. Son anda tekrar bana dönüyor.

“Çok güzel bir maç bu,” diyor. “Kesinlikle güzel bir maç.”

Cevabımı beklemiyor. Kapı çerçevesine hafifçe vurup çıkıyor.

Birden etrafım o kadar sessizleşiyor ki duvarların içindeki bo-
ruların seslerini duyabiliyorum.

Şu an babam bana ne söylerdi diye düşünmeye çalışıyorum. Dolabımı açıp deftere bakıyorum. Notlarını bir kez daha okuyorum. Üçüncü setteki tiebreak ihtimaline dair hiçbir şey söylememiş. Sayfaları çevirerek yeni bir şey –herhangi bir şey– arıyorum ama okumadığım hiçbir şey yok.

Burada olsa ne derdi? Biraz daha zamanı olsa bu deftere ne yazardı. Hâlâ bilmem gereken şeyler var; ondan almam gereken tavsiyeler var hâlâ. Birlikte yapacağımız şeyler var.

Stratejiler arasında göz gezdiriyorum –yavaş başla, onu yor; hızlı çık, ona tutunacak bir dal verme; büyük servisler kullan; şim-

di büyük servislerin sırası değil– çaresizce hangisinin en çok babamı andırdığını değerlendirmeye çalışıyorum.

Ama... bilmiyorum. Ne derdi bilmiyorum.

Sanki içimdeki o rüzgâr çekilip alınmış gibi hissediyorum. Bu andan itibaren babam yanımda değil. Ne düşünürdü bilmiyorum. Stratejisini, planını bilmiyorum artık. Mantığını. Tavsiyesini. Çünkü o gitti. Bir daha da asla dönmeyecek. Sona geldim artık.

Bir anda bu acı beni ateşlemeye yetiyor.

Defteri alıp tekrar dolaba koyuyorum. Bu tiebreak'i kazanırsam, onu nasıl yeneceğimi kendi başıma çözdüğüm için kazanacağım. Kazanamazsam da o daha iyi bir oyuncu olduğu için olacak. Bu sınavı ben istedim.

Kapı açılıyor ve Nicki içeri giriyor.

"Masaj odasıdaydım," diyor. "Seni görmek istemedim."

"Ya."

"Ama şimdi en az bir on dakika daha var."

"Tamam."

Sıraya, hemen yanıma oturuyor. Uzunca bir süre bir şey söylemiyor. Ben de konuşmuyorum. Orada gözlerim kapalı oturmuş soluklarımı kontrol altına almaya, dizlerimdeki acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Maç çoktan benim olmalıydı," diyor Nicki sonunda.

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. "Eh, değil ama tatlım."

Nicki başını iki yana sallıyor. "Sen şimdiye kadar oynadığım en iyi oyuncusun," diyor. "Seni kancık."

Gülüyorum.

"Vücudumun her bir zerresiyle senden ne kadar nefret ettiğimi saklamak için komiklik yapmaya çalışıyorum," diyor. Yüzüne bakıyorum, gülümsemiyor.

"Benden nefret etme," diyorum. "Zamanına yazık."

Nicki öflüyor.

"Şimdiye kadar gördüğüm en üst düzey tenislerinden birini oynuyorsun," diyorum ona. "Benim sayemde."

Gözlerini deviriyor. "Peki, Soto."

"Ayrıca tarihte talep ettiğin her yeri hak ediyorsun," diye ekliyorum.

Nicki gözlerimin içine bakıyor. "Seni yeneceğim."

"Hayır," diyorum ona. "Yenemeyeceksin."

Nicki kendine rağmen gülüyor. Bir koordinatör gelip geri çıkmamız için hazırlandıklarını söylüyor. İkimiz de ayağa kalkıyoruz. Nicki elini omzuma koyuyor.

"Bu yıl seninle oynamak... bu rekorları kırmak... Carrie Soto'yla, Carrie Soto'ya karşı... Bir rüyanın gerçekleşmesi gibi."

Gözlerinin içine bakarak başımla onaylıyorum. Ona bu maçın benim için de aynı şeyi ifade ettiğini nasıl söylerim, emin değilim.

"Şimdi de tam topuğuna bir ok atacağım ki nihayet Akhiellus'u deviren kişi olduğumu söyleyebileyim."

İşte *buna* hemen verilecek bir cevabım var: "Çaresizce denediğini görmeyi çok isterim."

Tiebreak oyunu başlıyor.

Bir puan Nicki, bir puan ben.

Nicki. Nicki.

Ben. Ben. Nicki.

Böyle gidip geliyor. Yıllardır hiç bu kadar eğlenmemiştim.

Oynayacağım son turnuva olacak bu. Keyfini çıkarmaktan alamıyorum kendimi.

Raketi elime gerilmek, yorulmak ve kaybetmekten korkmak için almadım. Topa elimden geldiğince sert vurmanın keyfini hissetmek için aldım. Babamla birlikte zaman geçirmek için aldım.

İşte bu. Birlikte başladığımız şeydeki son anlarım. Bu maç. Bu tiebreak oyunu. Sonsuza dek bunun içinde yaşayabilirim.

Ben. Sonra Nicki.

Sonra ben. Sonra Nicki.

Sonra ben. Sonra Nicki. Sonra ben.

En sert, en öldürücü servisimi kullanarak ondan bir ace ko-

parmaya çalışıyorum ama o da aynı hızla karşılıyor. Artık onun gücüne karşılık veremem. Sayı onun.

Nicki belki de hayatımda gördüğüm en hızlı servisi kullanıyor. Ama hızlanıp karşılıyor. Öyle ykseğ fırlatıyor ki dizlerime rağmen sıçramak zorunda kalıyorum. Ama galiba daha önce hiç zıplamadığım kadar ykseğ zıplayıp topa raketimin ucuyla değmeyi başarıyorum ve her nasılsa onun ulaşamayacağı bir noktaya iniyor. Dizim canıma okuyor artık ama puan benim.

Servisimi kullanıyorum, bir yer vuruşuyla karşılıyor. Backhand'le çapraza gönderip topun içeri sekmesini izliyorum. Ama Nicki toptan fazla uzak. Kimse kortun diğr ucuna zamanında yetişemez, özellikle de o bilekle. Topun filenin üzerinden uçuşunu izliyorum. Nicki çok hızlı koşuyor. Görebiliyorum. Aşırtma yapacak. Ama top benim beklediğimden daha alçak sekiyor.

O kadar alçak sekmemeliydi. Yeni bir top ve ben sert vurdum. Ama bazen sekişler kötü olur ve top yapması gerekeni yapmaz işte. Böyle anlarda da karşılayan taraf genellikle atışı kaçırır.

Ama Nicki onlardan değil. Hele de şimdi. Her nasılsa bunun olacağını daha olmadan görüyor. Topu çizginin hemen dışında yakalayıp dizlerinin üzerinde kort boyunca kayıyor. Büyük risk alarak arkaya doğru eğilip tam yanından geçerken topun altına giriyor. O kayış yüzünden bacağı kanamaya başlamış.

Çok hafifçe dönüyor ve benim dokunamadığım bir karşılama vuruşu yapıyor.

Sayı onun. Durum 16-15.

Hayatımda ilk kez, dehşet verici olduğu kadar rahatlatıcı da gelen bir şeyi anlıyorum.

Nicki Chan topu benden daha iyi anlıyor olabilir.

Tekrar servis kullanıyor, bana doğru kırbaç gibi gönderiyor topu. O kadar uzağ karşılıyor ki top servis çizgisine çarpıp kortun dışına doğru sekiyor. Nicki havaya sıçrayıp havaya doğru vurarak karşılıyor topu.

Top tepemizde ağır ağır süzülüyor. Yer çekiminin onu tekrar zemine doğru çekişini izliyorum. Sağa doğru iki, arkaya doğru bir adım atıyorum. Ayaklarımı koruyarak parmaklarımın üzerinde yükseliyor, nereye düşecekse oraya koşmaya hazırlanıyorum. Sol dizim çeliği öğüten çelik gibi. Acı içimde cınlıyor, titreşiyor, bedenimin her zerresini emiyor.

Umurumda değil.

Top korta doğru alçalıyor. Sekmeden önce mi yoksa sektikten sonra yükselirken mi vuracağıma karar vermeliyim. Seçeneklerimi aklımdan geçiriyorum, tüm atışlarımı. Sonra bir seçim yapmak yerine kollarımın uçmasına izin veriyorum.

Topu havada hızla yakalayıp yalpalayarak geri gönderiyorum. Nicki koşmaya başlıyor.

Bugün onu yenebilirim. Top içeri düşerse ve Nicki kaçırırsa onu bugün yenebilirim.

Ama bu onun *emsalsiz* olduğu gerçeğini değiştirmez. '96'da bir Slam daha kazanır. Hatta bileği biraz rahatlarsa muhtemelen başka Slamler de olur.

Peki ben ne yapacağım? Rekoru ondan geri almaya çalışmak için geri gelip duracak mıyım? Çok uzun zaman önce bırakmış olmam gereken bir şeye tatlı canım için tutunmaya devam mı edeceğim? Hayatımın böyle olmasını mı istiyorum? Nicki Chan'i inkâr etmeye çalışmak mı?

Güzelliği nerede bunun?

Atışın filenin üzerinden ona doğru kavis çiziyor. Nicki son sürat koşuyor. Top yanından geçiyor. Yakalayamayacak.

Bu şeyi kazandığımı ve sonra her şeyi bıraktığımı hissedebiliyorum. Buradan sonra ne varsa onun almasına izin verdiğimi. Buna hazırım. Rekoru ona vermeye hazırım. Onun almasına izin vermeye hazırım. Nihayet.

Ama top, bakışlarımın altında servis çizgisinin bir santimetre dışına düşüyor.

Çizgi hakemi topun dışarıda olduğunu belirtiyor.

Gördüklerime bir türlü inanamıyorum. Nicki göğre doğru haykırıyor, iki kolunu da açmış. Kalabalık ayağa fırlamış tezahürat ediyor.

Az önce tiebreak oyununu kaybettim. Maçı kaybettim.

Nefesimi bir türlü toparlayamıyorum.

Raketimi yere fırlatmıyorum. Çığlık atmıyorum. Yüzümü ellerime gömmüyorum. Sadece Bowe'a bakıyorum.

Nicki Chan az önce Amerika Açık'ı kazandı.

Ben kaybettim. Maçı ve bir yıl içinde ikinci kez rekorumu.

Gökyüzünün yarılmasını, üzerime yağmur gibi utanç yağmasını bekliyorum. Karnımın yarılmasını bekliyorum. Kederin beni ele geçirmesini. Ama... hiçbiri olmuyor.

Bowe gülümsüyor. Gwen kollarını uzatmış ona sarılmamı bekliyor. Kaybetmiş olmama rağmen Ali çalgınlar gibi alkışlıyor.

Ama asıl anlamadığım, hâlâ o uğultuyu duyuyor olmam. Kemiklerimdeki o uğultu. O ağırlıksızlık ve zeminatsızlık hissi. Günün benim olduğuna dair o his. Her şeyi başarabileceğim hissi.

Nicki Chan bana bakıyor ve ona gülümsüyorum.

Artık dünyanın en iyi tenisçisi değilim.

Hayatımda ilk kez... başka bir şey olabilirim.

Bir Yıl Sonra

CHAN – CORTEZ

1996 Amerika Açık

Final

Karar setinde durum 5-4. Nicki bu son oyunda Cortez'in servisini kırarsa, yeni bir rekor elde edecek.

Ben kulübedeyim. Bowe da yanımda. Nicki'nin annesiyle babası diğer tarafımıza oturmuş. *Bana tahammül edemeyen* yeni kız arkadaşı yüzünde gergin bir tebessümle köşede oturuyor.

Nicki'nin Cortez'in ağır forehand'ini bir slice'la karşılamasını izliyorum. Başım la onaylıyorum.

Ona ilk öğrettiğim şey Soto Slice'ıydı.

"Vole atışlarını, kısa oyununu geliştirmen gerek. New York'ta seni neredeyse yenecektim onlarla," demiştim kortta birlikte geçirdiğimiz ilk gün.

"Servis çizgisi oyunum bu kadar iyiyken vole oyununa ihtiyacım yok," dedi.

"Yalnızca servis çizgisi oyununa güvenirsen bir daha asla Wimbledon kazanamazsın ve bunu sen de biliyorsun. Bir yıldaki tüm Slamlerin dörtte birinden sırf voleni mükemmelleştirmek istemediğin için vazgeçmek mi istiyorsun?" diye sordum. "Şimdi hadi bakalım, *de nuevo!*"

Nicki kaşlarını çatı ama sonra ona söylediğimi yaptı. Tıpkı onu bileğine çok yüklenmemeye başlattığımda olduğu gibi. Böylece kariyerini birkaç yıl daha uzatabilirdi. Sinirlenip ağzına geleni söylüyor ama öyle davranmasa da beni hep dinlediğini anlayabiliyorum.

Bu beni güldürüyor. Babam da kimbilir kaç kez benim kaş çatığımı görmüş ama yine de ne derse yapacağımı bilmiştir.

İşte şimdi burada, 1996 Amerika Açık'tayız. Koç ve oyuncu olarak. Ben kenarda oturuyor, üzerinde çalıştığımız tüm o yeni becerilerden faydalanmasını ummaktan başka hiçbir şey yapamıyorum.

Tanrım, babam için bunu yapmak ne kadar zor olmuştur kimbilir. Burada böyle sinir yumağı gibi oturup tüm kontrolün benim elimde olduğunu bilmek. Kortta benim adıma düşünemezdi, benim yerime topa vuramazdı. Tek yapabileceği bana öğrettiği şekilde oynayabileceğime inanmaktı.

Birine bir noktaya kadar yol gösterip sonra da onların işi tek başlarına bitirmelerine izin vermek ne müthiş bir hüner. Birine bildiğiniz her şeyi öğretmek, sonra da doğru kullanması için dua etmek. Henüz yeni yeni öğrendiğim, mükemmelleşmeye kararlı olduğum bir beceri bu.

Nicki şimdi servis kırma puanında. Bu da demek oluyor ki şampiyonluk puanında.

Bana bakıyor. Başımla selamlıyorum. O da yüzüne yayılan hafif gülümsemeyle karşılık veriyor.

Bir sonraki puanı alırsa Amerika Açık'ı kazanacak ve yirmi üç Slam'le yeni bir rekor kıracak. Daha birkaç sene öncesine kadar duyulmamış bir başarı. Ama Nicki böyledir işte. Durdurulamaz. Kesinlikle herkes için çitayı yükseltir.

Cortez topu havaya atarak filenin üzerinden hızlı bir servis gönderiyor. Nicki gerileyerek pozisyon alıyor.

"Kaptı," diyor Bowe sessizce fısıldayarak. Gözlerimi karşıya dikerek dizlerimi sallıyorum. Bowe beni sakinleştirmek için elimi tutuyor. Nicki kolunu geri çekip raketini savururken öne doğru eğilip var gücümle dua ediyorum...

TEŞEKKÜRLER

Carrie Soto'yu yazmayı o kadar sevdim ki... Ve bunu sadece okurlar sayesinde yapabildim. Bu yüzden *Malibu'yu*, *Daisy'yi*, *Evelyn'i*, *Tek Gerçek Aşk*lar'ı ve ondan önce gelen kitapları alan herkese teşekkür ederim. Bu karakterleri sevdiğiniz için teşekkürler.

Elinizdeki kitap, çoğu zaman her şeyi kendi başına yapıyormuş gibi davranan ama aslında etrafındaki yetenekli insanlardan büyük fayda sağlayan bir kadının hikâyesi. Bu nedenle, bu kitabı şu anda etrafımı saran inanılmaz ekibin ilk üyesi olan ve beni doğru-
dan yahut dolaylı olarak burada adı geçen ve birlikte çalıştığım için kendimi inanılmaz şanslı hissettiğim müthiş yetenekli insanlara yönlendiren menajerim Brad Mendelsohn'a ithaf ettim.

Editörüm Jennifer Hershey'e teşekkür ederim. Carrie'yi anladın ve onu tüm kusurlarıyla birlikte hayata geçirmem için beni yüreklendirdin. Ona olan bağlılığın için sana minnettarım. Ve temsilcim Theresa Park'a, bu kitaptaki neşeyi ve eğlenceyi gördüğün ve benimle birlikte hissettiğin için teşekkür ederim.

Ballantine-Kara Welsh, Kim Hovey, Susan Corcoran, Jennifer Garza, Allyson Lord, Quinne Rogers, Taylor Noel, Maya Franson,

Paolo Pepe, Elena Giavaldi, Erin Kane ve Sydney Shiffman'daki ekibe. Böylesine yetenekli ve güçlü bir yayınevi tarafından yayınlanacak kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Tutkunuz ve bu kitapları insanlara ulaştırmak için gösterdiğiniz çaba için teşekkür ederim. Siz olmasanız bu da olmazdı.

PFLM ekibine: Emily Sweet, Andrea Mai, Abigail Koons, Anna Petkovich, Kathryn Toolan, Jen Mecum ve Charlotte Gillies. Sizin görüşleriniz olmadan bunların hiçbirini yapamazdım. Hepiniz paha biçilmezsiniz ve uzmanlığınızın başarımlarım için çok önemli olduğunu düşünüyorum.

Carisa Hays ve Hayley Shear, her zaman arkamı kolladığınız için teşekkür ederim. Her seferinde.

Julian Alexander, tüm Zoom toplantılarımızda hep müthişsin! Bana olan inancın için teşekkür ederim. Ailah Ahmed ve Hutchinson Heinemann'daki tüm ekibe, İngiltere'deki çalışmalarımın arkasında böylesine olağanüstü ve sağlam bir ekibin olmasının ne anlama geldiğini anlatamam.

Leo Teti, beni kurtardın! Bu kitabın sana ihtiyacı vardı ve yanımda olduğun için çok minnettarım.

Stuart Rosenthal ve Sylvie Rabineau, önümüze çıkan her fal solu topta sakın, soğukkanlı ve derli toplu bir şekilde yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Kari Erickson, sen olmasaydın 2021'i atlatabileceğimi sanmıyorum. Ve kesinlikle bu kitabı zamanında hazırlayamazdım. Sezgilerin, düşüncelerin ve vicdanın benim için vazgeçilmez oldu. Teşekkür ederim.

Bu kitabı bir pandemi sırasında yazdım. Ve en yakınımındaki insanlar çocuk bakımı konusunda bana yardımcı olmasaydı bunu yapamazdım. Bunu daha önce de söyledim ama ne kadar söylesem yetmezmiş gibi geliyor: Kayınvalidem Rose ve eşimin büyükannesi Sally kızımınla vakit geçirmek için devreye girmeseydi bu kitabı hayatta yazamazdım. Bunu tek başıma yapamam. Yapmak zorunda da değilim. Bunun için size teşekkür ederim. Kardeşim Jake'e,

kolay cevapları olmayan kısımlar da dahil olmak üzere her konuda benimle konuştuğu için teşekkür ederim.

Ve fıstıklarına teşekkür ederim. Sizler olmadan hiçbir karar veremiyorum, bu yüzden içinizden birinin her zaman, doğu yakasına göre makul bir saatte, kaç olursa olsun bana yardımcı olmak için orada olmasına minnettarım.

Elbette, hiçbir kitabımı sensiz yazmadım, Alex Jenkins Reid. Sadece kızıma baktığın için değil. Ya da sonuçta bunların sadece birer kitap olduğunu hatırlamama yardım ettiğin için değil. Ayrıca ne zaman başkalarının söylediklerini dinlemem gerektiğini ve ne zaman i g d lerime göre hareket etmem gerektiğini anlamama da yardımcı oluyorsun. Ne zaman haklı, ne zaman haksız olduğunu anlamak inanılmaz bir beceri. Bunu olabildiğince net bir şekilde görmeme yardımcı oldun. Ve bunu yaparken de daha önce hiç olmadığım kadar kendim olmamı sağladı.

Ve son olarak, Lilah'ya. Bir süredir Carrie Soto hakkında konuştuğumu duyuyorsun. Onu anlamaya çalışmamı sabırla dinledin. Ve bu kitabın başlığı için çok iyi bir fikrin vardı, ki neredeyse onu kullanıyordum. Yani, bilmiyorum, belki de bir yazarsındır. Ama sana şunu söyleyeyim: Çok harika şeyler yapabiliyorsun. Umarım yaşın ilerledikçe bu sana huzur verir. Ben hayatımın büyük bir kısmında bir şeyleri kanıtlamak zorunda kaldım. Ama bence senin kimseye tek bir şey bile kanıtlamak zorunda olmadığını anlamak için gerçek bir şansın var. Bir gün büyük bir şey yapma, gelmiş geçmiş en büyük kişi olma ihtiyacı hissedersen, bu yolculukta senin yanında olacağım. Oraya gidip yapacağın her şey için seni destekleyeceğim. Ama şunu bil ki, benim için m kemmел görünüyorsun. Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin.